BEYZA KIRIKCI

Vurdu ve Aşk!

EPHESUS

İnsanın içini eriten ses tonu ve kusursuz diksiyonu ile Sinan Tümer, ülkemizi yurt dışında onurlandıran başarılı bir spor spikeridir. İngiltere'de çalıştığı kanalda, tuttuğu takım olan Beşiktaş'a laf edilince canlı yayında bir konuğa saldırır. Ardından istifa eder ve Türkiye'ye dönmeye karar verir.

Bu davranışıyla tüm Türkiye'nin gözdesi haline gelerek ailesinin hayatına tam doksandan giriş yapan Sinan, abisinin evinde yeğeninin bakıcısı olarak çalışan İdil ile karşılaşır. İdil, 90'lar müziğiyle yaşayan, kıpır kıpır, rengarenk hayal dünyasına sahip bir genç kızdır. Bütün dünyası Tümer ailesi ve arkadaş grubunun etrafında dönerken bir gece ansızın hayatına Sinan girecek ve tüm dengesi bozulacaktır.

Acaba Sinan, İdil'in kalbini kazanabilecek ve on kusurlu hareketten birisini yapmadan o kalbe gol atabilecek midir? Yoksa kırmızı kart görüp oyun dışı mı kalacaktır?

"Belki yarınlarım belirsizleşti ama bir türlü o tutkulu kız olamadım. Saçma sapan gelişim kitapları bile okumuştum! Ama son sayfaya geldiğimde bir gerçeğin farkına varmıştım. Tutku, insanın içinde var olan bir şeydi. Yoksa yoktu, zorla elde edilmiyordu..."

"Güçlü göğsü bana değdiği an kalbimin atışlarını hissettiğine emindim. Duygusal reaksiyonlara kapalı olduğuna inandığım kalbim, belki de ikinci defa vücudumdan firar etmek istercesine hızlı ve güçlü atıyordu."

"Vurdu ve Gol'den herkese iyi akşamlar."
Siyah ceketi, beyaz gömleği ve siyah kravatı canımdan can almıştı. Dudaklarındaki gülümseme gözlerine ulaşmasa da insanları etkileyecek kadar güzeldi. "Ben Sinan Tümer. Evet, şu kafa atan ve 'lan' diyen..." dediğinde yanındaki konuğu da güldü. Kamera ikisini de kadraja aldı.

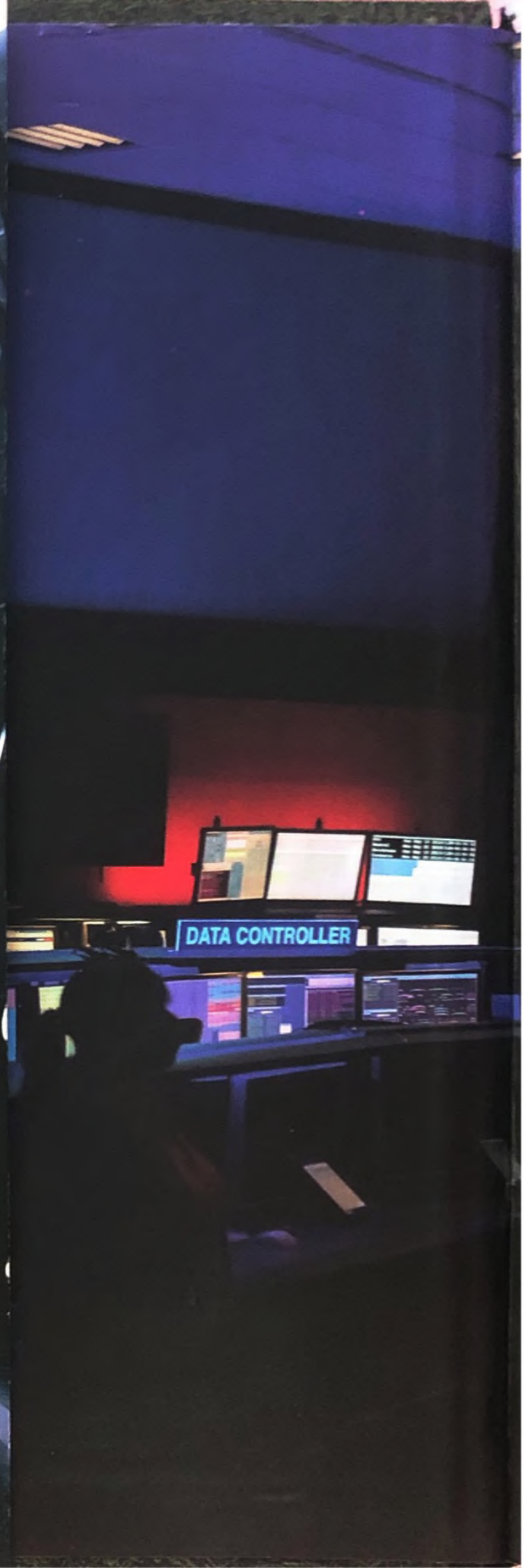

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

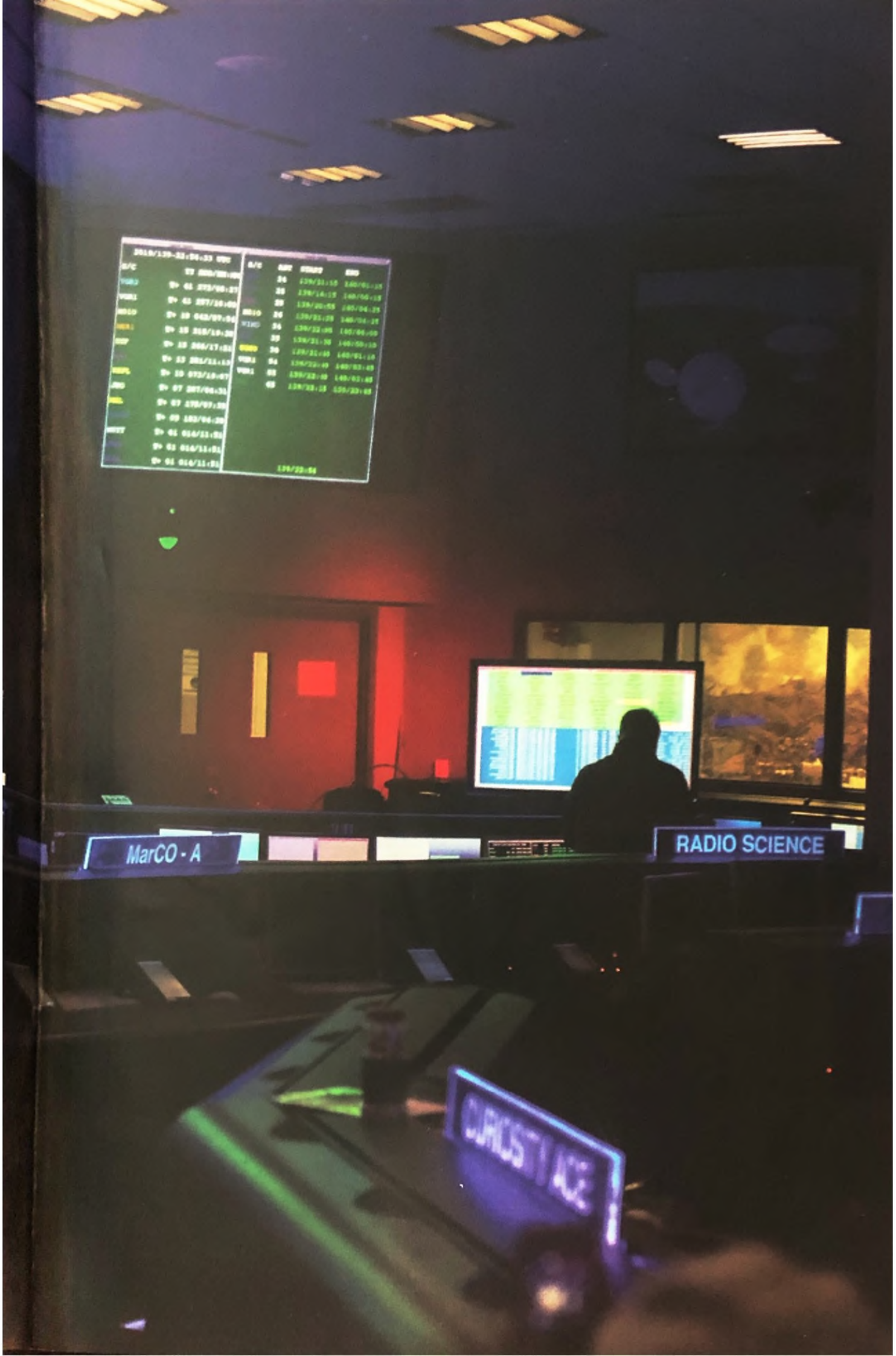
MarCO - A
RADIO SCIENCE
CURIOSITY ROVER

Vurdu ve Aşk!

BEYZA KIRIKCI

1. Bölüm

Hepimiz bilgisayara eğilmiş, ÖSYM'nin sitesine bakıyorduk. Ömer Bey *enter* tuşuna tıkladı ve site açılırken bize döndü. "Hazır mısınız?" Yeşil gözleri, heyecan ve merakla parlıyordu. Ata, babasının omuzlarına asılıp "Hadi baba! Yapabilirsin!" diye haykırdı.

Pelin Hanım hafifçe Ata'nın ensesine vurdu. "Sussana oğlum, Tuana uyanacak!"

"Açılıyor..." Ömer Bey'in sesiyle hep beraber eğildik ve yavaş yavaş açılan sayfayı izlemeye başladık. Önce Ata'nın o muzır gülümsemesi, kimlik bilgileri gözüktü. "Karizma," dedi Ata başka birisinden bahsediyormuş gibi.

Yine sayfanın ağır ağır açılacağını düşünürken geriye kalan boşluk aniden doldu ve sayfa yüklendi. Herkes hızlı bir şekilde okurken gözlerim kalın harflerle yazılan bir şeye takıldı.

1. tercihinize yerleştirildiniz.

Ata, kendini kaybetmiş gibi bağırdı ve hole doğru koşmaya başladı. Yeşil sahalarda sevinen futbolcu gibi dizlerini kırarak dış kapıya kadar kayarken elleriyle işlemeli tavanı gösteriyor, öpücükler yağdırıyordu. Pelin Hanım'dan tiz bir çığlık yükseldi ve bana sarıldı. "Allah'ım! Ömer! İnanmıyorum!" dedi ve benden ayrılıp kocasının yanaklarına öpücükler kondurmaya başladı.

"ULAN BE!" diye haykırdı Ata tekrar. "ALLAH BE!" yeni kavuştuğu, erkeksi sesi yavaş yavaş kısılmaya başlasa da aldırmadı. "BUDUR OĞLUM! BÖYLE DE GEÇİRİRİM!"

"*Böyle de geçiririm* mi?" Ömer Bey ayağa kalktı, holdeki oğluna ilerlerken Ata dizlerinin üstünden doğrulup babasına doğru koşmaya başladı. Bu sahneyi görmek istemiyordum... Tahminimce, Ata güzel bir tokat yiyecekti.

Ömer Bey, ona koşan oğlunun yörüngesinden son anda sıyrıldı ve Ata hızını alamadan bana doğru koşmaya devam etti. Panik olmuş bir

şekilde ona bakarken belime değen konsola dokundum. "Ata dur!" demeye kalmadan aramızdaki kısa mesafe beni iyice panikletti ve canımın acıması korkusuyla kenara kaydım. Ata'nın karnı konsola çarptı ama aldırmadı. Elleriyle duvar kâğıdını yumruklamaya, kafasını sürtmeye başladı.

Pelin Hanım şok olmuştu. "Buna ne oluyor?" Mavi gözleri bana çevrildi. "Bir... Bir şey falan kullanmıyor değil mi, İdil?"

"Sadece... Çok test çözdü zamanında. Belki ondandır..." Ata hâlâ kendini hırpalarken Tuana'nın ağladığını duydum. "Aferin Ata!" dedim. Kendine gelmeye başladığını, derin derin nefes alış verişiyle anladım. Sırtını duvara döndü ve kendini yorgun bir şekilde yere doğru bıraktı. "Tebrikler oğlum," dedi Pelin Hanım onu öperken.

Ömer Bey ona yaklaştı, "Aferin Ata. Ödül olarak ne istemiştin sen?" dediğinde, Tuana ağlamasını şiddetlendirdi. Bu güzel aile saadetine tanık olamamanın üzüntüsüyle ağır ağır salondan ayrıldım ve merdivenlere yöneldim. Tuana'nın odasına girdiğimde, onu beşiğinde doğrulmaya çalışırken gördüm. "Fıstığım?" diye seslendim. Sesimi duyunca debelenmeyi bıraktı ve bana döndü. "Uyandın mı sen?" Mavi gözleri, yeni uyandığı için parıl parıl parlıyordu. Sarı saçları yatışından dolayı karman çorman olmuş ve kabarmıştı.

Kollarını onu almam için bana doğru açtı. Onu kucakladım ve sırtını kontrol ettim. Kuruydu. Her ne kadar ağustos ayında olsak da terleyip rahatsızlanmasından çok korkuyordum. Uzun cama yaklaştım ve yarı açık hâle getirdim. İçerideki pembe, yumuşak tül, anında uçuşmaya başladı. Tuana'nın onları çekiştirmesine fırsat vermeden bir oyuncağını aldım ve odadan çıktım.

Tuana, bu evde sorumlu olduğum bebekti. Henüz 1,5 yaşındaydı. Üniversitede reklamcılık bölümünü bitirdikten sonra mezun sendromuna girmiş, kendimi kaybetmiştim. İş arıyordum, bulamıyordum... Seçici olmayı bırakıp ne iş olursa çalışırım dediğim an kader yüzüme gülmüştü. Buraya önceden temizliğe gelen, aynı zamanda da annemlerin alt komşusu olan Havva abla, beni Pelin Hanım'a önermişti.

Görüşmeye geldiğimde sadece şunu sormuştu. "Ben yokken, kızımın anne yarısı olur musun?" İçimden ağlama isteğimi bastırıp binlerce kez içimden *'EVET, EVET, EVET!'* diye bağırmıştım. Ama dışarıya zayıf bir "Neden olmasın?" cevabı ulaşmıştı.

Merdivenleri indim ve holde Ata'nın diz izlerini taşıyan İran halısına baktım. Bu çocuk deliydi. Ve daha kötüsü, üniversiteye gidince zırdeli olacaktı. Tuana'yla içeri girer girmez, herkesin bana doğru atılıp Tuana'yı kucaklamasını beklerken hiçbir tepki alamadım. Odaklanmış bir şekilde televizyona bakıyorlardı. Ömer Bey, "İnanmıyorum," diye mırıldandı.

Ata'nın gözleri parlıyordu. "AMCAM BE! ALAYINA ÇARŞI ULAN!"

Pelin Hanım, "*What did you say* lan?" diyerek kocaman bir kahkaha attı. "Ay, Allah'ım... Bu adam beni öldürecek."

Büyük televizyona yaklaştım ama haber bitmişti. "Bir şey mi oldu?" dedim Pelin Hanım'a bakarken. Ama o hâlâ gülüyor, daha da kötüsü iki büklüm olmuş, karnını tutuyordu. "AĞĞHĞHHAHAHA!" Kahkahası daha garip seslere dönüşürken, "Ölüyorum!" diye haykırdı. Onu ilk defa böyle görüyordum. Salon hanımefendisi çizgisini bozmayan başarılı ve ünlü modacı, birazdan gülerken koltuktan düşecekti.

Ömer Bey televizyonu kapadı. "Bu adam..." Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Ellerini sıkıntıyla, yeni yeni kırlaşmaya başlayan saçlarına daldırdı. "Herkese rezil etti kendini. Olacak şey değil!" Ata ayaklandı, "BABA!" diye çıkıştı. "Amcama ne diyorsun sen?" Ömer Bey durdu ve ellerini saçlarından çekti, "Bana bak Ata..."

Pelin Hanım tekrar krize girdiğini belli edercesine gülerken, "*What did you say* LAN, ÖMER?" dedi. Ömer Bey ofladı, "Yapma Pelin..." Telefonu çalmaya başladı. "Al işte." Ekrana baktı, "*What did you say* rezilliği hızla yayılıyor." Ayağa kalkıp "Efendim baba?" diyerek bizden uzaklaştı. Tuana ile Ömer Bey'in yerine oturdum. "Ata, ne oldu?" Pelin Hanım siper almış bir asker gibi koltukta otururken gözyaşlarını sildi. "Ata, İdil ablana anlat hemen..."

"Amcam," dedi Ata telefonundan gözlerini ayırmadan.

"İngiltere'de spor spikerliği yapan amcan?" 2 aydır buraya çalışıyordum ve arada bir Sinan Tümer'in muhabbeti geçiyordu. Fakat hepsi üstü kapalı ve sıradan konuşmalardı.

"Başka amcam mı var, İdil abla?" dedi ve devam etti. "Beşiktaş'a laf eden bir adama kafa atmış!" dedi ve sinirle ayağa kalktı. "Amcam sonuna kadar haklı! O bizim ülkemizin değerlerinden birini korudu! Keşke gebertseydi!"

"Bunlar canlı yayında mı oldu?"

"Evet, az önce haberlerde çıktı ve amcam şu an... Ülkenin gündeminde." Telefonunu kulağına götürdü, "Alo? Aynen kanka. Amcam. Gördün mü, nasıl geçirmiş..." dedi ve konuşarak salondan çıktı. Pelin Hanım yerinden doğruldu. "Ay... İyi güldüm..." Son defa derin bir nefes alıp üstünü toparladı ve Tuana'yı kucakladı. "Bebeğim..."

Ayşe abla, ellerini beze silerken geldi. "Pelin Hanım," dedi ve holü gösterdi. "Burada ne oldu?"

"Ayşe abla, Ata'nın üniversite sonuçları açıklandı. İstediği yere yerleşti. O sesleri nasıl duymadın?" dedim. Gözleri parladı. "Ne? Bizim hamsi kafa mı?" Göbeği kahkahasıyla sallanırken, "Nerede o?" diye sordu. Pelin Hanım tekrar gülmeye başladı. "Ayşe abla, gündem çok yoğun. Kahvaltı hazır mı?"

"Evet, ben de onun için gelmiştim..." dedi ve soru sorarcasına bana baktı. Ben de omuz silkmekle yetindim. Pelin Hanım, Tuana'yla kalktı ve hole çıkarken, "Ömer! Ata!" diye seslendi. "Kahvaltı hazır! Bahçedeyiz!"

Ayşe abla, ben ve Pelin Hanım bahçeye çıktık. Havuz, ağustos güneşinin güzelliğiyle parıldarken resmen beni çağırıyordu. Pelin Hanım, Tuana'yı koltuğuna oturttu. Ayşe abla çayları koymaya başlarken Ömer Bey ve Ata da gelmişti. "Babamın tansiyonu düşmüş."

"İnanmıyorum!" Pelin Hanım'ın gözleri irileşti. "Ciddi misin? O kadar mı üzülmüş?"

"Yok canım. Neymiş, niye adamı öldürmemiş? Ülkemize dil uzatılmış, yok Beşiktaş'a laf edilmiş..." Ata tekrar yerinde kımıldandı. "BABA! Dalga geçme!"

"Bana bak Ata!" Gözleri sinirle parlıyordu. Bu sefer kesin Ata'ya dalacaktı... Ata'nın omuzları çöktü ve gülümsedi. "Bakıyorum babacığım..."

Ömer Bey, şizofreni belirtileri veren oğluna gözlerini devirirken beni ayakta gördü. "Otursana, İdilciğim?" Başımı ağır ağır sallarken Ata'nın yanına oturdum. Ayşe abla, Ata'nın ensesine vurdu. "Aferin hamsi kafa!"

"Sağ ol Ayşe abla. Sabah akşam balık yemenin faydaları..." diye sitemle mırıldandı. Vurduğu yeri bu sefer şefkatle okşarken gülümsedi. "Sus bakayım!"

O esnada, arkamdan gelen adım sesleriyle arkamı döndüm. Rümeysa sadece bizim olduğumuzu düşünerek süratle buraya gelirken, aniden

kanguru görmüş safari aracı gibi yavaşladı. Mahcup bir ifadeyle, "Pardon... Özür dilerim efendim. Haberleri gördüm de," diye mırıldandı. Rümeysa, evin işlerinden sorumlu, aynı zamanda sosyal medyanın nabzını tutan, her haberi birçok insandan önce öğrenen, İMM'ye, İstanbul Magazin Müsteşarlığı'na, bağlı olduğuna inandığım bir ajandı.

"Sinan Bey mi?" dedi Ayşe abla. "Baksana!" diyerek telefonu ona uzattı. Ayşe abla telefonu alır almaz, "Bak bak, paşaya bak... Asaletine kurban olduğum!" diyerek onu övmeye başladı. Hay Allah... Ayşe ablanın sesindeki o tını, hayranlık, göz ardı edilecek gibi değildi. Omzumun arkasındaki telefondan gelen o meşhur *What did you say lan* cümlesi sessizliği yardı. "Rüm-" Rümeysa ben de bakayım demeye kalmadan, Ayşe abla bir kahkaha patlattı.

"Senin o ela gözlerini! Bak bak, nasıl da bakıyor!" Rümeysa, ekrana kibritçi kız gibi boynu bükük bakarken merakımdan tırnak etlerimi kemirmeye başlamıştım. Ta ki Tuana'yla göz göze gelene kadar. Ona küçük bir öpücük attım ve arkamdaki övgüleri duymamaya çalıştım.

2. Bölüm

Pelin Hanım ve Ömer Bey, bu güzel cuma gününde işe neredeyse sürünerek gitmişti. Tuana'nın üstünü değiştirip Ata'ya emanet ettim ve hemen odama girdim. Yatılı olarak çalışmanın benim için zor olacağını düşünürken, aslında avantajlarının daha çok olduğunu görmüştüm. Fatura derdim yoktu, buzdolabını her zaman dolu görüyordum ve kendi aileminki kadar sıcak bir ortamda yaşıyordum. Odam üst katta, Tuana'nın odasının çaprazında kalıyordu. Geniş ve oldukça ferahtı. Ebeveyn banyosu bile vardı! Bu ebeveyn banyosuna o kadar çok alışmıştım ki arada annemleri ziyaret ettiğimde erkek kardeşimin tuvaletten çıkmasını beklerken fenalıklar geçiriyordum.

Bugün hava güzel olduğu için, Tuana da eğlensin diye biraz havuzda zaman geçirecektik. Üstümdekileri çıkardım ve vişneçürüğü rengindeki bikinimi giydim. Aynadan kendime alıcı gözüyle baktım. Göğüslerim, vücuduma göre biraz büyüktü. Ve erimeyen kalçalarım vardı. Gerçekten gitmiyorlardı! Naylonlara mı sarmamıştım, bitkisel kürler mi sürmemiştim... Olmuyordu işte. Ben de onları böyle birazcık geniş kabul etmiştim. Balköpüğü rengindeki saçlarımı şampuan reklamı yüzü gibi savurdum. Annem şu an beyazlarıyla boğuşsa da bir zamanlar sarışınmış ve ton farkı da olsa Allah'a şükür ki bu özelliği bana geçmişti.

Üstüme yazlık bir elbise geçirdim ve aşağı indim. Ata, Tuana'yı yere bırakmıştı, o da halının üstünde yuvarlanmaya çalışıyordu. "Ata!" diye haykırdım. Başını kaldırdı. "Efendim?"

"Kardeşin nerede?" Koltukta boş kalan yeri, telefondan başını kaldırmadan gösterdi. "Burada, görmüyor musun?"

"Hani?" dedim sinirle. Başını kaldırdı ve yanındaki boşluğa baktı. Tuana'yı orada göremeyince ayağa sıçradı. "Annem beni öldürecek! Kaybettim kızı!" Bakışları etrafta telaşla dolanırken, Tuana abisiyle dalga geçer gibi gülmeye başladı. Ata onu yerde görünce "Manyak kız," diye mırıldandı ve güçsüz bir şekilde koltuğa oturdu.

"Kardeşine biraz daha ilgili olabilirsin," dedim onu yerden alırken. "Ya aramızda 18 yaş var İdil abla! Ne yapayım, erken yapsalardı biraz? Kızı alıp arkadaşlarımla tanıştıracak hâlim yok ya!" Gülmeden edemedim. Sanırım Tuana plansız bir bebekti. Sanırım mı? Kesinlikle. "Olsun... Arada bir başını falan okşayabilir ve sevebilirsin."

"Tamam, bir ara okşarım. Mama da koyarım önüne," dedi ve ayağa kalktı. "Siz havuza mı gireceksiniz?"

"Evet, bir şey mi oldu?"

"İdil abla ya..." bana doğru yaklaştı, "Derin'in 4 gün sonra doğum günü var. Ne yapacağım, bilmiyorum."

Ata Tümer, 1 yıldır Derin'le çıkıyordu. Rivayete göre, ayrıldıkları zaman ev Orhan Gencebay 'Dil Yarası' şarkısıyla inliyordu. Çünkü ne zaman kavga etseler birbirlerine o anki sinirle saydırıyorlardı.

"Dil yarası dil yarası en acı yara imiş,

Dudaktan kalbe bir yol var ki sevgi ve şefkattenmiş...

Belki de çok mutlu olacaktık tutsaydık dilimizi,

Tam aşkı bulduk derken nasıl da kaybettik sevgimizi..."

Allah o günleri ben buradayken göstermesin. "Kutlama falan mı düşünüyorsun?" dedim salondan çıkıp mutfağa ilerlerken. Rümeysa mutfağın ortasındaki tezgâhta bir şeyler hazırlıyordu. Ayşe abla ise tencerenin başındaydı. "Evet," dedi Ata da arkamdan gelirken. "Çok çılgın bir şey olmalı. Anlıyor musun? Ağlamalı! Kesinlikle ağlamalı!"

"Derin hangi üniversiteye yerleşti?"

"Özel üniversiteye gidecek." Konuyu dağıtmama müsaade etmedi, "Bir yer kapattırmayı düşünüyorum. Nasıl sence?"

Tuana'yı şezlonga oturttum ve kenardaki küçük çantadan bebek güneş kremini çıkardım. "İstersen bir de evlenme teklifi et?"

Karşımızdaki şezlonga oturdu. "Tamam, mekânı sonra düşünelim," dedi anlayışla. "Ne hediye almalıyım?"

"Araba," dedim gülerek. Kremden bir miktar avucuma sıktım ve Tuana'nın tenine sürmeye başladım.

"Dalga geçme ya..." diye söylendi isteksizce.

Derin bir nefes aldım. "Ata, kızlar çok büyük şeyler beklemez."

Rümeysa elindeki tepsiyle gelirken, "Tabii ki beklerler, yakışıklı," dedi ve bize tepsideki, sunumu göze hitap eden dondurmaları uzattı. Kendiminkini alıp kare sehpaya koydum. Tuana için hazırlanan erimiş dondurmaya uzandım ve iyice yumuşaması için kaşığıyla biraz daha ezdikten sonra kucağına bıraktım. Delirmiş gibi kremi ittirdi ve kaşığı vermem için elini bana sallamaya başladı.

Kaşığı ona verirken "Beklemezler," diye direttim. Ata dondurmasını alınca Rümeysa şezlongun ucuna doğru oturdu.

"Elbette beklerler. Söylesene İdil, erkek arkadaşın sana son model bir telefon alsa ne hissedersin?"

"Utanırım!" dedim öfkeyle.

Rümeysa'nın omuzları çöktü, "Sen çok safsın," diyerek Ata'ya döndü. "Atacığım, sen ona bakma. Bütçenin el verdiği en mükemmel partiyi hazırla ve bir hediye al."

"Rümeysa, bence biraz kırıcı bir hareket. Yani çok çok pahalı bir şey almak... Kız, sırf o hediye yüzünden ona karşı kendini sorumlu hissedebilir. Düşünsene, böbrek fiyatında bir telefon hediye ediliyor sana. O kişiye hediyeden sonra nasıl davranmak zorunda hissedersin kendini?"

Ata kaşığı ağzına götürürken duraksadı. "Kendini bana borçlu hissedecek, hep suyuma gidecek, kavga edemeyecek falan..."

"Evet!" Kaşığı ona doğru salladım, "Aynen öyle!"

"Of," dedi Rümeysa omuz silkti. "Sen çok ince düşünüyorsun."

"Hayır, sen maddiyata çok önem veriyorsun." Sitem edercesine gözlerini devirdi. "Önemli değil mi İdil? Ata'ya baksana, bizi satın alabilir şu an."

Ata sinsi sinsi güldü, "Seni satın alıp ne yapacağım Rümeysa abla?"

"Bak, zenginler böyle," dedim ve Ata'yı gösterdim başımla. Yalan yok, durumları gerçekten fazla iyiydi. Tümerler, Türkiye'de sosyal ve ekonomik anlamda oldukça tanınan bir aileydi. Rıfat Bey, 90'lı yıllarda patlamış ve hâlâ ününü koruyan bir ana haber spikeriydi. Oylum Hanım ise bir gazeteciydi. Sahip oldukları medya grubunu da unutmamak lazım... Doğum günü tartışması içinde dondurmalarımızı yedik ve Tuana'yı alıp küçük çocuk havuzuna gittim. Ellerinden tuttum ve küçük basamağı beraber indik. Belini aşmayan suyun içinde ellerini benden kurtardı ve havuz ızgarasının arasına parmaklarını sokup bağımsız bir şekilde hareket etmeye başladı. Ilık suya kendimi bıraktım ve gözlerimi kapatıp suyun tadını çıkarmamak için kendimi zor tuttum.

Ata nispet yaparcasına çocuk havuzuyla bitişik olan yetişkin havuzuna yaklaştı. "20 santimlik yerde boğulmazsın inşallah İdil abla!" dedi gülerek. Beni hayattan soğutmaya çalışsa da aldırmadım. Her şey güzeldi, hava güzeldi, hayat güzeldi... Ya da en azından yaşamaya değerdi.

Tuana suyla oynadığı için yorgun düşmüştü. Kurulayıp üstünü değiştirdiğim gibi hemen uyuyakalmıştı. Ben de saçlarımı kurutup krem rengi geniş paça bir pantolon giydim. Üstüme de beyaz bir spor atlet giyip eteklerini pantolonun içine soktum. Pelin Hanım ve Ömer Bey gelene kadar rahat giyinmemde bir sakınca yoktu. Sabahtan beri bakmadığım telefonumu aldım ve Whatsapp grubunda 200'e yakın mesaj olduğunu gördüm. Koltuğa oturdum ve oflayarak mesajları okumaya başladım.

+Ayrılmışlar :DDDD

-Cidden mi?

+EVET. ALLAH'IM NİHAYET :'DDD

-Biri şunu gruptan atsın.

Beloş, *'BİZ VE YİNE BİZ'* olan konuyu, *"AYRILMIŞLAR KIZLAR"* olarak değiştirdi.

+Bunu kutluyoruz. Gelmeyenle konuşmam.

Ve geriye kalanı, tamamen mekân isimlerinden oluşuyordu. Birden görüntülü arama bildirimi geldi. Onayladım. Üç tane pencere açıldı ve kızlar ekranda belirdi. Biri iş yerinde, biri yatağındaydı. "İdil, neredeydin?" Belgin kamerayı öptü, "Benden sonra kimseyle mutlu olamaz demiştim! Ayrılmışlar. Bunu kutluyoruz!"

"Seninle barışmadığı sürece kutlanacak bir şey yok, Belgin." Şahsenem omuz silkti, "Aman, boş versene. Sebep olur işte. Biraz içeriz. Sen izin alabilir misin?"

Duraksadım. "Bilmiyorum ki..." Pelin Hanım hafta sonları bir davete katılmazsa Tuana'ya kendi bakıyordu ve bana izin veriyordu ama bugün için bir şey dememişti. "Rakı masası mı yapsak, yoksa çerez mi?" Evinin içinde gezindiğini görebiliyordum. Anlaşılan ona hasta olan patronunu yine kandırmış, izin almıştı. "Rakı için çok basit bir konu," diye mırıldandım. "Çerez yapalım." Eğer ki iptal olursa, baştan mızmızlandığım için yalan söylediğimi düşünmezlerdi en azından. "Jack mi, votka mı?" dedi Şahsenem. "Bunu gittiğimizde düşünürüz."

"Oo, kızlar!" Ata, holden koşarak yanıma oturdu. "Şahsenemciğim," dedi erkeksi bir şekilde. Şahsenem gülümsedi. "Atacığım, bu ne yakışıklılık böyle?"

Telefonu Ata'ya doğru çevirdim. Biraz konuşup cilveleşmezlerse ölürlerdi. "Ee, ne sanıyorsun canım..."

Belgin heyecanla atıldı: "Ata, ayrılmışlar!"

Ata, bizim kızlarla garip bir şekilde çok iyi anlaşıyordu. Arada bir isimleriyle hitap eder, çekinmeden her konuyu konuşurdu. "Senin kıymetini geç bile anladı... Yarın yazarsa şaşma."

"Dönmem ama artık ona!" dedi keyifle. "Sen de gel, akşam dağıtırız diyecektim ama..."

"Ömer Tümer," diyerek ofladı Ata. "Size iyi eğlenceler. Ben de sevgilim için hediye alayım."

"Telefon al!" dedi ikisi birden. Ata gülümsedi ve bana baktı. Bir şey dememi istiyor gibiydi. Ama hiçbir şey demedim.

Kızlara döndü ve "Telefon almayacağım," diyerek yanımızdan ayrıldı.

Pelin Hanım öğleden sonra geldiğinde Tuana hâlâ uyuyordu. Kadın iş yaptırdığımızı falan düşünecekti vallahi! "Herkese kolay gelsin hanımlar." Önünde V şeklinde yırtmacı olan beyaz bir etek ve pudra rengi dökümlü bir bluz giymişti. Atkuyruğu sarı saçları, parlayan mavi gözleri, takıları, ayakkabıları... Kadın tam anlamıyla sanat eseriydi. Ayşe abla hemen ona döndü: "Hoş geldiniz Pelin Hanım! Aç mısınız, bir şeyler hazırlayayım mı?"

"Yok, Ayşe abla ya..." Benim oturduğum masadaki sandalyeyi çekti ve bacak bacak üstüne attı. "İnsanda iştah mı kalıyor bu sıcak havalarda?"

Ayşe abla "Karpuz keseyim?" dedi ısrarla. Pelin Hanım güldü, "Yok, sağ ol. Şimdilik bir şey istemiyorum."

"Ata da hiçbir şey yemiyor..."

Rümeysa makineden çıkardıklarını yerlerine yerleştirirken, "Onunki aşktan, Ayşe abla," dedi. Pelin Hanım kaşlarını çatınca "Kız arkadaşının doğum günü yaklaşıyormuş da... Bir şeyler planlamaya çalışıyor," diye açıkladı.

"Telefon alsın," dedi umursamazca. "Hoş, Derin'in ihtiyacı var mı orası biraz şüpheli..."

Rümeysa makineyi kapattı. "Her şeyi olan bir kıza ne alabilir ki?"

"Bir insanın her şeyi olmaz..." dedim içimdeki şairi dinleyerek. "Derin'in bir şeye ihtiyacı vardır fakat parayla mı alınır, orası bilinmez."

Pelin Hanım gülümsedi, "Ah, sen yok musun sen..." dedi bir çocuğun çokbilmişliğini dinlermişçesine. "Onu bunu geç de," elini hafifçe salladı. "Bugün cuma. Ben yarın evdeyim. Dışarı çıkıyor musun?"

"Aslında, evet!" diye atıldım heyecanla. "Şahsenem ve Belgin çağırdı. Gece dışarı çıkıp çıkamayacağımı sordular..."

"Oo, bir de gece?" Keyifle sırıttı, "İdil, bugün Pelin Tümer imzalı bir gece elbisesine ne dersin?"

"Üstüne... Bir şey dökülürse?" diye sordum.

"Beş yıllık maaşından keserim," dedi ve kocaman bir kahkaha attı.

***

Giydiğim siyah mini elbiseye bakarken kapım tıklatıldı. Ayşe abla "İdiiIII!" diye bağırdı. "İçeri dalacağım ama!"

Tereddütlü bir şekilde kapıyı açtım. Pelin Hanım ve Rümeysa'yı da arkasında gördüm. Üçü ağzı açık bir şekilde bakıyordu. Siyah elbise dizlerimin üstündeydi. Kalçalarımdan inerken beni zorlasa da kötü durmamıştı. Göğüs dekoltesi çok derin değildi ama benim göğüslerim sağ olsun dışarı bile taşmıştı! "Bunu giymeyeyim ya..." dedim zayıf bir itirazla.

"Harika," dedi Pelin Hanım. Atkuyruğumu düzeltti ve beni omuzlarımdan tutarak arkama dönmemi sağladı. "Sırtın da güzel duruyor."

"Arkası nerede bunun?" Ayşe abla çıplak tenime dokundu.

"Güzel güzel!" Pelin Hanım kırmızı, önü açık bantlı ince topuklara baktı. "Bunlar da olmuş." Odama girdi ve gümüş rengindeki portföy çantayı ellerime aldım.

Merdivenlerde bir hareketlilik hissettim. "Şahsenem ve Belgin geldi." Ata bize bakıyordu. Gözleri irileşti. "İdil abla?"

"Olmuş mu Ata?" dedim merakla. On sekiz yaşında bile olsa bir erkekti.

"Bugün eve gelebilirsin inşallah." dedi ve sırıttı. Pelin Hanım haykırdı. "Seni gebertirim çocuk!" Topuklu ayakkabısını ayağından çıkardı. "Yemin ederim atarım kafana!"

"Anne, onlar senin en sevdiğin Prada ayakkabıların. Nasıl atacaksın?" dedi ve sinsi sinsi gülerek aşağı indi.

Pelin Hanım, Rümeysa'ya tutunarak ayakkabısını giydi. "Seni ablası yerine koyduğu için böyle konuşuyor, ciddiye alma."

Başımı salladım. Rümeysa ve Ayşe abla inerken Pelin Hanım'la arkalarından yürüyorduk. "Paran var değil mi?"

Sertçe yutkundum. Bu biraz utanç vericiydi. "Evet, teşekkür ederim."

"İçmende sakınca yok," dedi merdivenlerden inerken. "Kızlar araba kullanamayacak hâlde olursa lütfen İbrahim'i ara ve sizi alsın."

"Tamam, Pelin Hanım," dedim ve basamağı inerken, Belgin'le Şahsenem'i gördüm.

Ata ise elleri cebinde salonun pervazına yaslanmış sinsi sinsi bizi izliyordu. "Merhaba kızlar!" Pelin Hanım hepsiyle selamlaştı. Belgin ve Şahsenem, ne zaman Pelin Hanım'ı görse hâlâ ilk günkü gibi heyecanlanıyordu. "Bugün ne şıksınız siz böyle?"

Belgin, kısa kızıl saçlarına maşa yapmış, altına dar bir deri tayt giymişti. Detaylı büstiyeri ile o kadar iddialıydı ki... Şahsenem ise siyah uzun saçlarını salık bırakmış, payetli gümüş rengi bir şort giymişti. Üstündeki transparan siyah bluzun içindeki göğüsleri fazlasıyla dikkat çekiciydi. Allah'ım, biz ne yapıyorduk?

"Anne, bugün üçünü son görüşümüz olabilir..." Ata içeri baktı. "Ah, babam nerede acaba..."

"Prada cins oğlum," diyerek gülümsedi. "Ömer daha gelmedi kızlar. Rahat olun. Şuna da bakmayın." Ata isteksizce omuzlarını indirdi ve içeri girdi. Ayşe ablanın duaları eşliğinde, Belgin'in arabasına ilerledik. Ben öne, Şahsenem de arkaya geçti.

Belgin bir elinde direksiyon, diğer elinde telefonuyla *snap* atıyordu. "KIZLAARRR!" diye böğürerek telefonu bize çevirdi. "Hazır mıyız geceye?"

"Hayır," dedim derin bir soluk alarak.

Snap bitti fakat o yenisini çekmek için tekrar basılı tutarak "Neden?" sorusunu yöneltti bana.

"Gidemeden kaza yapacağız çünkü." Sinirle telefona uzandım ve *snap*'i gönderdikten sonra çantamın içine koydum.

Elimin üstüne biraz tuz döktüm. Belgin'le ayağa kalkmıştık. Şahsenem yarın mesai yapacağı için bira içse de biz biraz ileri gitmeyi tercih etmiştik. Aynı işlemi Belgin de uygularken diğer elime limon dilimini aldım. Önümüzdeki *shot* bardaklarına baktım. "Hazır mısın?" dedim korkumu göz ardı ederek. Duracağım yeri biliyordum ama şeytana uymaktan korkuyordum. Tarkan'ın *'Ölürüm Sana'* şarkısının remixli introsu girerken, Şahsenem parmaklarını kaldırdı. "3... 2... 1!"

Elimdeki tuzu yaladım ve hemen *shot*'ı tek dikişte içip bardağı hafifçe masaya vurdum. Elimde beklettiğim limon dilimini ağzıma aldım ve emmeye başladım. Göz ucuyla Belgin'e bakıyordum. Benimle aynı gidiyordu.

"Ah!" diye inledi gözlerini kapatırken. "Ah, ciğerim yandı! Yemin ederim yandı!" Gülerek limonu ağzımdan çıkardım ve tuzu ona uzattım. "Kıza bak ya!" söylenerek tuzu aldı ve eline döktü. Ben de aynı işlemi uyguladım ve Şahsenem'in saymasını beklemeye başladık.

"Saat kaç?" diye sordum,

"Altıya geliyor," dedi Belgin.

Şahsenem bileğindeki saate baktı. "Salak, yelkovan o, dörde geliyor."

"Ee, ne fark eder, ha dört ha altı?"

Ellerimi masaya koydum. "Hesabı ödeyelim ve gidelim." Biraz çakırkeyiftim. Bunu hiçbir sebep yokken gülmemden anlamıştım. "Biliyor musunuz?"

Şahsenem başını sağa sola salladı. "Neyi?"

"Sinan Tümer olayını..."

Belgin'in gözleri irileşti. "Adama kafa atan spiker mi?" durdu, "Soyadı niye Tümer?"

"Ömer Bey'in erkek kardeşi."

"Vay anasını... Belliydi zaten." Elleriyle tavanı gösterdi, "O BOY!" Gözlerine dokundu. "O ela gözler..." Dudaklarına değdirdi parmaklarını. "O *Çarşı* diyen dudakları..."

"Ne saçmalıyorsun sen?" Şahsenem onu dürtükleyerek susturdu. "Sen gördün mü? Adam fenalarda."

"Yok be, bana ne!" dedim ve garsondan hesabı istedim. Garson hesabı getirdi ve Alman usulü yaptık. Bu saatte İbrahim'i aramaya çekiniyordum. Uyuduğuna emindim. Hesabı almaya gelen garsonu son anda durdurdum, "Üç tane taksi çağırır mısınız?" diye rica ettim. Beni onaylayarak barmenin olduğu tarafa giderken ayaklandık.

Lowell'in şarkısıyla, Belgin insanların dans ettiği piste daldı. "Oh! Yandan!"

"Yabancı şarkıda yandan diyor..." diyerek söylenen Şahsenem, onu kolundan yakaladı.

O esnada sert bir göğse çarptım. "Pardon..." diye mırıldanıp ondan uzaklaşırken başka birine çarptım. "Pardon..." Ondan müsaade isteyip ilerlerken birinin kolu karnıma çarptı. Hiçbir şey olmamış gibi pistten çıkmaya çalışırken Şahsenem ve Belgin'in kavga ettiğini duydum.

Belgin şarkıya aldırmadan ısrar ve inatla, "Her yerde okyanus sen boğuldun derede!" diye bağırıp dans ediyordu. İki kişinin arasında kalınca panik oldum. Bir kol bu sefer kalçama çarptı. Birisinin bana dokunmasının verdiği o iğrenç hisle pistten çıktım. Şahsenem ve Belgin de bana yetişti. Beraber dışarı çıktık ama bir tane taksi gördük.

"Biz üç tane çağırmıştık..." dedim kapıdaki güvenliğe.

"Hanımefendi, boş diye iki kişi bindi. Bir tane var," dedi soğuk soğuk.

"Tamam," ellerimi birbirine çarptım. "Aynı takside gideceğiz. Hadi bakalım," dedim ve arabanın arka kapısını açtım. Üçümüz arkaya yerleştik. En yakın ev Şahsenem'inkiydi. Onun adresini verdik ve sessizlik içinde oturmaya başladık. Şahsenem inerken Belgin'i de çekiştirdi. "Bende kalsın. Eve falan giremez bu." Onu indirdi ve taksimetreye baktı. Cüzdanını çıkarırken onu durdurdum. "Ben veririm. Hadi size iyi geceler," dedim ve kapıyı para uzatmaması için yüzüne kapadım.

***

Sitenin girişinde indim ve güvenliğe selam verdikten sonra boş yolda bir sağa bir sola yürümeye başladım. Ama topuklular ayağıma bir iğne gibi batıyordu! Oflayarak ayakkabıları çıkardım ve elime alıp öyle yürümeye devam ettim. Sitede, yaklaşık 15 tane villa vardı. Hepsinde de zengin aileler kalıyordu. Komşuluk sıfırdı. Sadece merhaba ve iyi akşamlar! Bunların küle muhtaç olacağı yoktu! Demir kapıyı ittirdim ve eve yürürken ışıkların kapalı olduğunu gördüm. Anahtarı aramaya üşendiğim için, arka bahçeden girdim ve mutfağın camekânına dokundum. Oh be!

Kilitlememişlerdi. Sessiz adımlar atarak hole ulaştım. "İstifa ettin yani?" Ömer Bey'in sesiydi bu. Kısa bir sessizlik oldu. Garip ve merak uyandıran bir sessizlik... Ayakkabılarımın ve çantamın olduğu elim ağrımaya başlayınca, diğer elime almak için bir hamle yaptığımda, çantam yere sesli bir şekilde düştü. Ve herkesin dikkati buraya döndü. El mecbur holden çıktım ve salonun kapısına doğru yaklaştım. İçeri girerken duyduğum sesle adım atmayı bıraktım. "Birisi evini karıştırdı galiba?"

Ses Ömer Bey'den geldi sandım. Fakat dudakları kımıldamıyordu. Zaten onun... Böyle bir sesi yoktu. Kimsenin böyle sesi olamazdı... Hiçbir erkeğin... Sütlü çikolatayı Türk kahvesiyle ıslattığınızda, çikolata eriyerek damağınıza yapışır ve enfes aroması boğazınızdan midenize doğru iner ya... Öyle bir his bırakıyordu o ses. Elimi garip bir sızıyla karnıma bastırdım.

Pelin Hanım gözlerini, uzun boylu camlara doğru çevirdi. Bakışlarım oraya kaydı. "İdil," dedi, "Tuana'nın bakıcısı." Kahve tonlarındaki fonun önünde gördüğüm adam yüzünden miydi sarsılmam, yoksa yaptığım *shot*lardan mı, bilmiyordum... Beynimden, Amerikan *sitcom*larındaki gibi alkış ve beğeni dolu ıslık sesleri yükseldi.

Uzun boyluydu. Üstünde beyaz gömlek ve siyah kravatıyla tamamladığı bir takım vardı. Takım elbiseli adamlar bana çok kasıntı gelirdi. Kot ve bir tişört daha samimiydi bence. Ama bir erkeğe en çok yakışanın da takım elbise olduğu gerçeğinden kaçamazdım. Ve bu adam bir gerçekti. Elini cebinden çıkardı. Bileğindeki saati gördüm. Salonun parlak ışıkları altında can alıcı bir şekilde parlıyordu. "İdil?" diye tekrarladı adımı. Bakışlarım sesiyle dudaklarına kaydı. Belgin'in övdüğünden fazlaydı her şey... Ela gözleri insanı afallatan cinstendi. Yeşil harelerin etrafını kaplayan mavilere takılı kaldı gözlerim. Dağınık kumral saçları, havaya kalkık kaşları, biçimli burnu, güzel elmacıkkemikleri...

"Sinan Tümer," diyerek elini uzattı. Elini sıkmadan önce çantamı diğer elime aldım ve eline uzandım. Sert ve güçlü eli bana uzandığında içtiklerimin etkisiyle geriye doğru sendeledim. O da bunu fark etmiş gibi hafif bir kuvvetle elimi kendine doğru çekti.

"Hoş geldiniz Sinan Bey," diyebildim nihayetinde. Gülümsedi. *Hayır! Susma, konuş! Bir şeyler de!* Aşkın Nur Yengi'nin şarkısı beynimde çalmaya başladı. *Susma veda ederken, biraz gül bir şey söyle!*

"İdilciğim, odana çıkabilecek misin?" dedi Pelin Hanım beynimde çalan Aşkın Nur Yengi'yi sustururken. Başımı salladım. "E-evet... Kusura bakmayın, lütfen. Trafik çoktu ve..." Aynen İdil! Gecenin dördü ve kesinlikle trafik vardı!

Ömer Bey gülümsedi. "İdil, önemli değil."

Sinan Bey sırtını bana döndü. "Değil mi? Bakıcıların da eğlenmeye hakkı var." Benden uzaklaşırken, "İyi geceler," diye ekledi. Salondan çıkar çıkmaz merdivenlere tutundum ve nefes alışverişimi düzene sokmaya çalıştım. Fakat duyduğum sesle daha da panikledim.

"Artık Türkiye'deyim."

3. Bölüm

Gözlerimi saat sekizde nasıl açtım bilmiyordum. Bunun şaşkınlığını yaşayarak yatağımdan doğruldum ve belime doğru çıkan elbise bana dün geceyi hatırlattı. Sinan Tümer. Sıktığı elime baktım. Adım, onun sesinden tekrar beynimde yankı buldu. Buram buram otorite ve güç, adamın sadece sesinden yayılıyordu. İnanılacak şey değildi. Ellerimi şakaklarıma bastırarak dolaba yönelirken saçlarıma uzandım ve atkuyruğumu açtım. Sanırım baş ağrımın sebebi votka değil, sıkı sıkı bağlanan tokadaydı. Olduğum yerde biraz sallansam da gün içinde geçeceğine inanıyordum.

Duş aldıktan sonra bir kot, üstüne de tek renk bir tişört giydim. Ayakkabımın bağcıklarını bağladım ve odadan çıktım. Kendi bulunduğum koridoru dinledim. Daha sonra küçük adımlarla, yatak odalarının olduğu sağ koridora doğru yaklaştım. Birkaç tıkırtı duydum. Kimse kahvaltıya inmeden önce gitsem iyi olacaktı. Hem kahvaltının hazırlanmasına da yardım ederdim.

"Dur, hayır," Ayşe abla Rümeysa'yı durdurdu. "Sinan Bey'e çay bardağı götürme. Kahve içer o."

"Günaydın!" dedim cümlesine aldırmadan.

Rümeysa beni görünce sırıttı. "İdil! Nerelerdeydin sen? Lütfen bana zengin birini bulduğunu söyle. O dünkü hâlinle bir Sabancı'yı bile ayartabilirdin!"

"Sabancılar nerede takılıyor haberin var mı?" Tezgâhtaki hazırlanmış servisleri aldım ve dışarı hazırlanan masaya taşıdım. "Kimseyi bulamadım. Çünkü aramadım."

Rümeysa masaya alıcı gözüyle baktıktan sonra dudaklarını büzüştürdü. "Kesin öyledir. Sen şuna ben beceriksizim desene..." İçeri gitti ve bardakların olduğu tepsiyi getirdi. Benim olduğum sandalyeye yaklaşırken, "Sinan Bey'i gördün mü?" diye mırıldandı.

"Evet." Sesi tekrar kulağıma ulaştı. *İdil.* Adam resmen adıma âşık olmama sebep olmuştu! "Sabah gördüm... Koşmuş gelmiş." Sertçe yutkundu. "Bir an Pelin Hanım'ın dergilerindeki o kapak erkekleri üç boyutlu oldu sandım. Böyle şakaklarındaki ter damlaları... Nemli saçları..."

"İyi misin, Rümeysa?" dedim sertçe.

"Adam 3-4 saatlik yol çekiyor bak saat farkını söylemiyorum bile... Sabah erkenden kalkıp koşuyor, jet lag'e kafa atıyor!" Fincanı, benim oturduğum sandalyenin çaprazına koydu.

Bittim.

"Kimin bu fincan?" dedim salağa yatarak.

"Sinan Bey'in. Kahve içer sabahları. Ee, İngiltere'de yaşayan adam ne de olsa... Sütlü çay içmiyorsa bizim gibi içine de 5 tane küp şeker atacak hâli yok ya!"

"Sen Sinan Bey'i daha önceden gördün mü?"

"Sen işe başlamadan önce..." Duraksadı. "Sanırım en son mart gibi gelmişti? Öyle yılda 2-3 kere gelir. Burada kalır, Ankara'ya annesinin babasının yanına gider..." Başım Rümeysa'nın sesini ve Sinan Tümer'in biyografisini kaldırmıyordu. "Adamı al," dedi ve elini göğsüne bastırdı. "Şuraya sok. Çıkarma."

"Sapıttın iyice. Sen gidip Mustafa Ceceli'yi sevsene!" dedim garip bir çıkışma hissiyatı duyarak... Sinan Bey'e olan hayranlığını belli ederken kullandığı cümleler, korkutmuyor değildi. "Sevgi anlamında," diye düzeltti.

"Günaydın!" Pelin Hanım'ın sesini duyunca ikimiz de mutfağa döndük. Pelin Hanım, pudra renginde, bir bacağında yırtmacı olan kısa kollu penye bir elbise giymişti. Ayağındaki süt kahvesi tonlarındaki sandaletle sade ve şıktı. Arkasından sürünerek gelen Ata, parmağını boğazına soktu ve bize yürek hoplatan bir öğürme gösterisi izletti. "Günaydın Pelin Hanım," dedik hep bir ağızdan.

"Sürpriz ne anne?" dedi Ata. Bar taburesine oturdu ve başını tezgâha koydu.

Pelin Hanım ona aldırmadan bana yaklaştı, "Nasılsın İdil? Dün biraz kötü görünüyordun."

"İyiyim efendim, çok özür dilerim ben..."

Ata bağırdı, "Anne!" Üstündeki Star Wars pijamasını yakasından tuttu. "Bak yırtacağım kendimi şimdi! Sekizde niye uyandım ben?"

Ömer Bey kucağında Tuana'yla salona girerken Ata'ya iğrenircesine bir bakış attı. "Şunu bağırtmayın. Sesine tahammül edemiyorum."

Ata gözlerini kıstı. "Pardon baba," dedi ve başını tekrar tezgâha koydu. "Ama... Sürpriz ne yani? Bakın, üniversiteyi kazandım, artık mükemmel bir evlat örneğiyim. Böyle bir evlat, bu saatte neden uyandırılır ki?"

Ömer Bey, Tuana'yı Ata'nın kucağına bıraktı. "Biraz da ikinci mükemmel evlat adayına deneyimlerini aktar." Masaya baktı, "Hazır mı kahvaltı?"

Ayşe abla başını salladı. "Hazır, Ömer Bey'!" dedi coşkuyla. Ata'ya baktı. "Huu hamsi kafa! Sen de kalk üstünü giyin. Üstünde abuk subuk şeyler var zaten..."

Ata kahkaha atarken "Uzaylı onlar Ayşe abla," dedi.

"Sen farklısın sanki! Al kardeşini de geç!"

Ata, Tuana'yla masaya yerleşirken masaya sesimin gitmemesine dikkat ederek, "Sinan Bey?" diye sordum ve bar taburesine tünedim.

"Buradayım, İdil." Eğer dirseklerim, tezgâhın üstünde olmasaydı, kesinlikle volkanik bir dağdan çıkan lav gibi ağır ağır taburenin dibine akardım. Ona dönmeyi düşünmek bile kalbimin ritmini attırdı. Gülümsedim. Ve sonra ona döndüm. Ama dönüşüm ne yazık ki muhteşem olamadı. Lacivert takımının ceketini omzuna asmış, kapı pervazına yaslanmıştı. Kar beyazı gömleği bütün vücudunu sarıyordu. Lacivertten bir tık daha açık olan kravatına da şık bir kravat iğnesi takmıştı. "Günaydın." Sesim, rot balans ayarı bozulan bir arabanın direksiyonu gibi titredi. İnşallah ayarlarımın bozulduğunu anlamamıştır...

"Günaydın," Belli belirsiz gülümsedi. Bana göz ucuyla bakarken alnına doğru düşen nemli saçlarının arasına elini daldırdı ve düzeltirken mutfağa girdi. "Umarım iyi olmuşsundur. Dün kötü görünüyordun."

"Teşekkürler Sinan Bey, iyiyim."

"Sevindim." Dışarı baktı. "Ata uyanık mı?"

Şoku atlatan Rümeysa kaç kere, "E-evet... Evet," dedi bilmiyorum ama kafasında eminim ki onun evlenme teklifine *evet* dediği ânın hayalini kurmuştu. Ceketini bar taburesine bıraktı ve yanımdan geçerken kokusu garip bir şekilde buram buram geldi.

Rümeysa hemen koluma asılmıştı. "Tansiyonum düştü."

Ayşe ablanın gözleri irileşti. "Kız! Ne oldu?"

"Benim kocam uyandığında..." Ellerini boynuna doladı. "Böyle kokmayacak!" Boğazını sıkmaya başladı. "Yaşamamın bir anlamı yok!" O mükemmel kokunun şokunu atlatamadan, intihara girişen Rümeysa'nın ellerini boğazından ayırmaya çalıştım.

"Ne yapıyorsun, kendine gel!" diye sinirle çıkıştım.

"Ölmek istiyorum, bırak beni! BIRAK!"

"GÜCÜNE GÜÇ KATMAYA GELDİK!" Ata'nın sesi, bütün sitede yankı buldu.

"BEŞİKTAŞ SENİNLE ÖLMEYE GELDİK!" diye marşa dâhil olan Sinan Bey, adeta yüreğimi dağlamıştı!

Rümeysa onun sesini duydu ve ellerini boğazından çekti. "Yapamıyorum..." diye mırıldandı çaresizce.

"FORMANDA TER OLMAYA GELDİİK!" Marşı bu sefer beraber söylüyorlardı. "BEŞİKTAŞ SENİNLE ÖLMEYE GELDİK! BEŞİKTAAAŞ!" Duyan da Beşiktaş'ın maçı var sanırdı. Öyle tutkulu, öyle coşkuluydular ki imrenmeden edemedim.

Rümeysa elindeki bıçağa bakarken gülümsedi. "Ben de ölmeye geldim..."

Bıçağa uzandım ve ona doğru tuttum, "Kendine gel," derken, yaptığım hareketi fark ettim ve içimden aynısını kendime de söyledim. "Saçma sapan hareketler yapma. Sinan Bey görecek!"

Ömer Bey'in, "Tamam, bu kadar yeter," dediğini duydum. "İdil, nerede kaldın?" diye seslendi mutfağa doğru. Elimdeki bıçağı hafifçe kendime çevirdim. Asıl ben ölmeliydim... Saçmalama İdil! Sapıttın sen de iyice! Adamın alt tarafı sesi fazla harikaydı. Yani ne yapalım Sinan Akçıl'dan alıp ona verdilerse?

Bıçağı bıraktım ve masaya yaklaşırken Ata'yla ayrılan ve yerine geçen Sinan Bey'i gördüm. "Kusura bakmayın," dememle beraber Ayşe abla çayları doldurmak için herkese iki dakikalık don oyunu oynattı. Bizim çaylarımız, Sinan Bey'in de kahvesi doldurulunca yerime geçtim. Sinan Bey çaprazımdaydı. Öyle olması da oldukça normaldi. Tek boş sandalye orasıydı.

"Babama söyledin mi?" dedi Ömer Bey soğuk soğuk.

"Evet. Karşı çıkmadı, kararıma saygı duyuyor."

Pelin Hanım, Tuana'nın ağzına küçük bir peynir parçası verip "Nasıl istifa ettin? Yani... Onlar seni kovmadan önce nasıl istifa etmeyi başardın? Nasıl bu kadar hızlı olabildin?" diye soru yağmuruna tutarken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Sinan Bey'in kaşları havaya kalktı. Onunla dalga geçtiğini anlamıştı. "Kimseye hesap vermek zorunda değilim. Çıktım ve geldim."

Ata zayıf bir sesle itiraz etti. "Ama kafa attın amca..."

Sinan Bey, Ata'ya baktı. "Beni kovamazlar. O kanalın spor programını ayakta tutan adam bendim. Sayemde reyting rekorları kırıyorlardı."

"Instagram'daki takipçi sayın, fotoğraf beğenilerin, yorumların bunu belli ediyor. Amca, bütün kadınlar fotoğraflarının altına ateş emojisi koymuş!" Ata'nın gözleri irileşti, "Lütfen şu anki hâlimin, senin gençliğine benzediğini söyle."

Sinan Bey "Hayır, baban gibi çirkinsin," demekle yetindi.

Ömer Bey güldü. "Ben mi çirkinim?"

"Baba, senin takipçin daha az," diye atıldı Ata. "Üstelik kimse sana ateş emojisi koymuyor."

Pelin Hanım gözlerini kısarak Ata'ya baktı. "Sence neden, akıllı evladım?"

"Siz hepiniz amcamı kıskanıyorsunuz..." Ata, herkesi ayıplarcasına süzdü ve bana bakarken durdu. "Değil mi İdil abla? Bu kıskançlık değil de nedir yani?"

Bakışlarım istemsizce Sinan Bey'e kaydı. O da gözlerini kısmış, bana bakıyordu. "İyi olan kazansın!" dedim ve tatlı tatlı gülümsedim.

"Of... Al işte, şimdiden kimin kazandığı belli oldu: Amcam!" dedi rakiplere hüzünlü bir ses tonuyla.

"Her neyse..." dedi Ömer Bey. "Şimdi ne yapacaksın?"

Sinan Bey kahvesini yudumlarken duraksadı. Göz ucuyla onu izlemekten, sol gözüm yuvasından dönecekti resmen. "Telefonlarım susmuyor." Bu durumdan gerçekten rahatsız gibi gözüküyordu. "Uçağa binmeden önce, yurt dışında kaç tane kanal aradı sayamadım bile... Bana yayın akışında dört saatlik bir süre teklif eden bile oldu. Türkiye'deki spora nefret söylemi yüzünden oradaki insanlar bile o şerefsize ciddi anlamda gardını almış durumda." Kısa bir sessizlik oldu. Sinan

Bey keyifle mırıldandı. "2000 yılındaki Galatasaray-Arsenal maçından beri içinde tutuyor olmalı."

"Neden ki?" dedi Pelin Hanım şaşkın bir şekilde.

"Yardımcı teknik antrenördü sanırım o zamanlar, tam hatırlamıyorum meslek geçmişini," dedi ilgisizce. "Spor evrenseldir." Başını kaldırdı ve gülümsedi. "Bizim ülkemizin bütün spor dallarındaki takımları da evrenin en iyisi." Gülümsemesi... Rümeysa görse, *'Öldür beni İdil!'* diye bacaklarıma yapışırdı kesin. Bulaşıcıydı bir kere... O gülünce sizin somurtmanız da neredeyse imkânsızdı!

"Amca, her lafına alkış tutarım ama buna güleceğim. Evrenin en iyisi olmakla alakamız yok." Ata'nın cümlesiyle kaşları çatılmıştı anında. "Allah'a şükür, İtalya ligi değiliz koçum. Şikeden maç yapılmıyor resmen."

"Ay!" Pelin Hanım ofladı. "Yeterli, Sinan. Teşekkürler ender bilgilerin için."

"Burada sana hangi kanal kucak açacak acaba?" dedi Ömer Bey sırıtarak.

"Bilmiyorum. Henüz telefonumu açıp e-postalarımı kontrol etmedim," dedi ve ukala bir şekilde göz kırptı.

Ömer Bey, Tuana'dan ayrılırken son derece mutsuzdu. "Bıktım şu markadan..." dedi sıkıntıyla. Kurucusu olduğu kozmetik markasının hisselerini, bir anda birine satsa şaşırmazdım. Pelin Hanım üstünü değiştirmişti. Beyaz pantolonu üstüne giydiği mavi gömleği ve taktığı kahverengi kemerini, bir spor ayakkabıyla tamamlamıştı. Oldukça spordu. "Ben de sıkıldım ama ne yazık ki para lazım bu hayatı sürdürmemiz için..." diyerek ofladı. "İdilciğim, evde olacağım demiştim ama... İş çıktı başıma. Önce mağazaya uğrayacağım, oradan da bir öğle yemeğine katılacağım. Öğleden sonra gelirim. Tuana'yı aşısına sen götürürsün." Başımı salladım ve onları uğurladıktan sonra kapıyı kapattım. "Evet, Tuana Hanım! Ne istersiniz, neler yapalım?" dedim ve mutfağa girdim. Rümeysa, mutfak kapısının pervazına başını dayamış, bahçeye bakıyordu. Kaşlarım çatık bir şekilde baktığı yere çevirdim bakışlarımı. Sinan Bey'i masada dizüstü bilgisayarıyla gördüm. Kulağındaki kulaklıkla birisiyle konuşuyor olmalı ki arada başını sallıyor ve bir şeyler söylüyordu. "Rümeysa?" Bana döndü ve bıçağı elinde gördüm. Bu bıçağı elinden hiç bırakmıyor muydu? "Yapma şöyle! Beni korkutuyorsun."

Gülümsedi. "İyiyim, İdil. Saçmalama! Tabii ki de iyiyim." Bıçağı salladı, "Sadece bıçak kendiliğinden boynuma doğru geliyor."

"Şu iğrenç şakayı yapmayı bırak artık!" diye çıkıştım. Bir adama bu denli takık olabilir miydi ki? Sinan Bey sesimi duymuş olmalı ki başını bilgisayarından kaldırdı ve bize baktı. Rümeysa elinde bıçakla görüş alanına girmesin diye onu sağa doğru ittirdim. Sinan Bey'e hiçbir şey olmamış gibi gülümsedim. O da bir şeyler söyledikten sonra kulaklığa dokundu ve çıkarıp bana baktı, "İdil?" diye seslendi.

Rümeysa bıçağı tekrar kendine tuttu. "Bir saniye Sinan Bey!" dedim ve hole doğru, "Ayşe abla!" diye seslendim. Artık birinin şuna müdahale etmesi lazımdı. "Tamam tamam! Vallahi bıraktım!" Bıçağı tezgâha koydu ve mutfaktan çıktı. Gönül rahatlığıyla Sinan Bey'in yanına gittim. "Buyurun Sinan Bey?"

"Tuana'yı alacaktım. Bir mahsuru var mı?" dedi ayağa kalkarken. Başımı sağa sola salladım ve kucağımda duran Tuana'yı ona doğru uzattım. Onu belinden kavrarken elleri, ellerime değdi. O an fonda Yeşilçam'ın efsanesi Belkız Özener'in bir şarkısı çalmaya başladı. Adam yüzünden ayaklı mp4'e dönmüştüm resmen! Sürekli beynimde şarkılar çalıyordu. Kendine gel İdil, silkelen ve kendine gel! "Gel bakalım, güzelim..."

"Şey, ben sizi yalnız bırakayım. Durmazsa seslenirsiniz," dedim ve içeri girdim. Rümeysa bu sefer de holden dışarı bakıyordu. "O... O ellerine çocuk ne güzel yakışıyor öyle!" Ayşe abla elindeki sepetle kaşları çatık bir şekilde ona baktı. "Kız! Rümeysa! Sen Sinan Bey'e mi bakıyorsun?"

"Evet!" dedi açık açık.

"O sana bakar mı acaba?" dedi ve nispet yaparcasına omuz silkerek merdivenlere çıktı. "Şeytan diyor ki... Al hamsiyi..." diye söylendi Rümeysa. Anlayışla koluna dokundum.

"Rümeysa, o adama âşık değilsin. O ünlü biri. Ülkenin gururu, spor camiasının altın çocuğu ve kadınların çok çok yüksek bir ihtimalle gözdesi... Sadece hayranlık besliyorsun ona."

Başını ağır ağır salladı ve cebinden telefonunu çıkardı. "Instagram'da 9 milyon takipçisi var. Bir milyona yakın beğeni ve binlerce yorum..." Telefonunu bana uzattı. "O ünlü... Biliyorum, İdil..."

Hesaba bakmamak için kendimi zor tuttum. "Beni ilgilendirmez neyin ne kadar olduğu."

"Belki de gerçekten hayranlıktır," dedi dalgın dalgın. "Adam resmen intihar sebebi. Ama... Kapaklayan..." Elini kendi ekseninde döndürdü. "Yaşadı..."

"Tamam, Rümeysa."

Zayıf bir sesle, "Bari yabancıya gitmese," diye mırıldandı.

"Yabancıya gitmesin derken?"

"Yani Türk ve Müslüman, helal sütü emmiş bir kızla olsun!"

"O da sen oluyorsun değil mi?"

"Bence özgeçmişim oldukça etkileyici," dedi ve kocaman bir kahkaha attı.

"Rümeysa abla," İkimiz de irkilerek sesin geldiği merdivenlere döndük. Ata donuk bakışlarıyla bizi izliyordu. "Az önce duyduklarımı sineye çekebilirim."

"Ne duydun ki?" dedi Rümeysa irileşen gözleriyle. Hemen paçasını kurtarmam için bana doğru dirsek attı.

"AMCAMA ÂŞIKSIN!" İşaret parmağını ona tutarak merdivenlerden atladı. "Ve beni babama ispiyonladığın o günü unutamıyorum!"

Ata'nın paylaşımlarını sahte bir hesapla takip eden Rümeysa, esrarlı sigara fotoğrafını ekran resmi almış ve Ömer Bey'e göstermişti. Niyeti iyiydi, çünkü Ata'nın kötü bir alışkanlık edinmesini istemiyordu. Fakat Ata bunu anlamamakta ısrarcıydı. "Ata, ben..."

"Sana o sigarayı göstermelik attım demiştim!" Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Babam beni Fikirtepe'de bütün torbacılara sordurmuş!"

"Özür dilerim, Ata," dedi ters ters. "Sen de atmasaydın yani!"

Elleri yumruk oldu. "Bu elimde koz kalacak, Rümiş. Dikkatli ol," dedi ve Hint dizilerindeki başrol oyuncularının attığı saçma bakışlarla mutfaktan bahçeye çıktı.

"Bittim..." dedi Rümeysa oflayarak.

Koluna dokundum, "Saçmalama. O kadar da sinsi bir çocuk değil," dediğimde kaşları havaya kalktı. "Yani... Sadece seni parmağında oynatır, o kadar."

Kolunu benden kurtardı. "Ben biraz Youtube'da takılacağım..." diyerek hüzünle alt kattaki odasına yöneldi. Bahçeye döndüğümde, Sinan Bey'in yeğenine odaklandığını gördüm. Kucağındaki Tuana, amcasının

yeni çıkmaya başlayan sakallarına dokunurken Rümeysa'dan farklı bakmıyordu ona...

Sinan Bey, sakallarındaki ele uzandı ve avuç içine küçük bir öpücük kondurdu. Alkış tutup *'Bravo! Mükemmel bir baba olacaksınız!'* diye bağırmamak için kendimi zor tutuyordum.

Ayşe abla birden, "Çayeli'nden öteye, gidelum yali yali" şarkısını söyleyerek mutfağa girdi ve serçe parmağımı tuttu. "Hadi İdil'im!" diyerek beni oynamaya teşvik etti. Kendi masaj koltuğu gibi titrerken bana kal gelmişti.

"Yapma Ayşe abla..." dedim zayıf bir sesle.

"Ha uşak ha!" diye bağırmaya devam etti.

Sinan Bey bize doğru döndü. "Yapma..." diye ekledim tekrar zayıf bir sesle. "Hey hey hey!"

Sinan Bey, dudaklarını birbirine bastırdı. Gülmemek için kendini zor tuttuğu belliydi. Onun o hâlini görünce, kendimi tutamadım ve kahkaha attım.

Ata bize baktı, "Allah'ım ya!" dedi iğrenerek bize bakarken. "Nefret ediyorum Anadolu Ateşi'nden!"

"Sus hamsi kafa! Sen de gel, düğününde oynarız..."

"Evet, kesinlikle düğünüm olur ve ben horon teperim!"

"Bana bak," dedi Sinan Bey. "Sen, kültürümüzden mi utanıyorsun?" Oldukça ciddiydi ve ters bir cevapla sinirlenecek gibi duruyordu.

Ata amcasının gözlerine bakarak yavaşça omuzlarını sallamaya başladı. "Amca ben okulda folklordaydım!" diyerek mutfağa girdi. Beni ittirip Ayşe ablanın eline uzandı. "Ha uşak ha ha!" dedi ve Ayşe ablayı sarsmaya başladı. Elim ağzımda Ata'nın U dönüşüne bakarken Sinan Bey'e döndüm.

"Sizden bayağı korkuyor," diyebildim.

"Korksun," dedi ciddi ciddi. "Düğününe de horon ekibi getirteceğim."

"Amca, senin düğününde de salon dansları olmaması için," derken, oynayarak nefes nefese konuşmaya devam etti: "Ankaralı Coşkun'un, *Cambridge Bağları* diye sana özel single çıkarması lazım! Cambridge'nin bağları, büklüm büklüm yolları!" diyerek şarkıyı kendince değiştirmeye devam etti. Pelin Hanım'ın krizini andıran kahkahalarla iki büklüm

olmuştum. Tuana benim kahkahalarımla amcasının kucağındayken hevesle çırpınıp gülmeye başladı.

"Yeter! Yoruldum!" Ayşe abla elini çekti. Yaklaşık 15 dakikadır horon tepiyorlardı ama ne yazık ki Ata'nın oynayışlarının horonla alakası yoktu. Göz ucuyla baktığımda Tuana'nın huzursuzlanmaya başladığını fark ettim. Kendini Sinan Bey'in kucağından atmaya çalışıyordu. Sinan Bey onu tutmaya çalışırken "Sıkıldı... Alayım isterseniz?" diye sordum yumuşak bir sesle. Başını salladı ve iki eliyle, belinden kavradığı yeğenini boşlukta bana uzattı. Tuana savunmasız bir şekilde bana geldi. "Şimdi fıstık..." dedim, "Hastaneye gidiyoruz ve aşı oluyoruz!"

Ata, Tuana'nın koluna işaret parmağını bastırdı. Tuana bu hareketine gülerken Ata dalgın bir sesle konuştu. "Zavallı ya... Girecek iğnenin provasından habersiz, gülüp eğleniyor." Elini çekti ve kardeşinin yanağından makas aldı. "Ağlamaktan bayılırsa videoya çek, İdil abla!" diyerek mutfaktan çıktı. Tereddütle Tuana'ya baktım. Bir önceki aşısında hastaneyi birbirine katmış, Müge Anlı'nın programındaki konuklar gibi ufak bir sinir krizi geçirmişti. Pelin Hanım'la zor zapt etmiştik. Evet, küçücük çocuğu nasıl tutamadınız diyebilirsiniz... Fakat Tuana ön dişlerinin ne kadar keskin ve tehlikeli olduğunun farkına varan bir cadalozdu! Bileğimdeki diş izleri hâlâ duruyordu.

Ev telefonuna uzandım. "İbrahim'i arayayım da..." dedim kendi kendime. "Hazır olsun."

Güvenliğin numarasını çevirirken Sinan Bey tam karşımda durdu. "İdil, ben de şimdi dışarı çıkacağım," dediğinde başımı telefondan kaldırdım. "Sizi ben bırakırım." Sormuyordu, tatlı bir teklif değildi. Başımı arabalara koyulan, kafası vücudundan ayrı ve durmadan sallanan köpek süsü gibi sallamakla yetindim. "Hazırlan, çıkalım," derken mutfaktan ayrıldı.

Tuana'nın kucağımdaki başı, yorgun bir şekilde omzuma düşerken ben de başımı onun omzuna doğru bıraktım. "Evet, Tuana..." diye mırıldandım. "Sen de bittin, ben de," derken hastanede olacakları şimdiden düşünmeye başlamıştım.

4. Bölüm

Odaya girdiğimde, hızla atan kalbimi sakinleştirmek için derin nefesler alıp vermeye çalıştım. Tuana'yı beşiğine bıraktım ve arka cebimdeki telefonuma uzanıp kızlarla olan grubumuzda görüntülü bir arama başlattım. Üç tane pencere açıldı. Benim görüntüm geldi. Diğer iki pencerenin de dolmasını beklerken, sadece Belgin aramaya katıldı. "Ne var ya?" Gözleri kapalı, beni görmese bile telefonu yüzüne tutuyordu.

"Şahsenem nerede?"

"İŞTE TABİİ Kİ! Herkes senin gibi işsiz mi?" Elini alnına bastırdı. "Of, başım..."

"Şu an yatağında olan sensin!" dedim öfkeyle. "Her neyse, seninle yetineceğim. Sinan Tümer burada."

"NE?" Gözleri yuvalarından fırlayacaktı. "A-anlamadım? Nasıl ya?" Ömer Bey'in kardeşi olduğunu söylediğimi hatırlamadığına emindim... Bu kızdan akıl alamayacaktım galiba.

"Bak, soru sorma. Onunla Tuana'nın aşısını yaptırmaya gideceğim."

"Tuana mı?" Galiba bu kadar şoku kaldıramayacaktı. "A-anlamıyorum... Bir dakika... Ömer Bey'le soyadları neden aynı?"

"Nasıl giyinmeliyim?" dedim sorularına aldırmadan. "Kot tişört çıkamam ve adam beni bekliyor!"

Gözlerini ovaladı ve yataktan doğruldu. "Tamam, şu an hiçbir şey anlamasam da sanırım... O adamla hastaneye gideceksin?" Ah, nihayet! "Evet!" dedim hevesle.

"Bir saniye ya... Giyimin ve o ne alaka?"

Durdum. Gerçekten birkaç saniye konuşamadım. Sahiden... Ne alaka? Yani giyinip giyinmemem, güzel veya kötü gözükmemden ona ne?

"Şey... Ne giyeceğimi bilemedim de, hava bozar mı acaba?" diye salladım sakin bir şekilde.

Dudaklarını büktü, "Ağustostayız. Mont giyecek hâlin yok ya... Salla gitsin!" Başını tekrar yastığa koydu. "Akşama konuşalım bu meseleyi. Öpü..." kelimesi bitmeden aramayı bitirdi.

Tuana'nın üstüne pembe ve çiçek desenlerinin olduğu askılı bir elbise giydirdim. Saçlarını acıtmadan aceleyle taradım ve bebek parfümü sıktım. Alnına düşen buklelerine, iki küçük beyaz toka taktıktan sonra beyaz sandaletlerini de ayaklarına geçirdim. Bebek çantasına aşı kartını, suluğunu, sevdiği bir oyuncağını, bezini, kremini ve ıslak mendilini koyduktan sonra koluma taktım. Tuana'yı kucakladığım gibi koşarak odama girdim. Onu yatağa bırakıp dolabıma döndüm. Ne giyebilirdim? Elbise... Olabilir! Tamam, evet, elbise!

Dolabı hızla tararken ince askıları olan, dizlerimde bittiğini hatırladığım kırmızı elbisemi çıkardım. Göğüs kısmındaki küçük siyah düğmelere dokundum ve dekoltemin abartı olup olmayacağını gözümde canlandırmaya çalıştım. Of! Umurumda değildi şu an! Tuana'ya döndüm. Hâlâ yataktaydı ve örtünün desenlerini çekiştiriyordu. Converse'lerimi çözdüm ve tişörtü çıkarıp hemen elbiseyi üstüme geçirdim. Ayaklarımla itekleyerek pantolondan kurtuldum ve dolaba tıktım. Bağcıklarımı tekrar bağlayıp siyah küçük çantamın içine cüzdanımı ve telefonumu koydum. Parfümü açıkta kalan tenime sıktıktan sonra aynadan yüzüme baktım. En azından herhangi bir leke ve kusur yoktu. Üstelik sağa sola koşturmaktan yanaklarımda hoş bir kırmızılık oluşmuştu. Tamam. Hazırım! Bir anne edasıyla telaşla koridorda koşarken Ata odasından çıktı. "Gidiyor musun?"

"Sinan Bey'le gidiyoruz."

"Rümeysa abla duymadan fırla git," dedi ve keyifli bir kahkaha attı.

Ona aldırmadım ve Tuana ile merdivenleri hızla indim. Son basamakta hole bakmayı akıl ettiğimde, Sinan Bey'i telefonuyla uğraşırken gördüm. "Kusura bakmayın, Sinan Bey. Beklettim..." dedim mahcup bir sesle.

Sinan Bey'in ekran üstünde hareket eden parmakları durdu ve bana baktı. "Önemli değil."

"HAY MAŞALLAH!" Ayşe abla elindeki bezi bana doğru sallayarak hole geldi. Tükürdükten sonra, "Kız senden ne güzel anne olur, İdil'im!" dedi heyecanla.

"Sağ ol Ayşe abla."

"Yok mu bir uşak?" dedi sinsi sinsi gülerken. "İnşallah yakışıklıdır!"

"Yok Ayşe abla uşak falan," dedim gergin gergin. Üniversitede bir sevgilim olmuştu. İsmi Ogün'dü. Ayrılıklar da aşka dâhil oluyorsa, okulun son iki yılı çıkmış sayılırdık. Üniversite biteli bir yıl olacaktı. Yani uzun süredir yalnızdım. Her şeyi unuturdum ama... Ayrılma bahanesini hiç unutamazdım. "Sende tutku yok, aşk yok. Heyecansızsın... Yarınların belli," demişti. Ondan ayrıldığım gün, o kadar çok kursa yazılıp para yatırmıştım ki hepsine gidebilmem için bir günün 32 saat olması gerekirdi ama zamansızlığı dert etmemiştim. Ebru, kara kalem ve yemek pişirme kurslarına gittim, çocuk bakıcılığı için sertifika aldım, dansa katıldım, bir ara boksa girişttim ama kum torbası bana tekrar döndü –ah bu fizik kuralları– ve bir ay mor yanakla gezdim...

Belki yarınlarım belirsizleşti ama bir türlü o tutkulu kız olamadım. Saçma sapan gelişim kitapları bile okumuştum! Ama son sayfaya geldiğimde, bir gerçeğin farkına varmıştım. Tutku, insanın içinde var olan bir şeydi. Yoksa yoktu, zorla elde edilmiyordu...

"Çıkalım mı?" dedi Sinan Bey beni düşüncelerimden uzaklaştırırken. Başımı hafifçe salladım ve İbrahim'in kullandığı BMW'yi gördüm. "Bir araba almam lazım," diye mırıldandı Sinan Bey.

"Arabanız yok mu?"

"Orada bıraktım. Uçağa koymak isterdim ama... Taşınabilecek ağırlık sınırını bir hayli geçiyordu," dedi kendisinin de sinirlerini bozduğunu belli eden bir alay tınısıyla. İbrahim arabadan indi. Yirmilerinin ortalarındaydı. Esmer, kısa ve hafif kiloluydu. Sinan Bey'e bakmak için başını ağır ağır kaldırdı. "Hoş geldiniz, Sinan Bey," diyerek anahtarı uzattı ona.

Sinan Bey, "Hoş bulduk," dedikten sonra anahtarı isteksizce aldı ve arka kapıya baktı. "Çocuk koltuğu var mı?" Sanırım bu arabaya binmek istemiyordu. Eh, kim başkasının arabasında rahat ederdi ki zaten?

"Evet, var."

Bana döndü, "Tuana'yı yerleştir istersen. Öne geçersin," dedi ve itirazıma müsaade etmeden, şoför koltuğuna ilerledi.

İbrahim ona yan yan bakarken, "Adama tam saygı duyasım geliyor, o bezgin bakışlarıyla nefret ediyorum!" diye söylendi. Ona aldırmadım ve Tuana'yı arka koltuğa yerleştirdim. Çantasını koltuğun altına bırakıp içindeki oyuncağı kucağına bıraktım.

Kapıyı kapatıp ön koltuğa yerleştiğimde, Sinan Bey dikiz aynasını kendine göre ayarlıyordu. "Kemer," diye uyardı. Hiçbir tepki verme-

den kemere uzandım ve göğsümden sola doğru geçirip çıkıntıya taktım. Çantamı kucağıma alırken kemerin iki göğsümün arasında, oldukça ilgi çekici bir şekilde durduğunu fark ettim. Evet, birazdan *'Özgürlük!'* diye fırlayacaklardı. Kollarımı birbirine bağladım ve rahat olmaya çalıştım. Siteden çıkarken arabanın içinde tam olarak şu dize coşkulu bir şekilde çalmaya başladı.

"Şerefli şampiyonluklarla bir daha, Gururlan burası Beşiktaş, GURURLAN!" Sinan Bey'e baktım. Garipsediğim için attığım bakışlarıma aldırmadı. Bluetooth kulaklığını taktı, telefonu açtı. "Evet?" diye cevapladı gaza yüklenirken. "Hayır, Ekrem Bey. Bir takımın teknik kadrosunda yer alma gibi bir planım yok. Teşekkürler, iyi günler." Kulaklıktaki küçük tuşa basıp kulağından çıkardı.

"Zil sesiniz güzelmiş," dedim dürüst bir şekilde. Çoğu erkek yeni aldığı telefonun zil sesini değiştirmez, telefon ölene kadar da o müziği kullanırdı. Garipsememin sebebi buydu aslında.

"Beşiktaşlı olan her şey güzeldir," dedi ciddi ciddi. Başımı ağır ağır sallamakla yetindim. Fakat o bunu kabul etmiyormuş gibi, "Sen takım tutar mısın, İdil?" diye sordu.

Adımı söyleme... Adımı söyleme, soruyu unutuyorum!

"Tutmuyorum ama babama sorarsanız onun için koyu bir Fenerbahçe taraftarıyım."

Hafif bir tebessümle yetindi. "Bu hastane, değil mi?" Geniş camdan dışarı bakarken başıyla hafifçe işaret etmişti.

Tanıdık caddeyle hastaneye bakmama gerek yoktu. "Evet," dediğimde, Sinan Bey arabayı sağa doğru çekti. Kemerimi açıp arabadan çıktım. Arka kapıya uzandım ve Tuana'ya eğildiğim anda Sinan Bey'in onu çoktan kucakladığını gördüm. "Ben alırdım?"

"Aldım bile," dedi ve Tuana'nın katlanan elbisesini düzeltti. Tuana'nın bebek çantasını omzuma taktım ve arabanın kapısını kapattıktan sonra Sinan Bey kapıları kilitledi. Beraber hastaneye girerken bakışları üstümüzde hissediyordum. Hatta önümüzden geçen hemşire bakışlarını Sinan Bey'den uzaklaştıramamış, görüş alanından çıkana kadar ağzı açık bir şekilde onu izlemişti.

"Bir saniye!" diye seslendi birisi. "Sinan Bey?"

Ben Sinan Bey'im ya, ondan önce arkama döndüm. Az önce ağzı açık ona bakan kız, geri dönme cesareti bulmuştu. "M-merhaba..." Gü-

lümsedi heyecanla. Kısa bir süre durdu ve "Sizi çok seviyorum!" deyiverdi birden.

Sinan Bey'in kaşları çatıldı ama gülümsemeye çabalayarak, "Teşekkürler," demekle yetindi. *'Ben de seni seviyorum kız!'* diyecek hâli yoktu ya...

Kucağına baktı. "Fotoğraf çekilmek istiyorum, eğer müsaadeniz varsa... Ama... Kızınız mı?" Sonra bana bakarak mırıldandı: "E-evli değildiniz..."

"Yeğenim," derken sesi birden gergin çıktı. Kız onun sertleşen sesiyle, bozulmuş gibi gözlerini mahcubiyetle kırpıştırdı. O da bunu fark etmiş olmalı ki hatasını, "Tabii, çekilebiliriz," diyerek telafi etmeyi denedi.

Kız bana şöyle bir baktı ve telefonu uzattı. Küçük yuvarlak butonu gösterdi, "Buraya basacaksınız."

"Allah Allah," dedim ve kapatma tuşuna bastım, "Şurası değil miydi ya?" Güldüm, "Ben de teknolojiden haberdarım. Lütfen," diyerek onu Sinan Bey'in yanına yönelttim. Sinan Bey, kendisine hafifçe yaslanan kızın öbür tarafında kalan dirseğine kolunu art niyetsiz bir şekilde koydu. "Çekiyorum," dedim ama ondan önce birkaç poz yakalamıştım bile. Kız gizemli fotoğraflardaki siluetler gibi çıkmıştı. İyice sinirleri bozulmasın diye, birkaç tane de net kare yakaladım. "Tamamdır," dedim ve telefonu ona uzattım.

"Çok teşekkürler. Hemen paylaşacağım! Lütfen beğenin, olur mu?" dedi hevesle.

"Tabii," dedi ama beğenmeyeceğini biliyordum.

Beni arkadan takip ettiğini hissedebiliyordum. Sessizlikten sıkılıp gülümseyerek "Ünlü olmak nasıl bir şey?" dedim ve omzumdan ona doğru baktım. Beni duymamış gibiydi. Bakışları bir yere odaklanmıştı. Bakışlarını takip ettim. Ve... Gözlerinin takılı olduğu yerin, benim bedenimde, önemli bir yere sahip olan kalçalarım olduğunu fark ettim. Şok. Adım atmak için, dizlerimi beynimin donukluğuna rağmen zorla kırdım ve hareket ettirmeye çabaladım. Kalçalarıma bakıyordu... Gerçekten ama gerçekten kalçalarıma bakıyordu! Bakın, kuruntu değil! *'Ayyy bana bakıyor kesinnn'* diyerek şımaran bir kadın da değildim ki yanlış anlayayım! Ona döndüğümü fark etmiş olmalı ki bakışlarını ağır ağır yüzüme çevirdi, "Efendim?" dedi hiçbir şey olmamış gibi. Dilim damağım kurudu. Kesinlikle kurudu. Neden? Aylardan ağustos! "Burası..." Titreyen elimi kapının kulpuna koydum. Kapıyı çaldım ve "Gir,"

sesini duyunca, kapıyı açtım. Tuana'nın doktoru Bartu Bey, beni görür görmez ayağa fırladı. "İdil? Hoş geldin! Seni beklemiyordum."

"Hoş bulduk, Bartu Bey." Gülümsedim ve uzattığı elini sıktım. "Haber verme fırsatım olmadı, kusura bakmayın," dedim ve bakışlarının arkada olduğunu gördüm. "Ah, şey..." Sinan Bey'i elimle gösterdim. O ise, benim tanıştırmama müsaade etmedi. Bir eliyle Tuana'nın belini kavradı ve boştaki eliyle, Bartu Bey'in elini sıktı.

"Sinan Tümer. Tuana'nın amcasıyım."

"Sinan Bey..." Gözleri irileşti, "*What did you say* lan?" dedi ve gülümsedi. "Hoş geldiniz. Sizi tebrik ediyorum. Kafa attığınız için değil tabii... Ama ülkemizin takımlarını savunmak..."

"Benim de savunma stilim bu. Kafa atarım," dedi ters ters bakarak.

Bartu Bey, bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama ona fırsat vermeden, "Tuana'nın aşısı için geldik..." diyerek kartı ona uzattım.

Başını salladı. "Oturun lütfen. Doldurayım," derken, bize koltukları gösterdi. Deri koltuğa tedirginlik içinde yerleştim. Sinan Bey de karşıma oturdu ve sessizlik içinde onu beklemeye başladık. Birkaç dakika sonra kâğıdı bana uzattı ve masasındaki bir telefondan numara tuşladı. "Buraya bir hemşire gönderin," dedi ve telefonu kapattı. "Bir şey alır mıydınız?"

"Hayır," dedi Sinan Bey.

Zaten o esnada da hemşire kapıyı çalarak içeri girmişti. "Buyurun, Bartu Bey?"

"Sinan Bey ve İdil Hanım'a eşlik edelim. Tuana'nın aşısı yapılacak," dedi ve sevimli bir gülümsemeyle Tuana'ya baktı.

Sinan Bey ayağa kalkıp hiçbir şey demeden odadan çıkarken Bartu Bey'in elini sıktım. "İlginiz için teşekkürler. Görüşmek üzere..."

"Canı sıkkın galiba?" dedi kapıya doğru bakarak.

Sinan Bey, hakkında konuşulduğunu hissetmiş gibi, "İdil," diye seslendi koridordan.

"Yok, her şey yolunda. Hiçbir şey yok... Ne olabilir?" Odadan çıkarken saçmalayarak geveledim ve Sinan Bey'e yetiştim. "Kartı eksik doldurmuş da..." açıklamasında bulundum. Bir şey demedi, başını sallamakla yetindi. Hemşire, bizi çeşitli hayvan ve çizgi film karakterlerinin bulunduğu aşı odasına buyur etti. Sinan Bey girdikten sonra bana bakmıştı. "Kartı alabilir miyim?"

Başımı salladım ve kartı uzattım. İğneye bakmış olacak ki birkaç saniye sonra teşekkür ederek tekrar bana uzattı. Tuana, bu odayı tanıdığı için huzursuzlanmaya başlamıştı. Sinan Bey bu konuda berbattı. Tuana her an kayalara vuran balık gibi yerde çırpınmaya başlayabilirdi. "Ben alayım?"

Başını salladı ve bana verirken çantamı sedyeye bıraktım. "Bu biraz sıkıntılı olacak," diye mırıldandım.

"Bacağını açalım," dedi hemşire.

Tuana'yı yatırdım ve bacağını açtığım an bir çığlık attı. "Bebeğim, hadi ama..." Bileğime uzanıyor ve yeni kestiğim kısa tırnaklarıyla beni tırmalamaya çalışıyordu. Hemşirenin arkamda olduğunu, yoğun şeker parfümü kokusundan anladım. "Bitecek, biz de attaya gideceğiz!" dedim neşeyle. Tuana'nın bu yalanlara karnı toktu. DELİRİYORDU! Attığı çığlıklarla hem kendi sesini hem de bizim kulağımızı zorluyordu.

"Hadi prenses," dedi hemşire.

O esnada, gözlerimi yaşartacak bir olay oldu. Tuana'nın bileğime asılan ellerinden birini, Sinan Bey tuttu ve yatağa doğru bastırdı. "Güzelim," diye seslendi ona.

"Ay ay!" dedi hemşire aramıza girerken. "Tuana'nın... İdil ablası..." Kaşlarını çattı ve o an emin olmak istercesine tekrar Sinan Tümer'e baktı. Gözleri irileşti. "İdil ablasıyla... Sinan Tümer'i de buradaymış!" Allah'a şükür, bize annesi ve babası dememiş, beni orada gözyaşlarına boğmamıştı.

Ben o olayın hayalini canlandıramadan, Tuana tekrar bir çığlık attı ve başını benim avuç içime doğru bastırdı. Hemşire, iğneyi batıracağı yeri pamukla temizledi. Çok yumuşak bir şekilde iğne, derisine girmişti. "Bitti, bak bitti!" diyen hemşire, içindeki sıvıyı deri altına enjekte etti.

Tuana kucağımda uyurken başımı Sinan Bey'e çevirdim. "Teşekkür ederim," deme ihtiyacı duydum. O tutmasaydı, bir hemşire daha gelecekti ve Tuana daha çok delirecekti.

"Ne demek..." dediğinde bir odanın kapısı açıldı. Orta yaşlardaki kadına yol vermek için durduğumuzda kadın önce bana, sonra Tuana'ya en sonunda da Sinan Bey'e baktı. Gözleri irileşirken, "Ay!" nidasıyla tekrar bana döndü. Aman Allah'ım. Kesinlikle çok yakıştığımızı söyleyecek ve bize nazar duası okuyacaktı! Hazırım teyze, hazırım! "Kızım, o bebe-

ği öyle tutarsan boynu tutulur!" diye söylenince Tuana'yı tutan ellerim duyduklarımın şokuyla hissizleşti. Ne demek boynu tutulur teyze? Biz yakışmıyor muyuz yani?

"Haklısınız... Telaşla çıkınca..." diye mırıldandım.

"Aman, dikkat et valla." Etrafa şöyle bir bakındı. "Nerede kaldı bu hemşire ya? Butona basalı iki saniye oldu! Hay Allah'ım..." Kapısını kapatırken, "Böyle kucağına almayı bilmeden çocuk yaparlar ya bir de..." diye söylenmeye devam etti ve kapıyı yüzümüze sertçe kapattı. Sinan Bey'e döndüğümde, kucağımda bulunan Tuana'ya baktığını gördüm. Gözlerini ondan ayırmadan, "Gerçekten biraz garip tutuyorsun," diye mırıldandı. TEŞEKKÜRLER ALLAH'IM!

Sinan Bey arabayı çalıştırmadan önce Tuana'ya baktı. "Ne kadar uyur?"

"Ses olmazsa, bir buçuk iki saat uyuyabilir."

"Galeriye uğrayıp araba almam için yeterli bir süre..." diye mırıldandı ve bana döndü. "Senin için bir sorun olur mu?" Başımı sağa sola salladım ve gülümsedi. Beynim boş durur mu? Hemen bu sahnenin fonuna bir şarkı mırıldanmaya başlamıştı. Ne olur gülme, gülme yapamıyorum...

Galeri İstanbul'un göbeğinde, bir erkek için cennet olarak nitelendirilebilecek kadar güzeldi. İki katlı bina, tamamen camdandı ve pahalı arabaları görünce ben bile heyecanlanmıştım. Sinan Bey arabayı durdurdu. "Hadi," diyerek beni inmeye teşvik etti.

"Yok," dedim kısık sesle. "Uyanır falan..."

"Bir şey olmaz." Arabadan indi ve yine itiraz etme imkânı vermediği için oflayarak arabanın kapısını açtım. Tarlada yorgun durmuş işçiler gibi boynu bükük uyuyan Tuana'yı alıp Sinan Bey'in peşinden içeri girdim. Beklenen bir misafir olmalı ki bizi gören adam sandalyesinden fırladı. "Sinan Bey, hoş geldiniz!" dedi ve minnetle elini sıktı. Elini uzatmadı ama bana da güzel bir gülümsemeyle, "Siz de hoş geldiniz hanımefendi," eklemesini yaptı. Daha sonra bize ileriyi gösterdi. "Sabah konuştuğumuz gibi efendim. Arabanız hazır. Jeep Limited."

Adamın adımlarını takip ederken önümüzdeki araçla gözlerim irileşti. Araç mı demeliydim yoksa siyah, tek katlı bir gecekondu mu, bilemedim. Arabaya binmek için çok başarılı bir dağcı olmak gerekliydi! Oldukça yüksek ve kabaydı... Gerçekten kaba bir araçtı. Ben kendim kullanacakmışım gibi arabaya binip inmeyi düşünürken Sinan Bey elleri cebinde bana döndü. "Beğendin mi?"

Madem fikrimi soruyordu... Tereddütsüz bir şekilde, "Hayır," dedim. Benim cevabımla, görevli birden panikledi ve ceketinin içindeki omuzları kımıldandı.

"Sınıfının güvenli araçlarındandır, hanımefendi. Ve temin ederim ki sizi yolda bırakmaz..."

"Sadece," dedim ona aldırmadan, "Kaba duruyor." Arabanın kapısına dokunmak için kolumu kaldırdım. "Kapıyı açmak için ekstra bir çaba sarf ediyor insan..." Sinan Bey'in gözlerine diktim gözlerimi. "Bir kadın..." Bir kadın binebilirdi ne de olsa. "Bu arabaya binerken..." Ayağımı kaldırdım ve küçük çıkıntıya koyup hafifçe yükseldim. "...oldukça zorlanır." Tabii, bu benim gibi 1.65 sınırlarında gezinen kızlar için geçerliydi. Bacaktan oluşan kadınlar çok rahat binebilirdi.

Gözlerini hafifçe kıstı ve belli belirsiz gülümserken "Haklısın," dedi dalgın bir şekilde. Ama arabayı küçük almaya ne gerek vardı ki? Kadına yardım ederdi, olur biterdi!

"Sadece fikrimi söylemek istedim, sizi etkilemesin," derken arabadan uzaklaştım.

O esnada Sinan Bey beni şok edecek bir şey söyledi. "Audi rs7 istiyorum, mat siyah."

Adam başını salladı. "Galerimizde mevcut. Hazırlatalım mı?"

"Evet, şimdi hazırlatın. Audi'yle dönmek istiyorum." Galerinin dışında duran arabaya baktı. "BMW'den nefret ediyorum. Alması için birini gönderirim."

Birkaç imzadan sonradan, Tuana'nın yeni arabaya transferi gerçekleşmişti. Her zaman 5 dakika içinde alınan Audi'lere biniyormuş gibi davranmaya çalışsam da bakışlarım arabanın içinde dolanıyordu. Deri kokusunu içime çekerken fakirliğimden garip bir şekilde tekrar mutluluk duydum. Bizim bindiğimiz arabalar genelde sigara ve petrol ofislerinin verdiği o kokulu kartlar gibi kokardı. Tamam, zengin değildik ama... Samimiydik işte. "Hayırlı olsun," dedim Sinan Bey'e. "İnşallah bu arabayı alırken benim dediklerim sizi etkilememiştir."

"İngiltere'deki arabam da Jeep'ti. Tercihlerim pek değişmez," diye mırıldandı kırmızı ışıkta yavaşlarken. "Ama bu sefer büyük çaplı bir değişiklik yaptım sanırım."

"Umarım beni dinlediğiniz için pişman olmazsınız, Sinan Bey," dedim sesli bir şekilde gülerken. Ama istatistiklere göre %99 ihtimalle pişman olacaktı. İnşallah bir istisna olurdu.

Arabadan indiğimizde, İbrahim'in arabaya olan bakışlarını unutamıyordum. Sinan Bey, ona kısa bir bakış attıktan sonra galerinin adresini verip arabayı almasını söylemişti. Tuana kucağımda aç olduğu ve altına yaptığı için mızmızlanırken kapıyı açan Ata oldu. "Hoş geldiniz, Rümeysa abla beyin kanaması geçirdi de... Onun yerine ben açtım."

"Ne?" diye sordu Sinan Bey şaşkın bir şekilde.

Ata'nın omzuna dokunup, hafifçe sıktım. "Ha ha! Şakacı çocuk," dedim ve gözlerimi tehdit edercesine kıstım.

Ata bana gıcık bir bakış atarken bakışları omzumun arkasına doğru kaymıştı. Gözleri irileşti ve bir çığlık attı. "AMCA... O SENİN Mİ?" dedi heyecanla. Onun sorularıyla kapıda kalan Sinan Bey'e hüzünlü bir bakış atıp Tuana'nın odasına çıktım.

Ata akşam yemeğinden sonra, herkesi bahçeye çağırmıştı. Bahçedeki koltuklarda otururken, kucakladığı teleskopik ayaklı yazı tahtasıyla bize doğru gelmeye başladı. Ömer Bey, karşımızda sunumu için hazırlanmaya başlayan Ata'yı izlerken konuştu. "Ne yapıyor bu?"

Ata, tahtayı açtı ve kalemi eline aldı. Kâğıdı kaldırıp okumaya başladı: "Saygı değer amcam, sevgili ailem," diyerek konuşmasına başlamıştı. Sinan Bey keyifle sırıtırken Ata devam etti. "İki gün sonra kız arkadaşımın doğum günü olması sebebiyle burada toplandık. Sizden ilginç ve etkileyici fikirler bekliyorum," der demez Ayşe ablaya döndü. "Hamsili pasta dışında her şey kabulümdür."

"Gidiyorum o zaman ben!" Ayşe abla söylene söylene kalktı ve mutfağa girdi.

"Lig başlasaydı, Beşiktaş maçına locadan..."

Ata ofladı, "Amca, Derin'in VIP biletlerden haberi bile yoktur! Lütfen daha yaratıcı olalım..."

Pelin Hanım saçlarıyla oynayarak, "Çikolata kutusu hazırlayabilirsin?" dedi.

"EVET ANNE!" Ata alkış tuttu. "İçine de not yazıp parfümümü sıkarım. Mükemmel fikir!"

"İkinizin fotoğrafı olan bir telefon kılıfı?" dedi Rümeysa.

Aslında fena sayılmazdı. Ta ki Ata, "Kılıf alma takıntısı var. Bu sadece koleksiyonuna bir kap daha eklemek olur," diyene kadar...

"Bir koli kitap alabilirsin?" dedi Ömer Bey tereddütle.

"Baba... Derin kitapları sığmadığı için yeni bir kitaplık yaptırıyor."

"Lükse bak..." diye mırıldandım istemsizce. Herkes birden bana dönünce panik oldum ve Tuana'nın saçlarıyla oynayarak Derin'e sallamamış gibi gülümsedim. "Görüyoruz ki... Parayla alınabilen her şeye sahip. Ona parayla alınamayacak bir şey almalısın."

"Paranın alamayacağı ne var, İdil?" dedi Sinan Bey.

Bakışlarımı Tuana'dan kaldırdım ve ona çevirdim. Tekli koltuğa rahat bir şekilde oturmuştu. Gömleğinin kollarını katlamış, kravatını çıkarmıştı. Parlak gözleri, loş havuz ışıklarının altında ateş parçası gibi duruyordu. Cümlesinde manevi duyguları küçümseyen bir tını sezmediğim için, "Duygular," dedim. Uzun ve biçimli parmakları dudaklarının üstünde dolaşırken sakladığı o küçük gülümsemeyi gördüm.

Ata o güzel gülümsemenin tadını çıkaramadan, kalemiyle onunla göz temasımı kesti. "Ne yapayım yani? Kalbimi söküp eline mi vereyim?" Ofladı. "Ayrılayım! Valla ayrılayım, bitsin bu işkence!"

"Hayır, sakın," diye atıldı Sinan Bey. "Kızlar çok takar böyle şeylere."

Ata, amcasına doğru yaklaştı. Önünde diz çöktü ve bacağına sarıldı. "Amca bana ancak sen yardım edebilirsin... Sen kadınların dilinden..." Bakışları çimenlerde dolandı, sonra da ayaklarıma ve yüzüme kaydı. "İdil abla da ruhlarından anlar."

Pelin Hanım bozulmuş bir şekilde, "Ben anlamıyor muyum yani?" dedi.

"Sen evlisin ve iki çocuğun var. Sana çiçek gelince mutluluktan bir hafta ağlarsın anne," dedi ve sonra Rümeysa'ya kaydı. "Rümiş sen de... Çok yüzeysel düşünüyorsun."

Rümeysa ellerini dizine vurarak kalkmıştı. "Aman, iyi! Sen de ayrıntılarla uğraşıp kendini yor," diyerek yanımızdan ayrıldı. Ata onun gidişini izlerken başını tekrar Sinan Bey'in bacağına yasladı. "Amca, İdil abla... Bana yardım edin. Ne isterseniz yaparım!"

Sinan Bey göz ucuyla bakıp, "Sana işimizin düşeceğini sanmıyorum," diye mırıldandı.

"Amca, valla hayat bu! Hiç belli olmaz. Bakarsın Ata tek çaren olmuş!" Cümlesiyle gülmeye başladım. "İdil abla, ne olur ya... Bak, annem sana izin verir. İki güncük Rümiş ilgilenir Tuana'yla birkaç saatliğine. NE OLUR!" Diğer eliyle de annesinin bacağını tuttu. "Anne ne olur! Derin'i kaybedemem!"

Pelin Hanım bacağını Ata'dan kurtarmaya çalışırken, "Size uyar mı?" diye sordu.

Sinan Bey'le aynı anda birbirimize baktık. Yapamazdım... Bir bahane bulmalıydım...

Ben fizik tedavim var yalanı söylemeye hazırlanırken Sinan Bey başını hafifçe sağa sola salladı. "Hayır, İdil'le iyi anlaşacağımıza eminim," dedi ve tatlı tatlı gülümsedi.

5. Bölüm

Gecenin üçüydü ve ben Sinan Tümer'in hesabını acımasızca *stalkl-yordum*. Takipçi sayısı yüreğimi dağlarken sadece 20 kişiyi takip ettiğini gördüm. Tümer ailesi, Beşiktaş, birkaç yabancı erkek ve dehşet-ül vahşet kadınlar... Gözlerimi devirerek fotoğraf sayısına baktım. 15 fotoğraf... Arkadaşlar, takipten çıksanıza! Adam fotoğraf falan paylaşmıyor! Çok fotoğrafı varmış gibi bakmaya en sondan başladım. Açtığım fotoğraf son derece profesyonel çekilmişti. Bir stüdyodaydı. Yaslandığı masanın hemen kenarında takımının ceketi duruyordu. Elindeki fincandan bir yudumlarken, karşısında eliyle ona bir yeri gösteren kadına bakıyordu. Elimi kalbime götürdüm. Beğeni atmamaya dikkat ederek fotoğrafı yakınlaştırırken birden duraksadım. Adama saniye başında kim bilir kaç tane beğeni geliyordu, bir de benim adımı falan görüp, 'Oha beğendi!' diyecek hâli yoktu ya... Yorumlara indim. 10.000 yorum! Siz zırdeli misiniz?

"OMG! I LOVE! 🔥"[1]

"*WHAT DID YOU SAY* LAN😊😍" Yeter, soğuttunuz espriden...

"💦💦💦💦💦" Kızlar... Yapmayın!

"😈😈😈😈😈 I want you![2] ❤❤❤❤❤❤🔥🔥" Edepsiz ya! Oho, herkesin istediği olsaydı...

"The sound is excellent, very hot🔥🔥" Sesi harikaymışmış, çok ateşliymiş! Teşekkürler, aydınlattın bizi!

"SİNAN TÜMER BEŞİKTAŞ'IN BAŞKANI OLSUN DİYENLER?" Bu da güzel bir bakış açısı tabii...

"Belki seni bir gün görürüm diye Beşiktaş'ın kadrosunu ezberleyip biraz bilgi sahibi oldum. Sıra seni görmekte 😈" Hımm...

"İyi akşamlar Sinan Bey, anneniz *'Deme öyle, Allah taş eder'* diye kız-

[1](İng.) Aman Tanrım, seni seviyorum. (Editör Notu)

[2](İng.) Seni istiyorum. (e.n.)

dığında onu dinlemediğiniz için mi böyle taş oldunuz?" AHAHAHA-HA! Bu iyiydi ve kızın profil resmi de güzeldi. Sen sus kız! Gergin bir şekilde fotoğraftan çıktım. Evi olduğunu tahmin ettiğim bir dairede, gri bir eşofman ve beyaz bir tişörtle boydan boya camların önünde durmuş İngiltere'deki saat kulesine bakıyordu. Allah'ım, inşallah fotoğrafı telefonla kendisi çekmiştir! Adamı ev hâliyle kim görmüş olabilirdi ki? Diğer fotoğrafları da tamamen Beşiktaş temalıydı. Ya tribündeydi ya da takımın oyuncularıyla beraber. Ve birden, hiçbir şeyle alakası olmayan bir fotoğrafa takıldı bakışlarım. Bir kahve fincanının altında toprak rengindeki kâğıda İngilizce bir yazı yazılmıştı. Yazıyı yaklaştırdım ve yarım yamalak İngilizcemle çevirmeye çalıştım. Ama tabii ki çeviremedim!

Hemen ekran resmi alıp gruba attım. "Çevirin," yazdım. Beş dakika geçti geçmedi, Şahsenem görüntülü arama başlattı. Kulaklığımı taktım. İkimiz birbirimizi görünce gülümsedik. "Her şeyde bir güzellik vardır ama herkes bunu göremez," dedi. Başımı ağır ağır salladım ve cümleyi düşünmeye başlarken Belgin katıldı aramaya.

"Durun, çeviriyorum az kaldı... Güzellik her şeydir ama herkes..."

Kaşlarımı çattım. "Şahsenem'in çevirisiyle alakası yok."

Belgin telefona sinirle baktı, "Bir daha gruba değil, Şahsenem'e yaz o zaman!" dedi ve yatakta pozisyon değiştirdi. "Sinan Tümer'i mi *stalkl-yorsun*? Şahsenem, Ömer Bey'in erkek kardeşi olduğunu söyledi. Öğlenki konuşman şu an oldukça mantıklı geliyor." Sırıttı, "Bittin sen."

"Nasıl bir adam?" Şahsenem lambayı yaktı ve mutfak dolaplarını gördüm.

"Sesi..." dedim ama devam edemedim.

Belgin güldü, "Kızım adam, bütün kadınları iki cümleyle orgazma sürükler!" dediği an Şahsenem kocaman bir kahkaha patlattı. Benim somurttuğumu görünce dudaklarını büktü. "Yalan mı? Yalansa yalan de. Hadi, herkes eğri oturup doğru konuşsun. Adamın sesi Nejat İşler'in sesini ezer geçer!"

"Sesini boş verin..." dedi Şahsenem. "O herkesçe kabul görülmüş bir gerçek. Karakteri nasıl? Evdeki hareketleri?"

"Bilmiyorum..."

"Ekrana geri zekâlı gibi bakıyorsun. Bence sen çoktan..." dediğinde gözlerimi öfkeyle açtım. "Öyle bakma! Bu çok normal. Çünkü gerçekten..."

"Size bir şey anlatmam gerekiyor," diyerek konuyu değiştirdim. "Lütfen gülmeyin. Bugün Tuana'nın aşısını yaptırmaya Sinan Bey'le gittik. Ben önden, o da arkadan yürüyordu..." Sustuğumda, ikisi de devam etmem için başını salladı. "Bir şey dedim ve omzum üzerinden baktım. Kızlar..."

"Kalçana mı bakıyordu?" dedi Belgin.

"EVET!" Şok olmuştum! "Nereden bildin?"

Şahsenem gülerek bardaktan bir yudum aldı. "İdil, bu yeni bir şey değil. Üniversitede de öyleydi. Ben bile bakıyorum arada. Fazla güzeller."

"Şaka yapma..." diye mızmızlandım.

Belgin kıkırdadı, "Erkekler kalça sever! Sinan Tümer de bir erkek. Bakması normal..." Duraksayıp "Pardon," dedi. "Sinan Tümer pek mantıklı gelmedi şimdi."

"Yarın Sinan Bey'le Ata'nın kız arkadaşı Derin'e doğum günü planı hazırlayacağız..." İkisinin de gözleri irileşti. "Sizce ne yapmalıyım? Ama gaza getirmeyin!" diye çıkıştım. Whatsapp kız grupları bu konuda oldukça tehlikeliydi.

"Madem serbestsin, göz kamaştırıcı giyin ve gülümse," dedi Şahsenem omuz silkerek.

"Bu da çok moral bozucu oldu sanki?" dedim mutsuz bir şekilde.

Belgin kamerayı yüzüne yaklaştırdı, "İdil, tamam, Ogün'den sonra çıtayı Sinan Tümer'le arşa çıkarman çok riskli... Belki hızla yere çakılacaksın ama..." İşaret parmağını bana doğru tutmuştu. "Olacaksa olur ve denemekten zarar gelmez..." O an ilahi bir ışık beynimi aydınlattı sanki. Evet, yaşanacaksa yaşanırdı! Yaşanmazsa da... Yaşanmasın! "Teşekkürler kızlar. Ben yatıyorum, kendinize iyi bakın!" dedim ve öpücükler atarak aramadan çıktım.

Sabah kahvaltıda çaprazımdaki boş sandalyeye bakarken, "Günaydın. Kusura bakmayın, geç kaldım," dedi sandalyenin sahibi, onu düşündüğümü hissetmiş gibi. "Rıfat Tümer bana bayağı bir dil döktü de..." Füme rengindeki takım elbisesine, gri tonlarda bir kravat takmıştı. Saçlarının nemli olduğunu fark ettim.

"Ne diyor babam?"

"Kanalının programına konuk olmamı istiyor."

"Sen ne dedin?" Rümeysa'nın fincanını doldurusunu izlerken konuştu. "Bu tarz şeyleri pek sevmem." Rümeysa fincanı doldurunca teşekkür etti ve Rümeysa küçük bir gülümsemeyle mutfağa döndü.

"Ne tarz şeyler?" dedi Pelin Hanım.

"Hayatımın dedikodusunu yapmak." Kahvesinden bir yudum aldı ve anlık bir keyifle gözlerini kapadı. O anki yüz ifadesiyle, enseme doğru bir sıcaklık geldi. Su bardağına uzandım ve büyük bir yudum aldım.

"Onu adama kafa atmadan önce düşünecektin. Kendini gösterme zamanın geldi de geçiyor... İnsanlar seni merak ediyor."

"Farkındayım. O yüzden bugün akşam dokuzda canlı yayında olacağım." Sessizce kahvaltısını yapan Ata'ya baktı. "Kahvaltıdan sonra doğum günü planı için çıkarız." Bakışları birden bana çevrildi. "Hâlâ bizimle misin, İdil?" diye sordu.

Yıldızlara yürürüm seninle, sen iste canım senin olsun! "Sizinleyim."

Pelin Hanım ve Ömer Bey çıktıktan sonra Tuana'yı yatırdım. Rümeysa'ya gerekli şeyleri tembih ederken oldukça normal ve sakin olduğunu gördüm. Galiba Sinan Bey krizi geçmişti. Onunla Tuana'nın odasının önünde konuşurken Ata odasından çıktı. Bir kot pantolon ve gök mavisi gömlek giymiş kollarını kıvırıyordu. "Ata, üstümü değiştirip hemen geleceğim. Sinan Bey'e söyle, olur mu?" Başını sallayarak merdivenlerden indi. Rümeysa'ya döndüm. "Anlaştık, değil mi?"

"Sinan Bey'in yüzüne iyi bak olur mu? Her detayını ezberle. Ben çok yaklaşamıyorum, malum..." Hâlâ durmuş onu dinliyordum. İnanamadım bir an kendime.

"Oldu, tamam." diyerek geçiştirdim. Odama girdiğimde dolabımdan kot bir şort çıkardım. Üstünü de beyaz, düz bir tişörtle kombinlemeyi düşünürken elimde tişörtle öylece şorta baktım. Böyle bir şeyi nasıl yapmayı düşünebilmiştim? Sırf kalçalarım güzel gözükecek diye... Nasıl Sinan Tümer'in yanında, her şeyi meydana çıkaran bir şort giymeyi planlamıştım? O bir erkekten önce benim ekmeğini yediğim, beraber zaman geçirdiğim ailenin bir üyesiydi. Elbette şort giymem normaldi fakat bu şortu giymemin amacı bambaşkaydı. Fiziğimle hedef şaşırtmak...

Merdivenlerden inerken bileklerimde biten pudra rengindeki bol kumaş pantolonun paçalarının efil efil uçuşmasına gülümsedim. Ayağıma giydiğim parmak arası taşlı beyaz sandaletlerim de fena durmamıştı. Uzun saçlarıma bir seferde ev topuzu yaptığımda gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zor tutmuştum. "Hah! Geldi amca!" dedi Ata mutfağa bakarak. "Abiyelerini giyiyorsun sandım..."

Güldüm. "Sadece 5 dakikadır yukarıdayım," dedim ve o esnada Sinan Bey hole geldi. Bana çok kısa bir bakış attı. İlgisini, bu salaş ve rahat kıyafetlerle çekip çekmemek umurumda değildi.

"Sende tutku yok, aşk yok. Heyecansızsın... Yarınların belli." Haklısın, Ogün. Ben de böyle bir insanım. En azından karakterim değişken değil ve yarın hangi yatakta uyanacağım belli.

Yolda dalgın bir şekilde dışarı bakarken Ata, Sinan Bey ve benim oturduğum koltuğun arasına tünemiş, sürekli bir şeyler söylüyordu. Ben olsam nasıl bir hediye isterdim? Durdum ve bunun cevabını bulmam sadece birkaç saniye sürdü. "Derin'in en sevdiği kitap veya film sahnesini biliyor musun?"

Bir an duraksadı ve yüzüme baktıktan sonra, "*Iron Man*'de, Stark'ın o mağaradan çıktığı sahne favorisidir." Kollarını koltukların baş kısmına koyarken, "Kitapta da... Küçük Prens'te... Güllü bir şeylerdi. Tam hatırlamıyorum," diye mırıldandı düşünceli bir sesle.

"O kısmı biliyorum. Bunları hatırlaman bile bir mucize. Onu bayağı seviyorsun, artık eminim," dedim ve yanağını sıktım.

Gülümsedi. "Uğruna her şeyi yaparım! Çok seviyorum be..." dedi ve delicesine sevmek marifetmiş gibi gerinerek Sinan Bey'e baktı. "Amca, tek ben mi böyleyim yoksa ailede genetik mi?" İstemsizce ben de bakışlarımı Sinan Bey'e çevirdim. Siyah güneş gözlükleri yüzünden, bakışlarını net göremesem de hafifçe omuz silkti ve gizemli bir şekilde gülümsemekle yetindi.

Akşama doğru eve geldiğimizde, planın yüzde ellisini tamamlamıştık bile. Sinan Bey bizimle eve girdi ama yayın için temiz bir takım alıp çok durmadan evden çıktı. Ata da odasına çekilirken Ayşe abla Pelin Hanım ve Ömer Bey'in bir yemeğe davetli olduğunu söyledi. Ah... İşte eskisi gibi sıradan bir gün. Evde oturacak ve Tuana'nın ayıcıklarıyla çılgınlar gibi eğlenecektik.

Sessiz yenen yemekte, her zamanki gibi Ata susmadı. Doğum günü planlarını Rümeysa ve Ayşe ablaya anlatırken benim kafamda hâlâ Sinan Bey'in o gülümsemesi vardı. Acaba Ata ona mı çekmişti? Çok mu sahiplenirdi? Hatırladım da... Ogün kendi arkadaş grubunda bana yürüyen arkadaşlarını bile fark etmezdi. Onların da bulunduğu bir buluşmayı öğrendiğinde hep bir bahane bulur, gitmez ya da mesafe koyarak kendimi korurdum. Gece dışarı çıktığımda sormazdı, her şeyi yapardım. Ya yuh ya! Ne kadar geniş bir ilişki yaşamışım, şimdi fark ediyorum!

Omuzlarım berbat ilişkimin hüznüyle çökerken aklıma buruk bir düşünce giriverdi. Acaba Sinan Tümer *seni seviyorum* der miydi? Ben hiç duymamıştım da bir erkeğin seni seviyorum demesini. Öylece pat diye söylüyor muydu, yoksa güzel cümlelerin sonuna mı ekliyordu?

"İdil'im sen iyi misin?" diye bana seslenen Ayşe ablayı duydum. Ben onun ne deyip ne yapacağını niye düşünüyordum ki? Başımı sallarken, "Evet, iyiyim. Size afiyet olsun," dedim ve masadan kalktım.

Kucağımdaki oyuncağı emekleyerek almaya gelen Tuana'ya gülümserken arka cebimdeki telefonum titremeye başladı. Telefonumu çıkardım ve arayanı görünce derin bir nefes aldım. "Efendim, Semih?"

"Ablaların en güzeli, İdil Demirel! Aşkın saf hâli!" diyerek beni övmeye başladı. Ata'yla aynı yaştaydılar ve gariptir ki ikisi de kardeş gibiydi. Fiziksel özellikleri dışında hiçbir farkları yoktu. Sanırım 18 yaşına basan bütün ergenler, uzun bir süre aynı karakterin içine sıkışıp kalıyordu. "Ne isteyeceksin?"

"Abla..." Ofladı, "Benim ehliyet kursuna yazılmam lazım." Tam bir şey söyleyecekken beni durdurdu. "İtiraz etmeden önce dinle! Babamın arabasındaki hasarı ödedim." 18'ine bastığı gün arabayı kaçırmış ve bir direğe çarparak beş bin liralık bir hasara sebep olmuştu. Babam tarih öğretmeniydi, annem ise hâlâ bir devlet dairesinde uzatmaları oynuyordu. Ekstradan çıkan böyle bir hasarı peşin karşılayacak durumumuz yoktu. Devlet memuru çocukları bir anda istediği şeye kavuşamayacağını bilirdi. Mutlaka önce fikri manipüle etmeli, ardından da birkaç aya yayılan ödemelerin planlanmasını beklemek zorundaydı. Bu yüzden Semih Walker, mükemmel şoförlüğünün ceremesini bütün yazını çalışıp arabanın parasını çıkararak geçirmişti. "Eksik paramı kapatsan diyorum?"

"Yok, bir de ödemeseydin!" Ofladım, "Ne kadar lazım?" Tuana bana ulaştı ve kucağımdaki oyuncağı kıkırdayarak aldı. Hafifçe saçlarını okşadım. "İki bin liracık falan..."

"Sen ne kadar biriktirdin?"

"Sıfır lira." Mızmızlandı. "Ya abla ne olur! Lütfen... Bak, bu ilk deneyimim sende kötü bir izlenim bırakmasın. Paran heba olmayacak. Babam elli lira veririm dedi, annemden de bir yüzlük çıksa... Sen de 1850 verirsin?"

"Bunu sonra konuşalım olur mu?" Halıda sıkılmış bir şekilde dönen Tuana'ya baktım. "Tuana mızmızlanıyor, görüşürüz," dedim ve telefonu kapattım. Yorulan Tuana'ya yemeğini yedirdim ve yatağına bıraktım. Ata yemekten beri odasındaydı ve plan için gerekli olan cümleleri ezberliyor olmalıydı. Rümeysa ise bu saatlerde internet fenomenlerinin yayınlarına katılırdı. Ayşe abla ise Trabzon'daki akrabalarıyla konuşur, onlara İstanbul'un kalabalığından dert yanardı.

Aşağı indim ve salona baktığımda, televizyonu görmemle çığlığımı bastırdım. Bileğimdeki saate baktığımda saatin on buçuğa geldiğini gördüm. Koşarak kumandayı aldım ve televizyonu açtım. Kanalları gezerken gördüğüm tanıdık yüz ile derin bir nefes aldım. Sesini açtım ve kumandayı kucağıma bırakıp dikkatli bir şekilde Sinan Bey'i inceledim. Gri bir takım giymişti. Beyaz gömleği ve siyah kravatıyla son derece şıktı. Koltuğa koyduğu kolundaki kol düğmeleri ve saati çok güzel detaylardı. Şakağını kaşırken güldü. "İstemezdim," dediğinde karşısındaki genç kadın ona bakarak gözlerini kıstı. Neyse ki sunucu geçen ay dünya evine girmişti. "Gerçekten istemezdim," diye yineledi tekrar. Neyi istemiyordu ya!

Kadın gülerek masasına ellerini bastırdı. "Sinancığım!" Başını arkaya atıp oflamıştı. "Şu an ülkedeki kadınların yarısı Kartaliçe olmaya karar verdi." Ah, Beşiktaş.

Cevap vermek yerine gülümsemekle yetindi. Önüne koyulmuş kupadan bir yudum alırken sunucu altta geçen iletişim adreslerini okuyarak gönderilen soruları Sinan Bey'e soracağını söyledi. TWITTER! Telefonu elime aldığım gibi adımı ve soyadımı kaldırdım. Kullanıcı adımı *random* olarak değiştirdim. Profil fotoğrafımı kaldırdım ve hemen verilen adresi aramaya yazdım. "Sinan Tümer'e ne sormak isterdiniz?" sorusuna, dört binden fazla *retweet* ve beş bine yakın *beğeni* vardı. Derin bir nefes aldım. Kesin okunmazdı, yaz gitsin!

Kadın sunucu beş dakika sonra Ipad'ini eline aldı ve ayıklanmış sorulara bakarken, "Ahmet sormuş... Beşiktaş mı, sevdiği kadın mı?"

Duraksadı. Aman Allah'ım, duraksadı. Korkunç bir ikilem! Gözlerim ekranda, sadece Sinan Bey'in tepkisine bakıyorum. Hafifçe yerinde kımıldandı. Sert bakışlarıyla, "Beşiktaş kadar sevebileceğim kadın..." Demesin mi? Eğer, seyircilerin olduğu bir program olsaydı eminim ki kadınlar avuç içleri patlayana kadar alkışlardı.

"Güzel sıyırdın," diyerek güldü sunucu. "Diğer sorumuz Asya'dan... Kafa atıp istifa ettiğinizde yaşadığınız yerde, alıştığınız bir şeyleri terk etmekten tereddüt duydunuz mu?"

"Hayır," dedi hiç beklemeden. Sevgilisi falan yok muydu yani? Geç bunları Sinan Tümer... Bir aya kalmaz, yarım yamalak Türkçesiyle bir manken *'Ben Sinan Tümer arıyor'* derse şaşırmazdım.

"Mert sormuş. Beşiktaş diye bir takım olmasaydı, hangi takımı tutardınız?"

"Takım tutmazdım," dedi başını sağa sola sallayarak. Düşüncesi bile onu korkutmuş gibiydi. "Bu soru da Çiğdem'den. Ne zaman bir programa başlayacaksınız? Sesinizi duymayı özledik." Sunucu gülmeye başladı. "Çiğdem sporla ilgilendiği için programı soruyor. Yoksa ses falan bahane, biliyorsun!"

Sinan Bey belli belirsiz güldü. Övülmeyi pek sevmiyor gibiydi. "Birkaç teklif var, düşünüyorum," dedi sakin bir şekilde. Eyvahlar olsun, adamı evde gördüğüm yetmezmiş gibi televizyonda da görecektim! "Bu son Sinancığım... Sonrasında seni rahat bırakacağım." Ekrana bakarken gözlerini kıstı. Sinan Bey onun bu garip tepkisini ifadesizce izliyordu. "D-j-s-d-j-s-k-s..." diye hiç üşenmeden heceledi. "Bu sanırım sahte bir hesap. Ama soru güzel!" Soruyu inceledikten sonra başını kaldırdı ve Sinan Bey'e sırıtmaya başladı. Sus!

"REKLAMA GİRİN!" diye fırladım yerimden. "Elektrikler kesilsin, kanal karanlığa gömülsün!" Sinan Bey hesabın adını duyunca güldü. "Sahte bir hesaptan güzel bir soru mu? Dinliyorum."

"DİNLEME!" Ekrana gidip kulaklarını kapadım. Kanalı arayıp bomba falan mı var desem?

"Ne oluyor ya?" Kapıya döndüğümde Ata, Ayşe abla ve Rümeysa salon girişindeydi.

"Televizyonun kablosu oynadı da. Görüntü gitti," diyerek elimi arkadaki kablolara attım. "Hah, geldi..." Elimi çektim ve televizyondan birkaç adım uzaklaştım.

Ata ekrana bakarak yanıma geldi. "Amcam canlı yayındaydı, değil mi? Of unutmuşum ya! Cümleleri ezberleyeceğim diye kendimi bitirdim resmen!"

Rümeysa ve Ayşe abla merakla koltuğa oturdu. "İdil, çekilsene göremiyorum ya!" diyerek elini salladı bana. Onun uyarısıyla geri çekildim ve televizyona çevirdim bakışlarımı.

Sinan Bey komik bir şey anlatmış olacak ki sunucu kahkaha atıyordu. "Tamam, yeterli, karnım ağrıdı gülmekten. Böyle sahte hesaplarda

çok sapık var ama... Bu soru çok masum!" Sinan Bey'e doğru eğildi. "Nasıl bir âşıksın, Sinan Tümer?" Soruyu duyar duymaz, o güzel kaşları havalandı.

"Soruya bak ya..." dedi Rümeysa ayıplarcasına. "Sana ne yani? Sen kimsin de aşkını soruyorsun? İnsanlar bazen haddini aşıyor." Buna ne olmuştu? Dün Sinan Bey'in şakaklarından akan tere kurban oluyordu!

Ona aldırmadım ve Sinan Bey'in mimiklerini inceledim. Hâlâ sessizdi. Rahat bir şekilde oturduğu koltukta doğrulurken parmakları zaman kazanmak istercesine sakallarında gezindi. Bakışları birden durgunlaştı. Bir şeyler düşünüyor gibiydi. "Böyle bir soruyu kimliğini gizleyerek soran insan..." dedi ve sunucuya çevirdi bakışlarını. "Benden doğruluk mu bekliyor?" Ortam birden buz kesti.

Sunucu omuz silkti ve Ipad'ini ona uzattı. "Al Sinancığım..." Güldü, "Kendini sana hatırlatmaya çalışan eski sevgilinden falan mı şüpheleniyorsun?"

Sinan Bey, ona uzatılan Ipad'i alırken, son maçta kuponu yatmış Kadıköy dolmuş şoförleri gibi yere yuvarlanmamak için sandalyenin kenarlarına tutundum. *Tweetlerim* korumalı Sinan Tümer! Benden hiçbir şey koparamazsın! "Biyografisi..." dedi Sinan Bey çatık kaşlarla Ipad'e bakarken. İçimde yeni yeni doğmaya başlayan, Sinan Tümer'in gelmişini geçmişini bulacağına inanan stalker, kafasına silahı dayamış ve çoktan içimde ölmüştü.

Ve ben biyografimle kalakalmıştım.

"Keşke İbrahim Tatlıses'in oğlunun adı İdo olmasaydı da takma isim olarak ben kullansaydım. #reklamcılık #bebişsever"

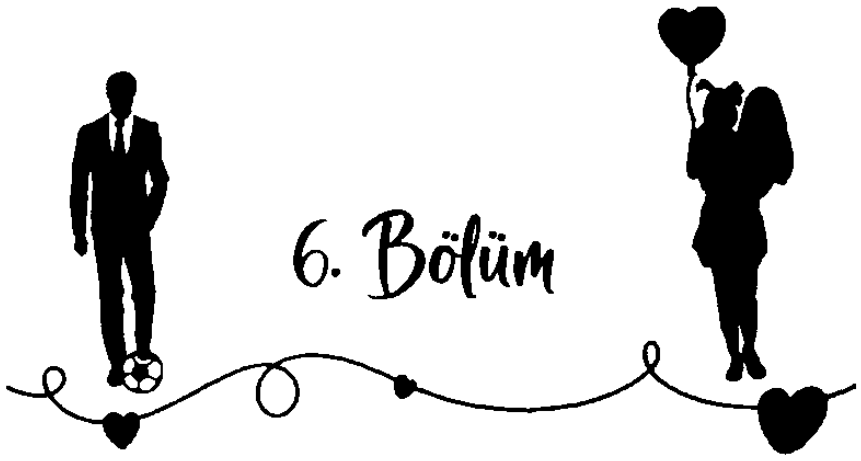

6. Bölüm

Odamda volta atarken bileğimdeki saate baktım. Saat gece yarısını çoktan geçmiş, ev halkı odasına çekilmişti. Fakat Sinan Bey hâlâ ortada yoktu. Acaba kim olduğumu çözmüş müydü? Belki de kanalda hesabımı hacklemeye falan çalışıyorlardı! Şakaklarımı birbirine bastırdım ve derin derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ya daha iğrenç bir şey sorsaydım? İyi ki saf düşündüğüm bir âna gelmişti. Hoş, gelip de benim haddimi aşan sorumu Sinan Bey'e cevaplatacak hâlleri yoktu ya... Sadece utanmıştım. O kişi bendim işte. Adını söylemeye çekinen ama ondan yürekli bir cevap bekleyen kişi bendim... Ve bilmese de hesaptaki biyografime bakıp kahkaha atmış, beni bir güzel gömmüştü!

Akıllı bir adam mıydı acaba? İdo isminin uzun hâlini bulabilir miydi? Reklamcılık etiketinden bir şey çakar mıydı? *Bebişsever* de neydi? Düşündükçe sıcak basıyor ve oda üstüme üstüme geliyordu. Sessiz bir şekilde odadan çıktım ve birisiyle karşılaşmamak için etrafı dinledim. Yürüdükçe kalçalarıma doğru çıkan şortla, Ömer Bey'i görmek işi bırakma sebebim olabilirdi. Küçük adımlarla merdivenlerden indim ve mutfağa doğru ilerledim. Bardağa buzdolabından çıkardığım şişeden biraz su doldurdum ve yürüyerek içerken bahçeye doğru ilerledim. Ilık ağustos gecesi, yerini yavaş yavaş eylül ayının kasvetine bırakmaya başlamıştı. Tüyleri diken diken eden bir esinti vardı ama benim içimde bir alev topu olduğu için, bu serinlik hissi çok kısa sürmüştü.

Havuzun kenarına oturdum ve ayaklarımı suya soktum. Ayaklarımı kıpırdatırken Sinan Tümer'i düşünüyordum. Fark ettim de sürekli onu düşünüyordum. Aptal kızlar gibi, *'Üf, ondan etkilenmiyorum!'* diyerek triplere girmeyecektim. Adamın yüz metre yakınında olmak bile yetiyor da artıyordu. Sesi kulağımdan, yüzü de gözlerimin önünden gitmiyordu... Ogün'de hiç böyle olmamıştım. Daha doğrusu hiç kimse de böyle olmamıştım. Ogün adımı söylediği zaman iğrenirdim ben ya! Bazen içip geyik yapmak için beni arardı. Dilini damağına takar ve genizden gelen bir 'Idıığğlll' sesiyle beni hayattan soğuturdu. Ama Sinan Tümer... Ah, Sinan Tümer! Adımı söylerken kendimi Özdemir Asaf'ın şiirindeki

"Sana gitme demeyeceğim / ama gitme Lavinia" dizelerinde delice sevilen kızmışım gibi hissediyordum.

Başımı bu delice hisle sağa sola sallarken havuzun üstünde bir kararti görüp "İdil?" sesini duymam bir oldu. Elimdeki bardak paniklediğim için kucağımdaki boşluktan kaydı ve havuza düştü. "Sinan Bey..." Suyun üstünde, başka bir kıyıya vuracakmış gibi ağır ağır benden uzaklaşan bardağa ilgisizce bir bakış attıktan sonra başımı kaldırdım ve tepemdeki Sinan Bey'e baktım. Ceketini ve kravatını elinde tutuyor, gömleğinin ilk iki düğmesini açmış, beni öldürdüğünden bir haber gülümsüyordu. "Korkuttunuz!"

"Fark ettim," dedi ve bacaklarıma kaydı bakışları. Garip bir şekilde toplanma ihtiyacı duydum.

"Kusura bakmayın, geleceğinizi tahmin etmemiştim."

"Kanalda gelişimin şerefine kutlama yapıldı. Ona katılmak zorunda kaldım." Yanıma doğru oturacağını, yere koyduğu ceketi ve kravatıyla anladım. Çekingen bir şekilde havuza bakmaya devam ettim. Havuzun ızgara mesafesine gelmemişti ama bana yeterince yakındı. Benim gibi ateşlenmemişti anlaşılan. "Söylesene," dedi ve ona dönmemi sağladı. "Bu kadar dalgın bir şekilde ne düşünüyordun?"

Bir bilebilsen ah, bir bilebilsen... "Sıcaklar ne zaman bitecek diye düşünüyordum. Uyutmuyor," dedim gülerek.

Başını ağır ağır sallarken inanmadığı çok belliydi. "Merak etme," dedi yine de. "Eylüle ne kaldı ki? Bunu ligin başlayışından da anlayabilirsin."

"Ben eylülü havaların değişimiyle anlamayı tercih ederim," dedim ve espri olduğunu anlasın diye küçük bir kıkırtı koyuverdim. Futbol karşıtı gibi gözükmek istemiyordum. Üstelik onun için futbol öğrenen binlerce kız varken! "Canlı yayınınızı izledim... Ekrana çok yakışıyorsunuz. Başlayacağınız programın bir hayli ses getireceğine eminim." İçten ve seviyeli olduğuna inandığım iltifatım onunla biraz konuşabilmek için yeter de artardı.

"Ben de öyle olacağına inanıyorum..." derken yüzüme gelen ılık nefesinde, içimdeki barlar sokağı kızı alkol kokusunu çoktan almıştı. Sinan Tümer, düştün elime!

"Beşiktaş kadar sevebileceğim kadın cevabı oldukça orijinaldi," diyerek konuya bodoslama daldım.

Belli belirsiz gülümsedi. "Beşiktaş'ı sevmek herkesin harcı değildir, İdil," derken, bayağı derin bir mevzuya gireceğini hissettim. "Kulüplerin yaş olarak en büyüğü olan; tüm haksızlıkları görmüş, onları tatmış, tecrübe etmiş, onların üstesinden gelmiş bir spor kulübünden çok daha fazlasıdır. Aşk da bu değil mi? Sürdüğü kadar haksızlık görür, nice duygular tattırır, tecrübeler kazandırır..." Duraksadı. "Ama herkes üstesinden gelemez." Ağzım açıktı. Gerçekten açıktı ve kapatamıyordum. Adam... Beşiktaş'a âşıktı. Basbayağı âşıktı ve Beşiktaş'a hissettiklerini, bir kadında yaşamak istiyordu! O kadın, ne şanslı bir kadındı...

"Kesinlikle..." demeye çabaladım, diyebildiğimi umuyordum.

Alayla omuz silkti. "Eminim ki sana saçma geliyordur. İçinden, 'Erkeklerin bu takım tutma sevdası nedir?' diye söylenmeden edemiyorsundur."

O ne demek güzel adam... Siz delice seviyorsanız, takımın suçu ne! "Şey, hayır... Bana oldukça normal geliyor. Çocukluğumdan beri alışkınım."

"Fenerbahçe'ye mi?"

"Yani, evet. Hem futbola hem de Fenerbahçe'ye."

"Eğer bir gün fanatik olacaksan... Fenerbahçe'nin fanatiği olmayacaksın. Hatta..." İşaret parmağını bana doğrulttu. "Lig başlasın," diyerek başını ağır ağır salladı ve kendinden emin bir sesle can alıcı o cümleyi söyledi: "Seni Beşiktaşlı yapacağım."

Seni Beşiktaşlı yapacağım=Benimle evlenir misin? Şoktaydım. Beynim, canlı yayındaki 'Beşiktaşlı kadın isterim' imasına gitmişti. Beni istiyordu!

Aynen İdil. Evlenirdiniz, oğlunuzun adını da Demba Ba koyardınız. "Bilmiyorum," dedim inatlaşarak. Allah'ım lütfen, 'NASIL BEŞİKTAŞLI OLMAK İSTEMEZSİN, ULAN?' deyip beni havuza atmasın...

Yüzünü ekşitti, "Bunda bilmeyecek bir şey yok."

Hadi İdil. Vitesi ikiye tak. "Takımı tanımıyorum bile."

Dilini alt dudağında gezdirdi. "Haklısın. O zaman... En kısa zamanda seni çok güzel bir şeyle tanıştıracağım," deyip ceketini ve kravatını alarak ayağa kalktı. Boştaki elini bana uzattığında soru soran bakışlarımı görmüş olmalı ki keyifle gülümsedi. "Beşiktaş'la." Bunu bir kenara yazın! Elini ikinci kez bana uzatıyor!

Dikkatle ayağa kalktım ve "Teşekkürler," diye mırıldanarak elimi geri çektim.

"Rica ederim." Önden yürümem için bana müsaade edince zor da olsa gülümsedi. Evet... Şort kalçana çıkmasın diye altına kaçırmış çocuklar gibi bacaklarını açmadan yürümeye başla İdil!

"Kız ben sana ne ettum..."

Ayşe abla, türküyle modumuzu düşürürken Pelin Hanım, Ömer Bey ve Ata'yı salonda gördüm. "Kız ben sana ne ettum..." diye ısrarla devam etti Ayşe abla. Türküyü baştan sona söylese amenna ama söylemiyor, aynı şeyi elli kere tekrarlayıp duruyordu!

"Ya yeter!" Rümeysa bahçeden mutfağa girerken ofladı. "Kız ne etmiş yok ne yapmış! Sabah sabah intihara sürüklettin be! Karadeniz'de gemilerin mi battı?" Tuana'ya küçük ekmeklerle kahvaltılıklardan yedirirken endişeyle mimiklerini inceliyordum. Diş çıkardığı için bir hayli erken uyanmıştı ve keyifsizdi. Kahvaltı yaptıktan sonra ilaç içirip yatıracaktım.

"O gemiler var ya..." Tümer ailesi mutfağa girince susmak zorunda kaldı.

"Ee, o gemiler?" dedi Rümeysa sırıtarak. "Günaydın, efendim."

"O gemiler ne güzel gemilerdir!" dedi dişlerinin birbirine bastırarak. Ata, Tuana'nın yanağına dokundu, "Tu, diş mi çıkarıyorsun sen?" Pelin Hanım, Tu kısaltmasıyla oğluna ters bir bakış attı. Abisinin dokunuşuyla iyice huzursuzlaşan Tuana, onun elini ittirdi. "O zaman sana bir *spoiler* minik bez, ateşler içinde çıkardığın dişlerin DÖ-KÜ-LE-CEK!"

Ömer Bey, Ata'nın kafasına hafifçe vurdu. "O çok kullandığın beynindeki bütün hücreler Ö-LE-CEK!" Masaya baktı. "Sinan nerede?" Rümeysa arkalarından bahçeye girerken başını sağa sola salladı.

"Bilmiyoruz, efendim. Bakalım mı?"

"Seslenin, kahvaltıya mutlaka gelirdi o. Hasta falan mı acaba?" dediğinde, oturduklarını sandalye sesiyle anladım. Ayşe abla çay doldurmak için mutfaktan çıkarken Rümeysa, "Sinan Bey'e bakacağım," dedi ve ellerini keyifle birbirine sürttü. "Odasını gördün mü?"

"Hayır?"

"HA HA! Ben hep boşken giriyordum ana bugün doluyken girece-ğim." Kulağıma doğru eğildi. "Sence duşta mı yakalarım, yoksa gömle-ğini giyerken mi?"

O ânı görme ihtimali garip bir sızı yarattı. "İyi... Ben Tuana'yı yatı-rayım, sen de..."

"Rümeysa abla!" dedi Ata camekândan bakarken. "Omletime tere-yağı koymuşsun. Kendimi her şeyden elini ayağını çeken emekliler gibi hissettim. Lütfen bana tereyağsız bir omlet yapar mısın?"

"E şey..." diye itiraz etmeye girişti. Ata'nın bakışları aceleciydi. Onu engelleyerek "Hadi, çok acıktım ama..." dedi mahzun mahzun. Rümey-sa omuzları ağır ağır çökmüş buzdolabına ilerlerken Ata bana göz kırptı. Aman Allah'ım... Bu çocuk ne kadar fenaydı! Hesap sormak için ona yaklaştığımda, Ayşe abla aramızdan geçerken bana baktı.

"Ee, hadi da kimse çıkmadı mı yukarı? Bari Sinan Bey'e sen seslen İdil'im!"

Ata'ya doğru eğildim, "Amacın ne bilmiyorum ama..."

"Sadece tereyağı sevmiyorum!" diyerek burun kaldırdı. "Sen kimi kandırıyorsun?" dedim işaret parmağını üstüne tutarak.

Beni takmadığını belli edercesine dil çıkardı. "Hadi hadi!" dedi ve bahçeye çıktı.

Tuana'yı sandalyesinden aldım ve merdivenleri çıkarken yüreğim ağzımda sağ koridorun sonundaki odaya baktım. Bir misafir geldiğin-de güneş gördüğü için daima burayı hazırlardı Rümeysa. Orada kalıyor olmalıydı... Tuana'nın odasına girdim. Onu oturtup ilacını içirdim ve ince bir örtüyü ellerine verdim. Örtüyü küçük parmaklarıyla kavradı ve oynamaya başladı. Ağlamayacağına emin olduğum anda odasından çıkıp koridora baktım. Terleyen ellerimi pantolonuma sürttüm ve odaya doğru ilerlerken aklıma dün geceki konuşmalarımız geldi. Acaba hatırlı-yor muydu? Yok, daha neler! Gayet kendindeydi.

Elim kapı kulpuna gitmeden önce kısa bir süre duraksadım. Yap git-sin İdil! Duyulmamasına özen göstererek, işaret parmağımla kapıya ha-fifçe vurdum. Değil canlı, hiçbir teknolojik cihaz bu sesi algılayamazdı. Birkaç saniye bekledim. Ses gitmediği için doğal olarak içeriden de her-hangi bir komut gelmedi. Kulpa kuvvet uyguladım ve kapıyı hafifçe aç-tım. Kendimi ünlü bir deterjan markasında rol alıyormuş gibi hissettim. Kapı açılır açılmaz, bambaşka bir dünyaya ve kokuya konuk olmuştum. Duş jeli kokusu, o kadar yoğun, o kadar güzel ve baştan çıkarıcıydı ki...

Erkekler böyle kokuyor muymuş ya?

Yatağın üstündeki ıslak havluya baktım. Kokusu hâlâ yoğundu, havlusu hâlâ ıslaktı, fazla uzağa gitmiş olamazdı! Bakışlarım havludan yatağa kaydı. Gri tonlarında olan dağılmış çarşaf, yere düşen yastık... Eminim ki lokantada dönen tavuk döneri izleyen Sezercik'ten farksızdım. Tıbben bu duruma *şok*, anne dilinde *kal geldi*, benim içinse henüz bu durumu ifade edecek kelime türetilmemişti. *Ölümşok? Şokkal?* Ne denebilirdi ki buna? Evet, adam yattığı için dağılmıştı yatağı! Ama ne bileyim... Bu kadar güzel dağılması çok saçma değil miydi?

"Bu keyif yapabileceğim son günler yani?" Ebeveyn banyosundan gelen o yüreğimi titreten sesle, konsola tutundum. Adam, bir deprem gibi geliyor ve benim gibi kerpiç evi yıkması da kaçınılmaz oluyordu. Açık mavi tonlarındaki pantolonunun üstüne beyaz bir gömlek giymişti. Gömleğinin omuz bölgesinde bir karartı gördüm. Aman Allah'ım, dövmesi vardı... Dövmesi vardı! Ama ne olduğunu seçemiyordum. Bir figür olduğu kesindi... Ama neydi? İç sesim, yine dramatik bir şekilde; *'Onu gören kadın, ne şanslı kadın'* diye söylenirken, Sinan Bey beni fark etti. Kaşları çatıldı ama küçük bir gülümseme bahşetti bana. "O zaman görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı. "İdil?"

"Günaydın, Sinan Bey. Kapıyı çaldım ama duymadınız. Kahvaltı hazır, haber vermek istedim," diye şakıdım onu görmenin verdiği heyecanla.

"Tamam," dedi ve askıda duran, pantolonuyla aynı renkteki ceketini aldı. Ben ondan önce davranmadan kapıyı açarken kolu ekonomik bir kriz gibi teğet geçti beni. Ama o yakınlık hissi bile o kadar güzeldi ki... Teğet geçmeseydi keşke!

Rümeysa, Tümer ailesi için kahve hazırlarken Ayşe ablaya, "Sinan Bey sade mi içiyor?" diye sordu.

"Sinan Bey içecekte şeker falan kullanmıyor Rümeysa. Yaz şunu aklına!"

"Sade ve tuzlu..." dedi ve buruk bir gülümseme ile fincanı kaldırdı. "Tam şurasına," Tabağı bana tuttu. "Rümeysa kıyamaz bilirsin ama içmelisin, yazdıracağım günler de gelecek!"

"Aynen Rümeysa. Hatta Sinan Bey dokuz milyon takipçili hesabının adını değiştirir, Sinan&Rümeysa Tümer yapar. Kişisel bilgilere tarih atar, utangaç maymun, sonsuzluk işareti falan..." Ayşe ablaya döndüm.

"Bu sıyırdı iyice Ayşe abla! Tuzlu kahve falan diyor?"

Ayşe abla omuz silkti, "Ben karışmıyorum artık. Bakırköylük oldu bu."

"Ay!" diyerek bana omuz silkti ve cezvedeki kahveyi fincana döktü. "Ne oldu İdil, kıskandın mı?" Gülerek elimi göğsüme koydum ve başımı arkaya attım. "Ben, Sinan Bey ve senin olmayan ortak hesabını, içiremeyeceğin tuzlu kahveni neden kıskanayım Sinan Tümer Fan Clup Başkanı Rümeysa?"

"Kuduruyorsun, İdil!" diyerek üstüme gelmeye devam etti. "Senin tuzlu kahveni hangi bahtsız içecek, gerçekten merak etmeye başladım."

"Seninkini Sinan Bey'in içmeyeceği kesin," dedim ve sandalyeyi kapıya doğru döndürüp ayaklandım. Tuana'nın odasına giderken,kendime saplayacak herhangi kesici bir alet aradım ama yumruğumu ağzıma sokmakla yetindim.

Akşam Sinan Bey'i fazla görememiştim. Tuana gerçekten huysuzlukta çığır açmış, sadece Pelin Hanım ve beni yanına kabul eder olmuştu. Sabah uyandığımda yorgundum fakat enerjik olmak zorundaydım. Derin'in doğum günü bu akşamdı ve pilim bitmemeliydi. Çünkü en ufak problemde devreye girecek kişi ne yazık ki bendim. Daha sonra sıkışmamak için duşa girdim. Fazla oyalanmadan çıktım ve saçlarımın ıslaklığını alıp üstümü değiştirdim. İlk uğradığım yer Tuana'nın odası oldu. Dün gece alarm kurmuş, saatte bir uyanıp odasına girmiştim. Benden birkaç dakika sonra da Pelin Hanım geliyor ve birbirimizi rahatlatıp odalarımıza dönüyorduk.

Rahat bir nefes aldım ve odadan sessizce çıkarken Ata kapısını hızla açtı. "GÜNAYDIN!"

"Bağırma Ata," dedim fısıldayarak. "Tuana dün ateşlendi."

Omuz silkti, "Diş çıkarıyor. Amma abartınız ha." Bana doğru geldi ve koluma girdi. "Hazır mıyız?"

"Asıl sen hazır mısın?"

"Tabii ki güzellik." Merdivenleri indik ve mutfağa girdik. Sinan Bey'i gazete okurken görmek, yorgunluğumu aldı götürdü adeta. "Amca!" diye seslendi Ata beni de bahçeye çekiştirirken.

"Günaydın." Gazetenin spor bölümünü okuyordu. Son defa baktı ve kapattı. "Tuana nasıl oldu, İdil?"

"İyi, Sinan Bey."

"Ya Tu'yu boş ver amca! Mekânla ilgili sıkıntı yok, değil mi?" diye sordu.

"Kontrol ettirdim. Yok."

"Hediyeler?"

"Bayağı büyük bir kutu oldu ama salonda."

"Amca var ya... Sen..." doğru kelimeyi bulamıyor gibiydi. "Sen... Harbi babasın!" deyiverdi birden.

"Teşekkürler menfaatsiz yeğenim," dedi ve tatlı tatlı gülümsedi.

Ata'nın heyecanı, garip bir şekilde bana da yansımıştı. Benim fikirlerimden temel alınan bu partiyi Derin'in beğenmemesi korkutmuyor değildi. Dolabımı açtım. Gümüş rengindeki kısa pileli etekle, siyah ince askıları olan bir bluz tercih etmiştim. Bluzun uçlarını, salaş olacak şekilde eteğin içine sokuşturdum. İnce siyah topuklularımı kenara çıkardım ve nefret ede ede makyaj yapmak için aynanın önüne geçtim. Bu sıcakta tenime bir şey sürmek eziyet gibi geliyordu. O yüzden biraz kremle nemlendirdim. Rimeli biraz abartarak sürdüm, doğal bir görüntü versin diye kırmızı tonlarındaki allıktan çok az fırçayla yanaklarıma dokundurdum. Kırmızı tonlarındaki rujumu da sürdükten sonra ayaklandım ve aynadan kendime baktım. Fena sayılmazsın, İdo!

Bluzun açıklığından dolayı boynum iyice açılmıştı ve bu birden gözüme battı. Hemen, küçük yuvarlak bir taşı olan kolyemi ve onun takımı olan bilekliğimi taktım. Siyah çantama gerekli şeyleri koyarken kapı çaldı. "Gelebilirsin," diye cevapladım. Arkamı döndüğümde Ata'yı gördüm. Çok yakışıklı olmuştu kuzum benim! "Tamam da yani..." diye söylendi, "Neyse herkes 19-22 yaşları arasında ve... Senin yanında amcam olacak."

"Neden Sinan Bey'le beni..."

"Ata, İdil?" Sinan Bey'in sesi, aramızda kısa bir sessizlik yarattı. Ata başıyla dışarıyı işaret etti ve sırıttı. "Geliyoruz amca!" dedi ve yerdeki ayakkabılarımı gösterdi. "Giy bakalım."

"Bir şey mi içtin?"

"Aşk şarabı!" dedi ve kapıyı kapattı.

Merdivenleri inerken dizlerim titriyordu. İddialı mı giyinmiştim? Hayır... Ya da evet! Herkes etek giyer! Bu kadar kısa mı? Neden giyilmesin ki? "Ay..." Ayşe ablanın sesiyle başımı merdivenlerden kaldırdım. "Kefal balığı gibi parlıyorsun İdil'im!"

Herkes bana bakarken geri zekâlı gibi düşmemek elde değildi ama zor tutuyordum. "Ee," dedim gülerek. "Ata'nın yanına yakışmaya çalışıyoruz..."

Pelin Hanım bana bakarak gülümserken Ata kafasını olumsuzca salladı. "Benim yanıma Derin yakışır. Sen başkasına yakış!" dedi ters ters.

Ömer Bey oğluna baktı. "Arada gerçekten... Oğlum olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. Bu kadar gıcık olamazsın?"

"Her neyse millet, hediyeleri dökülün," dedi annesine ve babasına. Pelin Hanım bir zarf uzattı. "4 günlük Berlin gidiş-dönüş bileti."

Ömer Bey konuştu. "Bu da tur bilgileri..."

Gömleğinin yakalarını çekiştiren Ata, "Vermem!" diye isyan etti.

"Sen vermezsen, Derin'e bizzat ben veririm," dedi Pelin Hanım sertçe.

"Bana da aldınız mı bari?" İkisi aynı anda başını salladı.

Sinan Bey kahkahasını tutamadı. "Oğlum bıraksana kızı... Sensizliğin ne güzel bir şey olduğunu unutmuştur."

"Amca, senin sevgilin yok, anlamazsın!" Burnunu kaldırdı. "Hem... Hem olsa bile sen rahatsın tabii! Senden yakışıklısı yok!"

Kaşları hafifçe havaya kalktı. "Benden yakışıklısı yok diye gününü gün mü edecekmiş?" dedi ve mutfakta bir şey kırıldı. Rümeysa... Ben de iyi değilim, Rümeysa...

"Yine ne kırdın Rümeysa?" diye seslendi Ayşe abla. "Kalbim..." diye cevapladı ama sonra bağırıp "Kâse!" diye düzeltti.

Sinan Bey kapıyı açtı, "Hadi, çıkalım o zaman?" derken onu inceleme fırsatını ancak bulabilmiştim. O an Ata'nın dediği bir şeye ilk defa hak verdim. Bu adam aldatılmazdı, yani bir kadın neden durduk yere çıtayı fay hatlarına indirmek isterdi ki?

Mekân sahilde çok nezih bir kafeydi ve parti için Sinan Bey kapattırmıştı. Ben doğum günümü evden annemi, babamı ve Semih'i gönderip arkadaşlarımla pasta kola eşliğinde kutlamıştım... Ne yani? O da güzeldi! İçeri girdiğimizde, Ata'nın *best* kankileri çılgın partiyi düzenlediği için onun üstüne atlayacak diye düşünürken Sinan Tümer etkisini unutmuştuk. Herkesin tepkisi artık söylemekten bunaldığım o cümle eşliğinde oldu. Fotoğraf çekildiler, gönderi olarak paylaştılar, hatta alnına kalemle 'LAN' yazdıran bile oldu...

Ata telefonunu aldı. "Geliyor musunuz, Ayçin? Tamam!" Telefonu kapattı, "Bakın, az sonra çok romantik olacağım ve eğer birisi gülerse yemin ederim içecek hesabını ona kitlerim!" Sinan Bey hâlâ kızların oluşturduğu çemberde onlara samimi gülümsemeler gönderirken arkada kalan kızlar birbirlerini dürtüklüyor ve dillerini dışarı çıkarıp adamdan ne denli etkilendiklerini mimiklerle ifade ediyorlardı. "Ya kızlar!" diye isyan etti Ata. "Allah aşkına! Amcam burada! Bakın, Derin gelecek..." Dışarı baktı, "GELİYOR! AYRILIN AMCAMDAN!" Camekândan iki kızın içeri girdiğini gördüm.

Sinan Bey gülerek onlardan uzaklaşırken beni gördü. Kenara sinmiş, insanların mutluluğundan haz alamayan o gıcık insan gibi gözüktüğüme emindim ama elimde değildi... Kendimi dışlamak huydu bende! Sessizlik garip bir şekilde sağlanmıştı. Herkesin gözleri kapıdayken tıkırtılar geldi. Derin, gözü bağlı bir şekilde gelirken gülümsemeden edemedim. Ürkek, telaşlı fakat aynı zamanda heyecanlıydı. Elleriyle etrafta bir engel olup olmadığını kontrol ederken, "Ata! Neredesin? Bak... Eğer ki beni..." diye bağırdı.

Cümlesinin devamını getirmesine müsaade etmedi Ata. Platforma çıktı ve mikrofonu aldı. "Senin oradaki insanlar..." diyerek girdi cümleye. Yüz kişinin bulunduğu mekânda çıt çıkmıyordu. Derin duyduğu cümleyle duraksadı ve kaşlarını çattı. "Bir bahçenin içinde binlerce gül yetiştiriyorlar ama yine de aradıklarını bulamıyorlar." Masaların üstündeki güllerden birini aldı ve ona doğru gitmeye başladı. "Aslında aradıkları tek bir gülde ya da bir damla suda olabilir. Ama kördür gözler." Sadece bir adım vardı aralarında. Ayçin bandı açtı. Derin'in masmavi gözleri, bir deniz gibi mekânı huzurla doldurdu. Garip bir şekilde Sinan Bey'e dönme ihtiyacı duydum.

Bana bakıyordu... Bana bakıyordu!

"İnsan ancak yüreğiyle baktığı zaman doğruyu görebilir," dedi Ata'yla aynı anda. Kitabın bu kısmını bilmesi miydi beni şaşırtan, yoksa gözlerimin içine baka baka bu cümleyi söylemesi miydi, bilmiyordum...

7. Bölüm

Cümle biter bitmez loş ışıklar, yerini canlı ve parlak spotlara bıraktı. Sinan Bey'in yüzü iyice netleşirken, hâlâ bana baktığını fark ettim. Kal geldi. Gerçekten kal geldi! Onunla diyalog kurmak bile benim için mükemmel bir olayken yüzüme baka baka o güzel cümleyi söylemesi beni aştı. Sinan Tümer beni aşıyordu. Belgin'in dediği gibi, Ogün'den sonra çıtayı bu kadar yükseltirsem yere çakılabilirdim... O zaman olursa olur demiştim. Ama ben... Daha önce hiç o kadar yüksekten, hızlı bir şekilde düşmemiştim.

"Güzel kitap," dedi Sinan Bey hafif bir öksürükle kalabalığa dönerken. Bakışlarım, bana dönük olmasa da ondaydı. Gerçekten kitabı övmek için mi o cümleyi gözümün içine baka baka söylemişti? Kesinlikle kitabı övesi gelmişti... Diğer seçeneğe ihtimal bile vermiyorum şahsen! Müziğin başlamasıyla sesli bir şekilde ofladım ve gözlerimi ondan ayırarak çocuklara odaklanmaya çalıştım.

Kesilen *Iron Man*'li pasta Derin'i şoke ederken ardından gelen Ata'nın hediyesi, onu gözyaşlarına boğdu. Ampul yerine *Iron Man* reaktörünün kullanıldığı ışık yayan başucu lambasını elinde tutuyor, diğer eliyle de kutudaki şeylere uzanıyordu. *Iron Man*'li kupa, tişört, telefon kabı, çanta, küçük süs eşyaları...

"İdil, gidelim mi?" Derin ünlü bir butiğin poşetini açarken, yanımda oturan Sinan Bey'e döndüm. Masadaki bardağını ekseninde döndürüyordu.

"Tabii. Bir sorun çıkmaz herhalde?"

"Görevliler halleder. Bu kadar bakıcılık bize yeterli," diyerek bardağı ittirdi ve ayağa kalktı. Çantamı alırken ekledi: "Ata'ya bakalım."

Beraber barın önünde heyecanla bir şeyler anlatan Ata ve arkadaş grubuna yaklaştığımızda, bakışlar bize çevrildi. Saklamaya çalıştıkları hayranlık ne yazık ki fazlasıyla belli oluyordu. Sinan Tümer, olmak istedikleri kişiydi belki de... "Amca?" Ata oturduğu tabureden kalktı. "Bir şey mi oldu?"

"Babana olan sözümü tuttum. Benden bu kadar," diyerek omuz silkti. "Biz İdil'le çıkıyoruz. İçkiyi abartma ve kimsenin rezil olmamasına dikkat et." Uyarısı, yapılması gereken zorlu bir görev gibi dile gelmişti. Çocuklar, onları soğuk soğuk uyaran bu adama başlarını sallamakla yetindiler.

"Merak etme. Her şey için teşekkür ederim," dedi ve bana da gülümsedi.

"Derin'i göremedim ama..." Hâlâ hediye açan kızlara baktım. "Sonra artık," diye mırıldandım.

Sinan Bey'le dışarı çıktığımızda ilk buluşmasının sonuna gelmiş kızlar gibi gergindim. Şimdi ne olacaktı? İşi falan var mıydı acaba? Taksiyle mi gitseydim? Yan yana otoparka yürürken aramızdaki tek ses, usul usul sahile vuran dalgaların sesiydi. Arabasına yaklaştığımızda sormadan edemedim. "Sinan Bey bir işiniz varsa..."

Şöyle bir yüzüme baktı: "Var."

Panikle dudaklarım açıldı. İstenmediğimi bilmek, o an nasıl canımı acıtmıştı anlatamam! Odamda battaniyenin içinde küçük bir suşi olup saatlerce ağlama isteğiyle dolup taştım. Bu saatte arkadaşına dert yanmaya gitmezdi ya! Al işte! Adamın manitası vardı!

Güçlü İdil, beni ısrar ve inatla ayakta tutmak için debelenirken, "T-tamam..." dedim ve etrafa bakmaya başladım. Sanki otoparkın içinden taksi geçecekti...

"Ama sen de gelmek zorundasın," diyerek o da benim sözümü kesti. "Geç oldu, taksi falan olmaz."

Yarabbi, bu ne güzel bir zorunluluktu! "Ne işiniz olduğunu sormamda bir sakınca var mı?" dedim tatlı tatlı. Oturup manitasıyla vakit öldürmezdik ya...

"Bizim kanalın teklifini kabul ettim. Stüdyoyu düzenliyorlardı. Benim de kontrol etmemi istediler." Arabayı açtı. "Ne yazık ki iki gündür pek müsait olamadım. Biraz geçe kaldı."

Yol boyunca pek konuşmadık. Kendimi stüdyoya saklamaya karar verdim. Sınırlarını aşmadan merakımı giderecek soru kalıplarını düşünürken bir hayli zorlanmıştım. Özel hayatı hakkında konuşmaktan hoşlanmadığı bariz belliydi. Programda birisi açık açık 'Sevgilin var mı?'

diye sorsa, cevap vermemek için inme taklidi bile yapabilecek potansiyele sahipti bence.

Kadrajdaki Sinan Bey ve güvenliğe gülümsemeye çalıştım. Bu durum çok berbat bir hâl almaya başlamıştı. Kendimi fazlalık gibi hissediyordum. Bana defalarca teşekkür eden güvenliği fotoğraflarla arkamızda bıraktığımızda gelen asansöre bindik. Boydan boya camdan oluşan asansörden büyük holü incelendim. İş yeri değil, resmen oteldi. Son derece ihtişamlı, konforlu ve gıybete elverişliydi. Kim bilir, Sinan Bey'in ne dedikoduları dönecekti... "İdil?" Sinan Bey bana seslendiğinde ben sevgili dedikodularını düşünüyordum. *'Ya kızlar! Onu bunu geçin, Sinan Tümer var ya... Dıdı dıdı mankenle görülmüş! Sizce şu an kimin evinden geliyor? Hahahahahahah!'*

Asansörden çıkan ve beni garip bir ifadeyle süzen Sinan Bey'e baktım. "Efendim?"

"Gelmiyor musun?" Bir an nerede olduğumu idrak edemedim. Asansörün kapısı kapanmasın diye elimi kapısına doğru kaldırdım. "Geldim," diyerek ona yetiştim.

Geniş ve uzun koridorda yürürken büyük kapıların üstündeki bilgilere bakıyordum. 1 numara. Program adı: Nezahat ile Bekâr Kalmasın! Saçma bir ifadeyle yayın bilgilerini okumaya çalıştım ama Sinan Bey'in hızlı adımları buna engel oldu. Birkaç kere Nezahat'i izlemiştim, Allah'ı var komik kadındı şimdi!

"Bu programlara," dediğimde Sinan Bey omzu üzerinden bana baktı. "Nasıl yer ayırtabiliyoruz?" Bakışları kafa yakan bir paradoks sorusu yöneltmiştim gibi donuktu.

"Gerçekten soruyor musun?" dedi şaşkın bir şekilde. "Annem bayılır!" dedim ve gözlerimi hafifçe kıstım. Annemin kanallara evlilik programlarını kaldırmaları için yazdığı dilekçe aklıma geldi. "Onu izni olduğu bir zaman getirmek isterim."

Bakışları yumuşadı ve başını ağır ağır salladı, "Senin için öğrenirim." Benim için... Nezahat ile Bekâr Kalmasın programının saatlerini öğrenecekti! "Burası," diye eliyle gösterdiği an, bakışlarım kapıdaki bilgilere kaydı.

Programın adı: *Vurdu ve GOL!* Moderatör: Sinan Tümer

wgirdik. Oldukça geniş, ferah bir stüdyoydu. Çok fazla kamera ve cihaz vardı. "Programın adı çok güzel. Ben Telegol falan bekliyordum," dediğimde güldüğünü duydum. Onun arkasından platforma yaklaştım. Büyük duvar, baştan aşağı bir dev ekrana çevrilmişti. Sanırım birçok atağı, golü buradan göreceklerdi. Kahve tonlarında büyük yuvarlak masanın üstüne bir cam yerleştirilmişti. Ama bazı yerleri kesilmiş, kare bir boşluk bırakılmıştı. "Buralar neden böyle?"

Elimle gösterdiğim açıklığa baktı. "Mini ekranlar gelir," diyerek duvarı gösterdi. "Bu televizyonlara yansıtılması için. Biz de pozisyonları buradan inceleriz. Herhangi bir hatayı yakından daha net görürüz." Ellerini cebine soktu ve birkaç adım geri çekildi. "Sence nasıl? Bir izleyici olduğunu düşün."

Sen varsan her yer huzur... "Olması gerektiği gibi. Ne de olsa eksikler kapatılır," derken masanın tepesindeki yuvarlak asma tavandan yayılan güçlü ışıklara baktım. "Hayırlı olsun. Umarım her şey istediğiniz gibi olur."

Platformdan uzaklaşırken, "Umarım," diye mırıldandı ve stüdyonun içinde bulunan küçük koridora girdi. Her kapıyı açtı. Önce kendi baktı, sonra bana gösterdi. Bir evden farksız olacaktı anlaşılan. Hem Sinan Bey'in hem de konukların konforu ve rahatı için her şey düşünülmüştü. Bana da izlemek düşerdi.

Arabada sessiz bir şekilde yolu izlerken Beşiktaş'ın *Gururlan* marşı arabanın içini doldurdu. Sinan Bey, "Ata," diye açıkladıktan sonra telefonu açıp sesi dışarı verdi. "Ne oldu?"

"AMCA, DERİN KUSUYOR!" Kesik kesik nefesler alıyordu. "İçkiyi çok kaçırmış galiba. Ve kızlar tuvaletinde saçını tutuyorum!" Derin bir nefes aldı.

Sakin konuşacağını düşünürken, "Sana dikkat etmeni söylemiştim!" diye çıkıştığında, istemsizce yerime sindim. "Oğlum, sen onun erkek arkadaşı değil misin? Yanı başındaki kızın o kadar içmesine nasıl müsaade edersin?"

"Ya..." ofladı, "Amca yardım et işte."

"Kapat, geliyoruz," dedi ve bileğindeki saate baktıktan sonra bana döndü. "İdil saat bire geliyor. Seni eve bırakabilirim. Bugün seni peşimden fazlasıyla sürükledim."

"Hayır," dedim tereddütsüzce. "Ben... Eğleniyorum." Kaşları hafifçe havaya kalktığında, "Tabii Derin'in istifra etmesi çok eğlenceli bir şey değil ama... İşte..." diye rezalet bir açıklamada bulundum.

"Evet, son âna kadar ben de eğleniyordum..." diye mırıldandı ve etrafa baktı. Yasak U dönüşü tabelasını görmesine rağmen döndü ve ters istikamete girdik.

Mekânın önündeki taksi yığılmasından, herkesin yavaş yavaş dağıldığını fark ettik. İçeri girdiğimizde Sinan Bey hemen görevliyi durdurdu. "Ata nerede?"

"Kız arkadaşı kusuyordu, Sinan Bey. Lavaboda olmalılar."

"Başka bir sorun olmadı, değil mi?" Adam iyice boşalan mekâna şöyle bir baktı ve başını sağa sola salladı. "Hayır, efendim."

"Tamam, teşekkürler," dedi ve hafifçe kolumdan tutarak lavaboya doğru yönlendirirken bileğimdeki koluna baktım. Allah'ım, ne güzel bir andı! Ağlayacaktım şimdi! Telefonumu çantamdan çıkardım ve alttan kolumun fotoğrafını çekmeye çalışırken durdu ve hemen telefonu arkama sakladım. Sinan Bey kapıyı çaldı. "Ata?" Sadece 5 saniye. 5 saniye içinde kapı açıldı ve Ata amcasına sarıldı. "İçinde bir şey kalmadı ve ben daha fazla bakamayacağım!"

"Ben hallederim," diyerek öne atıldım. Ben ki Kadıköy'den yürüyerek çıkmış insan, ben ki Karaköy'de rakı içip taksiye düşmeden binebilen insan... *Ama öğürme geliyor hâlâ ya!* Üçümüz birbirimize garip bakışlar atarken Ata kapıyı açtı. "Gir."

"Şey... Şekersiz bir kahve veya limonlu su. Olmazsa deniz şurada. Birkaç defa daldırıp çıkarırız, bir şeyi kalmaz," dedim ve içeri girdim. Çantamı ve telefonumu mermere bırakıp kapısı açık olan tuvalete girdim. Derin bir şeyler mırıldanıyordu. Eğildim ve omuzlarına dokundum. "...Naziler için roket yapmadan önce idealist Wernher von Braun uzay yolculuğunu hayal etmiş..." dedi ve gülmeye başladı.

Bu kız ne diyordu böyle? "Derin, canım..."

"*Iron Man*'den bir replik," dedi ve bana döndü, "İdil abla? Hoş geldin. Ben on dokuz oldum."

"Canım, miden hâlâ bulanıyor mu?"

"Heeeee!" dedi ve tekrar güldü. "Yo... İyiyim ben!"

"Tamam, ayağa kalkalım ve yüzünü yıkayalım." Onu tuttum ve sifonu çekerken midem ağzıma geldi. Onu mermere doğru dayayıp musluğu açtıktan sonra yüzüne su çarpmaya çalıştım. Ama su parmak boşluklarımdan sızıyor ve yüzüne sadece birkaç damla kalıyordu. Musluğu sonuna kadar açtım ve ensesinden tuttuğum gibi kafasını musluğa doğru soktum. Diğer elimle de su gelmesin diye burnunu korumaya çalıştım. "İdil abla, ölüyorum... Yapma, nefesss alamöö..."

Musluğu kapattım ve başını kaldırdım. Uzun saçlarından akan damlalar, elbisesine iniyordu. Gözlerindeki makyaj akmış ve açıkçası berbat gözüküyordu. "Daha iyi misin?" dediğimde başını ağır ağır salladı. "Şimdi bir kahve içersin, hiçbir şeyin kalmaz." Onu tuttum, telefonumu ve çantamı alıp lavabodan çıktık.

"Sorumluluk sahibi olamıyorsun... Farz et ki ben yokum, İdil yok!" Sinan Bey, bar taburesine oturmuş Ata'yı ölümüne azarlarken bizim gelişimizle dikkati dağıldı. "Nasıl oldu İdil? Hastaneye gitsek mi? Zehirlenmiş olabilir mi?" Derin'in ıslak yanağına dokundu. "Alkolle başka bir şey aldın mı, Derin?"

"İdil abla, Derin niye bu kadar ıslak?"

"Bak, bir de bana hesap soruyor..." dedim ve sinirle gözlerimi kıstım.

Derin o esnada başını ağır ağır salladı. "Hayır, almadım..." Görevlinin fincanı bırakmasıyla kısa bir sessizlik oldu. Teşekkür ettim ve Derin'in bar taburesine oturmasına yardımcı oldum.

"Hadi, soğumadan iç." Bardaki tuzlu ikramlardan birine uzandım. Ağzına birkaç tane fındık tıktım ve fincanı dudaklarına götürdüm.

"Yavaş, öldüreceksin kızı!"

"Ben ne yaptığımı biliyorum, sen konuşma Ata."

"Ee..." diye mırıldandı Ata. "Pelinsu'nun hâli bir başka oluyor! Seni saçından kim tutup ayıltıyordu, İdil abla?" O an, utancımdan yerin dibine girmek istedim. Bakışlarım istemsizce Sinan Bey'e gitti. Gözleri benim üstümdeydi.

"Ben... Hiç bu kadar içmem," diyebildim inanması umuduyla. Ama bakışlarında hiçbir değişiklik olmadı.

"Yav he! Şahsenem ve Belgin'le içerken senin ayık olma ihtimalin mi var? Sen shot adabını bilen kızsın, bizi kekleme şimdi!" diye söylenmeye devam etti.

"Kes sesini Ata." Sinan Bey'in tahammülsüz uyarısıyla, ağız yüz bükmeyi bıraktı ve büzülmüş bir şekilde Derin'in eline uzandı.

Gece 3'e gelirken başımı dik tutmakta zorlanıyordum. Derin, bir nefes aldı ve bize döndü. "Sinan Abi, ben iyiyim. Açıldım biraz..."

Sinan Bey, birbirine bağladığı kollarından bakışlarını ayırdı. "Emin misin?"

"Evet, eve gidebilirim. Zaten uyumuşlardır, ses çıkarmadan yatarım hemen."

"Pekâlâ..." Bakışlar, uyuyan Ata'ya çevrildi. "Şunu birisi kaldırsın, yoksa ben burnundan kan getire getire uyandıracağım," dedi ve önden çıktı. Ata'yı güç bela uyandırdıktan sonra yatağından kalkmış gibi esnedi ve el ele yürümeye başladılar. Günün bilançosu: Yine uykusuz kaldım!

Yatağımda tavanı izlerken durup ciddi ciddi dün geceyi düşündüm. Düşünülmesi gereken o kadar şey vardı ki... Kızlarla bir yerlerde oturup durum tespiti yapmak şart olmuştu. Üstümü değiştirip Tuana'yı aldım ve aşağı indim. Tümer ailesi yavaş yavaş kahvaltı masasına teşrif ediyordu. Onlara günaydın dedikten sonra Rümeysa'yla göz göze geldim. "Sakın..." diyerek bana sataşmasına engel oldum.

Pelin Hanım bahçeden içeri girdi ve bana geldi, "Dün nasıldı, İdil?" Kayınınız dün gözümün içine baka baka Küçük Prens'ten alıntı yaptı, sonra kanala gittik, oğlunuzun kız arkadaşının klozet önünde kendinden geçtiğini öğrendik, kayınınız kolumdan tuttu, oğlunuz beni bir alkolik ilan etti... "Şey..." diyebildim.

"Çok güzeldi," Kapıdan gelen sesle derin bir nefes aldım. "Derin çok sevindi." Sinan Bey'e bakmadan başımı salladım. "Evet, ağladı hatta..."

"Şimdi anlıyorum," Gülümsüyordu. "Derin, sana ve Sinan'a teşekkür edememiş sürpriz için... Çok mahcup olmuş. O yüzden ailesi hepimizi yemeğe davet ediyor." Sabahın 9'unda uyanmış olmasını geçtim, bunu akıl etmesi inanılmazdı! Kesinlikle gece annesine ağlaya zırlaya, 'Anne yemeğe gelsinler!' diye yalvarmış olmalıydı, ayılmış olmasına ihtimal bile vermiyordum! Sinan Bey'le sessizliğimize kaşlarını çatan Pelin Hanım, "Size uyar mı?" diye sordu. İkimiz de aynı anda, "Uyar," dedik ve birbirimize kaçamak bir bakış attık.

"Amcam yüzüme bakmıyor, İdil abla..." Tuana'nın suluğunu tutarak sinirle ona döndüm. '*Bana da bakmıyor, her şeyi mahvettin!*' diyerek haykırasım geliyordu. Kahvaltıda programının başlayacağını söylemiş, onun dışında bir kelime etmemişti. Bir şeye kafasını taktığı çok belliydi.

"Onu mahcup ettin..."

"Ne oldu yani içkiyi kaçırdıysak?" diyerek üste çıkmaya çalıştı.

"O zaman Derin'i idare etseydin? Sağda solda uyumasaydın!"

Sıkıntıyla ofladı ve alnını beşiğin tahtasına dayadı. "Of... Amcam kolay kolay affetmez de şimdi. Ağzımla futbol topu tutsam yaranamam ben ona artık!" dedi ve pes edercesine beşiğe vurup odadan çıktı.

Ee, ben ne tutacaktım ağzımda?

Gruptaki yazışmaları okuduktan sonra derin bir nefes aldım ve aynada kendime baktım. Beyaz pantolonumun üstüne giydiğim kül rengindeki sıfır kollu gömlek fena durmamıştı. Aynı tonlarda giydiğim sandaletlerime, bileğimi yana doğru çevirerek baktım. Hazırdım işte. Odamdan çıktım ve Tuana'ya çıkardığım yazlık elbisesini, ayakkabılarını giydirdim. Gerekli olan şeyleri yanıma aldıktan sonra aşağı indim. Birkaç dakika sonra Pelin Hanım, Ömer Bey ve Ata da indi. Ömer Bey salona kısa bir göz atarak, "Sinan nerede?" diye sordu.

"Geldim." Merdivenden gelen ayak sesleriyle herkes bakışlarını merdivenlere çevirdi. Gri takım, beyaz gömlek, siyah kravat ve artık ölü bir İdil...

Kol düğmesini düzeltirken Ömer Bey konuştu. "İki araba gidelim. Ata, sen bizimle gelirsin. İdil de Sinan'la." Sinan Bey bu öneriye omuz silkmekle yetindi. Tuana'yı Ömer Bey'in arabasına yerleştirdikten sonra, Sinan Bey'in arabasına kısa bir bakış attım. O kadar soğuk bakıyordu ki değil arabasına binmek aynı ortamda nefes bile almak istemiyordum. Ama bir o kadar da sohbetine muhtaç hissediyordum kendimi... Şu an saatlerce Beşiktaş'ı anlatsa bile dinlerdim.

Derin'in ailesi bizi o kadar sıcak karşılaşmıştı ki gerçekten bazen aileden birisi gibi hissediyordum kendimi. Serhan Bey orta boylarda, hafif

kır saçları olan, güzel bir gülümsemeye sahip bir adamdı. Elimi güçlü bir şekilde sıktı ve gülümsemekle yetindi. Annesi Nevin Hanım ise sarıldı. Pahalı çiçek kokulu parfümü genzimi yaktı. *Bilmiyorsun, kızının kafasını musluğa soktum...*

"İdil! Derin senden o kadar bahsetti ki..." dedi ve bakışlarım istemsizce göz ucuyla gülümseyen Derin'e kaydı. Mavi gözleri hâlâ kızarıktı ve biraz boş bakıyordu. "Çok güzel bir doğum günü partisi olmuş, fotoğraflarda gördüm."

"Beğendiyse ne mutlu bana..." Sinan Bey'e iltifatlarla sarılan Serhan Bey'i izlerken birisinin holden salona girdiğini gördüm. Garip bir şekilde, müze gibi salonda ikimiz göz teması kurmuştuk. Beni görünce kaşları havaya kalktı ve mavi gözlerini kıstı.

"Dayı!" Derin heyecanla ona atıldı. "Hoş geldin! Yetiştin!"

"Canım," dedi ve Derin'in saçlarına bir öpücük kondurdu. "Söz vermiştim. Öve öve bitiremediğin İdil ablanı görmesek olmazdı..."

Sinan Bey, bize yaklaşan adamı görünce mi durdu, yoksa cümleyi mi duydu anlayamadım ama... Gözlerini adama dikti. Serhan Bey, hepimizle kısa bir göz teması kurduktan sonra, "Nevin'in erkek kardeşi. Engin," diyerek tanışmaya küçük bir zemin hazırladı.

Engin Bey kendinden emin adımlarla Ömer Bey, Ata ve Pelin Hanım'la selamlaştıktan sonra, bana döndü. Ufak bir gülümseme ile elini uzattı, "Merhaba, İdil."

"Merhaba, Engin Bey," diyerek elimi onun avucuna bıraktım. Çok zarif bir şekilde sıktı ve Sinan Bey'e döndü.

"Sinan Tümer!" Sesinde saklamaktan çekinmediği bir coşku vardı. "Sizinle tanışmak benim için büyük bir şeref..." dedi ve elini uzattı.

Sinan Bey gözlerine ulaşmayan bir gülümseme ile eline uzattı, "Teşekkürler," demekle yetindi. Ve benim modum bir tık daha düştü. Dün gece yüzünden bu denli surat asması çok kötüydü. Hayır, Ata'ya asıyorsun, bana yapma bari! Sen... Sen daha beni Beşiktaşlı yapacaktın... Niye susuyorsun?

Herkes koltuklara otururken boşta kalan yer yüreğimi ağzıma getirdi. Sinan Bey'in oturduğu ikili koltukta bir kişilik yer vardı. Ve o yer benimdi! Kendimden emin bir şekilde koltuğa oturdum ve bacaklarımı birleştirip ellerimi kucağıma bıraktım. "İdil," diye seslendi Engin Bey. Ben İdil'dim, peki Sinan Bey, İdil miydi? Aynı anda solumuzda kalan

Engin Bey'e dönmüş olmamızla gözlerim irileşti. "Benim de doğum günüm aralıkta. Bana da bir şeyler hazırlarsın artık!" esprisiyle, ev ahalisi gülmeye başladı.

"Ha ha." Sinan Bey'in kahkaha görünümlü, iki ha kelimesini yan yana alayla mırıldanması iyice sinirimi bozmuştu.

"Hayır, dayı!" dedi Derin. "Ailedeki en mükemmel doğum günü partisi sadece benim olacak!" Evet, kusarken ne de güzeldi Derin, gel bir de bize sor! Elim şakağımda önce solumdaki dayıya, sonra sağımdaki o güzel amcaya baktım... İlgisiz bakışları ellerinde, son derece keyifsizdi.

"Ee, o zaman... Yemeğe geçelim mi?" dedi Nevin Hanım. Herkes ayaklanıp masaya ilerlerken Sinan Bey'le arkada tek kalınca, o can alıcı soruyu sormak için dudaklarımı araladım. Kalbim hızla atmaya başlamış damağım kurumuştu. "Sinan Bey... Bir sorun mu var?"

Kim Milyoner Olmak İster programındaki gibi bir müzik girdi sanki araya. Saniyeler geçiyor ve süre daralıyor Sinan Bey için... 'Hayır' kelimesini duyacağıma emin olsam da yine de ona bakmaya devam ettim. Ve "Evet," dedi. Arkadaşlar, evet dedi. Hayır demesi gerekirdi. Hayda! Omuzlarım beklenmeyen cevapla çöktü ama çok geçmedi. "Benimle alakalı mı?" diye sordum. Tekrar, "Evet," dedi. İki evetle uğurlamıyorum adam, açık konuşsana!

"Ben... Bile isteye sıkmam canınızı," dedim bir Türkan Şoray edasıyla. "Özür dilerim..."

Yüzüme baktı ve hafifçe gülümsedi. "Sonra konuşuruz, İdil," dedi ve yürümem için hafifçe belime dokunarak beni adım atmaya teşvik etti. "Masaya geçelim." Belime değen eli, fıtık gibi sancı yapmıştı.

Elimi belime koydum ve o esnada Ata bana baktı. "İyi misin İdil abla? Bir şey mi oldu beline?" Ata'nın sesiyle, herkesin bakışları birden bana döndü. Artık nasıl bakıyorsam onlara, kaşları çatık ağzımdan çıkacak kelimeyi endişeyle bekliyorlardı.

Elim belimde Sinan Bey'e bakarak başımı sağa sola salladım. "İ-iyiyim..." diyerek cevapladım.

Ve Sinan Bey... Ne yaptığını bilen bir adam edasıyla pis pis sırıttı.

8. Bölüm

Etkilendiğiniz bir adamın size dokunması, elektrik panosundaki bir kabloyu ıslak elle tutmaktan farksızdı. Daha önce... Hiç böyle olmamıştım. Eli birkaç saniye belimde durmuştu ama ben dakikalardır tenime değdiği o anı kafamda yeniden canlandırıyordum. Sadece birkaç saniye... Ama dakikalarca, hatta belki günlerce hayal kurdurtacak kadar güzel bir dokunuş... Ben masada saçma sapan hayallerin tutsağı hâlinde tabağımla uğraşırken Engin Bey'i dinlemeye çalışıyordum. "Beşiktaş'ın kadrosu da fena sayılmaz."

"Fena sayılmaz mı?" Sinan Bey'in aniden yükselen sesiyle çatal ve bıçak sesleri kesildi. Engin Bey, onun ani yükselişine çatık kaşlarla bakarken Sinan Bey, "Fazlasıyla iyi..." diyerek geri adım atmayı tercih etti. "Kabul et Sinan," dedi Engin Bey. "Forveti sıkıntılı gözüküyor."

Sinan Bey'in böyle bir konuda hassasiyet göstermeyeceğini tahmin ediyordum. Omzumdan ona baktım dikkatli bir şekilde. Gözleri kısık, uzaktaki avını izleyen bir kartal gibi temkinliydi. "Seni koyalım 3. bölgeye?" elindeki bıçağı etten uzaklaştırdı ve parmaklarının arasında döndürmeye başladı. Her an Engin Bey'e saplayacak gibi saldırgan duruyordu. Gerçekten dalacak kadar tahammül edememesi mümkün müydü?

"Sinan, Beşiktaşlıdır Engin," dedi Ömer Bey tatlı tatlı gülümserken. Bu, damarına basma demekti.

"Bilmeyen var mı ki? İşinden istifa edecek kadar çok mu seviyorsun Beşiktaş'ı?"

Sinan Bey güldü. "Sevmek?" yanlış bir telaffuzla dalga geçer gibiydi. "Buna sevmek diyemem." Ses tonu ciddileşti, alay tınısı kayboldu birden. Engin Bey hafifçe gülümsemekle yetindi. Bir kez daha konuşursa şah damarına doğru inecek bıçak hamlesini hissetmiş olmalıydı. Tabağına döndü ve sustuğunu düşünerek ben de suyuma uzandım.

Küçük bir yudum alırken, "Kız arkadaşın Beşiktaş'ı kıskanmıyor mu?" diyerek bir soru yöneltti.

Yudumumu yutarken Engin Bey'in sinsi gülümsemesine baktım. Adam kesinlikle ikinci kafayı yiyeceğinin bilincindeydi! Sinan Bey bıçağı ete sapladı. Porselen tabağı gıcırdatarak etten küçük bir parça keserken sese katlanmak ölüm gibi bir şeydi. "Engin," dedi usulca. "Merak güzel bir şeydir. Tabii merak ettiğin şeyin, sana bir yararı varsa... Benim hakkımdaki hiçbir bilgi, sana bir şey kazandırmayacak. O yüzden..." Kısa bir nefes aldı. "Yapma." *Yap da gör* tarzında söylenmiş kışkırtıcı cümlesiyle gülümsedi ve şarabından bir yudum aldı.

Engin Bey, omuzlarını dikleştirdi. Bakışlarındaki o alaylı ışıltı kayboldu ama bir şey demedi. Daha ne kadar berbat olabilirdi her şey? Ellerimi şakaklarıma bastırıp sandalyemden doğrulurken bahanem hazırdı. "Müsaadenizle, Tuana'yı yatırsam iyi olur," diyerek sandalyemi ittirdim. Ana kucağını aldıktan sonra hole çıktım ve eski tarzda döşenmiş mutfağa girdim. "Merhaba, müsait bir oda var mı?"

Orta yaşlardaki kadın başını kaldırdı. "Tabii..." Elindeki tatlı tabaklarını bıraktı ve bana doğru geldi. "Beni takip edin..."

"Yerini söyleseniz yeterli olur," Mutfağa baktım. "İşinizden alıkoymak istemem."

Kaşları havaya kalktı ama ısrar etmedi. "Hemen soldaki koridor, ilk kapı. Sesini duymak kolay olur," dedi ve yine de eliyle koridoru gösterdi. Teşekkür ederek ondan uzaklaştım ve odaya girdim. Rahat ve düz renklerle tasarlanmış bir yatak odasıydı. Ana kucağında uyuklamaya başlayan Tuana'yı kucağıma aldım ve yatağa yatırdım. Ayakkabılarını ve saçlarındaki tokaları çıkardıktan sonra derin bir nefes aldım. Kendi kendine dalan, sessiz sakin bir çocuktu. Onu odada bıraksam, gıkını çıkarmadan uyurdu ama... Şu an masaya dönmek istemiyordum. Kafam Sinan Bey'le doluyken fazlasıyla dalgın oluyordum ve dışarıdan bir geri zekâlıya benzediğime emindim.

Tuana'nın yanına uzandım. Anında bana döndü ve gömleğimin kumaşında parmaklarını gezdirmeye başladı. Bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ve onu anlıyormuş gibi, "Hmm, öyle mi?" tarzında cevaplarla daha fazla mırıldanmasını sağlıyordum. Dokunduğu şeyleri tanıtıyor, daha fazla ses tanımasına yardımcı oluyordum. Onun için bir bakıcıdan çok daha fazlası olmak istiyordum ve bunun için bütün sorumluluğunu üstlenmeye hazırdım.

Tuana'nın dalmasını bekledim, etrafına yastıklar dizdim, oyalanabileceğim kadar oyalandım. İçerideki o gergin havadan daha fazla kaçamayacağımın farkındaydım ama direnmekte kararlıydım. Kapı bir süre

sonra ağır ağır açıldı. Bakışlarımı Tuana'dan çevirip gelene baktım ve Engin Bey'i gördüm. Başını sallayarak bana müsaade etti ve Tuana'ya son kez bakıp odadan çıktım.

"Lavaboya gidiyordum, bakmak istedim. Bir sorun yok, değil mi?" Mavi gözleri gerçekten ilgili bakıyordu. Derin bir nefes alarak başımı sallarken istemsizce onu süzdüm. Benden uzundu ama arada çok bir fark yoktu. Kısa kullandığı saçları askerden yeni gelmiş genç izlenimi bırakırken kirli sakallarıyla garip bir tezatlık oluşturuyordu.

"Hayır, sadece biraz geç daldı o kadar..." dedim ve gülümsedim.

"Sanırım onu çok seviyorsun? Asıl mesleğin bakıcılık mı peki?"

"Hayır, reklamcılık mezunuyum ama iş bulmak pek kolay değil. Ben de şansımı bu alanda denedim," dedim ve omuz silktim. Mezun olduğum bölüm rekabet doluydu ve yeniliklere fazlasıyla açıktı. Fakat ben yeniliklere kolayca uyum sağlayabilen bir insan değildim. Sanırım bu yüzden iş bulamamıştım.

"Anlıyorum... İstersen sana bir iş bulabilirim. Tanıdık birkaç kişi..."

Of hayır... Oradan çok mu yardıma muhtaç gözüküyordum? Torpil şu hayatta en nefret ettiğim şeylerden biriydi. Başarısız olurdum ama asla torpille yükselmeyi kendime yediremezdim. "Hayır, teşekkürler..."

"Daha ne kadar bakacaksın ki Tuana'ya? Elbet bir gün büyüyecek ve sen de kendi işine..." Salonun kapısındaki adım seslerini ikimiz de aynı anda hissettik. Eş zamanlı bir şekilde kapıya dönerken Sinan Bey de bakışlarını bize çevirdi. Gözlerini kıstı. Doğru gördüğüne emin olmak ister gibiydi.

"Engin? Lavabonun yolunu mu bulamadın?"

"Ha..." Engin Bey'in konuşmasına müsaade etmedi. Karşıdaki mutfağa çevirdi bakışlarını. "Pardon, bakar mısınız?" Ayakkabı sesleri hole ulaştı ve bana az önce odanın yerini söyleyen kadın, Sinan Bey'in karşısına dikildi. "Buyurun efendim?"

"Engin Bey'e lavaboyu gösterir misiniz?" dedi ciddi bir şekilde. Yaptığı muameleyle gözlerim irileşti.

Kadın, önce Engin Bey'e sonra Sinan Bey'e baktı. "A-ama..." diyerek itiraz etmeyi denedi. Kimse sözünü kesmese de devam etme cesaretini kendinde bulamadı.

"Yolu biliyorum, Sinan," dedi Engin Bey gülerek. Bir şeyden o an emin oldum. Adam, Sinan Bey'in sinirine dokunduğunu anlamıştı ve bilerek onunla uğraşıyordu. Sinan Bey bunu fark etmiş olsa bile ne yazık ki onu sakin karşılamakta başarısızdı.

"Yeğenimi uyandıracaksın. Lavaboya gideceksen git." Ekledi, "Tabii gerçekten niyetin lavaboya gitmekse..." dedi ve bana baktı. Ah, hayır... Mevzuyu bana çekiyor!

"Müsaadenizle," diyerek aralarından sıyrıldım ve Sinan Bey'e bakmamaya çalışarak salona girdim. O da arkamdan içeri girdi.

Güzel, kahkahası bol olan sohbetin sesi benim gözükmemle kesildi. "Kusura bakmayın, Tuana biraz geç daldı da..." diye mırıldandım bir kedi gibi.

"Evet, geç dalmış." Sesindeki iğneleme yüzünden Sinan Bey'e baktım. İfadesiz bakışları üstümdeydi, tepkimi izliyordu. Umursamamaya çalıştım. Benimle bir sorunu olduğunu bizzat dile getirmiş ama söylememe taraftarı olmuştu. Kendi bilirdi. İnsanlar ve anlamsız hareketlerine karşı değişmez bir tavrım vardı. Bu, Sinan Tümer olsa bile istisnaya kapalıydı.

Ve o yanımı açığa çıkarmanın tam vaktiydi.

"Amca," Pelin Hanım ve Ömer Bey içeri girerken Ata bizim önümüzdeydi. "Engin abiyi dövmediğin için teşekkürler," dedi ve omzundan bakıp Sinan Bey'e sahte bir gülümseme gönderdi.

Sinan Bey alayla, "Rica ederim," derken geçmem için eliyle işaret etti. Yüzüne bakmadan içeri girdim ve ana kucağını diğer elime aldım. Tuana arabada uyanmıştı ve yolun ortasında arkaya geçmiştim. İyi ki de uyanmıştı yoksa araba gerginlikten alev alacaktı!

Mutfağa Tuana'ya çorba hazırlamak için girerken Ömer Bey holde durdu ve Sinan Bey'e döndü. "Sinan," diye cümlesine başlarken Tuana'nın ana kucağını mutfak tezgâhına bıraktım. "Sorunun ne, bilmiyorum ama çözemeyeceğin bir şey varsa, ben buradayım. İnsanları germe, etrafa kötü bakışlar atma yeter."

"Bir sorunum yok," dedi Sinan Bey. "Sadece Engin'i sevmedim."

"Sevmedin demek?" dedi ve kocaman bir kahkaha attı Ömer Bey. Çorba koyduğum kâseyi mikrodalgaya yerleştirdim ve dakikasını ayarla-

yıp kapağını kapattım. "Sinan, koçum, ayıp olmasa adama geçirecektin? Sevmemek mi bu?"

Kalçamı mermere yasladım ve birbirine bağladığım kollarıma bakmaya başladım. Sinan Bey, Ömer Bey'e aldırmadan "Ata," dedi sertçe.

"Efendim amca?" Kuzum benim... O bakışlarını hayal ettikçe içim sızlıyordu. Ne kadar üzüldüğünü hissedebiliyordum.

"Derin'le evlenmeyi unut. Ben o şerefsizle akraba falan olmam," dedi ve merdivenlere yöneldiğini ayak seslerinden anladım.

Mikrodalga dakikasının bittiğini uyaran zil sesiyle irkildim ve içime çöken garip sıkıntıyla kapağı açıp dumanı tüten sebze çorbasını soğutmaya başladım.

"Sinan Bey iki gündür barut gibi... Ee, ben de ateşim..." diyerek kendince hayal kurmaya başladı Rümeysa. Yine.

"Sen şu rokaları götür önce!" dedi Ayşe abla ona ters ters bakarak. "Ateşmiş! Adamın işi başından aşkın, dert olmaz mı?"

Ona iç çekerek baktım. İşinin gücünün içinde, benimle bir sorunu olması çok rahatsız edici bir histi. "Yani," diyerek Ayşe ablaya katıldım.

"Günaydın..." Sinan Bey'in sesini duyar duymaz, gözlerim istemsizce kapandı. Ellerimi tezgâhın kenarına koydum ve sımsıkı kavradım. Sesini duyup hiçbir şey olmamış gibi ona dönüp 'günaydın' demek benim için imkânsızdı. Titrek bir nefes aldım. Soğuk, duygudan yoksun o ses tonu, bana hep güzel anları ve hisleri anımsatırken şimdi karlı bir sabaha benziyordu. Tüylerim o soğuğa maruz kalmış gibi diken diken oldu.

"Günaydın Sinan Bey!" dedi Ayşe abla ışıldayan gözlerle. "Kahvaltı birazdan hazır olur."

"Yok, ben yapmayacağım. Kimse uyanmadı mı?"

"Şimdi inerler de..." dedi çatık kaşlarla. "Olur muymuş öyle kahvaltısız?"

"Olur olur. Neyse, ben abimi ararım."

Göz ucuyla Rümeysa'nın elindeki yeşillik tabağını Sinan Bey'e tuttuğunu gördüm. "Taptaze ve bol limonlu! Size bir sandviç yapayım mı?" Tabureden kalktım ve yüzünü görebilmek için tezgâhın karşısına geçip masaya gidecek olan tabaklarla uğraşmaya başladım. Göz ucuyla ona

baktım. Çatık kaşları iyi niyetle hafifçe düzeldi ve zoraki bir gülümseme bahşetti Rümeysa'ya.

"Teşekkürler Rümeysa ama hayır." Ah, güzel adam... O çatık kaşların ve sahte gülümsemenle bile çekilirsin sen!

"Peki, efendim..." dedi ve elindeki tabağı bırakmak için camekândan bahçeye çıkarken o hareketlilikten istifade bir kez daha çevirdim gözlerimi ona...

Bakışlarının Rümeysa'da olmasını beklerken bende olduğunu görünce ne yapacağımı bilemedim. Gözlerimi kaçırsam korkaklık, hiçbir şey olmamış gibi gülümsesem aptallık olurdu. O yüzden renk vermediğine inandığım bakışlarımı ısrarla onun üzerinde tuttum. Birkaç saniye öylece yüzüme baktı. Bir şey diyecek gibi oldu. O güzel dudakları aralandı ama kelimeler, o duymak için çırpındığım sesinde can bulamadı. Kısa bir nefes aldı ve "Size kolay gelsin," diyerek mutfaktan çıktı.

Kapı kapandığında, fonda Ayla Dikmen'in 'Anlamazdın' şarkısı çalmaya başladı adeta! Utanmasam, o nakaratın gazına gelip peşinden koşacaktım. Belki o da yarı yolda eve dönerdi ve sarılırdık? Aynen İdil, aynen!

Lokmaların boğazıma dizildiği kahvaltıdan kalktığımda, kızların konuşmalarını okumaya başladım.

Beloş: Bizim bölüm yarın toplanıyormuş. Numaralarınızı değişirdiniz ya, bana yazdılar. Siz de davetlisiniz. İzin alın, öğlen gidelim de hâlâ dostuz havasını atalım 🌎

Of... Bir de bu çıkmıştı!

Şahso: TABİİ Kİ DE! ☺

Şahsenem'de itiraz etmediyse kaçışım yoktu. Perşembe miydi? Ee, bugün çarşambaydı zaten! *Biraz geç haber vermemişler mi?* yazdım. Telefonu cebime koyacakken anında titredi.

Beloş: Aman! Sanki banka kasası koruyorsun. Tuana'yı alıp gel, onun da havası değişir. Üstelik Ogün de gelecek. Beni gruba ekledi-ler, imalı imalı 'herkesi özledim!' falan yazmış.

Göğsüm sızladı. Elimi anında kalbime koydum ve *Şahso yazıyor* yazısına odaklandım.

Şahso: Desenize, birilerinin pişman olmasına saatler kalmış ☺ **İdil yarın senin günün. Ogün pişman olacak.**

Telefona ölü bakışlar atarken ayak sesleriyle başımı kaldırdım. Ata bana yaklaştı ve koltuğa oturup kolumun altına girdi. "İdil abla?"

"Efendim kuzum?"

"Amcam parti gecesinden sonra sıyırdı, fark ettin mi?"

Telefonu kucağıma bıraktım ve elimi saçlarına daldırdım. "Biraz kızmış olabilir."

"Sana niye böyle davranıyor ki? Aranız iyiydi... Parti gecesi bir şey mi dedim fark etmeden? Amcam her kelimeyi Mevlut tavuğu gibi didikler. Kesin bir şeyi yanlış anladı."

"Sanmam... Benimle ilişkisine gelirsek..." diye başladım cümleme. "Sinan Bey'in yaşadığı evde bir çalışanım sadece." Saçlarını tutup arkaya yatırdım. "Sen de çok takma. Sana kıyacağını sanmam."

"Engin abiyi dövecekti ama! Beni o adamla akraba yapma dedi, duydun mu?"

"Derin istenmeyen gelin oldu. Ne üzücü..." dedim alayla.

"Ben de kaçırırım!"

Rümeysa kucağında Tuana'yla geldi. Seveceğim deyip iki dakika sonra getirmesi sinirlerimi zıplatmıştı. "Derin'i mi kaçırıyorsun?" dedi gülerek. "Sen amcamı, ben de Derin'i."

"Seni gebertirim Ata! Şakaydı o!" Tuana'yı kucakladım ve o mis kokan sarı saçlarını öptüm.

"Evet, Ata. Biri duyar, yanlış anlar. Lütfen..." dedim.

"Ya bu çok normal! Amcam başyapıt resmen! Tabii ki de etkilenmeyecek kadın yok," dedi gururla.

"İdil etkilenmiyor mesela..." dedi Rümeysa gülerek. Ölüyorum Rümeysa, haberin yok...

Ata omuz silkti. "İdil abla etkilenen yerlerini uzun bir zaman önce ameliyatla aldırmıştır o zaman."

"Sahi ya... Yok mu senin manitan?" dedi Rümeysa elini beline koyarak.

"Yok," dedim sıkılarak. Önceden bu cevap beni çok mutlu ederdi. İlişkide pek sorumluluk sahibi olmazdım ama adı yetiyordu işte. Şimdiyse 'yok' cevabı gururuma dokunuyordu. Ama yine de "Olmasın zaten, ben mutluyum!" dedim ve gülümsedim.

Tuana'yı yatırdıktan sonra merdivenlerde Ömer Bey'le karşılaştık. "İdil, ben de seni arıyordum. Biraz konuşabilir miyiz odamda?" dedi ve bana koridoru gösterdi.

"Tabii Ömer Bey..." İndiğim basamakları onunla tekrar çıktım ve çalışma odasına girdik. Ofis havasında döşenen odanın en güzel detayı, iki duvarın boylu boyunca kitaplarla dolu raflar bulundurmasıydı.

"Otur hadi," diyerek yerine geçti. Ben de sandalyeye çöktüm. "Ee, nasılsın?" Yeşil gözlerine bakarken Sinan Bey'le hiç benzemediklerini fark ettim. Birisi baba, diğeri de annesinin kopyası olmalıydı.

"İyiyim... Siz?" Bir şey olmuştu kesin. En kötü ihtimal küçülmeye geçmeye başlamaları ve beni işten atmalarıydı.

"Ben de iyiyim," dedi ve heyecanla bir nefes aldı. Kelimeler hızlıca dudaklarından döküldü. "İdil, cumartesi günü Pelin'le evliliğimizin on sekizinci yıl dönümü."

"Gerçekten mi? Tebrik ederim!" Vay be... Dile kolay on sekiz yıl. Üniversitede evlendiklerini ve Pelin Hanım'ın okurken Ata'yı doğurduğunu söylemişti Rümeysa. Evliliğe ve bir evlat sahibi olmasına rağmen okulunu bitirmiş ve çok başarılı bir modacı olmuştu.

"Teşekkürler. Bir planım var," dedi ve dirseklerini masaya koydu. "Ona aracılığımla Milano'da bir iş ayarladım. Zorunlu olarak bu cuma Milano'ya gidecek. İşim var bahanesiyle ben de onunla gideceğim. Sonrasında ise," Gözlerini kıstı. "Akışına bırakmak riskli ama sanırım başka çarem yok... Güzel bir yemek, hediye..."

"Çok sevineceğine eminim." Kendim on sekizinci yılımı kutluyormuş gibi sevinçliydim.

"Umarım... Seninle konuşmak istedim, çünkü bir fedakârlık yapmanı istiyorum." Düzeltti. "Yani... Umarım yaparsın."

"Tabii ki?"

"Bu yıl hiç kimse izin yapamadı. Hep evdeydik ve hiç müsait olamadık. Rümeysa ve Ayşe ablaya pazar gününe kadar izin verdim. Onlar da kabul ettiler. Ata'yı da Derin'le aynı turda tatile göndermek istiyorum. Üniversite hediyesini eminim ki çok sevecek." Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Ama... Tuana var... Yani... Onu Milano'ya götürmek..."

"Ömer Bey!" diye atıldım sevecen bir sesle. Onlar bana maddi anlamda sıkıntılı günler geçirdiğimde el uzatmıştı. Bunu onlara borçluydum. "İzin verseniz bile, üç gün için Bursa yolunu çekemezdim bu sıcakta. Tuana'ya seve seve bakarım."

Gözleri minnetle parladı. "Zaten tek olmayacaksın. Sinan var. Hoş, cuma günü programı başlıyor ama... Bir telefonla yanında olur."

SİNAN TÜMER.

Sinan Tümer'le baş başa üç gün! AMAN ALLAH'IM!

"Ş-şey..." İstifanı ver İdil! Hadi kızım! Ne yapardım onunla ben? Beni tutan zaten bu evde yaşayan insanlardı! Sapık gibi odasına girip nefes alıp verişini dinler, kirpiklerini izlemeye falan kalkardım şimdi! "Sinan Bey'in bundan haberi var mı? Yani... Ona rahatsızlık vermek istemem."

"Bugün konuştum. Hiçbir sorun olmayacağını söyledi. Size dikkat edecek," Gülümsedi. "Üç günlüğüne bir baba modeline bürünebilir." Sırtımdan soğuk soğuk terler akıyor, midem bulanıyordu. Başımı ağır ağır salladım. "Tuana'dan ilk defa bu kadar ayrı kalmıyoruz ama... Seni Facetime'dan sürekli rahatsız ederiz," dediğini zar zor duyabildim. Böyle saçma sapan aksiyon dolu bir hafta olamazdı! Yarın Ogün'ü görecek, ertesi gün Sinan Bey'le yalnız geçireceğim bir hafta sonuna adım atacaktım... Olacak şey değildi... Ama olmuştu... Bu tatil neden aramız iyiyken gerçekleşmemişti ki? Ondan on bin lira borç almışım da ödememişim gibi davranırken bu romantik hafta sonunun ne anlamı vardı? Aman ne romantik...

Pelin Hanım, bahçedeki koltukta bana doğru dönerken başını salladı. "Tabii ki canım, yarın gidebilirsin buluşmaya... Bu arada Ömer sana Milano seyahatini söyledi mi?"

Başımı salladım. "Evet. Aklınız burada kalmasın."

Elimi minnetle sıktı. "Çok teşekkür ederim, İdil. İnan ki başkasını gönderme fırsatım olsa..."

Sözünü kestim, "Pelin Hanım, lütfen... Tuana'yla kız kıza takılırız biraz!"

Pelin Hanım gülerken arkamda bir hareketlilik hissettim. Bakışlarımı mutfak camekânına çevirdim ve Sinan Bey'i gördüm. Kaşları havada, "Karaköy'e mi gidersiniz yoksa Kadıköy'e mi?" dedi ciddi bir şekilde. O

an yer yarılsa da yerin dibine girseydim keşke... Utançtan yanaklarım ısınmaya başlamıştı bile.

Pelin Hanım, "Ne? Anlamadım?" dedi saf saf.

"İdil anlar," dedi ve asrın lafını sokmamış gibi masaya baktı. "Yemeğe yetiştim sanırım?"

"Evet. Sen ne yaptın bugün?"

Sinan Bey, tekli koltuğa oturdu ve kravatını gevşetti. "Yönetmenleydim. Program hakkında konuştuk."

"İlk canlı yayınını internetten izlemek istemezdim..." dedi Pelin Hanım dalgın bir şekilde. "Ama mükemmel olacağına eminim."

"Futbol konuşuyoruz, Pelin..." dedi ve yüzünü ekşitti.

"Sen varsın Sinan Tümer, daha ne?" dedi ve göz kırptı. Gülümsemeden edemedim... Sen varsın ya Sinan Tümer, ah sen... İçimdeki Cemal Süreya ona şiirler yazarken bakışlarımı başka bir yöne çevirmeye çalıştım.

"Tamam, arabaya bineceğim şimdi!" Merdivenleri inerken ana kucağını daha sıkı kavradım. "Biz geldik sayılır. Rahat yirmi kişinin kafasını gördüm," dedi Belgin.

Hole indim ve ana kucağını yere bıraktım. "Tamam. Adresi atmayı unutma, görüşürüz!" dedim ve telefonu kapattım. Omzumdan kayan küçük siyah çantayı tuttum ve kendime boy aynasından baktım. Üstüme yapışan gri renkteki penye elbisenin bacağındaki yırtmacı görebilmek için hafifçe salladım. Spor ayakkabımın üstüne taktığım halhal hafifçe ses çıkardı. Tuana heyecanla bileğime bakmaya başladı. "Tamam kuzum... Az kaldı, gidiyoruz!" Salık bıraktığım saçlarımı bir omzumda topladım ve yüzümü kontrol ettim. Tamam... Hafif makyajım da fena sayılmazdı!

"İdil abla." Ata'yı merdivenlerde gördüm. "Ben de geliyorum, Moda'ya gitmem lazım."

"Tamam, çıkalım hadi." Ana kucağını aldım ve beraber evden çıktık. Dalgın bir şekilde yola bakarken iyice uzaklaştığım, bir kelamına hasret kaldığım Sinan Bey'i düşündüm. Artık aynı ortamın havasını bile soluyamıyorduk. Sıkıntıyla oflarken bir elim Tuana'nın elinde parmak boğumlarını okşamaya başladım.

"Efendim amca?" Ata'nın hitabıyla hemen bakışlarımı ön koltuğa çevirdim. "Kimseye ulaşamadın mı? Duymamışlardır. Ben de İdil ablayla yım. Yok... O arkadaşlarıyla buluşacak, ben de Derin'le. Tatili söyleyeceğim ona." Duraksadı. "Evet, Tuana da İdil ablayla. Tamam, söylerim akşama onlara..." dedi ve telefonu kapattı.

"Adres burası, İdil Hanım," dedi İbrahim arabayı durdururken. Hemen etrafa baktım ve o kalabalığı gördüm.

"Onlar mı?" dedi Ata başıyla benim baktığım yeri gösterirken.

"Evet. İbrahim ben çok durmayacağım, kendim dönerim. Ata," dedim ve omzuna dokununca bana döndü, "Derin'e selam söyle." Başını salladı ve ana kucağını aldım. Arabadan inip kapıyı kapattım. Mekâna yürürken dizlerimin titreyişini umursamamaya çalışıyordum. Tanıdık simalarla kısa bir nefes almıştım. Onlarla bıraktığım 'İdil' beni sarıp sarmalamaya başlarken engel olmak için silkelendim. Değişmiştim ben! Üstünden bir yıl geçse de büyümüştüm, olgunlaşmıştım. O çelimsiz, her acıda yerle bir olan kız yoktu!

"İdil de geldi!" Şahsenem'in takdimiyle, sırtı bana dönük olanlar aniden döndüler. Ve gördüğüm yüzle nefesim kesildi.

Ogün.

Omuzlarında olan uzun saçlarını kısa kestirmişti. Top sakal imajından kurtulmuş, kirli sakal kullanmaya başlamıştı. Onu salaş tişört bol pantolon kombiniyle görmeyi beklerken oldukça resmi giyindiğini fark ettim. Ona bu denli kökten değişiklikler yaptıran şeyin işi olduğuna emindim. Aykırı bir adam olmuştu hep. Ama düzene boyun eğememişti ne yazık ki.

"Merhaba," dedim ortaya. Elimdeki ağırlıktan kurtulmak için ana kucağını masaya bıraktım. Ve masanın başında duran Gülay'a sarılmak için kollarımı açtım.

Tam ona sarılacakken, "Çocuğun mu?" diyerek sessizliği yaran Ogün'ün sesiyle kollarım havada kaldı. "Evlendin yani..." Kahverengi gözleri önce Tuana'ya sonra bana kaydı. "Kimse söylememişti."

"Aa!" dedi Belgin. "Terk ettiğin kızın evlenmesi ve maşallah sübhanallahlık bir kız doğurması seni neden bu kadar üzdü ki? Sen bir de kocasını gör... Enişte diye değil..."

Ona ters bir bakış attım ve Ogün'e döndüm. Yalan söylemek istiyordum. *'Evlendim, çocuk yaptım, kocam da o kadar mükemmel ki kimse*

görmesin diye dışarı çıkarmıyorum,' deme isteğiyle dolup taştım. Ama... Onun hakkımda ne düşündüğü zerre umurumda değildi. O yüzden, "Belgin şaka yapıyor. Evlenmedim. Bakıcılık yaptığım bebek: Tuana," deyip Ogün'e baktım. "Geçmiş geçmişte kaldı," dedim ve Gülay'a sarıldım.

Herkesle merhabalaştıktan sonra son kalan kişiye baktım. Ogün elini uzattı. Ayıp olmasın diye uzattığı eline elimi bıraktım ve tenini hisseder hissetmez, midemde garip bir bulantı hissettiğim için geri çekilmeye yeltendim. Ama o elimi kendine doğru çekti ve bana sarıldı. "Merhaba," dedi. Hiçbir şey olmamış gibi! Bu erkeklere format falan mı atılıyordu yılda bir kere? Ne dediklerini hatırlamıyordu galiba?

Göğsünden ittirdim onu. Şaşırmıştı. "Bana bak..." Sesim öfkeyle titredi.

Sinirle başlayan cümlemi gülümseyerek kesti. "Bir yılda ne kadar değişmişsin. Hâlâ çok güzelsin..." derken beni süzdü.

Başımı, bakışları altında ezilmeme rağmen dikleştirdim. "1 yıl içinde fiziken değişmiş olabilirim ama onun dışında hâlâ aynıyım."

"Hâlâ beni seviyorsun yani?"

"Ayrılalı bir yıl oldu ve o zamandan beri senden nefret ediyorum," dedim ve Şahsenem ve Belgin'in ortasına oturdum.

Belgin kulağıma eğildi. "Bizim Murat Kekilli saçları kestirince İzzet Yıldızhan'a benzemiş."

Gergin bir şekilde Tuana'nın çantasından suluğunu çıkardım. "Umurumda değil."

"Tamam ya, çok takma! Olmazsa üstüne bir bardak su dökersin, çıkarız gideriz!" diyerek bana destek olmaya çalıştı. Ama nafile... Moralim bir kere bozulmuştu.

"Ee, anlatın bakalım!" diyerek herkesin dikkatini çeken Esra sayesinde keyifli bir sohbet başladı. Herkes iş anılarını anlatırken dinlemeye çabalıyordum. Arada bakışlarım arkadaşlarıma kayıyordu. Hepsini incelerken sıra Ogün'e geliyordu. Bana bakıyordu her seferinde... İçimde bir cinayet işlememiş gibi gülümsüyordu. Ve bu beni delirtiyordu.

Daha fazla dayanamadım. Tuana'nın pusetini Şahsenem'e yaklaştırdım. "Tuana'ya bak." Ayağa kalktım. "Ogün, dışarı gelir misin?"

Hemen ayaklandı. Ben önden, Ogün arkadan dışarı çıktık. Kapı kapanır kapanmaz, "Sen demesen ben diyecektim..." dedi sabırsız bir şekilde.

"Neyi?" dedim kollarımı birbirine bağlarken.

"İdil... Dediklerim için pişmanım, bak..." Derin bir nefes aldı. "Zor bir seneydi benim için..."

"Benim suçum neydi?" diye üstüne yürüyecekken kapı açıldı ve kapıdaki çift bize şaşkın bir şekilde bakmaya başladı. Geçmeleri için geri çekildik ve aramızdan aceleci bir şekilde geçip yola çıktılar. Anında Ogün'e döndüm. Kelimelerimin aklımdan uçup gitmesini istemiyordum. "Zor bir sene geçirdin diye, özgüvenimi yerle bir etmek zorunda mıydın?"

"İdil, özür dilerim..."

"Özür? Zor bir sene bahane!" Sinirle gülümsedim. "Sen, benimle iki sene sevgili oldun ama... Ama ben sana sevgili olamadım. Değil mi? Kucağından inmemem gerekiyordu? Bekâr evinde, o üç dağ ayısıyla kaldığın evde seni öpücüklerimle mi uyandırmam gerekiyordu?" Göğsüne vurup ittirmek istedim ama dokunmayı midem kaldırır mıydı, emin değildim. "Kendimi sana bırakmalıydım... Tutkulu olmam lazımdı, sana heyecan vermeliydim... Kuytu kenarda sevişmeliydim hatta... Hatta birlikte olmalıydım seninle? Yarınlarım belli olmazdı o zaman!"

Ben laflarını bir bir ona iade ederken itiraz etmedi. 'Hayır, değiştim' diyemedi...

"Benden bir şans daha istiyor musun?" dedim gözlerimi ondan ayırmadan. Şu an sinirimden yere çöküp ağlamak istesem de sıralı dağlar gibi dik durmak zorundaydım. Ah, biz kadınlar... Biz yılmayız öyle kolay kolay, beyler!

"Ben..." diyebildi çatallaşan sesiyle. "İsterim, İdil. Seni seviyorum..."

"Sende tutku yok. Gözlerine bakarken içim burkulmuyor benim, sesinle yüreğim ağzıma gelmiyor. Aşk desem... O kadar işler misin ruhuma? Sanmam! Heyecansızsın, yarınların da belli değil senin... Bizden bir şey olmaz!"

Gözleri irileşti. Bir şey demek için dudaklarını araladı. Onun sesini duymayı beklerken yüreğimi ağzıma getiren o ses kulaklarıma doldu. "İdil?" dedi şiir seslim... Derin bir nefes aldım ve sağıma döndüm. Sinan Bey'in çatık kaşları önce bana, sonra Ogün'e çevrildi. Neler döndüğünü idrak etmeye çalışıyor gibiydi.

"Bunu sakın unutma," diye fısıldadım Ogün'e. "O adam sen değilsin."

9. Bölüm

Ogün, cümlem üzerine sert bakışlar atarken Sinan Bey'e döndüm. Sabah giydiği takımının parçaları olan kravatı ve ceketinden kurtulmuş, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar katlamıştı. Elindeki güneş gözlüğünü arabasının anahtarının olduğu eline alırken bize yaklaştı.

"Sinan Bey? Bu ne tesadüf..." Arabada Ata'yı aramıştı, benim de burada olduğumu ya ondan ya da İbrahim'den öğrenmiş olmalıydı. Fakat neden geldiği konusu tam bir muammaydı.

"Yo, tesadüf değil." dedi arsızca. Ben de olmadığının farkındaydım ama tatlı tatlı gülümseyip bir şeyler sallayabilirdi!

"Aa... Hımm..." ne diyeceğimi bilemediğim birkaç saniye geçti. "O zaman neden buradasınız?"

"Sizi kontrol etmeye geldim," dedi hiç dolandırmadan. "Malum... Yarından sonra benim sorumluluğumdasınız."

"Yarından sonra..." diye vurguladım.

"Ön hazırlık," dedi ve Ogün'e kim bu, dercesine baktı.

"Sinan Tümer?" Ogün'ün gözleri açıldı. "Spor spikeri... Kafa atan?"

Sinan Bey ağır ağır başını salladı. Ve umursamaz bir tavırla, "Sen de seni seviyorum diyerek ikinci bir şans isteyen eski sevgili?" diye sordu. Her şeyi duymuştu...

Günlük bir dizinin bölüm sonunda hissettim kendimi. Hadi, 3837. bölüm sonu yazısı geçsin altta! Şimdi tam sırası! Bu saçma olayın içinden çıkmam mümkün değildi çünkü! "Evet," dedi ve yersiz bir şekilde başını dikleştirdi. "Peki, siz kim oluyorsunuz İdil için?"

Sinan Bey, dili yanağının içinde onun üstün olma çabasına aşağılayıcı bir gülümseme attı. "Her şeyi desem?" dedi rahat rahat. Ogün'le ikimizin ağzı açılabildiği kadar açılırken tek kaşını kaldırıp Ogün'ün tepkisini izledi bir süre. "Ne yapabilirsin?" diyerek tamamladı cümlesini.

Tuttuğum soluğu yavaş yavaş bırakırken, Ogün'ün kaşları çatıldı. Bir şey demek istedi, dudakları aralandı ama... Sinan Tümer kelimelerinin gücü işte. Diyecek hiçbir şeyi yoktu.

"Ben de öyle düşünmüştüm..."

"Lütfen," diyerek sonu nereye gideceği belli olmayan cümlesini sızlanarak kestim. Burada bunu yapmamalıydı! O esnada mekânın kapısı tekrar açıldı.

"Sinan Bey?" diye seslendi birisi. Bu sesi tanıyor olmak beni iyice panikletmişti. Kapıya döndüğümde Esra'yı gördüm. Gözleri ışıldıyordu. Kıvırcık saçlarını kulağının arkasına işveli bir tebessümle aldı. "Merhaba. Siz..." dedi ve Ogün'le bana baktı. Bu saçma üçlüye bir anlam vermeye çalışıyordu ama ne yazık ki yüzündeki ifadeden başarısız olduğu belliydi.

"Tuana yeğenim," diye açıkladı Sinan Bey.

Esra ölecekti... "Yeğeniniz masamızın üstünde ve nazar değmemesi için dua ediyordum ben de!" Esra, ne diyorsun sen? "Bize katılmak ister misiniz? Tabii... Müsaitseniz?"

"Neden olmasın?" diyerek kapıya bir adım attı Sinan Bey.

Esra bize bakıp "Siz konuşun İdil..." dedi.

Hevesle Sinan Bey'e yol vermişti fakat Sinan Bey kımıldamadı ve masaya kısa bir süre baktıktan sonra, "Sanırım Tuana huysuzlanıyor, İdil," dedi.

Masadaki Tuana'ya çevirdim bakışlarımı. Gülay'ın kucağında gerçekten de pek mutlu gözükmüyordu. Şiir seslimin ela gözlerine baktım. Hakkımda ne düşünüyordu, benimle sorunu neydi, bilmiyordum ama... O an tek bir şeyden emindim. Beni yanlış anlamasını istemiyordum. "Konuşacak bir şey yok ve asla da olmayacak." Kararlı çıkan ses tonuma ben bile şaşırmıştım. Garip bir sessizlik oldu. Sinan Bey'in, saklamakta oldukça başarılı olduğu bir tebessüm yakaladım dudaklarında. Kendini hemen toparladı ve geçmem için bana müsaade etti.

Sinan Tümer'i gören kız arkadaşlarımın şu an ortak tek bir özelliği vardı: tansiyonlarının düşmesi. Baygın baygın bakıyorlar ve onun ilgisini çekebilmek için Beşiktaşlı cümleler kuruyorlardı ama Sinan Bey'in yüz ifadesi resmen "Kes :)" diye bağırıyordu.

Belgin bileğimi tuttu. "İdil?" diye seslendi.

Sinan Bey'den bakışlarımı ayırmadan ona, "Hı?" dedim.

"Ay İdil..." Bu sefer bir ağrısı varmış gibi sızlandı.

Merakla ona döndüm. "İyi misin?"

"Değilim, değilim... Sen şimdi bu adamla aynı evdesin, değil mi?"

"Evet?"

"Bak bu adamdan bize yar olmaz. Ama neden seninle olmasın? Ben yarın Gazi Mahallesi'ne gideyim, şöyle güzel birkaç dallık ot alayım, onu bir güzel saralım ve Sinan Bey'e içirelim... O kafayla seninle yatar bu!"

Sinan Bey, kötü bir şeyler planladığımızı anlamış gibi bakışlarını bana çevirdi. Dirseklerimle kızları dürtükledim ve ikisi de hemen sustu. "İdil, kalkalım mı?" dedi ona odaklandığımda.

Ogün'ün üstüme çevrilen bakışlarını gördüğümde konuşacağını anladım. "Tabii..." diyerek sandalyeden hızla doğruldum. Ama bu ona engel olmamıştı.

"Tabii ki kalkabilirsiniz Sinan Bey. Ama İdil burada kalmak isterse..."

Sinan Bey derin bir nefes aldı ve sandalyesinin baş kısmına ellerini dayadı. "Seni dövmek isterdim ama hakkımda açılan bir darp ve tazminat davası var. İkincisiyle uğraşmak istemiyorum ama illaki gel beni döv diyorsan, şimdi döverim. Dayak yedikten sonra dava açıp hıncını alma planların varsa, onları da unut. Ben kaybetmem."

Şahsenem'in elindeki çay bardağı, gereğinden hızlı bir şekilde çay tabağıyla buluştu. Ana kucağını alıp koşarak burayı terk etmek istiyordum ama herkes gibi bana da kal gelmişti. Erkekler Ogün'e, *kardeş gururun yerlerde* bakışı atarken kızlar da *pislik, kapaklamış adamı* dercesine kinle beni süzmeye başlamıştı.

"Hadi İdil," diyerek Sinan Bey beni kalkmaya teşvik etti. "Ben Tuana'yı alırım."

Ogün, biraz pısırık adamdı doğruyu söylemek gerekirse... Sinan Bey'e diklendiğini hayal bile edemiyordum. Kendine güveni yoktu, bir yumruk bile atamazdı. Blöf yapıp ayaklansa, 'Gel lan!' moduna girse, arkadaşları onu tutardı. Ama Sinan Bey'i kimse tutamazdı. O yüzden sustu ve ters ters bakmakla yetindi.

Belgin beni belimden dürtüklemeye başlayınca ayağa kalktım. Sinan Bey ana kucağına uzandı ve güçlü bir şekilde kavradı. "Şahsenem, Bel-

gin," dediğinde kızlar ayağa fırlamıştı. "Sizinle son görüşmemiz olmayacağını tahmin ediyorum..." dedi ve onların elini sıktıktan sonra masaya döndü. "Herkese her şey için teşekkür ederim." Masanın etrafında dolanıp Sinan Bey'in yanına çıkarken kızlara telefonumu sallayıp 'Yazarım' diyerek dudaklarımı kımıldattım. İkisi de başlarıyla onayladı. "Seninle," Sinan Bey işaret parmağını Ogün'e doğrulttu. "Dava düştüğünde görüşelim." Geçmem için bana yol vermesini beklemeden kırmızı görmüş boğa gibi önden çıktım. Sakin olmalıydım... Onunla yalnız kaldığımda konuşmalıydım. Bu saçma durum yarına kadar sürmeliydi. Arkamdan seslendi. "Bir sorun mu var?" YOK CANIM, NE SORUNU!

Yürürken ellerim yumruk oldu. "Hayır, Sinan Bey." Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ona döndüm. "Tuana'yı alayım ben..."

"Ben taşırım," dedi ve bakışları yüzümde gezinirken sorusunu yineledi. "Emin misin?"

"Eminim." Yüzümde uzak akrabalara bahşettiğim bir gülümsemeyle ona baktım. Madem oyun istiyordu... Âlâsını oynayacaktım onunla!

Sinan Bey'le eve döndüğümde, marketten istediği abur cubur alınmamış çocuk gibi Tuana'yı alarak arabadan indim. O da konuşmadı. İçimdeki sinsi kız, o da yalnız kalacağınız ânı bekliyor diyerek beni daha da güçlendiriyordu. Ne yalan söyleyeyim, güçleniyordum da! Bu saçma salak durum bu hafta sonu bitecekti, o kadar!

İkimiz yan yana durmuştuk ve herkesin evden tek tek çıkışını izlerken kendimi yeni evlenmiş gelin gibi hissediyordum. Tebrik ediliyorduk ve salondan çıkıyorlardı... Biz de balayına falan... Ayşe abla ve Rümeysa, otogara gideceği için onları İbrahim bırakacaktı. Yemekleri ısıtmayı bilmediğime kendini inandırmış olan Ayşe abla, bir hayli söz verdirtmişti bana. "Aman, ocağa dikkat et olur mu İdil'im?" dedi bana sarılırken.

"Merak etme Ayşe abla. İlk defa tek başıma kalmıyorum..."

"Sinan Bey'im var, o yüzden içim rahat!"

Ondan ayrıldım. "Kesinlikle arkamdan ocağı kontrol eder..." diye mırıldandım alayla.

Rümeysa sarıldı bu sefer. "Senden nefret etmeye başlıyorum. Çok şanslısın! Neyse ki soğuk nevalesin ve Sinan Bey seni takmaz..."

Şaka olsun diye söylediği cümle ne kadar kırıcı gelmişti birden... "Ben soğuk nevale miyim?" dedim diğer yanağını öperken.

"Seni görünce yaşam enerjim çekiliyor," dedi yine gülerek. Şaka mı yapıyordu bu? "Hadi, kendine iyi bak." Dışarıda bekleyen İbrahim'e çevirdi bakışlarını. "Hadi, Ayşe abla, çıkalım biz de... Görüşmek üzere! Hepinize iyi yolculuklar..." Samimi ve içten vedalaşmayla, arabaya bindiler.

Gidişlerini izleyemeden Pelin Hanım bana doğru geldi. "Bartu'nun numarası sende var... İbrahim burada, diş ağrısı olursa..."

"Biliyorum, Pelin Hanım, lütfen endişelenmeyin."

Gülümsedi. Derin bir nefes aldı, "Sinan'dan çekinme, olur mu? Herhangi bir sorun olursa onunla konuşabilirsin..." Herhangi bir sorunu geçin, adam benimle olan sorununu konuşamıyor, ben ona ne anlatacağım ki?

"Merak etmeyin," dediğimde, bana minnetle sarıldı. "İyi yolculuklar, Pelin Hanım."

Ayrıldık. "Teşekkürler. Umarım sen de güzel zaman geçirirsin... Dışarı falan çıkabilirsin, tabii Tuana'yla nasıl olur bilemem ama..."

Kıkırdadım, "Denedim, güzel..."

Bir kahkaha atıp kolumu hafifçe sıvazladı ve arkasına döndü. "Ata, hadi! Nerede kaldın?"

Birkaç dakika sonra merdivenlerden uçarak inmeye başladı Ata. "Geldim!" O amcasına sarılırken ben de Ömer Bey'e iyi yolculuklar diledim. Ata, önceden indirilmiş sırt çantasının üstünden atladı ve bana sırıtarak geldi. Kollarını bana sımsıkı sarıp kulağıma doğru eğildi. Tükürmesini beklerken, "Görüşürüz, İdo," diye mırıldandı. Geri çekildiğinde ölümcül bir yara almış gibi bir çaresizlikle baş başa bıraktı beni. Masum gülümsemesi tweetimi bildiğinin en büyük kanıtıydı. Amcasına takık olduğumu biliyordu. "Takipleşiyorduk seninle..." Tekrar bir bıçak darbesi.

"Hadi, Ata!" Pelin Hanım ve Ömer Bey, arabalarına çoktan yönelmişti bile.

Ata çantasını aldı. "Görüşürüz, kendinize iyi bakın!" dedi ve arabaya doğru koşmaya başladı. Sinan Bey'le kapının önünde, arabayı izlerken ağzım hâlâ açıktı. Ata'yla Twitter muhabbetimiz gözümün önüne gelmişti.

"Kullanıcı adını versene İdil abla."

"idoss"

"Dur... Hah, buldum. Takip edeyim. Biyografin... İdo? Gerçekten sana İdo denmesini ister miydin?"

"Niye? Bence çok komik!"

Çalan kornayla irkildim ve refleksle el sallamaya başladım. Fakat Ömer Bey'in arabasının çoktan siteden çıktığını, başka bir aracın site girişinde güvenliğe turnikeyi kaldırması için korna çaldığını fark ettim. Parmaklarımı burun kemerime bastırdım. İşler iyice sarpa sarıyordu.

"İyi misin?" diye soran Sinan Bey'e döndüm. Az önceki geri zekâlılığımı görmüş olmalıydı.

"Mükemmel," dedim alayla. "Fazla mükemmel! Müsmükemmel!"

Başını ağır ağır sallarken teşhis koymakta güçlük çeken bir doktor gibi düşünceliydi. "Pekâlâ..." diyerek konuyu dağıttı. "Benim erken gitmem lazım. Program için."

"Kolay gelsin size..." Umursamaz bir tavırla kapıya yöneldim. Ama program için yiyeceğim cipsleri bile hazırlamıştım! Eli bileğimi kavradığında, kendimi Kadir İnanır'a melül melül bakan Türkan Şoray gibi hissettim. Ama dışarıdan eminim ki gözüne ışık tutulmuş tavşana benziyordum...

Bileğimdeki eline bakarken, "Dur, daha bitmedi," diyerek aramızdaki mesafeyi hafifçe kapattı. "Üç gün boyunca benim sorumluluğumdasın, İdil. Ne yeğenimin ne de senin başına bir şey gelmesini istemiyorum. Dikkatli olacaksın."

"Tabii, Sinan Bey." E haklıydı adam. Şimdi Pelinsu triplerime girip *'Ben özgürüm tamam mı?'* diyemezdim. İkimizin de sorumlulukları vardı ve endişesi gayet normaldi.

"Güzel," dedi ve belli belirsiz gülümsedi. "Görüşmek üzere." Arabasına ilerlerken siyah güneş gözlüğünü taktı. Kesinlikle gözlerimize 'görüntüyü yavaşlat/kaydet' güncellemesi gelmeliydi! O ulaşılamaz, karizmatik görüntüsünü defalarca izleyebilme şansım olsaydı keşke...

"Öyle işte..." Şahsenem ve Belgin'i öğlen molasında yakalamıştım. Yaklaşık on dakikadır görüntülü konuşuyorduk. Derin'le olan parti ge-

cesini, Engin Bey'e olan atar gideri, Ata'nın İdo olduğumu öğrenmesini... Her şeyi ama her şeyi anlattım.

Kameraya baktığımda ikisinin bir an donduğunu düşündüm. Kımıldamıyorlardı. "Yine mi internet gitti..." diyerek aramayı kapatacağım sırada, Belgin elini yumruk yaptı ve ağzına soktu. "Şaka mı bunlar?" diye soran Şahsenem oldu.

Belgin kulaklığı tuttu. "İş yerindeyim, küfredemiyorum. Ama sen tam bir geri zekâlısın. Ben de hep kitaplarda dizilerde var sanırdım böyle atom beyinli kızları... Meğerse gerçek hayatta da varmış!" Sesi yükseldi. "Adamın yapmadığı tek şey aşk ilanı! Daha ne istiyorsun?"

"YUH! Abartma istersen?" Şahsenem güldü. "Aşk yoluna giden bir hoşlantı olabilir, İdil... İngiltere çocuğu diyerek içten içe dalga geçtiğim adam, klasik bir Türk erkeği çıktı. Nerede yaşadığın önemli değil, köken asla değişmiyor..."

Belgin saf saf gülümsedi. "As bayrakları as! Sinan Tümer, Kadıköy'de saçını tutan ama aslında hiç olmayan adamı kıskandı!"

"Ogün olayını hatırlasana..." dedi Şahsenem, Belgin'e. "İdil, Sinan Tümer'le bir şeyler yaşarsan ki..." Gözlerini kapadı. "Bu mübarek cuma gününde sen dualarımı kabul eyle Yarabbi..." Hevesle özlerini açtı. "Olursa... Barlar sokağı kızı yerine çok tatlış bir ev hanımı çıkar senden ha!"

"Of saçmalamayı bırak, Belgin..."

"Ya adam çok güzel kıskanmıyor mu, kafayı yiyeceğim!" Şahsenem sırıttı. "İdil sıkıntıya gelemez..."

"Belki de özgürlüğünden ödün verecek kadar sevmedi kimseyi?" dedi ve göz kırptı. "Ne kadar severse sevsin, onu ateş basar kızım. Emretmelere gelemez!"

"Her neyse!" diyerek tartışmalarını böldüm. "Akşama gelin, oturalım? Tek kalmak istemiyorum..."

"Sinan Tümer'in programı var. Onu izleyeceğim ben," dedi Belgin sandalyesine yaslanırken.

"Burada da televizyon var, gelirsiniz?" Kararsız yüz ifadeleriyle sırıttım, "Olur olur! 8'de görüşürüz!" dedim ve itiraz etmelerine müsaade etmeden aramadan çıktım.

Tuana'nın karnını doyurup yatağına yatırmıştım. Dalmasını bekledikten sonra dinleme telsizini elime aldım ve odadan çıktım. İlk defa bu villada yalnız kaldığım için biraz tedirgin olsam da kızlar yolda olduklarını söylemişlerdi. Onları Sinan Bey gelene kadar kalmaları için ikna etsem iyi olurdu. Kendimi orman içinde, tehlikeye açık bağ evimdeymiş gibi hissediyordum. Mutfağa girdim ve hazırladığım şeyleri kontrol ederken arka cebimdeki telefondan mesaj sesi geldi. Sessizliği böldüğü için aniden gerilmeme sebep oldu. Ekran kilidini açtım ve mesaja baktım.

İdil, ben Sinan. Yabancı numarayı açmayacağına eminim...

Aptal bir gülümseme ile mesajı defalarca okudum. Tanımadığım numaralara, birkaç defa aramadılarsa asla dönmezdim. Ve... Bunu tahmin etmesi... Çoğu kız temkinlidir. Kendini kandırma, İdil... Tahmin etti ve tutturdu... Telefonum çalmaya başlayınca Sinan Bey olduğunu anladım. Derin bir nefes aldım ve telefonu açtım. "Alo?" Arkadan gelen sesler oldukça fazlaydı.

"Seni merak ettim." Sesindeki o tını, içimdeki o ürpertiyi alıp götürdü. Dağ evinde telefonum çekmiş ve polisi aramışım gibi huzurla doldum. "Her şey yolunda, değil mi?"

"Evet, Sinan Bey... Belgin ve Şahsenem gelecek. Yalnız kalmamı istemediler..." diyerek yalan söylemek zorunda kaldım. "Tuana da uyuyor."

"Bak, ben de onu diyecektim. Ben gelene kadar gitmesinler." Kesik bir nefes aldı, "Korkuyor musun?" Küçük bir ev olsa neyse... Ama çamaşır odası bile vardı!

"Hayır," dedim yine de. "Korkmuyorum."

"Güzel. Telefonum açık, stüdyodaki çalışanlardan birine vereceğim. Aramaktan sakın çekinme. Anında reklama gireriz. Senden önemli değil," dediği an sanki fona Ferdi Tayfur'un *Çiçekler Açsın* şarkısı geldi ve ben kırlarda koşmaya başladım! Benden önemli değildi... Programı benden önemli değildi...

Başka birisiyle konuştuğunu duydum. "Mikrofonu mu? Bir saniye... İdil?" diyerek bana seslendi.

"Efendim Sinan Bey?"

"Canlı yayına hazırlanmam gerekiyor. Şahsenem ve Belgin geldi mi?"

Aklı kalmasın diye, "Şimdi turnikelerde gördüm arabayı," yalanını söyledim. Ama sırf aklı kalmasın diye...

"Tamam, dikkatli ol. Yine arayacağım," dedi ve rahatladığını hissettim.

"İyi yayınlar..."

"İzle," dedi ve telefonu kapattı.

Telefonu göğsüme bastırdım. Kaç dakika öyle durdum bilmiyorum ama telefonun kilidini açtım ve Sinan Tümer diye kaydettikten sonra hemen Whatsapp'a girdim. Fotoğrafını gördüğümde kalbim tekledi. Elimi göğsüme koydum ve siyah beyaz fotoğrafı incelemeye başladım. Üstünde beyaz bir gömlek vardı, birkaç düğmesi açıktı. Dirseklerini ahşap masaya dayamış, yarım bir gülümseme ile başka bir yöne bakıyordu. Ela gözlerinin o güzel tonlamasını yok eden efekte istemsizce kızdım.

Fotoğrafı kim çekmişti? Bir kalıntı bulmak umuduyla durumuna baktım ama durum yoktu. Son görülmesi de kapalıydı. Ay, benim profilim! Hemen kontrol ettim. Şahsenem'in doğum gününde çekilmiş bir fotoğraftı. Başımdaki şapka ve elimdeki doğum günü kartıyla şirin şirin gülümsüyordum. Bilin bakalım neredeydim? Bar! Diğer elimdeki votka bardağını ayrıntıda gördüm ve derin bir iç çektim... Görmüşse... Bir saniye ya, ona ne?

Çalan kapıyla telefonumu arka cebime attım ve kapıyı açtım. Kızlarla sıkı sıkı sarıldıktan sonra onları salona aldım ve hemen koltuğa çöktüler. "Başladı mı?"

"Hayır ama Sinan Bey beni aradı ve 'ne olursa olsun ara, reklama gireriz, senden önemli değil,' dedi!"

Belgin koltuktan kalktı ve bana sarıldı. "Kuzum hayırlı olsun yeni ilişkin! Ben çok beklememe taraftarıyım..."

Şahsenem ayağa kalktı ve mutfağa ilerlerken biz de peşine takıldık. "Çok... İyi bir adam." Bana yaklaştı ve elime uzandı. "Umarım her şey hayal ettiğimiz gibi gider."

Belgin cips kâsesine uzandı. "Açık konuşmam gerekirse, İdil'i ciddi bir ilişkide hayal edemiyorum. Senin haber verme, izin alma gibi huyların yok... Hele kıskanmak? Sen kadınsı duygularını aldırdın mı, ne yaptın?" dedi gözlerini kısarak.

"O Ogün'leydi."

Şahsenem, uzun siyah saçlarını bir tarafa topladı ve çerezleri tepsiye koydu. "Bu da Sinan Tümer. Seni ipe dizer, değiştirir..."

"İdil'i mi?" Belgin kahkaha attı. "Elli lirasına iddiaya girerim. İdil'i değil Sinan Tümer..."

Sözünü kestim, "Kızlar, biz sevgili değiliz..."

Şahsenem serçe parmağını uzattı. "Tamam! Aksini iddia ediyorum, Sinan Tümer baskın bir karakter."

İçecekleri buzdolabından aldım. "Neden elli lira?"

"Sana güvenmiyorum çünkü!" dedi Belgin gergin bir sesle. "Ama..." Parmağını Şahsenem'in parmağına doladı ve çekti. "Girdik!"

"Aferin akıllılar... İddianın sonuçlanması için sonsuza dek bekleyin," dedim ve içeceklerle içeri geçtim. Açık kanalda bir hareketlilik gördüm. KALBİM! "Kızlar!" diye haykırdım. İkisi de arkamdan geldi ve televizyona bakmaya başladılar. Elimdeki pet şişeleri gözlerimi ayırmadan sehpaya bırakıp o güzel yüzüne baktım...

"*Vurdu ve Gol*'den herkese iyi akşamlar." Siyah ceketi, beyaz gömleği ve siyah kravatı canımdan can almıştı. Dudaklarındaki gülümseme gözlerine ulaşmasa da insanları etkileyecek kadar güzeldi. "Ben Sinan Tümer. Evet, şu kafa atan ve 'lan' diyen..." dediğinde yanındaki konuğu da güldü. Kamera ikisini de kadraja aldı. "Bugün yanımda Hakkı Ulusoy var. Lig başlamadan önce takımların transferleri, yeni sezon çalışmaları ve Süper Lig maçları hakkında konuşacağız."

"...dedi ve konuyu dağıtmaya çalıştı. Dur dur!" dedi orta yaşlardaki Hakkı Bey. Kırlaşan saçları ve içten gülümsemesiyle içimi ısıtmıştı.

Şahsenem ortaya, Belgin kenara yerleşti. İlk konuşabilen Belgin olmuştu. "Herkes iyi mi?"

"Adamın ışığına bakar mısın? Resmen bu iş için doğmuş..."

"Saçları..." diye fısıldadım. O kadar güzel duruyordu ki ellerimi daldırıp bozma isteğiyle dolup taşmıştım.

"Davayla falan uğraşıyormuşsun?" dedi Hakkı Bey merakla.

"Evet. Dava açmış dayak yiyen adam..." Omuz silkti. "Yarın bir gün düşecek. Ama benim kavgam biter mi? En kısa zamanda yenisi gelecek." Kendinden emin gülümsemesi midemde garip bir burkulma hissi yarattı.

Kızlar aynında haykırdı. "Ogün!"

Gözlerim irileşti. "Ne?"

"Ogün'ü dövecek!" Belgin ağzından çıkan cips şarapnellerine rağmen konuşmaya devam etti. "Adam takık ya! Bayılıyorum böyle erkeklere... Yok mu bunun çakması? Serkan Tümer falan?"

"Tabii, Eminönü'nde vardır..." diye mırıldandı Şahsenem. "Neyse ne kızım! Herkes kendine bir Tümer bulacak!" dedi ve ekrana döndü.

"Medipol Başakşehir FK nerenin takımı ki?" İçimiz dışımız transfer, kadro ve takım isimleri olmuştu... Her an kırmızı kart istifra edebilirdim.

"İstanbul'daki Başakşehir mi acaba?" dedi Belgin. İkisinin saçma muhabbetine göz devirdim. "Şırnak'taki Başakşehir'dir..."

Oflayıp puflayıp duruyorlardı ve dikkatim dağılıyordu. Ben de futbolu pek sevmiyordum ama Sinan Bey'i izlemek çok keyifliydi. Özellikle ciddiyeti o kadar güzeldi ki... Sanırsınız takımların geleceği onun elinde! Kelimelerini özenle seçiyor, hem taraftar hem de kulüp için kırıcı bir eleştiriden kaçınıyordu. Düşüncelerini de izleyicilerine akıcı ve güzel bir dille aktarıyordu. Sesinden bahsetmeme gerek yoktu sanırım... Ekran başında tansiyonum inip çıkıyordu. Her an başımı koltuğa dayayıp 'Ay ölüyorum, tansiyon ilaçlarım dolapta' dememe az kalmıştı. "Ya kalıp sessiz olun ya da gidin yolda konuşun."

"E gidelim madem..." İkisi aynı anda ayaklanınca panik oldum. Belgin gülümsedi. "Sinan Tümer programda adeta başka bir dil konuşuyor ve sen o dili anlamasan bile o var diye izliyorsun... Çok tatlısın." Elime uzandı. "Ama ben anlamadığım dilin daha fazla kafamı bulandırmasına müsaade edemeyeceğim. Buna müstakbel eniştem için bile katlanamam."

"Gitmeyin. Sinan Bey gelene kadar kalmalısınız. O öyle istiyor."

"Ne? BEN KAZANDIM!" Şahsenem, Belgin'i sarstı. "Elli lira ver!"

"Öyle istemedi! Yani... Gitmesinler, dedi!"

Belgin kendini geri çekti. "Sayılmaz o zaman." Bir an, onun sözünü dinlemeyi kendime yediremedim ve "Aman, gidin madem!" dedim.

"AHA! BEN KAZANDIM! Sözünü dinlemiyor," dedi Belgin kahkaha atarak.

Ofladım, "Kızlar! Şu iddia konusunu kapatın..."

"İyi be! Gidiyoruz!" Zengin kalkışı yapan kızlara engel olmadım. Kapıya kadar eşlik ettim. Vedalaştık ve arabaya binip siteden çıktıklarını görene kadar kapıda bekledim. Program aklıma geldiğinde, içeri girip kapıyı hızla kapattım. Reklama girmişti...

Hayal kırıklığı ile sehpadaki yiyecekleri topladım ve tepsiyi mutfağa götürdüm. Telefonum çalmaya başladığında, tepsiyi bırakıp hemen arka cebime uzandım.

SİNAN TÜMER!

"Alo?" dedim sakin gözükmeye çalışarak.

"İdil, nasılsın?"

"İyiyim Sinan Bey. Siz?"

Derin bir nefes aldı. "Reklama girdik ve seni aramak istedim..."

"Biliyorum," dedim gülerek.

"Demek izliyorsun? Umarım keyif almışsındır."

"Terimlerle alakalı sıkıntılarım var ama halledeceğim..."

Sesli bir şekilde güldü. "Belgin ve Şahsenem?"

"Gittiler."

Duraksadı, "Neden?" Sesi birden soğuklaştı. "Yarın öğlene kadar çalışacaklarmış, onları tutmak istemedim." Salla İdil, salla. Ne de olsa yalan bedava. "O yüzden yani..."

"Yarım saate geleceğim, son reklamdı. Programı kapatacağım," dediğinde saate baktım. 11'i geçiyordu.

"Tamam, bekliyorum sizi..." O NEYDİ BE!? Gel bey, suyu ısıttım, desem daha az cilvesiz olurdu! Kısık sesle konuşmuş, aptalca bir ima barındırmıştım resmen!

"Tamam," dedi ve derin bir nefes aldı. Kapatacak sandım... Tam telefonu kulağımdan çekecekken, "Bekle beni," dedi... Cümlesi beynimde yankı bulurken sesli bir soluk almıştım. Gözlerimi kapattım ve tezgâha yaslandım. "Geleceğim."

10. Bölüm

Yaklaşık beş dakikadır, *'Geleceğim,'* kelimesine anlam yüklemekle meşguldüm. Sizin için bir fiil olabilir! Ama benim iç sesim, başka anlamlar yüklememi söyleyip duruyordu...

Geleceğim... Üşenmesem, şuracıkta geleceğim kelimesinin tahlilini bile yapardım. Fiilmiş, şahıs ekiymiş... Hatta etimolojik geçmişini bile kurcalardım... Geleceğim ne demekti? Size soruyorum... O basit kelimeyi gizemli ve iç gıdıklayacak bir şekilde telaffuz edip parolaya çevirmek neydi? Heyecanıma rağmen mutfağı Ayşe ablanın dediği gibi topladım. Tezgâha doğru sarkan lambayı açık bıraktıktan sonra hole geçtim ve aynadan kendime baktım. Bir 'geliyorum' kelimesiyle bu hâldeydim... Seni seviyorum falan dese zombi filmlerinde ısırılıp dönüşürken taklalar atan ölülerden farkım olmazdı herhalde...

"Sen geri zekâlısın," dedim aynadaki yansımama. "Gerçekten geri zekâlısın." Kendimi görmemek için elimle gözlerimi kapadım. "Bakmak istemiyorum. Bu kadar salak olduğum için kendimden utanıyorum çünkü..." Mırıldandım, "Sinan Tümermişmiş. Adam Instagram'a *'will you marry me?'*[3] yazsa beş bin tane 'YES!' cevabı alır, sen de gel burada 'geliyorum' kelimesini nerelere çekiyorsun... Senin için fesat, İdil." Elimi yüzümden çekmiştim. "Valla bak..." Kulağıma gelen sesle duraksadım. Sanırım aynadaki İdil'den cevap gelecekti.

"Tuana..." dedi bir adam. Bakışlarım hemen merdivenlere kaydı. Kimse yoktu. Ön cebime taktığım telsizin ışığının yanıp söndüğünü gördüm. Elime aldım ve kulağıma dayadım. Bir şeyler hareket ediyordu ve bunu yapan kişi ses çıkarmaktan korkmuyordu. "Papatya..." Bu sevecen kelime, sesin sahibi yüzünden ürkütücü bir tehdit gibi geldi kulağıma. Titreyen ellerimle telsize bakarken bir an bile düşünmedim. Canım, ailem, arkadaşlarım, Sinan Tümer... Hiçbiri kalmadı gözümde. Koşarak merdivenleri çıktım ve koridora geldiğimde, güçlü bir nefes aldım. Koridorun başında duran vazoyu aldım ve telsizi yere bıraktım. Bir

[3] (İng.) Benimle evlenir misin? (e.n.)

an bile düşünmedim süslü kapıyı açarken... Bakışlarım odanın etrafında gezindi. Uçuşan tüllerin arasında, beşiğin önünde duran siluetle yüreğim ağzıma geldi.

Bana doğrultulan silah, çığlık atıp haykırma sebebimdi ama... Sadece baktım. Sanırım şok deniyordu buna. Konuşmak, koşmak, adamın üstüne yürümek, herhangi bir eylem gerçekleştirmek istiyordum ama... Hiçbir şey yapamıyordum.

"Elindekini bırak, beni onunla mı öldüreceksin?" dedi ve bakışlarım ucunda yapay çiçekler olan cam vazoya kaydı. Öldüremezdim ama zarar verirdim! "Sana bırak dedim." Bana tuttuğu silahı Tuana'ya çevirdi.

"Hayır, sakın!" Cam vazoyu kibarca yere bıraktım ve ayağa kalktım. "Yalvarırım... Ona bir şey yapma. O daha bir bebek!"

"Ne yani? Sana mı bir şey yapayım?" Gözlerimi kısıp dışarıdaki ışıklandırmayla zayıf da olsa aydınlanan yüze odaklanmaya çalıştım. Net bir fiziksel özellik yakalayamamıştım. Sadece uzundu. Uzun ve sağlam vücutlu.

"Evet," dedim tereddütsüzce. "Beni öldür. Ama sakın Tuana'ya dokunma." Tuana'nın kımıldandığını fark ettim. Bakışlarım uzun bir süre onda takılı kalınca adam da Tuana'ya baktı.

"Papatyamız uyanıyor..." dedi keyifle.

"İzin ver, onu alayım. Sen de git... Kimseye söylemem... Annesi ve babası on dakikaya burada olacak! Gideceksen..."

Sözümü kesti. "Tümerler sence de çok gıcık değil mi? Kusursuz ve mükemmel aile havaları..."

Kendi aileme hakaret edilmiş gibi başımı kaldırdım. Diğer aile üyeleriyle bizzat tanışıklığım olmasa da Rümeysa sayesinde bilgi sahibi sayılırdım. Rıfat ve Oylum Tümer, bulundukları sektörde parmakla gösterilen, sıra dışı ve korkusuz insanlardı. Ömer Bey ve Sinan Bey için konuşmama gerek bile yoktu...

"Belki de gerçekten öyledirler?" dedim ters ters.

Sinirle silahı bana kaldırdı. "Onları mı savunuyorsun bana?"

"Ben anlamıyorum ya... Bu insanları çekememezlik nedir? Söylesene, kime kin besleyerek hiç utanmadan küçücük çocuğun odasına girdin?"

"Sinan Tümer?" dedi omuz silkerek.

"Kıskançsın..." diye mırıldandım.

"Ne dedin?" diye yükseldi birden. Tuana'nın beşiğindeki silahı, onun küçük bedenine yaklaştırdı. Gözlerimde ne zaman biriktiğini anlayamadığım yaşlar yüzünden görüşüm bulanıklaştı.

"Sakın..." Ona doğru bir adım attım. "Beni öldür dedim! Öldürsene! Tümerler daha çok üzülür... Hiç suçu olmayan bir bakıcının ölümü onları kahreder..." Beşiğe yaklaştım ve karanlıkta uçsuz bucaksız bir deniz gibi dalgalanan Tuana'nın mavi gözlerine baktım. Ellerimi beşiğe koydum ve kalçamı ahşap kenarlara yaslayarak silahın hedefine girdim. "Öldür hadi!"

"O çocuğu canından çok mu seviyorsun?" dedi alayla.

"Evet!" Kapının gıcırtısını duydum. Lamba açıldı ve gözlerimi kapadım. Sinan Bey gelmişti... Adam onu görüp gaza gelecek, kesin beni kurşunlayacaktı... Çok hayalim vardı oysaki... Şimdi de kıskanç bir adamın kurşunuyla ölecektim.

"Cihangir?" Sinan Bey'in şaşkın sesi beynimde yankılandı. Bir de İdil desin ve şu adam beni kalbimden vursun... "Ne yapıyorsun lan?"

"Sinan Tümer?" dedi sakin sakin.

"İdil, aç gözlerini..."

Başımı sağa sola salladım. "Şu an güzel *flashbackler* görüyorum..." Sinan Tümer bana elini uzattı, adımı söyledi. Sinan Tümer bana günaydın dedi... Sinan Tümer'le hastaneye gittik... Sinan Tümer bana gülümsedi... Sinan Tümer bana Beşiktaş'ı anlattı... Sinan Tümer... Sinan Tümer... Annem babam, erkek kardeşim, kızlar nerede be? Karşımdaki adam kahkaha attı.

"Cesur ama aynı zamanda çok korkak..." Silahtan bir ses geldi ama ne olduğunu çözemedim. "Aç gözlerini bakıcı!"

Koluma değen ellerle gözlerimi açtığımda Sinan Bey'i gördüm. "Bana bak," dedi. Görüntü netleşirken, yüzünü bu kadar yakından 324 mp kaliteyle görmek, yüreğimde kanat çırpmaya başlayan kartallara sebep oldu... Yalnız... O kelebek değil miydi? Kelebeğin kanat çırpması bu heyecanıma azdı! Benimkinde kesinlikle kartallar kanat çırpıyordu. Kelebek gibi naif ve iç gıdıklayıcı değildi. İçimi tırmalıyor ve bedenimden çıkmaya çalışıyordu adeta... Adam bizden uzaklaşınca sırtını duvara yasladığını göz ucuyla gördüm. Yüzüne bakmaya niyetim yoktu. "İyi misin?" Ela gözleri endişeyle yüzümde dolaşıyordu. Eli, yanağıma ulaştı. Ah, Sinan Tümer... Avuç içlerin, tam benim yanaklarım için yaratılmış... Baksana, tam yerleşti...

"İ-i-iyiyim ama..." Bakışlarım o adama çevrildi. Keskin yüz hatları yüzüne bir tokat atma hissiyatı uyandırmıştı. Sinekkaydı tıraşı olduğu yüzüne, haberi olmasa da ikinci tokadı çoktan atmıştım bile. Kahverengi gözleri, onu incelediğimi fark edince hafifçe kısıldı ve sesli bir şekilde güldü. "Kim bu?" diye sorabildim. Giydiği koyu kot ve beyaz tişörtüyle pek bir normal gelmişti gözüme... Kimdi bu normal görünümlü anormal?

"Cihangir Tümer," dedi duvardan doğrulurken. "Tanışalım bakıcı..." Silahı tuttuğu elini uzattı, "Ups... Pardon!" diye mırıldandı.

Sinan Bey öfkeyle silahı ondan almıştı. "Sen gerçekten aptalsın... Bunun başka bir açıklaması olamaz!" Silahı çevik bir hareketle Cihangir denen adama tuttu. "Ben sana aynısını yapayım mı? Koruyacak bir şeyin de yok... Canından başka..."

Adam ellerini havaya kaldırdı ve yüzü ifadesizleşti. "Abartma Sinan... Şaka yapmak istedim..."

"Böyle şaka mı olur? Tuana'ya silah tutmuşsun." Bana baktı. "O da Tuana'yı vurmayasın diye kendini siper etmiş!" Öfkeyle gözlerini kapadı ve silahı indirdi. "Cihangir..." diyerek ofladı.

"Tamam, vur da ödeşelim madem. Ne dert ettin abi ya..." Tuana yatağındaki zilli oyuncağıyla hiçbir şey olmamış keyif yaparken derin bir nefes aldım. Hiçbir şey anlamasam da o iyiydi... Gerisi umurumda bile değildi.

"Seninle ödeşmem için..." Silahı tekrar kaldırdı ve adamın önce kafasına tuttu. "Beyninden," dedi ve sol göğsüne indi. "Sonra kalbinden..." Kalbinden uzaklaştırıp karın kısmında hızla hareket ettirdi. "Kalanla da şuralara sıkmam lazım..."

"Vay..." Gözlerini kıstı, "Görüşmeyeli bayağı bir kindar olmuşsun?" Bana baktı. "Aslında ben ailemizin şu anlık tek varisi olan Ata'yı vurmaya gelmiştim ama o sevgilisiyle müze geziyormuş... Ben de papatyamızdan yana kullandım şansımızı. Hem bakıcısının bağlılığını ölçmüş oldum. Ayrıca... Tümer ailesini savunman hoşuma gitmedi değil!"

"Adım İdil," dedim soğuk soğuk. Bakıcı diye hitap etmesi çok sinir bozucuydu. "Ayrıca... Bağlılığımı Tuana'ya silah doğrultarak mı ölçtünüz?" Duraksadı ve başını ağır ağır salladı. "Aslında... Haklısın bakıcı. Dışarıdan biraz şey duruyor..."

Öfkeyle sözünü kestim. Hâlâ bakıcı diyor inat adam! "KÖTÜ!" diye çıkıştım.

"Hayır, keşke kaçırıp sana bir adres verseydim ve gelmeni isteseydim..." Derin bir iç çekti, "Neyse, artık üçüncü çocuğa..." dedi ve elini uzattı. "Ömer'in ama en çok da Sinan'ın kuzeniyim."

Önce eline, sonra Sinan Bey'e baktım. Hâlâ inanmakta güçlük çekiyordum. Gözünü hafifçe kapadı ve ona belli etmeden onay verircesine başını salladı. Cihangir Bey'in elini sıktım. "İdil," dedim ve sert ellerinin verdiği garip hisle elimi geri çektim. Bu adamın işi neydi?

"Memnun oldum, bakıcı."

"Ne zaman geldin?" dedi Sinan Bey hiçbir şey olmamış gibi.

"Doğu görevlerine bayılırım, bilirsin... Ama Diyarbakır gerçekten çok sıcak. Baksana," Kolunu uzattı. "1 haftalık Antalya tatilinden dönmüş gibiyim." Sırıttı. "Uçaktan ineli sadece yarım saat oluyor. Ömer'e ulaşmaya çalıştım ama açmadı... Acaba neden?" İkimizden de cevap gelmese de o imalı imalı sırıtmaya devam etti. Biz takılmasına tepki vermeyince sakin bir şekilde ekledi: "Sen canlı yayındaydın, yine de aradım açmadın..." HA HA! Ben arasam açardı ama! "Ben de son çare Ata'yı aradım. Bütün haberleri verdi ve buradayım..."

"Madem kimse bilmiyor, münasebetsizce bir şaka yapayım ve insanları rahatsız edeyim dedin?" Beşiğe yaklaştı ve Tuana'yı kucakladı. "Papatya!" diye seslendi, "Seni çok seven bir bakıcın var, yat kalk dua et..." dedi ve yanaklarından öpüp bana uzattı. "Bu arada programın sonunu arabada telefondan izledim. Sinan Tümer..." Şüpheyle gözlerini kısmıştı. "Sana âşık olmayan kaldı mı?"

"Kes," dedi Sinan Bey duygusuzca. Ve bakışları bana kaydı... Cihangir Bey de bunun üstüne oflayarak bana çevirdi gözlerini.

"İyi. Özür dilerim, İdil. Çok pişmanım ve kesinlikle hiçbir bakıcıyı bir daha böyle korkutmayacağım. Oldu mu?" Ha, yanlış alarm... Ben de sarılacak ve 'korkmana gerek yok' falan diyecek sandım... Zaten korkmuyordum ben!

"Önemli değil. Bir dahakine kapıdan girin yeter," dedim ve Tuana'yı kucakladım.

"Burada mı kalacaksın?" Sinan Bey'in sorusuyla, ben de duraksadım. Kalma... Kalma...

"Aniden geldiğim için kapıcıya haber veremedim. Adam kim bilir kaçıncı uykusundadır... Anahtar istemek için arayamayacağım kadar yaşlı. Oda varsa burada kalırım?"

"Yok," dedi Sinan Bey. "Biz pek misafir sevmeyiz." Ben de sevmem! Özellikle seninle aynı evde tek başıma kalıyorsam, Sinan Tümer... Ne kadar çok ortak yanımız varmış!

Cihangir Bey sırıttı. "Sen de misafir değil misin? Eve çıkmak için maaşını mı bekliyorsun yoksa?"

"Ben..." İlk defa duraksadı. AMAN ALLAH'IM! Yalan mı söyleyecek yoksa? "Şimdilik ayrı bir eve çıkmayı düşünmüyorum. Temizliği falan... MANTIKSIZ BİR BAHANE!

"Nasıl bebek bakmak için bakıcılar varsa, ev temizlemek için de temizlikçiler var..." Evet, haklısınız!

"Güvenemem. Eşyalarıma başkasının dokunmasına tahammül edemiyorum. Rümeysa'ya zor alıştım." Gerçekten bundan nefret ediyor gibiydi. Sesi birden soğumuştu.

"Aman," dedi Cihangir Bey. "Paşamıza bir bardak şerbet ver, İdil... Hararetini alsın..."

"Siz ne alırsınız?" dedim alayla.

Dudaklarını büktü. "Madem hizmet etmek istiyorsun..."

Sinan Bey sözünü kesti. "Mutfak aşağıda, Cihangir."

"Sana şerbet getirirken bir şey demiyordun ama?" dedi kaşları havada bize bakarken. "Her neyse..." Omuz silkti ve odadan çıktı.

Cihangir Tümer, senden nefret ediyorum.

Seçtiğim yumuşak çileği Tuana'ya uzattım ama eliyle ittirdi. Bir dur evladım, ne konuşuyorlar duyamıyorum!

"Bitti işte karakoldaki görevim... Çok bile durdum. Sen beni boş ver de amcam dava falan dedi. Hayırdır?"

Ah, demek polisti.

"Oldu bir şeyler işte... Avukat ilgileniyor," dedi Sinan Bey ilgisizce.

"Kaybetme de..."

"Öyle adaletin var ya gelmişini geçmişini..." dediğinde gözlerim irileşmiş bir şekilde camekândan bahçeye çevirdim bakışlarımı. Sinan Bey işaret parmağını masaya bastırmıştı, tam küfrünü edecekken benim olduğum tarafa kaydı bakışları. "Öyle adaletin gelmişini geçmişini çok

severim ben," demesin mi? Dudaklarımı birbirine bastırdım gülmemek için. "Olay çığırından çıktı, namus meselesi oldu. Ne vardı da dövdün adamı!"

"Keşke gebertseydim..." diye mırıldandı.

Tuana ağlamaya başladı ve konuşmayı dinlemeyi bıraktım. "Gel inci tanem..." diyerek kucakladım onu. "A-n-ne-ne," dedi içli içli.

"Milano'da şampanya içiyorlardır, papatya!" diye seslendi Cihangir Bey. Ona aldırmadım ve saate baktım. Gece bire geliyordu. Kızın uyku düzeni şaşmıştı, iyi mi? Camekâna yaklaştığımda, Cihangir Bey'i bıçaklama isteğiyle dolup taştım.

İç sesim çok hüzünlüydü. Bir şeylere engel oldun mu Cihangir Tümer? "Tuana'yı yatırıyorum Sinan Bey. Ben de uyurum..."

"Tamam, İdil. İyi geceler," dedi ve ayağa kalkıp kollarını açtı. "Güzelim? Gel, iyi geceler öpücüğünü al bakalım amcandan... Babanınkinden daha iyi olacağına eminim," diyerek Tuana'yı kucakladı.

"Sen evlensene," dedi Cihangir Bey. "Yaş otuz."

Otuz... Aramızdaki altı yaşa selam olsun!

"Yeter ki sen iste, Cihangir," dedi Sinan Bey Tuana'yı öperken. Tuana başını birden amcasının omzuna gömdü ve gözlerini kapatırken elini çenesine doğru uzattı. Eli sakalında gidip gelirken Sinan Bey'e kal gelmişti. "İlk defa kucağımda duruyor..."

"Bu baba olma olgunluğuna eriştin demek..."

"Medeni durumuma neden bu kadar taktın?"

"Annem baskı yapıyor, anlıyor musun? Birileri hemen evlenmeli ki beni unutmalı... Çeşmiahu desen 'Ben soyadımıza âşığım, öldürseniz evlenmem. Kimsenin soyadını taşımam' diye tutturuyor."

Gözlerim irileşti. "Çeşmiahu?" diye tekrarladım. Söylenişi güzel ama zor bir isimdi. "Kız kardeşim. Bir çeşit hastalığa sahip."

"Ne? Neyi var?"

"Kurtlu? Yer yurt bilmez?" Sinan Bey araya girdi. "Nerede o şimdi?"

"Safari'de..." Ellerini birleştirdi. "Yalvarırım gelmesin..." diye defalarca mırıldandı.

"Gelip ne yapacak? Hayatını yaşıyor," diyerek savundu onu Sinan Bey. Araları nasıldı acaba? Haberini Cihangir Bey'den aldığına göre pek görüşemiyorlardı anlaşılan.

"Aman ne hayat... Çeşmiahu gezsin, biz de annemize laf anlatalım." İsmi telaffuz edilince tekrar güldüm ve Sinan Bey'e döndüm.

"Sinan Bey..." diye fısıldadım. Omzundaki Tuana'ya baktım. Uyuyordu... Allah'ım, bu ne güzel bir görüntüydü! Lütfen herkese nasip et! "Sanırım Tuana olduğu yerden çok memnun. Uyumuş..."

Omzuna göz ucuyla baktı. "Gerçekten mi? Berbat bir amca olduğumu düşünmeye başlamıştım..."

"Sen ve berbat kelimesini yan yana sakın kullanma. Tüylerim diken diken oluyor!" Cihangir Bey kolunu bize uzattı ve kahkaha atmamak için elimi ağzıma götürdüm.

"Ben sana vereyim Tuana'yı..." dediğinde onu durdurdum.

"Uyanır. Yukarı çıkarsak?" Başını salladı. Ben önden o arkadan odasına girdik. Yatağı düzelttim ve Sinan Bey, Tuana'yı koysun diye geri çekildim. Omzundaki Tuana'yı dikkatli bir şekilde yatağına yatırdı. Yüzüne baktı ve dudaklarına bir tebessüm yerleşti. Bakamıyorum! Ağlayacağım şimdi!

Onu yavaşça yatağa yatırırken dudaklarını birbirine bastırmıştı ve oldukça temkinliydi. Prensesimin sırtı, yatağıyla buluşur buluşmaz birkaç defa kımıldandı. Rahat bir pozisyon buldu, dudakları hafifçe kımıldandı ve uykusuna devam ettiğini belli eden düzenli nefesler almaya başladı. Birkaç dakika onu öylece izledik sessizce... İçim garip bir şekilde hiç sahip olmadığım bir şeyin özlemiyle burkuldu. Bir aile olmak... Erkendi belki de... Ama neden olmasındı? Olacak mıydı? Kimle olacaktı?

"İdil?" Sinan Bey, dirseklerini beşiğe koymuş bana bakıyordu. "Cihangir için kusura bakma. Haberim yoktu." Derin bir nefes aldı. "Seni aşağıda görmeyi beklerken... Sesini duydum." O ânı hatırlıyor gibi bir noktaya takılmıştı. "Öldürsene falan deyince... Nasıl içeri daldım hatırlamıyorum."

"Önemli değil, Sinan Bey." Gülümsemeye çabaladım ama önemliydi! Cihangir Tümer'i en kısa zamanda boğacaktım.

"Kendini Tuana için siper etmek..." Derin bir nefes aldı. "Çok büyük bir fedakârlıktı. Berbat bir şaka olsa bile..." Dirseklerini beşikten çekti ve yerinden doğruldu. Tam karşıma doğru geldi. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" dedim şaşkın şaşkın. Teşekkür almak için silahın önüne geçmemiştim ki!

"Bu evde olduğun, olacağın için..." Derin bir nefes alırken sırıttı. "Tuana hiç büyümese mi?" İçim kaşık batırılmış sufle gibi darmadağın oldu. Ah, Allah'ım! Geleceğim, kelimesine ima yükleme diyebilirsiniz, peki ya bu? Adam Tuana hiç büyümese de hep burada kalsan dedi resmen... Değil mi? Dedi...

Ne demeliyim? Ne denmeli? Yahu bu konuyu neden Whatsapp'tan konuşmuyoruz ki? Bildirimden okur iki dakika düşünürdüm! Canım bir saniye müsaade eder misin diye rica etsem, kenara çekilip düşünsem...

"Keşke," diye iç çektim. Evet, iç çektim... Resmen, 'Ay, ya valla ne iyi olurdu!' demeye getirdim. Az bir sesini, kendini kontrol etsene kızım! Ne abazan oldun!

"Kimse yok mu?" Cihangir Bey'in seslenişiyle irkildim. Tuana'yı uyandıracağı için mi kızsam, yoksa Sinan Tümer'in evlenme teklifini bölüşüne mi delirsem bilemedim! Gel gel, iki güzel laf etti ya mahvet ortamı! Sinan Bey'in yanından geçip odanın kapısını açtım.

"Cihangir Bey?" Koridorun sonuna ilerlerken durdu. "Bu kadar büyük ev alacak ne vardı merak ediyorum... Entrika falan dönüyor mü?"

"Tabii, hatta Rümeysa benden hamile. Ayşe abla da Ata'ya âşık."

Kocaman bir kahkaha attı. "İdil, bir bakıcıdan daha fazlası olduğunu düşünüyorum artık. Ama uyumam lazım... O yüzden bir Ayşe abla ol ve bana yatmam için bir oda göster. Hem," derken etrafı inceledi tekrar. "Sinan nerede?"

"Burada," dedim ve kapıyı sonuna kadar açıp ikisinin yüzleşmesine müsaade ettim. "Boşta bir misafir odası var." İşaret parmağımla, Ata'nın odasının yanındaki kapıyı gösterdim. "Umarım rahat edersiniz..."

Sinan Bey'e gülümsedi. "Rahat edeceğime eminim. İyi geceler." Gece odasına girip başucundaki beylik silahıyla kafasına sıkacaktım. Belki o zaman biz de rahat ederdik.

"Ben de yatıyorum müsaadenizle," dedim ve ikisinin yanından hızla ayrılıp odama girdim. Parmaklarımı dişime taktım ve yanaklarımı sündürdüm. "Sakin ol... Yarın gidecek..." Bir elimi ağzımdan uzaklaştırıp havada salladım. "Şimdi tatlı tatlı uyu İdil..."

Cumartesi sabahında yedide kalkmış, yaklaşık bir saat etrafa anlamsız bakışlar atıp hayatımı sorgulamıştım. Ve en sonunda, üstüme çiçekli böcekli bir yazlık elbise altına da siyah sandaletlerimi giyip aşağı indim. Kahvaltıya girişmeden önce saçlarımı bileğimdeki tokayla topladım ve mutfakta duvara monte edilmiş televizyonu açtım. Neyse ki saat sekizde uyanan ve ilk işi televizyonu açan insanlar için bir magazin programı başlamıştı. Bar taburesine oturdum ve biraz gıybet dinledim. Su ısıtıcıdan ses gelince ayağa kalktım ve suyla çayı demledim. Ocağı açarken kulaklarım tanıdık bir isimle habere dikkat kesildi.

"*What did you say lan* çılgınlığı hâlâ devam ediyor..." Neredeyse öğüresim geldi. Hâlâ çeşitli fotoğrafların altına kırmızı şeritler yapılıyor ve o meşhur cümle yazılıyordu. Çaydanlığı ocağa bıraktım ve tabureye oturdum. Ekranı görür görmez kahkaha attım. *Troll* için yazılan mantık hatalarıyla dolu olan bir hesabın yazdığı cümleyle, Sinan Bey'in kafa atarken çekilmiş fotoğrafı alt altaydı. Bu cidden çok komik olmuştu! Acaba o görmüş müydü?

"Dün, Türkiye'de programı başlayan Sinan Tümer ülkenin gündemine oturdu." Dış sesin neşeli ses tonuyla benim göğsüm gururla kabardı. "İnternet fenomenleri ve ünlüler programı izlerken selfie atıp #wdysLAN etiketiyle paylaşarak programa reyting rekorları kırdırdı!" Dünkü yayından birkaç görüntü geldi ekrana. "Arsenal'in eski yardımcı antrenörü Chris Gerard'a kafa atan Sinan Tümer, darp davasıyla karşı karşıya olsa da pek umursamadığını dünkü canlı yayınında açıkça belli etti. Hatta ikinci kavgasının da yakın olduğunu söyledi... Kime kafa atacak merakla bekliyoruz!" dedi ve haberi bitirdi.

Genç, bacaktan oluşan ince belli sarışın sunucu kadraja girdi. Yüzündeki hayranlık dolu gülümsemeyle başka bir yere bakıyordu. Stüdyoda çok garip bir sessizlik başlarken sunucu kameraların onda olduğunu anlamamış olacak ki "Fena!" diye sızlanarak alt dudağını dişledi. Daha sonrasında uyarı gelmiş gibi irkildi. "Evet!" diyerek elindeki sunum kartını göğsüne doğru bastırırken al al olmuş yanaklarıyla profesyonel bir şekilde gülümsemeye çabaladı. O kartı göğsüne, ben de elimi alnıma bastırdım ve rezil olan sunucuyu bir vakayı gözlemler gibi incelemeye devam ettim. Canlı yayındaki sunucu kuduz oldu... Ağzından köpük çıkarıp titremediği kalmıştı. Pek de güzeldi... O da Sinan Bey'den etkilendi, ben de! Kimin şansı daha çok? Benimkini hesaplamak isterdim

ama matematikte imkânsız olasılık hesaplama diye bir işlem konusu var mıydı?

"Vay..." Kapı pervazında beliren Cihangir Bey'in sesiyle hemen kendimi toparladım. "Daha ne kadar ünlü olacak acaba?" Demek ki haberi benimle izlemişti...

"Günaydın, Cihangir Bey," dedim bozuntuya vermeden.

"Sana da..." Yüzümü inceledi tereddütle. "Her şey yolunda mı? Kötü bir haber almış gibisin."

"Sayılır. Kahvaltı birazdan hazır..."

"Yok, İdil, teşekkürler. Emniyete uğramam gerek, orada bir şeyler yerim. Sinan'a da söylersin. Kapıcıyla da konuştum, kurtuldu benden."

"Estağfurullah," dedim isteksizce. "O ne demek..."

Omuz silkti. "İstenmiyorum..." Başını nihayet yüzleştiği gerçekle ağır ağır sallarken bakışları bir yere daldı. "Ama pek umurumda değil." Lütfen umurunda olsun ve... GİT!

"Siz bilirsiniz... Biz buradayız..."

"Görüşmek üzere..." dedi ve hole çıktı. Kapı kapanana kadar inanmazdım. Gözlerim kapalı, o sesi bekledim... Ve çat! Aman Allah'ım, gerçekten gitti! Emin olmak için hole koştum ve gerçekten orada olmadığını gördüm. İşte budur...

Hazırladığım mükellef kahvaltının fotoğrafını çektim ve kızlarla olduğum gruba attım. Sadece bir dakika sonra Belgin yazdı.

"İNANMIIYORUMN! SİZ ŞMİDİ KARI KOCA GBİ KAHVLSTI MI YAPACDKCASNYIZ!!!?"

Yazdığı şey kankalık dilindeydi. Hiç sıkıntı çekmeden hızlı bir şekilde okudum ve gülmeye başladım. Şahsenem'in yazdığını görünce bekledim ve cevabı suratımın asılmasına neden oldu.

"Bunun için Sinan Tümer'in İdil'e âşık olması ve itiraf etmesi, daha sonra sevgililik dönemi geçirmeleri, Sinan Tümer'in evlilik teklifi etmesi ve evlenmeleri gerekli... :)"

Okuyunca o kadar imkânsız geldi ki masayı örtüsünden çekip ortadan kaldırasım, onun yerine de simit ve üçgen peynir çay üçlüsü koyasım geldi. Ama kendimi tuttum! **"Teşekkürler... Şimdi Sinan Tümer'i**

uyandırmalıyım..." Yazıp telefonu elbisemin ön cebine koydum. Merdivenlerden çıkarken kafamda bir sürü hinlik dönüyordu. Bir şeyler yapmalıydım ve bir şeyler olmalıydı... Ama ne? Kapısının önünde durdum ve geçen seferki taktiğimi uygulamaya karar verdim. Ne yapayım yani, imkânlar kısıtlı! Kulağımı kapıya dayadım ve içeriyi dinledim. Ses yoktu... En ufak bir hareketlilik bile algılayamadım. Uyanık olma ihtimaline karşı çok hafif bir şekilde kapıya işaret parmağımla vurdum. Ve doğal olarak ses gelmedi. Çünkü bir insan kulağının bunu duyması imkânsız!

Ya Allah bismillah durumunda kapı kulpuna uzandım ve kapıyı hafifçe araladım. Önce etrafı kolaçan ettim. Ayakta değil, oturmuyor da... Çünkü uyuyor. İçeri birkaç adım attım ve gördüğüm görüntüyle bütün iskelet sistemim devre dışı oldu. Et yığınına dönüşmemek için konsola tutundum. Yabancı filmlerdeki kilisede tabutu açık ölü gibi uyuyordu. İnsan bir yüz üstü yatar, elini yastığına falan koyar. Aşırı sakin ve düzgün uyuyordu... Hap falan mı almıştı acaba? Yok artık! Onu yapacak biri varsa o da bendim!

Bakışlarım, çıplak ve %90'ı kastan oluşan göğsüne inince yutkunmaya çalıştım. Ama nafile... Tükürük falan kalmamıştı bende. Gözümün önüne bir önceki odaya girişimde, gömleğinin altında gördüğüm karartı geldi. O karartının üstünde şu an bir gömlek yoktu.

Ve o karartı... Bir dövmeydi.

Hem de bir kara kartal dövmesi. Geniş kanadı sol omzunu kaplıyordu neredeyse. İkinci kanat ise, iki göğsünün arasına uzanıyordu. Çatık kaşlı, avını yakalıyormuş izlenimi veren kartal, beni yaklaşık bir on yıl yaşlandırdı. O dövmeye dokunmazsam ben de İdil değildim... Şimdi yemin ederdim de hani dokunamazsam falan işin içinde oruç tutmak da vardı... Bence İdil olmayı reddetmek büyük bir fedakârlıktı!

Dövmeye bir sanat eseri gibi bakarken cebimden bir ses ulaştı kulağıma. Eski alarmlı saatlerin sesinden farksızdı. Facetime araması... Elimi cebimden akrep çıkaracakmış gibi soktum ve ekrandaki Pelin Hanım'ın fotoğrafına baktım. Bakışlarım yataktaki hareketliliğe kaydı.

Sinan Tümer göz kapaklarını araladı.

Biten aramanın ardından yenisi gelirken titrek bir nefes aldım. Allah'ım tam şu an, bütün günahlarımın bana geri dönüp hafif bir şok etkisiyle bilincimi kaybettirmesi lazım. Çünkü ben kapı arasından sinsi sinsi bakan Nuri Alço bakışımı asla Sinan Tümer'e açıklayamam...

11. Bölüm

Yalan söylemeyi öğreten bir okul olsaydı, beni kesinlikle kadrolu olarak atarlardı. İnsanları inandırmakla kalmıyor, insanların inandıklarını da değiştirecek kadar mükemmel yalan söylüyordum. Etrafına bakarak konuşma. Kollarını bağlayıp açıktaki tenini kapatmaya çalışma. Mutlaka göz teması kur. Aniden susma ve ani tepkiler verme. Bununla gurur duymuyordum fakat anlık sorunlardan kaçabilmek için yapmak zorundaydım.

Facetime aramasının bitmesini beklerken göz ucuyla Sinan Bey'e baktım. Gözlerini kaşıyordu... Şimdi sağ tarafında yatıp dirseğimi yastığa dayayıp onun o mahmur hâlini izlemek vardı ama ben ayak üstü elli bin tane yalan söyleyecektim! Arama bitti ve Sinan Bey'e bakmaya çalıştım. Ama bakışlarım usul usul dövmesine doğru kaydı... Kendine gel, İdil! Gözlerini kaçırma! "Kapıyı çaldım ama duymadınız. İçeri girmek zorunda kaldım..." dedim ufak bir gülümsemeyle.

Kaşları havaya kalktı. "Aslında derin bir uykum yoktur..." Kendi kendine mırıldandı ve saçlarını karıştırdı. YAPMA... YAPMA ŞUNU!

"Yoruldunuz demek ki..." Yine aynı gülümseme. Bu gülümseme botoks gülümsemesiydi. Hem gülüyor hem de her an ağlayacak gibi gözüküyordum. Böylece karşımdaki kişi daha fazla üstelemiyordu.

"Sanırım," dedi ve üstünde tortop olmuş ince örtüye uzandı. Herhangi bir kazaya mahal vermemek için gözlerimi kıstım ama kapamadım. Bu kayıtlara art niyetsiz bir hareket olarak geçsin lütfen... Altında eşofman vardı. Aç gözlerini aç. "Birisi mi aradı seni?"

Komodindeki telefonuna uzandı ve kilidini açıp bildirimlere bakmış olacak ki kısa bir sürede tekrar kapadı. Bakışları tekrar bana çevrildi.

"Evet, Pelin Hanım... Konuşsam iyi olur."

Başını ağır ağır salladı. "Ben de inerim," dedi ama ayılamadığı hâlâ belliydi. Allah'ım, bir hafta sonu olsun ve onun bu hâllerini doyasıya, çekinmeden izleyeyim...

Başımı salladım ve odadan çıktım. Pelin Hanım'ı aradım ve benden arama bekliyor olacak ki anında açtı. "İdil? Her şey yolunda mı?" Aramalara cevap vermediğim için endişelendiği bakışlarından belliydi. "Evet, Pelin Hanım... Tuana dün gece biraz geç uyudu da. O yüzden henüz uyanmadı. Ben de aradığınızı duymadım."

Başını ağır ağır sallarken telefonu diğer eline aldı ve o an odasını az da olsa görebildim. Yatak başlığı avangart duruyordu. Süit oda olmalıydı. "Anladım... Sen neler yapıyorsun?"

"Ben iyiyim, siz?"

Omuz silkti. "Şey..." Parmaklarıyla saçını kulağının arkasına attı ve derin bir nefes aldı. "Bugün evliliğimin on sekizinci yıl dönümü."

"Öyle mi? Tebrik ederim!"

"Teşekkürler, en azından sen ediyorsun..." Başını bir çocuk gibi yana yatırdı. "Ömer'de hâlâ tık yok." İçim cızladı ama sürprizi bozmayacaktım.

"Ah, kapı çaldı!" dedim telaşla.

"Hıı, tamam, sen aç o zaman... Ben sonra ararım," dedi ve berbat bir surat ifadesiyle aramayı bitirdi. Telefonu buruk bir gülümsemeyle cebime koydum ve telsizden gelen mırıltılarla prensesimin uyandığını anladım.

Odaya melodik bir şekilde, "Günaydın prenses!" diyerek girdim. Tuana sesimi duyunca hemen kollarını açtı. Uzun bir zamandır görüşmemişiz gibi hasretle kucakladım ve kollarımı ona sardım. "Yüzünü yıkayıp üstünü değiştirelim ve... Karnımızı doyuralım, değil mi?" dedim ve karnını gıdıkladım. Gülerek başını arkaya atıp elleriyle beni itmeye çalışırken banyoya girdim. Bir elimle belini kavrayıp boştaki elime su alarak yüzünü yıkadım. Çocuk değil mi işte, biraz da eğlensin diye üstüne de sıçrattım. Sevinçten kıkırdarken hayran hayran onun gülümsemesini izledim.

Ekmeğin içine sürdüğüm balı Tuana'ya uzattığımda Sinan Bey'in sesini duydum. "Evet, anne." Ses iyice netlik kazanınca bakışlarımı mutfağa çevirdim. O esnada o da mutfağa girdi. Rahatça süzdüm, çünkü bir elinde telefon diğer elinde ceketi ve kravatıyla boğuşuyordu. Düğmelerini iliklemediği lacivert yeleği, yakası açık beyaz gömleği... Adam muazzam bir detaydı! "Ne?" Tabureye ceketini ve kravatını bıraktı. "An-

lamadım?" Gözleri irileşmişti. Ne duyduysa bir hayli şok etmişti. "Yalan söylüyorsun!" diye çıkıştı sertçe. N'ayır, n'olamaz... Gergin bir şekilde ekseninde döndü ve parmaklarını ıslak saçlarına daldırdı. Yarabbi... Sabır... "Bana ne kafatası kemiği kırıldıysa! O kadar hassas kemiklerinin olması benim suçum değil!" Derin bir nefes almıştı. "Tamam... Hepsine tamam. Sonra konuşuruz." Telefonu kapattı ve hemen önüme döndüm.

Kokusu ondan önce ulaştı bana... Tuana'yla uğraşmaktan yorulmuş gibi derin bir nefes aldım ve kokusunu içime çektim. Bakın, güzel kokuyor diye yapıyorum. Sapıklıktan değil... "Günaydın," dedi ve yerine oturdu.

Geldiğini fark etmemiş gibi irkilerek ona döndüm. "Günaydın, Sinan Bey." Suratsız oluşuyla iyice meraklanmıştım. "Her şey yolunda mı?"

Masaya dirseğini koydu ve parmakları şakağında gidip gelmeye başladı. "Bir daha asla kimseyi dövemeyeceğim..." diye mırıldandı.

Kaşlarımı çattım, "Neden?"

"O adam..." derken, adam kelimesine saklanmış milyonlarca küfrü vurgusunda hissettim. "Kafa travması geçirmiş, yani raporu var. Otomatikman haklı görülüyor. Çünkü beynini patlatan, şiddet yanlısı gözüken ben oluyorum. O yüzden benim için altı ay hapis kararı çıkmış." Gözlerimin önüne istemsizce basma elbise ve şal kombinimle Sinan Bey'i ziyaret edişim geldi. *'Bey... Beşiktaş forman da burada. Yarın maç var, biliyorsun... Çarşı alayına karşı. Unutma...'*

"Ne?" Ağzımdan çıkan sadece bu oldu. Ama iç sesim diz çökmüş, çoktan uzun hava söylemeye başlamıştı. "Ciddi misiniz?"

Başını ağır ağır sallarken bakışlarını bana çevirdi. "Evet..."

"Hayır..." diyerek itiraz ettim. "Yani, bu kadar kolay olmamalı... Olamaz? O adam haksız! Sizi kışkırttı!"

Kaşları havada dediklerimi dinlerken, "Bu kadar kolay değil zaten..." dedi ve arkasına yaslandı. "Hapis cezası, paraya çevrildi." Masadaki su bardağına uzandım ve içimin yangınını söndürmesi umuduyla büyük bir yudum aldım. Dudaklarımı elimin tersiyle sildim ve başımı ağır ağır salladım. "Yani... Özgürsünüz?"

"Bir daha birisini döversem içeri giriyorum yüksek ihtimalle." Omuzları çöktü. "Oysaki ne hayallerim vardı..." diye mırıldandı. Bakışları boş servis tabağındayken dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. "Doya

doya dövecektim..." Tabağa beyninden hangi görüntüyü yansıtıyorsa, bir hayli keyiflenmişti. "Neyse," dedi ve yerinden doğruldu. "Ben de dolaylı yollarla hallederim." Bir an duraksadı ve etrafına baktı. "Cihangir nerede?" Kafası şu an bir hayli karışıktı ama hayata çabucak adapte oluyordu. İmrenmeden edemedim.

"Sabah erkenden çıktı. Emniyete uğraması gerekiyormuş." Ekledim. "Ayrıca anahtarını da alacakmış."

"Güzel. Onu bugün ve yarın etrafımda görmek istemiyorum." Cümlesiyle kaşlarımı çattım ama Tuana'nın plastik çatalını tabağına vurmasıyla bakışlarımı ona çevirdim.

"Şala... Şala!" bu Tuanacada salata demekti. Tabağını elime aldım ve masadaki salatalıklardan birkaç tane koyup tekrar sandalyesinin önüne bıraktım.

"Neden?" diye sordum Sinan Bey'e nihayet.

Kahvesini yudumlarken bir an duraksadı. Fincanı dudaklarından uzaklaştırdı ve dudaklarını ıslattı. "Dava yüzünden bir hayli tripli. Nutuk çekmesini pek sevmiyorum."

"Ne de olsa kanun adamı..."

Alayla, "Öyledir..." diye mırıldandı. Bakışları önce bana, sonra yanıma kaydı. "Güzelim?" diyerek seslendi. O an utanmasam, ben cevap verecektim... Bozulmamış bir şekilde gülümsedim ve Tuana'ya baktım. Elindeki salatayı ağzına götürürken duraksayıp amcasına bakmaya başladı. Aynen Tuana! Bak, anlıyorsun beni değil mi? "Fotoğrafını çekeceğim..." Elindeki fincanı masaya bıraktı ve telefonunu çıkardı. Kareye dâhil olmamak için sandalyemi biraz geri çekeceğim sırada Sinan Bey "Gözükmüyorsun," diyerek beni engelledi. Sağ ol ya.

Tuana, amcasının fotoğraf çektiğini telefondan çıkan sesten anladığında poz vermeye başladı. Salatayı kameraya uzattı, sonra ağzına götürdü, çiğneyip ağzını açtı, bayağı bir iğrençleşti yani. Ama ben kahkaha atmaktan kendimi alamadım. Sinan Bey küçük bir tebessümle telefona baktı ve ekran kilidini kapatıp masaya bıraktı. "Bugün adliyeye gideceğim. Gerekli evrakları imzalamak için..."

Ben de çocukları okuldan alırdım, öğle yemeğinde buluşurduk... Başımı salladım, "Ben de Tuana'yı dışarı çıkarmayı düşünüyordum. Uzun zamandır çıkamadık."

"İbrahim'le gidersin."

"Tabii..."

"Dikkat edersin..." dedi tabağıyla ilgilenirken.

"Kesinlikle."

"Telefonun da açık olur..."

"Yedi, yirmi dört."

"Güzel." dedi tatmin olmuş bir şekilde. "Anlaştığımıza göre..." Ayağa kalktı, "Gidebilirim." Bana doğru gelirken yeleğinin düğmelerini ilikledi. Eğildi ve... Tuana'yı öptü. Enişteşinin kuzenini öpüşünü izleyen yeğen gibi tepkisiz bir şekilde tabağıma baktım. Kokusu çok yakındı ama... Dudakları çok uzak. Artık Tuana'yı da mı kıskanıyorsun, İdil? Dün şakacıktan da olsa önüne siper olduğun deniz gözlünü? Sesi kulağıma çok yakındı. Ürperdim ama dönmedim. "Görüşürüz, İdil. Kendine dikkat et," diyerek tembihledi.

Doğrulduğunu uzaklaşan nefesiyle hissettim ve ona döndüm. Gülümseyerek "Siz de," dedim.

Tuana'yı sallarken salıncağın önünden geçen, beyin sarsıntısından ölmek isteyen çocuklara öfkeli bir bakış attım. "Evladım!" dedim görmüş geçirmiş bir kadın edasıyla. "Ölmek istiyorsan yan salıncağın önüne geç..."

Yan salıncakta oğlunu sallayan adam güldü. "Bu sorumluluğu bana yıkmayın."

"Deli midir, nedir..." Tekrar birisi koşarak geçince iyice sabrım taştı. "Çılgın Penguenler oyunu oynuyoruz sanki. Salıncakla onu hedef aldığımda, Eyüp'e doğru uçacak haberi yok..." Salıncağı durdurdum. Tuana biraz mızmızlanınca, "Kaydıraktan kayalım, gel..." dedim ve zinciri kaldırıp yere indirdim. Bir elinden tutarak, yürümesine yardımcı oldum. Kaydırağın başına bıraktım. Tuana da ellerini yanlara koyup kendini aşağı doğru saldı. Kahkahalar atarken tekrar çıkmaya çalıştı. Aynen Tuanacığım! Kesinlikle çıkarsın...

Telefonum çalmaya başlayınca onu tekrar kaydırağın tepesine koydum ve arka cebimden telefonumu çıkardım. Arayan Belgin'di. "Alo?"

"Çocuk ne zaman?" dedi gülerek. Tuana tekrar kaydı ve yine kaydırağın tepesine koydum.

"Ya biz 2 ay daha bekleyelim diyoruz... Sinan Bey tutturdu, ben sonbahar çocuğu istiyorum diye..."

Kahkaha attı. "Neredesin?"

"Eyüp. Sen?"

"Mükemmel. Şahso da işten çıkmış. Onu almaya giderim, sonra Eyüp'e geçeriz. Bir tane pazar var, geçen hafta Vakko çanta getirmişlerdi elli liraya! Gerçek gibiydi yemin ederim!"

"Tamam, ben İbrahim'leyim. Onunla geçerim, haberleşiriz."

"Öpü!" dedi ve telefonu kapattı. Tuana bayılmış gibi kaydırağın sonuna yatmıştı. Deli gibi bir sağa bir sola yürüyüp yorulmuştu tabii... Onu kucakladım ve sokağın başında bekleyen İbrahim'e baktım. Bizi görünce hemen yerinden doğruldu.

"İbrahim, buranın bir pazarı varmış ama..." Açtığı kapıdan arabaya bindim. Tuana'yı koltuğuna yerleştirdim. "Nerede biliyor musun?"

Kapıyı kapatmadan başını salladı. "Yakın buraya. On beş dakikalık yol," dedi ve arabanın kapısını kapattı. O arabaya binene kadar telefonumu kontrol ettim ama arama yoktu.

Kaldırıma oturmuş, yorgun bir şekilde bebek arabasındaki Tuana'ya meyveli yoğurt yediriyordum. Allah'ım, tam bir ev hanımı olmuştum... Arabanın altındaki poşetlere bakıp ne yemek yapacağımı düşünmediğim kalmıştı sadece! Biraz uzağımda duran siyah Opel'i hemen tanıdım. Yoğurdun son kaşığını verdim ve ikisini de bir poşete koyup bir çöpe atmak için arabaya astım. Şahsenem ve Belgin arabadan inerken Tuana'ya suluğunu verdim ve ayağa kalktım. "Ağaç oldum ama!"

İkisi sallana sallana geldi. "Pardon annişko..." dedi Belgin gülerek. "Çok mu bekledin? İbrahim nerede?"

"Of gitmiyor..." diye söylendim. "Sinan Bey kuyruk ol falan dedi galiba. Git ben kızlarla dönerim dedim, yok ben beklerim diyor."

"Bırak, arabanın kemerindeki metal demire kolunu değdirip yansın. Kendi kaşınmış," dedikten sonra bebek arabasına baktı. "Arabayı sürebilir miyim?"

"Spor araba kullanıyormuş gibi davranmazsan, evet..." Arabanın arkasına geçti ve sırıttı, "Hazır mısın bıcırık? Eyüp pazarını fethediyoruz!"

"Ne kadar dedin sen buna?" Adam kalabalıktan bakışlarını ayırdı ve çantaya baktı. "Doksan."

"Yuh! Bir doksan daha katıp orijinalini alırım be!" Belgin çantanın derisine içli içli dokundu. Orijinali dört yüzdü, yalan söyleme...

"Git al ablacım! Valla doksana bulamazsın hiçbir yerde!" dedi adam ters ters.

"Ama sen seksene satarsan, ne gerek var ki orijinaline?" dedi tatlı tatlı.

"On bacım," Adam başka bir kadının uzattığı parayı aldı ve bize döndü.

"Seksen beş olur o zaman."

"Seksen ya..." dedi Belgin. "Bak geçen de aldım ama..."

Gözlerini yavru kedi moduna getiren Belgin'e çaresiz bir bakış attı. "Tamam, seksen."

"İşte bu!" diye haykırdı ve cüzdanına uzandı. Bebek arabasına eğildim ve mışıl mışıl uyuyan Tuana'ya derin bir nefes alarak baktım. Durmasaydı işim işti... "Tamam, hadi."

Belgin bebek arabasını kalçama değdirince yürümeye başladık. Şahsenem birden parfümlerin önünde durdu. Bir şeyler bakacağını anladığım için ben de hemen oyalanmak için kadın parfümlerine uzandım, Şahsenem de siyah bir şişenin gümüş kapağını açtı. Adam hemen taburesinden kalktı. "Bir şey soracağım," dedi kapağı kokladıktan sonra.

"Buyur ablam?" Kadın parfümünün kapağını açıp çiçeksi kokuyu alıp yüzümü ekşiterek kapattım.

Şahsenem, "Bu erkek parfümleri çok tercih edilenler oluyor, değil mi?" dedi.

"Tabii ablam! Hepsi," dedi ve bir parfüme uzandı, "Bak Dolce Gabbana..." Viski rengindeki şişenin kapağını açtı. "Eskimez!"

Önce Şahsenem, sonra da ben kokladım. Sahte olduğu için aroması zayıf gelse de güzeldi. Aklıma gelen fikirle duraksadım. "Sinan Bey'in parfümünü bulabilir miyiz?"

"Allah'ın sapıkları!" Belgin bebek arabasıyla aramıza girdi. "Sapıklar!" Şahsenem'in gözleri irileşirken adam konuştu.

"Buluruz! Sen kokusunu söyle ya da olmadı tek tek deneriz..." Kokusunu anımsamaya çalışırken gözlerimi kapadım.

"Çok cüretkâr, olgun, ferah... Odunsu ve çok zengin," diye mırıldandım.

Belgin kahkaha attı. "Lahoste'dir o! La-hos-te!"

"Çok eski kokuyor, yani günümüzden uzak. Nostaljik?" dedim omuz silkerek. "Baharatımsı bir aroması var. Biraz da turunçgillerin o nahoş kokusu... Uçsuz bucaksız bir orman gibi..."

"Sapıttı bu..." diye mırıldandı Belgin. "Zencefilgillerden bir koku olabilir? Ama daha sonradan bir tıraş losyonundan farksız oluyor..." diyerek ona aldırmadım. "Çok güçlü bir koku. Yani..." *'Bir lira!'* diye bağıran pazarcılara aldırmadan, kokunun derinlerine inmeye çalıştım. "Size dokunuyor ve... Siz..."

"Abla, tamam ya..." İrkilerek gözlerimi açtığımda, genç adam biraz mahcup bakıyordu. "Neyi tarif ediyorsun anlamadım ki?" Şişeyi uzattı. "Al bak, bu Calvin Klein. Bir dene!" dedi ve kapağı burnuma soktu.

"İdil, sen kokuları bu kadar iyi betimler miydin? Yoksa Sinan Tümer senin tıkalı algılarını mı açtı?" Belgin gözlerini kısmış, tepkimi izliyordu.

Kapağı burnumdan çektim, "Hayır..." diyerek adama uzattım ve Belgin'e döndüm. "Sadece kokuyu tarif ettim."

"Sahiden... Nostaljik koku nedir ya? Toprak, toz falan mı?" Şahsenem de düşündükçe benim akıl sağlığımdan şüphe duymaya başlayacak gibiydi.

"Al şu da Tom..." diyerek kankasını uzattı sanki bana.

Bir umutla içime çektim kokuyu. "Değil..."

Derin bir nefes aldı. "Bir markadan daha şüpheleniyorum, zencefil falan dedin ya... Bak 5 yıldır bu işin içindeyim, bence bu!" dedi ve tezgâhın altına eğilip poşetleri karıştırmaya başladı. Merakla onu beklerken karton kutuyu bize gösterdi. Bembeyaz kutuda hiçbir şey yazmıyordu. "Clive Christian..." diyerek bana uzattı.

Kutuyu açtım ve parfümü çıkardım. Sahte olduğu için, özensiz ve basit bir şekilde hazırlanan şişenin orijinalini merak etmiştim. Kapağını açtım. Hafifçe kokladım ve koku ciğerlerime dolduğu an titredim. Başımı Sinan Bey'in omzuna koymuş, boynundan gelen o güzel kokuyu içime çekmiş gibi hissettim... "İyi misin?" dedi Şahsenem korkuyla.

Artık nasıl gözüküyorsam, adam beni "Abla, parfüme dikkat edelim! En iyi çakma o..." diyerek uyardı.

"Bu," dedim titreyen sesimle. "Bu..."

Belgin arabayı bıraktı ve hemen kapağı kokladı. "Ah, çok güzel! Bir de orijinal kokusunu teninde düşün!"

"Yuh!" dedi adam irileşen gözlerle. "Orijinal mi kullanıyor sevgilin?"

"İnşallah de!" diye araya girdi Şahsenem. "Ne kadar bu Christian'ların fiyatı?"

"Abla, valla bunlar dolarla satılıyor... Sen de 800, ben diyeyim 1000..." Yüzümüze baktı. "Eee, alıyorsunuz galiba?"

Başımı ağır ağır sallarken, sarhoş gibiydim. "Poşete koy..." diyerek parfümcüye uzattım.

"Ne gerek vardı 70 lira vermeye? Giderdin kirli sepetinden koklardın gömlekleri!" dedi Belgin mızmız bir şekilde. Neden almıştım, ben de bilmiyordum... Belki bir gün kokusu ciğerlerime dolmazdı, sesini duyamazdım... Giderdi? Ben göremezdim? En azından onu, bana hatırlatacak güzel bir şeyler kalırdı.

Koku ve ses unutulur mu, İdil?

Telefonum titremeye başladı. Hemen elbisemin cebinden çıkardım ve şoka girdim. "Sinan Bey!" dedim heyecanla. Onu düşünürken beni araması şu kalp kalbe karşı olayı oluyordu, değil mi?

Şahsenem durdurdu. "Sakin ol, bekle..."

"O sakin olsa ne yazar, insanlar delirmiş!" Belgin eliyle bizi ezmeye çalışan insanları, mahşer çığlıkları atan pazarcıları gösterdi.

"Açıyorum..." dedim ve telefonu açtım. "Alo?"

"İdil?" arkadan gelen sesleri duymuş olacak ki, "Neredesin sen?" diye sordu garip bir sesle.

"Cumartesi pazarı!"

"Pazar mı?"

BEŞ LİRA GEL, BEŞ LİRA! ŞEYMA SUBAŞI BURAYI GÖRSE, ORİJİNALLERİNE PARA VERMEZ!

"Evet... Şahsenem ve Belgin'leyim."

"Merak ettim..." dediğini zar zor duyabildim. Kardeşim. Sus! İhtiyacı olan alır! "A-şey... Bir sorun yok. Siz ne yaptınız?"

"Chris'i biraz zengin ettim," dedi keyifsiz bir şekilde. "Hangi pazardasınız? Sizi alacağım."

"İbrahim burada, gitmedi..."

"Biliyorum. O tek döner." Kızlara baktım ve pazarı gösterdim. İkisi salak salak yüzüme bakınca bir elim yumruk oldu ve onlara doğru salladım. "Eyüp'te bir pazar. Tam adresini bilmiyorum."

"Konum at, şimdi çıkıyorum," dedi ve kapattı. Telefon kulağımda, kırmızı sutyeni kafasına takmış adama boş boş bakıyordum.

"Ne oldu, ne dedi?"

Telefonu kulağımdan indirdim ve konumu açıp Sinan Bey'e attım. "Buraya geliyor..."

"Sinan Tümer pazara mı geliyor? Ayşegül'ün tatilde olması gibi bir şey değil bu farkındaysanız! Hemen buradan çıkmalıyız..." Şahsenem benim baktığım yere bakıp "Hem de hemen!" diyerek tekrar bağırdı. "Çıkışı nerede ki?"

Belgin etrafa baktı. "Tabela falan da yok..."

"Kaybolduk, değil mi? Sinan Tümer beni pazarda, çakma Christian'la basacak..." dedim çaresizce.

Şahsenem bana ters ters baktı. "Saçmalama istersen..."

"Annem hep şey der..." Belgin heyecanla ileriye baktı. "Eğer bir pazar yokuş üstüne kurulduysa, çıkışı mutlaka yokuşun aşağısıdır..." Kafasındaki siyah gözlüğe dokundu ve gözlerine indirdi. "Gidelim!" diyerek arabayı tuttuğu gibi aşağı yürümeye başladı.

Tünelin sonundaki ışık gibiydi pazarın sonu... Gökyüzüne diktim gözlerimi. Koyu renkli brandaların gölgeleri yüzünden fazlasıyla boğulmuştum kısacık sürede. Derin bir nefes aldım ve ellerimi dizlerime koyup kendimi sakinleştirmeye çalıştım... "O-hoooovvv!" Belgin'in garip tepkisiyle yutkundum ve yüzüme yapışan saçları tokamın arasına sıkıştırdım.

"Ne var?" diyerek doğrulduğumda, karşımda Sinan Bey'i gördüm. Pazarın girişinde, ne kadar aykırı ve güzel duruyordu... "Sinan Bey?"

Bana gülümsedi ve kızların elini sıktı. Daha sonrasında bebek arabasına yaklaştı. Diz çöküp içine baktı.

"Pazar gezmek seni yordu demek, Tuana Hanım?" diye mırıldandı uyumasına rağmen.

"Yirmi liralık Barbie ve Ken'i görünce heyecandan bayıldı..." dedi Belgin gülerek.

Sinan Bey başını arkaya atarak gülerken gözlerimi kırpma cesaretini kendimde bulamadım. Bir salise bir salisedir... Hep gözümü kırpardım ben. Ama gözümü kırptığımda, her zaman onu gülümserken göremezdim. "İkisini bir arada bu kadar ucuz görmemiştim..." dedi kahkahalarının arasında. Daha fazla gülmemek için elini dudaklarına bastırdı. Galiba sinirleri bozulmuştu. O kadar da komik değildi ya... Komik miydi? Ayağa kalktı ve kızlara baktı. "Arabanız var mı?"

"Evet. Zaten biz de gidiyorduk!" dedi Şahsenem tatlı tatlı. Sinan Bey başını ağır ağır salladı, "Tamam o zaman... Görüşmek üzere," dedi ve hafifçe gülümsedi onlara. Belgin ve Şahsenem kol kola arabaya ilerlerken Sinan Bey bakışlarını onlardan bana çevirdi. "Gidelim mi?"

"Zahmet ettiniz..." dedim sıkıntıyla. "Ben İbrahim'le dönerdim."

Hafifçe geriledi. "İbrahim'in tek dönmemesini bu kadar çok istiyorsan, bebek arabasını bagajına koyabilirim?"

Tepkisiyle duraksadım. "Ondan değil... Yani planlarınızda pazara gelmek yoktu herhalde?" dedim ve Tuana'yı kucakladım. Sinan Bey, profesyonel bir baba gibi bebek arabasını kapatırken bir poşete uzandı.

"Bu ne?" CHRISTIAN! "Belgin'in... Unutmuş," dedim ve poşeti parmağıma takması için hafifçe salladım ama beni takmadı. Allah'ım içine bakarsa bittim... Vallahi bittim!

Bagajı kapatırken ben de Tuana'yı yerleştirdim. "Poşet..." diye mırıldandım. Elindeki poşete garip bir bakış attı ve bana uzattı. Gülümseyerek alıp arka kapıya yaklaşırken birden kapattı.

"Öne oturabilirsin. Bence yaş sınırını geçeli çok oldu," dedi ve tatlı tatlı gülümsedi. Sen böyle gülümserken beni ölüme bile götürürsün haberin yok, Sinan Tümer... İç sesim bir Turgut Uyar, Cemal Süreya, Sezai Karakoç olma yolunda ilerlerken sertçe yutkundum. Adam yakında beni İkinci Yeni akımının temsilcisi yapacaktı.

Kırmızı ışığa bakarken gözümün önüne pazarda kafasına kırmızı sutyeni takan adam geldi. İstemsizce ışığın altında onun kafası belirdi. Görüntüyle irkildim.

"Beni duyuyor musun?" Sinan Bey'in sesiyle ona döndüm. Çatık kaşlarından anladığım kadarıyla bana sesini duyurabilmek için bir hayli uğraşmış olmalıydı. "Kusura bakmayın, dalmışım... Dinliyorum?" Işıklara baktı ve gaza bastı. "*Vurdu ve Gol*, dün reyting birincisi oldu."

"Evet! Sabah haberlerde gördüm... Tebrik ederim! Nice nice birinciliklere..." Bir 'Maşallah annesinin kuzusu!' demediğim kalmıştı.

"Teşekkürler, umarım... Bugün ekip bir kutlama yapmak istedi. Ben de kabul ettim. Senin de gelmeni istiyorum." Of, hayır... Cumartesi pazarından sonra ani kültür şokuyla zehirlenebilirdim! Bu da neydi şimdi? Üstelik hangi vasıfla gidecektim? Ben de bakıcı, memnun oldum. Ee, ne yapıyoruz şimdi? Yemekler Sinan Tümer'dense iki porsiyon İskender alırım ben! Adam Clive Christian kullanıyor, benim iskenderim koymaz ne de olsa! Değil mi koçum!

"Şey..." diye mırıldandım. Bugün, o gün değildi... Üstelik ortamını bilmiyordum, bocalamam çok yüksek bir ihtimaldi. "Davet ettiğiniz için teşekkürler ama... Tuana..."

"Tuana'yı mı dert ediyorsun?" dedi umursamaz bir ses tonuyla. "Ona bakacak birisini bulmak çok kolay." Ama benim gibi bakabilecek mi, orası muamma... "Biliyorum ama..."

Bir amalı cümleye daha tahammülü kalmamış olacak ki, "Anladım," dedi. "Seni eve bırakayım o zaman."

Tuana'nın karşısına oturmuş, ellerimi başıma koymuştum. "Allah beni kahretsin... Tuana, vur bana! Yanağıma bir tokat at!" Koltuğa eğildim ve bacaklarına ellerimi koydum. "Vur. Sana karşılık vermeyeceğim. Amcanı bıraktım... Kendi rızamla ellere verdim!"

Tuana bana garip garip bakışlar atarken, eli kalktı ve yanağımı okşadı. "Cicc-ci..."

"Sevme beni!" Sırtımı sehpaya dayadım ve dizlerimi karnıma çektim. "Ben aptalım... Yanlış anladı, değil mi? Onunla zaman geçirmek istemediğimi düşündü..." Yüzüme gelen saçlarımı hızla kulağımın arkasına aldım. "Ama beni tanıştırırken onlara ne diyecekti ki? Bakıcı! Bir bakıcının kutlama yemeğinde ne işi var, öyle değil mi?" Saate baktım. 12'ye

geliyordu. "Belki de... Birisiyle geçirecek geceyi." Tuana'nın bana attığı top bile duruşumu bozmadı. "Sinan Tümer'i kazanamadan kaybettim." İçim sızlıyordu. Eve gelmeyeceği düşüncesiyle yüreğim yanıyordu sanki... "Gelir ya da... Gelmez. Kim geceyi bir mankenle geçirmek varken bizi tercih eder?" Tuana'ya döndüm. Gözlerini kısmış, cümleme alınmış gibi hüzün doluydu. "Beni yani..." diye düzelttim.

"İ-di-idi..." Adımı söylemeye çalıştı.

"Söyle kuzum..." dedim içli içli. "Söyle... Sen geri zekâlısın de... Amcamı kaybettin de..." Cevap gelmedi. "Bu biraz ağır oldu ama..." dedim onu kucaklarken. "Konuşmaya değmezsin demek istedin, değil mi cadı?" Merdivenlerden çıktım ve odasına girdim. Bezini kokladıktan sonra zıbınını değiştirip yatağına yatırdım. "Sana iyi geceler, ballı çöreğim..." Alnını öptüm. "Seni seviyorum." Odasından çıkarken kendimi merdivenlerden yuvarlamamak için mantığımla savaşıyordum. Hayır yani... Diplomat değildi ya ekip? Hepsi işinde başarılı olan insanlardı...

Sen de çok başarılısın, İdil. Bütün şirketler arkandan koştu, sen illa ben bakıcı olacağım, dedin...

Hüzünle mutfağa girdim. Buzluktan çıkardığım, taş gibi dondurmaya kaşığı geçirmeye çalışırken bir şarkı mırıldanmaya karar verdim. *Dil yarası, dil yarası en acı yara imiş...*

Hay Allah'ım! Dondurmadan küçük bir parça alabildim ve ağzıma götürdüm. "*Hadi deli oğlan... Hadi belime dolan... Hele bir öp bakalım...*" diye mırıldandım ve bardaymış gibi oturduğum yerde dans etmeye çalıştım. Şimdi barda olacaktım... Kusana kadar içecektim ama... Dondurma yiyordum. Ve içimin yangınını da pek aldığı söylenemezdi! Ayağa kalktım ve dondurmayı buzluğa, kaşığı bulaşık makinesine koydum. Can havliyle bahçeye çıktım ve kendimi havuzun önünde buldum. Ayaklarımı suya sokup bir köpek balığı gelse de bacağımdan beni suya çekse diye dua etmeye başladım...

Eline geçen fırsatları, ne getireceğini bilemediğim için hep reddeden bir insan olmuştum. Seçimim yüzünden, yarından korkup dünü mumla arama ihtimali çok ürkütücü gelirdi bana. Bu, işimde de özel hayatımda da geçerliydi. Bu yüzden çılgın hayal gücüme, korkaklığım yüzünden bir muşamba örtülmüştü ve o örtüyü kaldırma cesaretini kendimde bulamıyordum. Ama bir şeyden emindim. O hayal gücümün yanına başka pişmanlıklar koymak istemiyordum. "Uyumadın mı?"

Duyduğum sesin bir hayal ürünü olduğuna emindim. Ama ayakkabı sesleri fazla detaya giriyordu sanki? Hiçbir şey görmeyip delirdiğimin tasdiklenmesi ihtimaline rağmen arkama döndüm. Oradaydı... Kanlı canlı camekânın önündeydi... Ceketi omuzundaydı ve diğer eline de kravatını dolamıştı. Yeleğinin düğmeleri açıktı, gömleğinin kollarını da dirseklerine kadar katlamıştı. Oturmaktan kat izi çıkan pantolon bile onda mükemmel durmak zorunda mıydı?

"Hayır," dedim ona bakmaya devam ederek. Yamuk bir gülümsemeyle, camekânın önündeki sandalyeye elindekileri bıraktı. Usul usul bana gelirken hafifçe sallandığını fark ettim. Hani bu erkeklere içki dokunmuyordu yahu? Kitaplarda öyle olmaz mıydı?

"Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda, ellerimi zemine koyarak oturduğum yerden kalktım. "Hiç..."

Sözümü kesti. "Ben söyleyeyim..." Dudaklarını hafifçe sarkıttı. "Şu eski sevgilin *Şugün*?" dedi alayla. Duyduğum isimle gözlerim irileşti. Ne alakaydı? Ayrıca *Şugün* kimdi? Ogün olmasın o? "Söylesene... Sana önceden ne söyledi ve unutamayıp ona o gün öyle patladın?"

Ela gözleri ışıl ışıldı. Belki alkolden, belki de o sahte gülümsemenin arkasında saklı olan öfkeden... "Ben..." diyebildim sadece. Ona özel hayatımı dökmemi beklemiyordu ya? Onu oyalayacağımı anlamış gibiydi. Bana doğru bir adım daha attı.

"Hadi, İdil..." Sabırsız bir şekilde kıpırdandı. "Anlat!" Bakışlarındaki kararlılık ürkütmedi değil... Önce etrafıma baktım, bir şeyleri bahane edip kaçarım diye...

"Tuana ağlıyor..." deyiverdim aniden.

Yüzünü buruşturdu. "Tuana'yı bahane etmeyi kes artık," dedi yükselen sesiyle. "Sen böyle kaçar mıydın bir şeyleri söylemekten? Oysaki seni açık sözlü bir insan sanıyordum..." İşte damarıma dokunan o cümle.

Dişlerimi birbirine bastırdım. "Ayrılırken bana tutkusuz, heyecansız bir kadın olduğumu söyledi." Gururuma dokunduğu için, kelimelerim öfke doluydu.

Kaşları çatıldı, dünyanın en aptalca şeyini söylemişim gibi baktı bana. İfadesi daha da kötüleşecek, beni 'Evet, öyle,' diye gömecek diye düşünürken birkaç saniye sonra dudakları alayla kıvrıldı. "Demek sende tutku ve heyecan yok?"

Başımı ağır ağır salladım. "Sanırım, yok yani..." diye mırıldandım ve bakışlarımı havuza çevirdim. Ogün haklı de ve git! Hazırladım kendimi, Sinan Tümer... Senden kalbime gelecek pala darbesine hazırım! Hançer neymiş ki...

Sesli bir şekilde güldü. "Hmm..." dedi bir çocuğun isyanını dinlemiş gibi. "Bir bakalım, gerçekten öyle bir şey var mı?" dedi ve elini belime koyup beni usulca kendine doğru çekti. "Ben pek sanmıyorum ama denemekten zarar gelmez..." Nefesini içime çektim. Votkanın kokusu çabuk uçar, pek kokmazdı. Rakı olsa o nahoş kokuyu çoktan tanırdım... Baharatımsı kokunun viski olduğunu tahmin ettim o an.

Kısa bir nefes aldım ve ela gözlerine baktım. "N-neyi deneyeceğiz?" Küçük bir gülümsemeyle, bir elini belimden çekti. Göz ucuyla elini izlerken yanağıma uzandı sıcak elleri... Gözlerimi kapatırken yanlarda tuttuğum ellerim titredi, vücudum bir sakinleştirici iğne almışım gibi ağırlaştı. Parmaklarıyla usulca yanağımı okşarken boynuma doğru bir yol çizdi. Omzumdaki saç tutamlarını ittireceğini düşünürken parmaklarını saçlarıma daldırdı ve eli, tekrar belimdeki yerini aldı. Hareketlerini görsem bu kadar bile hissedemezdim...

Nefes almak için dudaklarımı araladım ve gözlerimi açtım. Çok yakındı... Nefesi dudaklarımdaydı. Bu gece içemedim diye dert etmiştim ama... Şimdi rakıdan sonra en sevdiğim içkiyi onun dudaklarından mı içecektim? Parmaklarıyla usulca çenemi tuttu ve kendine yaklaştırdı. "Tutku, yedi büyük günah değildir, İdil... Herkes içinde barındıramaz." Dudaklarımdaki yumuşaklığı hissettiğimde irkildim. Geri çekilmeye yeltendiğim an, belimdeki elinin baskısını artırdı ve beni kendine yasladı. O kadar yumuşak, içten ve can alıcıydı ki... Kalp atışlarım yavaşladı. Ellerim bir an bana fazlalık gibi geldi. Ben de yavaşça göğsüne yerleştirdim ellerimi... "Sende olmasaydı..." Nefesi nefesime karıştı. Hep kokusuyla yetineceğimi düşündüğüm adamın nefesi hücrelerimdeydi... "Dudaklarından kolayca uzaklaşırdım..." Dudakları, dudaklarımdan uzaklaştı. Saniyesinde yokluğuyla yüreğim burkuldu. "Ama uzaklaşamıyorum," diye eklediğinde, heyecanla gözlerine baktım.

O an Tümer'miş, Instagram'daki takipçi sayısıymış, hepsi kayboldu. Elimi hep hayal ettiğim gibi o kahverengi saçlarına daldırdım. Yumuşak ve nemliydi. Hafifçe yükselip cesur bir şekilde dudaklarına uzandım. Tereddütlü ama fazlası için istekli bir öpücük bıraktı dudaklarıma... Geri çekildiğinde, kafamın karışıklığı yüzüme yansımış olacak ki hafifçe gülümsedi. Öpmek istiyordu... Tüketircesine, bir daha hiç öpüşmeyecekmişçesine... Ama neden geri çekiliyordu? "Sendeki tutkudan çok daha

fazlası, daha tehlikelisi... Şehvet." Ela gözleri, uzanamayacağı bir şeyi isteyen küçük bir çocuğun gözleri kadar hüzün doluydu.

"Ve ben bununla başa çıkacak kadar güçlü bir iradeye sahip değilim..." Parmağı ıslak alt dudağıma ulaştı. Derin bir iç çekti ve gözleri oradayken konuştu: "Seni bir daha öpersem, yedi günahtan birini işleyeceğiz... Biliyorum."

12. Bölüm

Cümlesini idrak etmek birkaç dakikamı aldı. Normalde bir şeyleri algılamam bu kadar güç olmazdı! Kendimi pembe dizilerde arkasından bir sürü dolap dönen ama anlamayan saf kız karakter gibi hissediyordum. Aklıma gelen ilk şey, hâlâ bir nefes kadar yakın olduğum adamdan uzaklaşmak oldu. Gözlerinde anlam veremediğim bir durgunluk vardı. Ve bu beni kendime getiren şey oldu. "Haklıymışsınız..." Sesim, boğulan bir motor gibi çıktı. Hemen öksürdüm. "Sorun... Gerçekten de Ogün'deymiş. İyi geceler." Yanından gitmek, daha doğrusu Usain Bolt hızında uzaklaşmak için güçlü bir nefes aldım ve camekâna doğru koştum! Evet, arkamdan seslense de koştum... Bunu yaptım, cidden yaptım!

Kapımı kilitledim ve geri geri giderek kapıya baktım. Herhalde Cinnet filminde olduğu gibi kapıya baltayla bir delik açıp bana bakmazdı. Saçmalıyordum...

Kesinlikle saçmalıyordum. Kilidi açtım ve yatağımın ucuna oturup sallandırdığım ayaklarımı izlemeye başladım. Elim, beynimde çalmaya başlayan duygusal bir akordeon ezgisiyle dudağıma gitti. Dilimle hafifçe ıslattığımda, o güzel viski tadını aldım. Sırıtmadan edemedim.

Gözlerimi aniden açmıştım. Uykumun birden bölünmesine bir anlam veremedim. Diğer tarafıma dönüp yastığın altına elimi koyarken telsizden gelen ağlama sesiyle gözlerim daha da irileşti. Üstümdeki ince örtüyü tekmeledim. Telefonuma baktım. Saat gecenin üçüydü! Hemen odamdan çıkıp boş koridorda uyku sersemi Tuana'nın odasına girdim. Ses gitmesin diye kapıyı ardımdan kapattım. "Prensesim..." Beşiğe doğru eğilirken saçlarımı omzumun bir tarafına topladım ve Tuana'yı kucaklamaya yeltendiğimde yayılan sıcaklıkla kalakaldım. Elimin tersiyle alnına dokununca bütün bedenimi bir panik dalgası kapladı. Ateşi vardı. "Şştt..." diyerek teselli ederken zıbınını çıkardım ve beziyle kal-

masını sağladım. Kucağıma alıp sırtını sıvazlamaya başladım. "Tamam kuzum..."

"Bba-baba..." Hıçkırıklarının arasında, kollarında gerçek anlamda huzur bulduğu birisine ihtiyaç duyuyordu. Benim tesellim ve varlığım, şu an onun için yetersizdi. Çekmecesinden bir ateş düşürücü çıkardım. Onu tekrar yatırdıktan sonra, plastik ölçeğe şurup doldurup aceleci bir şekilde içirdim. Tatlı tadı bir an güzel gelmiş olacak ki ağlaması azaldı ama mavi gözleri bu anın çok kısa süreceğini belli edercesine dopdolu duruyordu. Sadece birkaç dakika sonra tekrar ağlamaya başladı. Onu tekrar kucakladım ve odanın içinde dolanmaya başladım. Sakin ol, İdil. Kursta gördüğün dersleri hatırla! Bebeği sakinleştirmeye çalış, yapabilirsin... Kimseye mahcup olmamalısın. Tümerler sana güvenerek çocuklarını bıraktılar. O hasta ve sen hiçbir şey yapamıyorsun...

Kendi çocuğuma da berbat bir anne olacaktım. Zaten hangi baltaya sap olabilmiştim ki! Anne olmanın hayalini kuruyordum bir de yüzsüz yüzsüz... "Tamam," dedim dolu gözlerle. "Yapma, Tuana..." Onun sesi yükseldikçe, kalbimin atışları artıyordu. "Lütfen..." Beni anlayabilecekmiş gibi konuşmaya devam ettim: "Biraz uyursan..." Kapının açılmasıyla arkama döndüm. Sinan Bey, kapı pervazından içeri bakıyordu.

"Bu saatte derdi ne olabilir?" dedi genizden gelen sesiyle. Onu sadece siyah bir şortla görmeme mi yoksa hiçbir şey yaşanmamış gibi normal konuşmasına mı şaşırsam bilemedim. Gururum, ona ters yapmamı söylese de içimdeki mantıklı kız, bu tavrının doğru olduğunu söylüyordu. Usain Bolt gibi depar atarak adamdan kaçtın, İdil...

"Ateşi var," dedim ve *hiçbir şey olmamışçılık* oyuna dâhil oldum.

Gözündeki eli duraksadı. "Ne?" diyerek içeri daldı. "Ateşi mi var?" Kucağımdaki Tuana'nın alnına bir öpücük kondururken tenine sinen parfümün silik kokusunu aldım yine. "Ölçtün mü?" Başımı sağa sola salladım. Ateş ölçer vardı... Değil mi? "İdil, ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi ela gözleri, benimle göz kontağı kurarken. "Sakin ol. Ateş ölçer nerede?"

"Çekmecesinde," diye cevapladım. Cevabıma başını sallamakla yetindi ve beşiğine monte edilmiş çekmecenin ilk gözünü açtı. Bana uzatması için avucumu açtım ama yüzüme yumuşak bir ifadeyle baktı. "Ben ölçerim. Sen onu sakinleştir," dedi ve ateş ölçeri açıp kulağına doğru tutarken Tuana debelenmeye başladı. Kollarına zayıf bir kuvvet uygulayıp ölçere dokunmasına engel oldum. Birkaç saniye sonra cihaz öttü.

"38.7" Derin bir nefes alıp gözlerimi kapadım. O an aklıma gelen şeyi daha önce nasıl düşünemedim diye kendimden utandım.

"Ilık duş..." dedim yüksek sesle. Çünkü Tuana yine huzursuz bir şekilde ağlamaya ve inci tanelerini dökmeye başlamıştı.

Sinan Bey başını salladı ama o da uyanamamış gibiydi. "Tamam..." dedi dalgın bir şekilde.

"Siz Tuana'yı alıp banyoya götürün, ben de havlusunu alayım." Tuana'yı ona uzattım. Dikkatli bir şekilde kucakladı ve benim gibi sırtını sıvazlarken gülümsemeden edemedim.

Havluyla banyoya döndüm. Altın sarısı seramikler yüzünden gözlerim kısıldı. Gözlerim alışsın diye biraz daha açtım ve havluyu camdan olan lavabo tezgâhının üzerine bıraktım. "Bak güzelim..." Sinan Bey, Tuana'nın dikkatini saçma sapan şeylerle dağıtmaya çalışırken gömme jakuziye gergin bir bakış attım. İçine dikkatli bir şekilde girdim ve suyu açtım. O ılıklığı o kadar iyi ayarlamalıydım ki... Elimi suyun altında tutmuş, tamamen işime odaklanmıştım.

"Sinan Bey?" diye seslendim. "Getirebilirsiniz..."

Tuana'nın sessizliği beni biraz rahatlatırken o, "Bir saniye," dediğinde gözlerimi açtım. Beze kısa bir bakış attı ve tereddütsüz bir şekilde bezin bantlarını açtı. O an, korkudan mı yoksa gözlerimin gördüklerinden midir bilmem, gözlerim yine doldu. "Oturtalım," dedim gözlerimi hızla kırpıştırırken. Gergin bir bakış attı ve parmak uçlarıyla tuttuğu bezi kenara bıraktı.

"Sence duracak mı? Ben tutarım. Sen yıka." Jakuziye doğru eğildiğinde, Tuana'nın kollarının altından tutarak zeminde dik durmasını sağladı.

Ve Tuana'nın ağlama krizi, soğuk jakuzi, ılık suyla başladı. Beni ittirmeye, Sinan Bey'in kollarından kurtulmaya çalışıyordu. Ben de diz çökmüş apartmanın girişinde halı yıkayan çaresiz anneler gibi suyla onu ıslatmaya ve vücut ısısını azaltmaya çalışıyordum. "Yeterli," dedim bir süre sonra çaresizce. Suyu kapattım ve jakuziden hızla doğrulup havluya uzandım. Onu sıkıca sararken Sinan Bey'in göğsündeki dövmeye kısa bir bakış attım. Kendimi hızla toparlayıp jakuziden çıkmak için kucağımdaki Tuana'yla bir adım atmaya kalktım.

"Dur," diyerek kolumu kavradı Sinan Bey. Bakışları ayaklarıma kaymıştı. KIRMIZI OJELERİMİ SÜRMÜŞTÜM! İşte budur! "Kayacaksın..." Bir saniye...

Bakışlarım ayaklarımdan bileklerime, oradan dizlerime, daha sonra diz kapaklarımın üstüne indi. Ben şortluydum. Pazardan aldığım penye şortum altımdaydı. Üstümde de askılı bir bluz vardı. "Üstelik ıslanmışsın..." dedi tembel tembel. Yuh, orayı mı gördü? HA... ÜSTÜM...

Kendime şöyle bir bakış attım. Tuana'nın çırpınmasından dolayı ben de ılık bir duş almış sayıyordum kendimi. Kuru pek bir yerim kalmış sayılmazdı. Askılı bluzum, vücuduma yapışmıştı... Sutyensizdim...

Ve vücuduma su temas etmişti... Allah'ım, göğüs uçlarım! Hayır! Acı bir haber almış gibi yere çöküp ellerimle yüzümü kapatma isteğiyle dolup taşmıştım. Gördüyse de görmüştü... Adama 'Unutacaksın onları!' diyecek hâlim yoktu ya... "Yok, tutarım ben," Tuana'nın kucağımdan ayrılması, ikinci bir rezalete sebep olabilirdi. Onu daha sıkı sardım.

"İdil, düşeceksin!" dedi Sinan Bey ters bir şekilde. "Bana ver Tuana'yı."

"Yok..." Kasten mi yapıyordu? Bir de jakuzide eğilmiştim! Aptalsın kızım sen! Adama resmen şov yaptın! "Siz beni tutun düşersem... Ben bırakamam Tuana'yı." Sıkılmış bir şekilde sertçe Tuana'ya uzandı ve kucağımdan çekip aldı. Panikle kollarımı birbirine sardım. "Ay! Soğuk oldu birden!" dedim titrettiğim sesimle. Çıkmak için hareketlendim ama... Giderken hâlâ gitmemiş olan köpüklerin azizliğine uğradım. Bir elimle refleksle jakuzi kenarına tutundum. "İYİYİM!" Elimi geri çektim ve aynı şekilde tekrar kollarımı birbirine sararken bu sefer arkaya doğru salladım.

Sinan Bey, Esra Ceyhan'da uçan adam Sabri'yi ilk defa görmüş izleyici bakışlarını atarken "İdil..." dedi sıkılmış bir şekilde. Sabrının sınırında olduğu besbelliydi. Kollarıma baktım, sonra ona çevirdim bakışlarımı. "Siz çıkın, geliyorum," diye cevapladım onu. Şüpheli bakışları beni süzerken başını ağır ağır salladı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Ve banyodan çıkarken sırıttığını gördüm...

Bir daha... Sakın... Sütyenini çıkarma! Köpüklere basarak hıncımı almaya çalışırken ayak parmaklarımdan biri giderin soğuk metaline değdi ve o an ne olduğunu algılayamamanın verdiği panikle, jakuziden dışarı bir çekirge gibi zıpladım. Hızlı bir şekilde odama girdim. Kenara profesyonel bir şekilde çıkarıp fırlattığım siyah sutyeni aldım ve hızlı bir şekilde taktım. Altıma da uzun, kare desenleri olan bir pijama giydim. Üstüm... Kalsın! Kurudu birazdan.

Üstümü değiştirmiş bir şekilde Tuana'nın odasına döndüğümde, Sinan Bey ateş ölçere bakıyordu. "İdil, 39." Yüreğim ağzıma geldi... İkinci kez Cihangir Bey'i görmüş hissine kapıldım. Tuana'ya bir şey olmaması için canımı verebilecek raddedeydim. Yine ve her zaman... "Hastaneye gidiyoruz," dedi Sinan Bey ateş ölçeri bırakırken. "Arabamın anahtarını alıp geliyorum, sen de Tuana'yı giydir ve üstüne bir hırka al." Bakışları, bir suç işlemişim gibi açıkta kalan omuzlarımda ve gerdanıma kaydı. Bir şey daha söyleyecek gibi oldu ama dudaklarını birbirine bastırarak kendine mâni oldu.

O odadan çıkarken Tuana'nın bezini takıp üstüne sıfır kollu bir zıbın giydirdim. Ne olur ne olmaz diyerek hazır bulunan çantasını aldım. Telefonumu da kapıp odadan çıkarken söylene söylene kendi odama girdim. Tuana'yı kucağımdan indirmeden, dolabımdan pudra rengindeki babetlerimi yere bıraktım ve arkalarına basarak giydim. Üstüne de ince bir hırka alıp sinirle ağzıma bastırdım. Şu an acillik işimiz olmasa onu asla dinlemezdim! Ben odadan çıktığım an, Sinan Bey de çıkmıştı. Şortunu değiştirmemiş ama üstüne beyaz bir tişört giymişti. Spor ayakkabılarıyla acilden sonra spora gidecekmiş izlenimi veriyordu. Arkalarına bastığım babetlerime baktım... Size 10 lira verdim, çok da özen beklemeyin...

Kucağımda iç çeken Tuana'nın alnına bir öpücük kondurdum. Sinan Bey kolumdaki çantaya uzanacak sanırken Tuana'yı aldı. "Sen hırkanı giy," dedi ve merdivenlerden hızla indi. Delirmenin sınırlarında hırkamı giyerek aşağı indim. Açık bir şey var mı diye evi gelişi güzel kontrol ettim ve çıkıp kapıyı kapattım. Sinan Bey arabayı çoktan açmıştı. "Koltuğu yok, arkaya geç istersen..." dedi ve arka kapıyı açtı. Onu başımla onaylayıp dilime gelen bir sürü şeyi yuttum. *Arkaya otur istersen,* diye tatlı tatlı rica ettiğini sanıp bana sormadan arka kapıyı mı açıyorsun? Koltuğa yerleştim ve Sinan Bey, Tuana'yı kucağıma bırakıp kapıyı kapattı.

Arabayı çalıştırırken oldukça aceleciydi. Telefonumu çıkardım ve hemen B harfine geldim. Bartu Bey, çok özür dilerim ama uykundan daha önemli bir durum var... Telefonu kulağıma götürdüm ve ateşinden mırıldanmaya başlayan Tuana'yı görünce aç aç diye fısıldamaya başladım. "Alo?" Sesi, rüyalar âleminden geliyordu. "Bartu Bey, kusura bakmayın rahatsız ettim..." Tuana'nın dudaklarından küçük bir hıçkırık kopuverdi. "Uyandırmak istemezdim... Ama... Özür dilerim..." Birisini gecenin dördünde uyandırınca, konuya direkt giremiyordunuz. Bir hayli özür dilemek ve onu yumuşatmak şarttı. Görüş alanıma Sinan Bey'in eli gir-

di. Garip bir şekilde ona bakarken biraz daha bana yaklaştı ve kulağımdaki telefonu kaptı.

"Bartu Bey, ben Sinan Tümer. On beş dakika içinde hastanede olacağız. Tuana'nın ateşi otuz dokuz derece. Görüşmek üzere," dedi ve telefonu kapattı. Yan koltuğa atarken, "Bunun için Tuana'nın özel doktoru," diye ekledi, gaza yüklenirken. Arkama yaslandım ve Tuana'yı göğsüme yatırdım. Dikiz aynasında göz göze geldik. "Nerede, ne durumda olursa olsun ona bakmak için."

"Ona para ödeniyor diye tatlı uykusundan uyandırıp özür dilemek de mi..." Gözleri irileşti.

"Tatlı uyku?"

"Uykunuz tatlı, değil mi?"

"Onun uykusundan sana ne?"

"Haklısınız Sinan Bey. Bana ne!" diyerek geçiştirdim ve Tuana'nın alnına bir öpücük kondurdum. Alnı sıcak, vücudu ateş gibiydi. Kısık gözlerine baktım. Buruk bir ifadeyle dudaklarıma dokundu. Küçük parmaklarına bir öpücük kondurdum ve onu kendime bastırdım.

Hastanenin aciline, huzursuz bir sessizlik hâkimdi. Sensörlü kapının önünde, Sinan Bey'le sedyeye yatırılmış Tuana'ya bakıyorduk. Bartu Bey, ateşini ölçtü. Arkasındaki hemşire, Tuana'ya değil de Sinan Bey'e bakarken hafifçe sallandım. Dikkati dağıldı ve bana baktı. Bakışlarımı ondan çekmeden tek kaşım havada, hafifçe Tuana'yı gösterdim. Gözlerini hızlıca Sinan Bey'den çekti. Bu esnada Bartu Bey, "38.4," demişti. Rahat bir gülümsemeyle bize döndü. "Düşüyor..."

"Olacak şey değil!" dedi Sinan Bey alayla. Bartu Bey, onun bilmiş tavırlarına katlanmaya devam ederken stetoskopla uğraşan Tuana'nın çenesini tuttu ve ağzının açılmasını sağladı. "Diş etleri şişmiş. Köpek dişi gözüküyor, o ateş yapmış olmalı... İshal oldu mu, İdil?"

"Hayır," dedim ve derin bir nefes aldım. "Herhangi bir rahatsızlığı yok yani?"

Başını sağa sola salladı. "Olsaydı böyle durmazdı... Serum falan vermek istemiyorum. Yine de bir ağrı kesici verir, saat başı ateşini kontrol ederiz." Acilin kapısı açıldı ve içeri, tekerlekli sandalyeyle bir hasta getirildi. "Sizi dışarı alalım," dedi Bartu Bey onlara bakarak. Beraber dışarı

çıktığımızda ağır adımlarla ikili koltuğa oturdum. Sağıma oturan Sinan Bey'in varlığıyla heyecanlansam da bakışlarımı zayıf ışıkların aydınlattığı koridorun hemen sonundaki çıkış kapısına çevirdim.

"Siz gidin isterseniz... Ben kalırım."

Güldü. "Tamam," dedi birden. Gözlerim irileşti. Beni burada bırakacak mıydı? "...dememi falan mı bekliyorsun?"

Böyle cümleyi yarıda bırakıp beni bir beş saniye hayattan koparıyor; sonra da tekrar hayata döndürüyordu ya... Deliriyordum bu huyuna! "Beklemek zorunda değilsiniz ne de olsa," dedim göz ucuyla ona bakarken.

"Bana katlanmak zorundasın." Elindeki araba anahtarını umursamaz bir tavırla parmaklarının arasında çevirdi ve arkasına yaslandı.

Bakışlarımı ondan çevirdim ve Sinan Bey'in sağında kalan acil kapısından, Tuana'nın yattığı sedyeye bakmaya çalıştım. Ama sensörlü kapı kapandı. Arkama yaslandım ve bakışlarımı kapıya çevirdim. Sakin dediğim acil hareketlenmeye başladı. Sedyeler gelip geçiyor, koridorda hemşireler geziniyordu.

Saat dört.

Tuana'nın ateşi 38.2.

38'den aşağı inse de gitsek diye düşünürken görevlinin getirdiği kahveyi yudumlamaya çalışıyordum. Sinan Bey havalı bir şekilde poşetlenmiş tekli şekerleri fincan tabağından atmıştı. Kendi şekerlerimi açmayı düşünürken iki tane şeker olduğunu görmüştüm... Dört şeker kullandığım için bir an Sinan Bey'in bir ayıpmış gibi ittirdiği şekerlere bakmış, sonra da 'çocuk gibi' düşünmesin diye kendi şekerlerimden de vazgeçmiştim.

Kahveyi gözüm kapalı yuttum ve tadının fena olmadığını fark ettim. Ah şu zenginlik... Çocuğun ateşi düşsün diye beklerken fincanda kahve içiyordum. Aklıma, Semih hastalandığında yaşlılara yer verip çocuk aklımla yere oturduğum günler geldi. Gülümsemeden edemedim. Adaletsiz olsan da gülümsetiyorsun dünya...

Saat beş.

38.

Parmaklarımı gözlerime sokmuş, çıkış kapısından hafifçe mavileşen, gece karanlığını üstünden atmaya başlayan gökyüzüne bakmaya çalış-

tım. Sinan Bey deliler gibi e-posta cevaplamış, haber okumuştu. Ben de açıkçası Tuana'ya karşı ilgisiz gözükmekten çekinmiş, elime telefonumu almamıştım. Dizimi hafifçe kırınca arkasına bastığım babetim ayağımdan çıktı ve yere düştü. Biraz eğildim ve yerde ters dönmüş babete baktım. Eh, yetti be! 10 liralık malsın, neyin nazı bu anlamadım ki? Giymeyeceğim işte!

"Rahat değilsen, bir oda hazırlatabilirim senin için. Dinlenirsin?"

"Hayır, teşekkürler," dedim ve tatlı tatlı gülümsedim yüzüne. Bakışlarım saçlarına kaydı... Parmaklarım dört saat önce oradaydı! Dudaklarına kaçamak bir bakış atıp önüme dönerken içime bir hüzün çöktü. Sinan Tümer'le belki olurduk ama... Geri dönüşü olmazdı hiçbir şeyin. Bir daha Tuana'nın bakıcısı olamazdım mesela. Sallanarak Tümer ailesinin evinde gezinemezdim, işten ayrılırsam ziyaretlerine gidemezdim...

Sinan Tümer'le bir başlangıç, her şeyin bitişi demek olabilirdi. Ve ben bin bir çabayla kurduğum, alıştığım bu küçük dünyanın yıkımını kaldıracak kadar güçlü değildim.

Elimi, yastığın soğuk tarafını çevirmek için hareket ettirdiğimde, aksine sıcak ve daha sert bir şeyi tuttuğumu fark ettim. Kesin yere düşmüştü yastığım. Oflayarak eğildim ve gözüm kapalı bir şekilde yeri yoklamaya çalıştım. Yoktu. Çok da umurumda! Tatlı tatlı mırıldanarak tekrar yüzüstü uzanmaya çalışırken derin bir iç çektim. Bu koku.

CHRISTIAN.

Gözlerimi hafifçe araladım ve etrafıma kısa bir bakış attım. Aman Allah'ım! Yastığın ters yüzünü çevireceğim diye Sinan Bey'in kolunu kavramışım! Üstelik şu an neredeyse kucağındayım! Pahalı ayakkabılar geçiyordu ve o sırada beyaz renkli hastane terlikleri duraksadı... "Günaydın," dedi bir kadın. Hemen gözlerimi kapadım. Sinan Bey'in kalp atışlarını biraz daha yukarı doğrulsam duyacaktım... "Günaydın."

"Sanırım eşiniz zor bir gece geçirdi?" Sesi gerçekten hâlime üzülmüş gibi duruyordu. Allah'ım, inşallah ülkece Kur'an yırttığına inandırıldığımız fakat bir balmumu olan o insanımsı yaratık gibi gözükmüyorumdur! Lütfen... Lütfen! "Evet," diyerek itiraf etti Sinan Bey. Hem de ne zor geceydi... Önce öpüldüm, sonra unutuldum, en sonunda kokusuyla avutuldum... "Bir oda ayarlayabiliriz..." dedi samimi bir şekilde. Tamam, demek ki çok geçmemişti. Belki de yeni dalmıştım!

"Teşekkürler, yanımda olmasını tercih ederim," dedi ve... Öldüm.

Ayak sesleri bizden uzaklaşırken sözsüz bir iletişim gerçekleştiğini varsaydım. Yerimden doğrulmak için mükemmel bir zamandı... Gözlerimi hafifçe araladım. "N-neredeyim..." dedim hafızasını kaybetmiş kazazedeler gibi! Mükemmel oyunculuk, İdil! Utanmasa Oscar ödüllü Brie Larson, 'Ay yok, ben hak etmiyorum' diyerek sarı adam heykelini geri iade edecek!

"Kucağımda?" Sinan Bey'in alay dolu sesiyle daha çabuk toparlandım. Cidden kucağındaydım. Güçlü bir ağaç gövdesine sarılmış koaladan farksızdım. Sadece... Benim tutunduğum gövde daha güzeldi ve asla bırakmak istemeyeceğim kadar huzur doluydu... "Özür dilerim, ben biraz deli yatarım."

"Fark ettim," dedi ve omuz silkti. "Önemli değil." Kenara koyduğum telefonuma baktım. Yediyi geçiyordu... Hastane yavaşça hareketleniyordu. Zamanlamamdan dolayı kendimi tebrik edesim geldi.

"Tuana'dan bir haber var mı?" dedim telefonu bırakırken.

"Şu an uyuyor."

"Siz... Uyumadınız mı?"

"Hayır, denemedim bile..." dedi irileşen gözlerle. Ne yani, burada uyumak çok mu zordu? Sensörlü kapı açıldı ve Tuana'nın başucundaki hemşireyi gördüm. Bize doğru geldi.

"Ateşi normale döndü. Bartu Bey de görsün, çıkabilirsiniz," dedi ve yanımızdan uzaklaştı.

Saat dokuza doğru hastaneden çıktık. Bartu Bey ne olur olmaz, kan tahlili de almak istemişti. Tuana yorgun bedeniyle çok fazla direnememiş, tüpün dolmasına müsaade etmişti. Şimdi kucağımda mışıl mışıl uyuyordu. Derin bir nefes aldım. Ne geceydi ama... Yola bakarak düşünürken arabanın yavaşladığını fark ettim. Sinan Bey, ellerini direksiyona koydu ve arkasına yaslandı. "Merhaba pazar trafiği..." diye mırıldandı. Koltukta doğruldum ve ön camdan dışarı baktım. Gişeleri görür görmez yüzümü ekşittim. Merhaba cehennem.

Tuana'nın gözleri hafifçe aralanırken Sinan Bey arabayı yavaşça durdurdu. Adam, herkesi acımadan sollamıştı! O çöldeki çeşme gibi gözüken gişelere çoğu araçtan daha erken varmıştık... Sinan Bey gururla ara-

badan indi. O da başarısının farkında olmalıydı. Acaba başarısız olduğu bir şey var mıydı? İster istemez gülümsedim ve arabanın kapısına uzanırken benden önce davrandı. Teşekkür ettim ve kucağımda Tuana'yla inerken o da çantayı alıp kapıyı kapattı.

Beraber eve yürüdük. Sinan Bey anahtarı yuvaya soktu. Hafifçe çevirdi ve kapı açıldı. Eve girdim, Sinan Bey de arkamdan kapıyı kapattı. "İdil?" diyerek beni durdurdu. Bir adım daha atacakken durdum ve ona döndüm. O esnada, salonda hissettiğim hareketlilikle yüreğim ağzıma geldi.

İçgüdüsel bir şekilde Sinan Bey'in tarafına geçerken, "ALLAH'A ÇOK ŞÜKÜR!" diyerek haykıran Pelin Hanım'ın sesiyle gözlerim yuvalarından fırlayacaktı neredeyse. Pelin Hanım'ın arkasında Ömer Bey, mutfaktan koşturarak gelen Rümeysa ve Ayşe abla...

"Ay!" dedi Ayşe abla. "Sizin bu hâliniz ne?" Gözlerimi kapattım ve güzel bir rüyanın bittiğini o an fark ettim...

İşte kâbus başlıyordu.

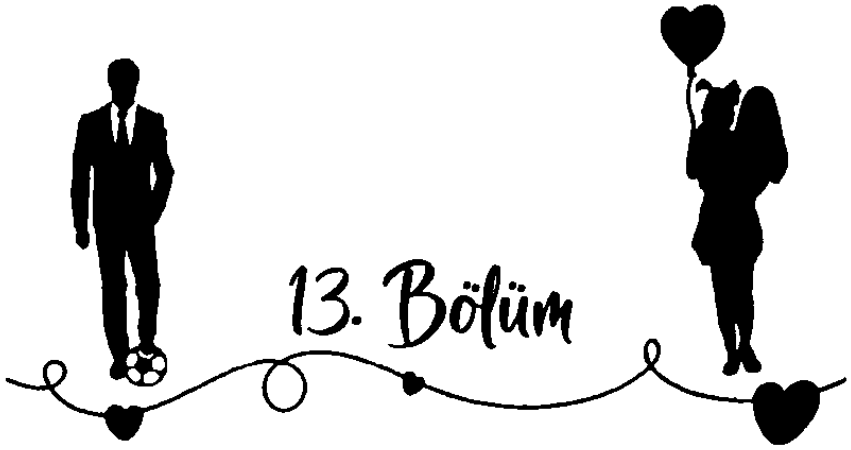

Ellerim kucağımda, Sinan Bey'in açıklamasının bitmesini bekliyor ve kendimi yatakta onunla basılmış gibi hissediyordum. "...bu yani," diyerek arkasına yaslandı Sinan Bey. Onaylamam için göz ucuyla bana baktığını hissediyordum. Ben de başımı sallayarak onun dediklerini doğruladım.

Pelin Hanım mahcup bir şekilde ofladı. "Bütün bir gece hastanedeydiniz yani? Ben... Kendimi berbat hissediyorum! Kızım ateşlenmiş, siz peşinde koştururken ben şampanya içiyordum..."

Başımı hemen kaldırdım. "Pelin Hanım, lütfen... Böyle konuşup beni üzmeyin," diyerek itiraz ettim.

Ömer Bey ayağa kalkıp işaret parmağıyla susmamı sağladı. "Bir şartla kendimizi sana karşı mahcup hissetmeyeceğiz..." Kaşlarım çatıldı ve istemsizce göz ucuyla Sinan Bey'e baktım. "Birkaç gün Tuana'dan sorumlu olmanı istemiyoruz..."

"Hayır, Ömer Bey..."

Pelin Hanım bu fikirle hızla başını salladı. "Evet. Kendini bana kalmaya gelen kız kardeşimmiş gibi düşün."

"Birkaç gün mü?" dedim şaşkın bir şekilde. "Sadece... Yarına kadar olsun. Sabah görevimi devralırım?"

Pelin Hanım içten bir şekilde gülümserken ayağa kalktı ve yemek masasının üstündeki karton poşeti alıp bana doğru geldi. "Kabul ediyorum. Bu da Milano hediyen."

Kızlardan akşam yemeği için söz aldım ve duştan çıkıp ıslak saçlarımla yatağa uzandım. Pelin Hanım'ın aldığı saatin kutusuna bakarken derin bir iç çekmiştim. Gümüş saatin parıldayan taşlarına dokunup böyle iyi insanlarla karşılaştığım için bir kez daha dua ettim.

Sipariş edilen yemekler gelmiş, masaya bir sessizlik hâkim olmuştu. Duvar kenarında oturan Belgin vişne suyuna votka koymak için etrafına kısa bir bakış attı. Ve benimle göz göze geldi. "Yapma," dedim sertçe.

"Kız vallahi küçük boy... Azcık koyacaktım..."

"Yapma Belgin." Sandalyede asılı çantasını arkaya doğru attı. Kızıl saçlarını öfkeyle savurdu.

"Pek bir huysuzsun..." diyerek söylendi ve çatalını eline alıp salatasına daldırdı.

"Sinan Bey'le öpüştük."

Şahsenem'in parmakları arasındaki bardak usulca titredi. Öbür eliyle düşmemesi için tutarken, Belgin çatalını bıraktı ve bardağı tutup masaya bıraktı. "Ne?"

"Yani... Tam öpüşme sayılmazdı. Dudak yakınlığı?" O an aklıma geldikçe tüylerim diken diken oluyordu. "Güzel bir filmin fragmanı?"

Belgin eliyle masaya vurdu. "Edebiyatı kes! Adam gibi anlat!"

"Ogün'e *Şugün* dedi, neden ayrıldığımızı sordu. Onun ayrılık cümlelerini söyledim ve 'Bakalım, gerçekten öyle bir şey var mı?' diyerek..." Devamını getirmeye kalbim müsaade etmedi. Yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Belgin et dönerin ateşin etrafına dönüşünü izliyormuş gibi içli baktı. "Deme öyle..."

"Sonra tutkudan daha fazlası olduğunu söyledi. Şehvet... Yedi büyük günah... İşleriz falan..."

Şahsenem sırıttı. "Yatağa atmak eylemini resmen sanata çevirmiş." Tuana'nın ateşlenmesini, jakuzide olanları anlattığımda renkleri iyice attı. Belgin çantasına uzandı. "Birkaç yudum damlatayım mı içeceğine? Çünkü ben çok efkârlandım." Başımı sağa sola sallayınca, bardağını kucağına aldı. Doldurma eylemini gerçekleştirdikten sonra yarısı boş olan bardak, dolu bir şekilde masadaki yerini aldı. "Sen nasıl hissediyorsun peki?"

"Berbat... Adam sadece dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve ben... Ben daha önce hiç öyle hissetmemiştim."

"Üstelik göğüslerini de görmüş..." dedi Belgin bardağına uzanarak. Bir yudum aldı ve keyifle gözlerini kapadı. "Şugün'den daha şanslı olduğu kesin."

"Şugün deme! Sinan Bey'i hatırlatıyor..."

Şahsenem ellerini masaya koydu ve etrafa kısa bir bakış attı. "İdil... Yani, bir adamdan etkilenmen çok normal. Özellikle bu Sinan Tümer'se, aynı evde kalıyorsanız..."

Belgin başını salladı. "Yani! Her etkilendiğimizle bir şeyler yaşasaydık... Ohoo!" Başıyla hafifçe arkamı gösterdi. "Şununla yarım saattir bakışıyorum mesela... Ne o gelecek ne ben gideceğim... Salak gibi bakmakla yetiniyoruz."

Arkama bakmak için çantama uzanıyormuş gibi yaptım ve çekinmeden bizim masamıza bakan adamı gördüm. Fena da sayılmazdı... Arsız arsız Belgin'i de süzmesi takdire şayandı! "Sen git..." diyerek önüme döndüm.

Şahsenem doğru bir noktaya parmak basmışım gibi işaret parmağını bana salladı. "Bak olay burada! Etkileniyorsun diye bir şeyler olmak zorunda değil... Sen bakarsın, o bakar..."

"Biz Sinan Bey'le öpüştük sayılır..."

"Ben ona öpü derim." dedi Belgin gülerek. "Allah'ım gerçek öpüşmesini düşünemiyorum, kafayı yiyeceğim. Masa her an İdil'in kafasında canlanacaklar yüzünden alev alabilir, sakın şaşırma Şahsenem."

"Dudaklarıma dokunmadı sanki... Daha fazlasıydı, daha ötesi..." Tabağıma gönülsüz bir bakış attım ve ofladım. Adam iştah da bırakmamıştı! Şahsenem masanın üstündeki elime uzandı. Bakışları şefkat doluydu. "İdil, bununla başa çıkabilirsin. Görmezden gelmeye çalış ve... Hiçbir şey olmamış gibi davran." Belgin arkasına yaslandı. "Yav he Şahsenem! Adamın kolu değse, bizimki su boşaltan çamaşır makinesine dönüyor, gelmiş *hiçbir şiy ilmimiş gibi divrin* diyorsun!" Elini göğsüne bastırdı, "Ben olsam..."

"Sen olma!" dedi Şahsenem. "Bak İdil, onu sakın dinleme. *Carpe Diem*[4] felsefesinden neler çekiyor, biliyorsun... Sapık bir patronu var! Mantıklı olmalısın... Onunla bir daha öpüşmen veya bir şeyler yaşaman işini tehlikeye atacaktır."

Belgin ters ters bakmaya başladı. "Kes!" diye çıkışarak bardaktan büyük bir yudum almıştı. "Ben en azından *Carpe Diem*'le mutlu oluyorum, sen realizm felsefesini uygulayıp mutsuzluktan sürünüyorsun..." Bardağı bana salladı. "Kalbini dinle."

---

[4](Lat.) Ânı yaşa. (e.n.)

"Mantığını, İdil. Sinan Tümer'i sadece iki haftadır tanıyorsun! Ona, bu işi bırakacak ve yeni bir hayata başlayacak kadar çok mu güveniyorsun? Hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Bekle, aptal..." Belgin telefonunu çıkardı ve hemen bir şeyler yazmaya başladı. "Adamın Vikipedi'de biyografisi var. Şoktayım. 15 Ekim 1987 doğumlu. Terazi burcu! İdil, eve gidince burcunun özelliklerini oku, yükselenine falan bak..." dedi heyecanla. Gözleri ekranda hızlıca dolanırken okumaya devam etti. "Hah!" Bakışlarını bana çevirdi. "Gençken futbol oynadığını, maç anlattığını ve aynı zamanda TFF'de hakem olarak kayıtlı olduğunu biliyordun değil mi? Kesin biliyorsundur!"

"Hayır..."

"Ödüllerini falan..."

Başımı sağa sola salladım.

Şahsenem bilmiş bir edayla sırıttı. "Belgin, ben olmasın demiyorum ki... Bak, Vikipedi'de biyografisi olan bir adamdan bahsediyoruz," dedi ve imkânsız bir aşkın eşiğindeymişim gibi hüzünlü bir bakış attı bana.

Belgin telefonu bıraktı. "Şey... Aman... Neyse ne! Haklı... Biraz şey yap sen, böyle tepkisini falan ölç... Öyle bir şeyler işte!" Bardağa bakıp "Çarptı bu beni galiba..." dedi ve son yudumu da aldıktan sonra kendinden uzaklaştırdı.

Eve yürürken 'okuldan gelince ders çalışacağım' diyerek kendini derste gaza getiren öğrencinin hevesi vardı içimde. Unutacağım... Kesinlikle unutabilirdim. Kim unutulmamıştı ki şu üç günlük dünyada? Kapıyı çaldım ve birkaç çalışta açıldı. Rümeysa ufak bir gülümsemeyle, "Hoş geldin kız!" dedi ve geçmem için müsaade etti. Merdivenlerdeki hareketlilikle arkamda açık kalan kapıyı kapattım.

Ata'yı aşağı koştururken görünce heyecanla adını haykırdım. Nasıl özlemiştim yakışıklımı... "Ceyhun abim Beşiktaş'a transfer olmuş, İdil abla!" dedi ve koşarak bana sarıldı. Kulağıma doğru eğildi. "N'aber, İdo?"

İdo'yu duyunca istemsizce geri çekildim. Merdivenlerde tekrar bir hareketlilik hissettiğimde Sinan Bey'in indiğini gördüm. Uyuyamadığını kısılan ve hafifçe kızaran gözlerinden anladım. Uykusuzluk bir adama bu kadar yakışmamalıydı... Elleri pantolon ceplerinde son basamağı da

indi ve gözlerini bana dikti. Fonda Teoman'ın 'Bana Öyle Bakma' şarkısı çalmaya başladı adeta... Bakma öyle Sinan Tümer, anlayacaklar! "İyiyim de... Ceyhun kim oluyor?"

"Amcamın arkadaşı!" dedi heyecanla. "Hem de forvete gelmiş..."

Rümeysa güldü. "Biz de çok anlarız ya!"

"Rakip kaleye koyulan oyuncu olduğunu bilmem yeterli mi?" dedim gururlanarak.

Ata'nın kaşları hızla inip kalkarken Sinan Bey'e baktı. "Amca... *Vurdu ve Gol*'de yanına kadın sunucu isterlerse kesinlikle İdil ablamı öner. Bu bilgiyle iki sezon götürür o! Neyse, ben babama da söyleyeyim..." diyerek yanağımdan bir makas aldı.

"Ata, tatil nasıl..." Elini boş ver dercesine salladı.

"Berbat! Müze gezdim ve Derin elime yapıştı..." Adımlarını hızlandırdı. "Baba, bil bakalım kim geliyor?" dediğini duydum.

Rümeysa dalgın dalgın, "Faulü açıklasam?" diyerek Sinan Bey'e gösteri yapmaya girişti.

Sinan Bey bu çabaya tatlı tatlı gülümsedi. "Tabii, bir dene..."

Rümeysa, ellerini havada heyecanla sallamaya başladı. "Çizgi falan vardı... Herkes aynı anda basınca..." sözünü kesmek için ona dokunduğumda beni tuttu. "Dur, iki oyuncu basınca oluyordu... Pardon!"

"O ofsayt..." dedim hafifçe koluna dokunarak. "Şey, fazla üsteleme Rümeysa..."

Başını ağır ağır salladı. "Ben *Fan Club* başkanı oluyorum o zaman?" Gerçekten bu işi istiyordu! Artık eskisi gibi Sinan Bey'e takık da değildi ama... Fazla ilgili de olmasındı! Ne gerek yani? Sinan Bey başını hayır dercesine sallayınca Rümeysa dilini ağzının içinde gezdirerek müsaade istedi ve mutfağa girdi.

Ben de Sinan Bey'in yanından geçip salona girmeye yeltendiğimde kolumdan tuttu. "Terimler hakkındaki bilgilerin hoşuma gitti. Ama eksik... Tamamlamak isterim," dedi kulağıma doğru. Hangi terimler acaba? Bu sesle başka bir eylemin terimleri aklıma doluyordu!

"Teşekkürler, Sinan Bey." Kolumu çekmeye çalıştım ama müsaade etmedi. "Belki bir gün..." dedim ve tatlı tatlı gülümsedim. Bir an bocaladı. Kaşları hafifçe havaya kalkarken kolumdaki eli gevşedi. Hemen kolumu çektim ve bir şey daha demesine müsaade etmeden salona girdim.

Aynen, kesin bir şey olmamış gibi yaparsın İdil...

1 HAFTA SONRA

Siyah pantolonumun üstüne nar çiçeği rengindeki dökümlü bluzumu giydikten sonra, Converse ayakkabılarımın bağcıklarını bağlamak için eğildim. Bir haftadır mutsuzluktan ölüyordum. Sinan Bey'le sabah kahvaltılarında ve akşam yemeklerinde bile karşılaşamaz olmuştuk. İşleri yoğunlaşmış, çeşitli programlara, ödüllere ve yemeklere gitmeye başlamıştı. Yakında bir kadınla eve gelip 'kız arkadaşım' derse şaşırmazdım. Hüzünlü bir şekilde bağcıklarımı bağlayıp yerimden doğruldum. Bal köpüğü rengindeki uzun saçlarımdan parmaklarımı geçirdim. En son Sinan Tümer dokunmuştu... Ve dokunuşların üstünden yaklaşık üç dört tane duş geçmişti. Ama olsun! Dokunmuştu ya, yeterdi... Acaba saçlarımı falan mı boyatsaydım? Belki ilgili bir şekilde dokunur, 'Güzel olmuş,' derdi ve ben o dokunduğu yeri poşetler, duşa falan girerken asla su değdirmezdim...

"İyice sapıttın..." diyerek kendime kızarken kapımın çalınmasıyla irkildim.

"İdil, benim. Lütfen aç!" Pelin Hanım'ın sesini duyunca hemen kapıya gittim. Kapıyı aralayıp ona baktığımda, oldukça endişeli olduğunu gördüm. "Günaydın," dedi telaşla.

"Günaydın, iyi misiniz?"

"ANANI!.." Ata eli ağzında küfrünü yarım bıraktı ve koridoru arşınlayarak yanıma geldi. "Gençlerbirliği!"

Pelin Hanım beni odama doğru itip beraberinde Ata'yı da içeri çekiştirdi. Kapıyı kapatırken koridoru son defa kontrol etmişti. "Neler oluyor? Gençlerbirliği ne alaka?"

"Beşiktaş'ın maçı var!" dedi Ata telaşla.

Pelin Hanım kendi ekseninde dönerken konuştu. "İdil, bu anlattıklarım sana çok saçma gelecek. Hatta güleceksin... Ama dinlemek ve uygulamak zorundasın."

"Üstündekileri çıkar ve siyah beyaz renklerinin olduğu bir şey giy. Amcam seni Gençlerbirliği'nin takım renklerinden oluşan giysilerinle görürse delirir!"

"Ne?" Üstüme baktım. "Siyah ve kırmızı mı?"

"Evet!" dedi oflayarak. "Baksana... Biz de siyah ve beyaz giydik." Üstündeki beyaz tişörtü, siyah kotunu ve siyah spor ayakkabılarını salladı.

Pelin Hanım mutsuz bir şekilde beyaz dökümlü gömleğini, siyah kalem eteğini ve önü açık ince topuklu ayakkabıları parmaklarıyla gösterirken, "Sen de giyinmek zorundasın..." dedi.

"Anlamıyorum..." Anlıyordum ama beynim bu kadar saçmalığı kabul etmiyordu!

Ata kollarımdan tuttu beni. "Gözlerimin içine bak ve dediklerimi beynine kabul ettir. Bugün, Beşiktaş'ın maçı var. Amcam maç günleri bambaşka bir adam olur. Mesela güneşe bakmamaya çalışır, çünkü güneş batarken gökyüzü hafifçe kızılımsı bir ton alır... Sarı-kırmızı! Yani Galatasaray."

"Yuh artık!"

"Asla sahile gitmez maç günleri. Arabayla bile yakınından geçmez! Denize bakmaz çünkü gökyüzündeki güneş sarı, denizde bir nevi lacivert... Sarı-lacivert, Fenerbahçe!" Aman Allah'ım... Elim ağzımda atayı dinlerken Ata 'daha dur' dercesine kaşlarını kaldırdı. "Masada siyah ve yeşil zeytin aynı anda bulunmaz. Çünkü... Yeşil-siyah, Kilisspor'un renkleri."

"Kilisspor mu?" dedim, parmaklarımı dudaklarımdan çekip ondan uzaklaştım. Bu çok saçmaydı! "İki rengin asla bir takımı oluşturmaması lazım. Anlıyor musun? Bunu sakın unutma."

"Başka bilmem gereken bir şey var mı?"

"Elinden geldiğince siyah ve beyazdan başka renk söyleme. Telefonunu sessize al. Çalacaksa sadece amcamın telefonu çalar ve o marşı duyarız."

"Sinan Bey..." Pelin Hanım'a baktım. "İyi mi?"

Başını sağa sola salladı. "Bugün değil... Tuana'ya da siyah beyaz giydir. Lütfen başka renkte toka takma."

"Tamam, ben üstümü değiştiriyorum o zaman..." dedim ve onların odamdan çıkışını izledim. Kapı kapandı ama ben hareket edememiştim. Bu ne demekti ya? Adam bildiğimiz manyak çıkmıştı! Kırmızı tişörtümü çıkarıp beyaz tişörtümü elime aldım. Üstünde herhangi bir desen var mı diye kontrol ettim. Neyse ki düzdü... Söylenerek giydim ve odamdan çıkıp Tuana'nın odasına girdim. Ona da beyaz, çiçek desenleri bulunduran kısa kollu bir elbise giydirdim. Siyah spor ayakkabıları için,

kısa beyaz çoraplarını ayaklarına geçirdikten sonra, "Papatyam..." diye seslendim. Ama aklıma gelen uyarıyla anında irkildim. "Sarı! Renk... Renk yok! Tuanacığım..." Yanaklarını sulu sulu öptüm. "Bugün amcan delirmiş mi? Hanimiş amca?" Dolabından ayakkabılarını aldım ve onunla konuşa konuşa mutfağa girerken bana bir şeyler anlatmaya çalışmasını, göstermesini dikkatle dinledim.

Rümeysa önce beni, sonra Ayşe ablayı ve en son da kendi üstünü inceledikten sonra, "Şuna bak... Aynı fabrikadan çıkmış ürünler gibiyiz!" diyerek ofladı. Ayşe abla bıçağı ona salladı. "Sus kız... Duyacak şimdi! Zaten bu Beşiktaş yüzünden kanser olacak ya, hadi neyse..."

İçeri girerken Pelin Hanım'ın bakışları üstümüzdeydi. "Tamam, herkes mükemmel... Sinan birazdan iner. Suratı asık olacak. Her an, her şeye sinirlenebilir. Şimdiden onun adına ben özür diliyorum..."

"Geçen seferki gibi yapmasa bari..." dedi Rümeysa zayıf bir itirazla. Geçen sefer ne yapmıştı ki?

"Çekilin!" Ata, koruma gibi davranarak Sinan Bey'in etrafını sarıyor, ondan önce adım atarak etrafı kontrol ediyordu. "Sinan Tümer geliyor!"

Sinan Bey, bir sürüngen görmüş gibi ilgisizce Ata'nın hareketlerini izlerken etrafa kısa bir bakış attı. "Günaydın," dedi. Hemen bakışlarım giyimine takıldı. Siyah jilet gibi bir takım, beyaz gömlek, siyah kravat, siyah kravat iğnesi... Kucağımdaki Tuana'nın belindeki ellerim titrerken onu daha güçlü tuttum.

"Günaydın Sinancığım! Kahvaltı hazır olacak, sen bahçeye çık..."

"Bahçeye mi?" diye çıkıştı. Güneş vardı, havuz mavi tonlarındaydı!

Pelin Hanım irkildi. "Sen bahçeye çıkma diyecektim!" diyerek düzeltti. "Rümeysa ve Ayşe abla masayı salona hazırlıyordu zaten..."

"Gel amca, biz içeri geçelim!"

Sinan Bey elleri cebinde ona baktı. "Peşime takılma, Ata..."

"Tamam amca! Tuana'yı vereyim mi? Baksana, bugün ne kadar güzel olmuş!" dedi ama Tuana'yı görünce irileşen gözlerle bana yaklaştı. "Üstündeki elbisenin çiçeğindeki kırmızıyı görmedin mi, İdil abla?"

"Amcan ona mı dikkat edecek? Küçücük, gözükmüyor bile..."

Ata, Tuana'nın yüzüne keyifsizce baktı. "Burnu akıyor..." Bana kaş göz yaptı. "Iyy! Çeşme gibi hem de!" Kaşları yukarıda başıyla kapıyı gösterdi. Üstünü değiştirme bahanesiyle, mutfaktan çıkmak için izin istedim. Pelin Hanım başını hafifçe sallarken Tuana'nın elbisesinin ucundaki renkli çiçekleri saklama ihtiyacı duydum.

Sinan Bey'in biraz uzağından geçerken koluma değen eliyle, hafifçe zıplayarak ondan uzaklaştım. Ondan kaçmamı çatık kaşlarla izlerken sertçe yutkundu. "Gerek yok, İdil..." dedi soğuk soğuk. Ona öyle bir tepki vermeme mi bozulmuştu, yoksa maçtan dolayı mı böyle davranıyordu, çözememiştim. Ama... İlk ihtimal nedense şu an daha güçlü geliyordu.

"Ta-tamam o zaman..." dedim ve gülümsemeye çabaladım.

Dudakları zayıf bir tebessümle kıvrıldı. "Gel bakalım, güzelim..." diyerek Tuana'ya kollarını açtı. Tuana hevesle amcasının kucağına atladı ve hemen kravatıyla oynamaya başladı. İkisi salona geçerken herkes derin bir nefes almıştı. Ata sinirle ayaklarını vurmaya başladı. "Adamın peşinde köpek olmadığım kalıyor, İdil abla hata yapıyor bir alkışlamadığı kalıyor!" Bana baktı. "Sen..."

"Sinan uyandı mı?" Ömer Bey'i de aynı takım kombinasyonuyla görünce iyice şaşırmıştım. Lafı abisine bile geçiyor muydu yani?

"Çoktan... Salonda hatta."

"Geçelim o zaman."

Hepsi iş birliği içinde mutfaktan çıkarken ağzım açık, Rümeysa ve Ayşe ablaya döndüm. "Herkes... Neden bu kadar korkuyor?"

"Bir rivayete göre, Sinan ve Ömer Bey'in babası Rıfat Bey de böyle yapıyormuş. Ömer Bey pek fanatik değil ama Sinan Bey, bu konuda babası gibiymiş. Hatta ondan daha fena."

"Bu takıma olan sevdaları..." Garipti. Bu kadar fazla olabilir miydi?

"Rıfat Bey'in babası Beşiktaş'ın kurulması için bir hayli uğraşmış mı ne... Öyle bir şeyler hatırlıyorum, tam emin değilim. Tümer ailesindeki herkes Beşiktaşlıdır bu yüzden."

"Gelenek gibi yani..." Servisleri eline aldı.

"Onun gibi bir şey. Bundan sonrakiler de Beşiktaşlı olacak... Aman! Neyse," diye geçiştirerek salona ilerledi. Onun arkasından ben de girdim. Ata konsolun önünden ödülü aldı ve kapağını kapatıp koltuğun

büyük yastıklarından birisinin arasına soktu.

"Tamam, geldim..." Yine Sinan Bey'in çaprazı boştu. Çekinerek boş yere yerleştim ve Rümeysa'nın koyduğu tabağa birkaç şey aldım.

"Maçı evde izleyeceksin, değil mi?" dedi Ömer Bey yumuşak bir sesle.

"Amcam ligin ilk maçlarını daima evde izler!" diye atladı Ata.

İlgisine gülümsemeye çabaladım ama ne yazık ki pek mümkün değildi. "Evet," dedi Sinan Bey Ata cevaplamasına rağmen. "Ceyhun'la görüşeceğim. Akşama eve gelirim."

"Ona söyle, müsait olduğu bir gün yemeğe gelsin. Özletti kendini. Yurt dışından aldı hevesini tabii..." dedi alayla.

"Çok bile durdu. Anlaşma imzalaması iyi oldu. En azından Engin gava–" Bıçağını ve çatalını sıktığını gördüm. "Engin Bey'in," diyerek düzeltti. "...laf ettiği forvete, çok güçlü bir isim geldi."

"Engin gava..." Ata kendi kendine mırıldanarak başı tabağında gülmemek için kendini zor tutuyordu. Yanakları şişmişti. "Aman amca!" dedi en sonunda gülerek. "O ne anlar ki? Bakma sen bana, Derin olmasa çekemem onu..."

"Ben arada sen olmana rağmen çekemiyorum, onu ne yapacağız? Dediklerim hâlâ geçerli."

"Başka kimseye âşık olamam, hiç kusura bakma!" dedi ve çayından bir yudum aldı.

"Valla o mavi gözlere bir kere..." Anında sustu. MAVİ!

Sinan Bey, duraksadı. Omuzları gerildi. "Efendim?" dedi az önceki dediğini duymamış gibi. Ata ağzı açık bir şekilde bana bakarken kırdığı pot yüzünden kıpkırmızı olmuştu. "Şey... Gözleri..."

"Siyah olsaymış keşke! Yani, saçlarını daha çok ortaya çıkarırdı bence!" diyerek konuşmaya berbat bir şekilde dâhil oldum. Sinan Bey'in dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. Çatalını ve bıçağını bıraktı. Yavaşça kahvesini yudumlamaya başlamıştı. En azından... Bir şey dememişti! Sanırım güzel toparlamıştık!

Ata zayıf bir nefes aldı. "Size afiyet olsun... Ben... Ehliyetimi halledeyim baba."

Ömer Bey başını salladı. "Ben çıkıyorum. Beraber gidelim. Cihangir abin oralardadır belki... Onu da görmüş olurum." Ömer Bey ayağa

kalkmak için sandalyesini hafifçe arkaya ittirdi. Ama onu durduran şey, ikisinden önce Sinan Bey'in kalkmasıydı.

"Ben giderim. Siz kahvaltınızı yapın," dedi ve içeri giren güneşin ışık huzmelerine keyifsiz bir bakış attı. "Akşama görüşürüz." Herkes ağır ağır başını sallarken Sinan Bey hole çıktı. Birkaç dakika sonra evin dış kapısı kapandı.

Ata elleriyle yüzünü ve dizlerini dövmeye başladı. "Baba! Öleceğim sandım çok korktum!"

Ömer Bey sandalyesinin arkasına yaslanıp kravatını gevşetti. "Dur, bu daha başlangıç..." dedi ve bir kıyamet kehanetinin gerçekleşmesini beklercesine saate baktı.

Tuana'nın bir elinden tutmuş, o nereye gidiyorsa ben de otomatikman onu takip ediyordum. Küçük adımları salona ilerledi. Rümeysa televizyon ünitesindeki eşyaları indiriyordu. "Toz mu alıyorsun?" dedim.

Yerinden doğruldu. "Hayır. Eşyaları topluyorum." Saate baktı. "Of! Bir saat kalmış, karnıma kramp girdi vallahi!"

"Neden topluyorsun ki?" dedim Tuana'yla koltuğun etrafında bir tur dönerken.

"Çünkü Sinan Bey, bazen televizyonla tensel temasa geçebiliyor... Ve... Eline geçen sert cisimleri," derken ekranı gösterdi. "Tam 12'den isabet ettirebiliyor. Pelin Hanım bu kadar iyi isabet ettirmesinin sebebini, aldığı atış dersleri olarak gösterse de... Adam sinir krizi geçiriyor. Ve o anki adrenalinle yanındakini bile öldürebilir hâle geliyor."

"Bu bir hastalık..." dedim şaşkın bir şekilde. "Düşünsene ya!" dedi ve eline bibloyu aldı. "Bir takımı böyle seven adam, bir kadını nasıl sever..."

"Herhalde kıskanıp öldürür," dedim alayla.

Bibloyu kucakladı. "Kadına bir sarılır... Dünyada tekmiş gibi hissettirir!" Biblonun yüzüne yaklaştı. "Bir öper..."

"Yeter, Rümeysa! İğrençleşiyorsun!" desem de gözümün önüne dudakları geldi... Bir öper, kendini kaybetmene sebep olur, diyemedim...

"Aman iyi be!" Bibloyu kenara alırken kapı çaldı. "Sen ver bana Tuana'yı, kapıyı açsana... İbrahim kuru temizlemeden gelen şeyleri getirmiştir."

Başımı salladım ve Tuana'nın elini Rümeysa'ya doğru uzattım. Tuttuğunu gördükten sonra kapıyı açtım. İbrahim elindeki şeffaf torbaları bana uzattı. "Teşekkürler, İbrahim," dedim ve kapıyı kapattım. Salona döndüm. "Kimin bunlar?"

"Sinan Bey'in. Odasına götür," Tuana onun peşinde koştururken gülerek beni cevapladı. "Ve yatağın üstüne bırak." Merdivenlerden çıkarken odasına ilk defa o yokken gireceğim için içimde garip bir heyecan vardı. Takımlar kırışmasın diye elimle düzelttim ve odaya girdim. Yatağa onu görmüş gibi gülümserken ne kadar aptal gözüktüğümü fark ettim.

Adam seni takmıyor, İdil... Sen de yatağına bakıp gülümsüyorsun! Raylı dolabın kapağını hafifçe kaydırdım. Deterjan ve parfüm kokusunu içime bir tinerci gibi çekip takımları yatağa serdim. Hepsini tek tek askılığa asarken aradaki boşlukta kahverengi bir kutu gördüm. Umursamamış gibi diğer takımı da alıp poşetinden çıkardım ve askılığa astım. Kutu resmen *beni al* diye bağırıyordu. Merakıma yenik düştüm ve kutuyu aldım. Kapağını açmaya çalıştım ama kilitliydi. Kulağımı dayadım ve hafifçe salladım. İçinde kâğıt vardı sanırım... Belki de para? Bakışlarım dolabın içine yaptırılmış kasaya kaydı. Aynen İdil, kasa varken kutuya koyar...

Biraz daha sallayıp hayal gücümü zorladığımda, aklıma gelen tahminle elektrik çarpmış gibi kutuyu attım. Kesin eski sevgilisinin resimleri ve mektupları vardı... Atmaya kıyamamıştı. Kesin! Allah'ım... Elim ağzımda, dünyanın sonunu getirecekmiş gibi kutuya çekingen bakışlar atarken gözlerim hızla doldu. Adam eski sevgilisini unutamamıştı, bir de beni *öpü*'lemişti! Pislik! Adi Sinan Tümer! Ben, bir haftadır parçalanmak için en ufak darbeyi bekleyen kalbime sahip çıkmaya çalışırken adam eski sevgilisinin anılarını kutuda saklıyordu! Geriye kalan takımları hırsla yerleştirdim. Poşetleri toplayıp odanın kapısını içerideymiş gibi çarptım. "Allah beni kahret–" Merdivenlere yöneldiğimde, Sinan Bey'in son basamakta olduğunu gördüm. "HOŞ GELDİNİZ!" diye bağırdım.

Elleri cebinde, dalgın bir ifadeyle beni süzdü. "Hoş bulduk?" Odasının kapısına baktı. "İçeride birisiyle mi kavga ettin, İdil?" Adımı söyleme, adımı söyleme! Ne dediğini unutuyorum!

"Evet!" dedim poşetleri tortop hâle getirirken. "Hayalet... Bir hayalet gördüm."

Güldü. "Ne?"

"Gidecek gibi de değil..."

"Allah Allah..." Kaşlarını çattı. "Tam olarak nerede gördün?"

"Dört bir yanı sarmış. Artık ne yaşattıysa... Pek bir sinmiş her yere. Neyse," dedim omuz silkerek. "Beşiktaş'a ve size başarılar."

İğnelemelerimle bana şaşkın şaşkın baktı, bir tanesini bile anlamadığına emindim. "İdil, iyi misin?"

"Muazzam. Bundan daha iyi olamazdım," dedim ve yanından sinirle geçtim.

"Tuana yattı mı?" Pelin Hanım Beşiktaş formasını bana attı. Eteğinin üstüne giydiği formasının uçlarını eteğinin içine sokmuştu. Bu hâliyle bile şıktı!

Formayı düşmeden yakaladım. "Evet... Uyuyor. Sabaha kadar uyanmaz. Dediğiniz gibi bugün hiç uyutmadım."

"Tamam." Başını salladı ve Rümeysa'yla Ayşe ablaya baktı. "Siz de formalarınızı giyin." Ayşe abla elini başına koydu. "Sinan Bey'e, başı ağrıyormuş, yattı dersiniz... Valla benim kalbim kaldırmaz," dedi ve bar taburesinden kalktı.

"PELİN!" diye bağırdı Ömer Bey. "Son 5 dakika!" Yüreğim ağzımda alt kattaki lavaboya girdim ve Pelin Hanım'ın bana ayarladığı Beşiktaş formasını giydim. Tişörtümü de sepete atıp aynadan kendime baktım. Sırıttım. Yakıştı kız!

"İdil! Rümeysa!" diye seslendi Pelin Hanım. Lavabodan çıktım ve holden salona baktım. Sinan Bey tekli koltuğa oturmuş, üstünde Beşiktaş formasıyla dünyayla bağlantısını kesmiş gibiydi.

Rümeysa beni ittirince, onu inceleyemeden salona girmek zorunda kaldım. Sinan Bey'in bakışları bana çevrilmişti. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ve... Ela gözleri parladı. YEMİN EDERİM PARLADI! "Yakışmış, İdil," dedi düz bir sesle. Ata elindeki cipsle bana ve Sinan Bey'e şaşkın şaşkın bakmaya başladı. "Teşekkürler, Sinan Bey..." dedim ve gülümsedim.

Rümeysa bozulmuş bir şekilde yemek masasından bir sandalye çekti. Beni kendine doğru çekti. "Sinan Bey'e fazla yaklaşma."

"Abartma Rümeysa... En fazla ne kadar sinirlenebilir ki?" dedim ve masum masum oturan Sinan Bey'e baktım.

"SENİN BEN GELMİŞİNİ GEÇMİŞİNİ, ANADOLU'YA YERLEŞEN BEYLİĞİNİ..." Sinirle ekrana bağırdı. "GAVAT!" Sinan Bey oturduğu tekli koltuktan ikinci dakikada kalkmıştı ve sanırım geriye kalan seksen sekiz dakikayı ayakta izlemeyi planlıyordu. Yeni küfürler keşfetmiştim sayesinde... "Ulan..." Hırsla el kol yaptı. "VURSANA! TOP ORADA! CEYHUN ŞEREFSİZİ VURSANA! Telefonum nerede benim? Arayacağım şunu!"

"Amca maçta..." dedi Ata zayıf bir sesle.

"Son 3 dakika..." diye hatırlattı izleyenlere spiker. "Maç 1-1 berabere mi bitecek, yoksa bir atak gelecek mi?"

"GELİR GELİR!" Sinan Bey etrafına baktı. İstemsizce Rümeysa'ya tutundum. Beni fırlatacak gibiydi.

Ömer Bey, endişeyle Sinan Bey'e baktı. "Sinan, bir dur ya..."

"Korner!" diye bağırdı spiker heyecanla.

"GOL YE... GOL YE..." dedi Sinan Bey tehdit edercesine. "Ye. Ye de ben sana ne yediri–"

Ömer Bey öksürdü. "Sinan! Terbiyesizleşme!"

Karşı takım kornere geçerken yüreğim ağzımdaydı. Gol yerlerse... Sinan Tümer her an kalp krizi geçirebilirdi. Elleri yumruk oldu. "Bak, oyalanıyor," dedi sinirle. "OYALANMA LAN, ATSANA AT!"

Rümeysa kulağıma doğru, "Eğer ki orada bir süs olsaydı, onu televizyona atacaktı... Ama ben hepsini aldım!" dedi ve sinsi sinsi güldü.

Beşiktaş'ın kalecisi kornerden gelen topu uzaklaştırdı ve topu sürmeye başlayan futbolcuyu gören Sinan Bey, "Aferin... Sür koçum, bir dakika kalmış. Sür, gol at! Kesin yaparsın..." diyerek alay etti. Alay ettiği Ceyhun, orta sahayı aşıp ceza sahasına ilerlerken Ömer Bey ve Ata yerinden doğrulmuştu. "Atacak galiba..." Sinan Bey yumruğunu çenesine götürdü. "At lan..." dedi sinirle.

"Ceyhun ceza sahasında, Ceyhun vuruyor... Ceyhun vurdu... KAÇIRDI!"

"LAN!" Sinan Bey delirmiş gibi etrafa bakarken Ata'nın önündeki sehpayı gördü.

Ata nereye baktığını anlamış gibi hemen kolasını aldı. "Amca... Hayır..."

Sinan Bey sehpayı aldığı gibi, televizyona doğru gelişigüzel fırlattı. "AYAĞINA SOKAYIM SENİN CEYHUN!" Ekranı çatlatan sehpa yere düştü. Sinirle tekrar aldı ve vurmaya devam etti. "Senin... ben... gelişine..." Her kelimesinde televizyona bir darbe indirirken şaşkınlıktan ağzımı kapatamıyordum.

Ömer Bey ayağa kalktı ve telefonunu çıkardı. Yanımızdan geçerken "İyi akşamlar, Zafer... Ben televizyon sipariş etmek için..." dediğini duydum.

Sinan Bey elindeki sehpayı hıncını alamamış şekilde parçalara ayırırken Pelin Hanım ayaklanmıştı. Rümeysa'ya eğildi. "Asıl sehpa takımını yarına kadar çıkarma... Bunları kırsın dursun," diyerek salondan ayrıldı.

Ata elindeki kolayla bize geldi. "Rümiş ve İdil ablacığım, şimdi amcamın sakinleşme süreci... Yalnız bırakıyoruz..." O da usul usul salondan çıktı. Rümeysa da sandalyeyi yerine koyup mutfağa geçerken, ayağa kalktım. Sinan Bey derin bir nefes aldı.

"İyi misiniz?" diye sorma cesaretini nasıl bulmuştum bilmiyordum ama... Demiştim işte!

Sehpanın ayağını yere attı. Başını hafifçe arkaya attı ve gözlerini kapatıp birkaç saniye öylece durdu. "İdil..." dedi zayıf bir sesle.

"Efendim, Sinan Bey?"

Gözlerini açtığında, en sevdiği oyuncağı kırılmış bir çocuk gibi hüzün doluydu bakışları. Sertçe yutkundu ve bana doğru yaklaştı. Kendimi en kötü habere hazırlamışken aniden bana sarıldı ve "Berabere kaldık..." dedi kahrolmuş bir şekilde.

14. Bölüm

Çalan kapıya koşturan Rümeysa'nın birkaç saniye sonra "Hoş geldiniz, Cihangir Bey," dediğini duydum. Sesindeki heyecan çok netti ve o an anladım ki bu kız 'Tümer' soyadına âşıktı.

Tuana'yı kucağıma alıp bulunduğum yerden kaçma planı yaparken Cihangir Bey'in, "Şunu tut," diyerek bir yeleği Rümeysa'nın eline tutuşturduğunu gördüm. "Ağustostayız ya! Kurşunla ölmezsem, bu yelek beni öldürür sıcaktan! Şunu da al..." Silahını çıkarıp koltuk altından geçen kılıfı yeleğin üstüne bıraktı. "Bunu niye kullandım, bilmiyorum."

"Yelek çok ağır..." dedi Rümeysa sızlanarak.

Cihangir Bey silahının içini kontrol ederken, "Bir yere bırakarak ağırlığından kurtulabilirsin," dedi alayla. "Uyanan yok mu?"

Rümeysa "Birazdan inerler..." diyerek salona girdi.

Cihangir Bey başını kaldırdı ve silahına odaklanmış bir şekilde beni gördü. "Günaydın, İdil." Nereye baktığımı görünce sırıtıp silahı bana uzattı. "Sevmediğin insanları öldürmek için mükemmel bir fırsat?"

O an nasıl bir cesaret geldi bilmiyorum ama, "Beni hiç yormayın, siz silahı kendinize çevirin ve tetiği çekin," dedim.

Kaşları havaya kalktı, duyduklarından emin olmak ister gibi gözlerini kıstı. Al işte! Mizahşör adamın bugün alınganlığı tutmuştu! Yüreğim ağzında cevabını beklerken işaret parmağını bana salladı. Bir öğretmen gururuyla, "Aferin! Güzeldi... Etkilendim," dedi ve beyaz tişörtüne baktı. Minik kırmızı damlaları görünce omuzları çöktü.

Bu esnada Pelin Hanım ve Ömer Bey bir ağızdan, "Günaydın," diyerek hole inmişti. Kısa bir sarılmadan sonra, Pelin Hanım tişörte baktı. "Ne oldu?"

"Ketçap, Pelin."

Pelin Hanım 'hıı' dercesine dudaklarını büzdü. "Sana ceza, böyle otur."

Ömer Bey etrafa bakındı. Rümeysa oflaya puflaya gelirken, "Sinan ve Ata uyanmadı mı?" diye sordu.

Rümeysa omuz silkti. "Görmedim, Ömer Bey."

"Beşiktaş'ın maçı vardı, değil mi? Merkezde izleyebildim biraz. O Ceyhun'a gördüğüm yerde dalacağım." Gözlerinden belli belirsiz bir öfke parıltısı geçti. "Of, neyse! Bakın Şafak operasyonundan geliyorum, kafam bir milyon. Hem," diyerek mutfağa soktu başını, "Ayşe ablam da mıhlama yapmıştır kesin. Soğutmak olmaz!"

"Bak ununu döktüm kavuruyorum, geç sen masaya..." dedi şefkatle Ayşe abla. Cihangir Bey bizi orada öylece bıraktı ve bahçeye çıkıp sandalyeye kuruldu.

Masaya oturduktan birkaç dakika sonra, omzumun hemen arkasından aldığım o kokuyla istemsizce duruşumu dikleştirdim. Yanımdaki hareketlilik, solumdaki boş sandalyeye yöneldi. Sinan Bey soğuk soğuk "Günaydın," dedi ve sandalyesini çekti. Masada olduğumuz için onu süzecek kadar zamanım yoktu ama yüzüne bakıp gülümsedim. Mutsuz olduğu etrafına attığı ilgisiz bakışlarından belliydi.

"Of, çok mutsuzum, okul başlıyor..." Yanımdaki boş sandalyeye oturan Ata, arkasına yaslandı ve masa boşluğuna doğru kaymaya başladı.

"Oğlum düzgün otursana," dedi Ömer Bey dişlerinin arasından.

Ata uyarıyla tekrar yerinden doğrulurken "Cihangir abi!" dedi heyecanla. "Üstünde kırmızı damlalar görüyorum?"

"Moda," dedi gıcık gıcık. "Ya anlatsana, severim operasyonlarını... Biliyorsun!"

Cihangir Bey, dünden razıymış gibi lokmasını çiğneyip çok bilmiş bir havaya bürünürken, "Önce ben konuşayım," diyen Sinan Bey'e döndük. "Dün için..." Hepimize kısa kısa bakışlar attı. "Üzgünüm." Kısa bir süre sustu ve omuz silkti. "Bu kadar."

"Çok konuştun ya..." diyerek dalga geçen Cihangir Bey bakışlarını bize çevirdi. "Sabahın 5'i. Hayatımı sorguladığım saatlerden biri... Uyumak varken neden uyanığım, neden bu gecekondunun önündeyim diyerek kendime kızdığım dakikalar..." Kısa bir nefes aldı. "İçeri girdik ve otuz kilo esrar, on kilo eroin bulduk. Ya adam saksıya marijuana ekmiş! Şaka gibiydi... Bir de gelmiş yüzsüz yüzsüz bana silah tutuyor! Bana, bana..."

"Cihangir Tümer'e..." diyerek Bihter tonlamasını yapan Ata, sağındaki Ömer Bey'in ona elindeki bıçağı kaldırmasıyla bana doğru yanaştı.

Cihangir Bey ona aldırmadı ve tişörtünü gösterdi. "Bu da oradan ufak bir hatıra..." Dalgın bir şekilde soğumuş mıhlamanın katılaşan peynirini ayırmaya girişti. "Bunu içecek gençleri düşündüm. Kendime kızgınlığım geçti. Beşte uyanık oluşumu sorgulamayı bıraktım." Bıçağını havada salladı. "Cebinde gram uyuşturucu taşıyan insan bırakmayacağım..."

"İlk defa seni destekliyorum," dedi Pelin Hanım gülerek.

Cihangir Bey, "Teşekkürler, desteğin benim için çok önemliydi," diyerek tatlı tatlı sırıttı. Göz ucuyla Sinan'a bakarak, "Sinan, dünkü maç..."

"Yapma!" dedi dişlerinin arasından. "Sakın, Cihangir."

"Ben de Beşiktaşlıyım? Hoş, kim Beşiktaşlı değildi ki?" Herkese tek tek baktıktan sonra bakışları bende durdu. "İdil, sen?"

Sinan Bey benim yerime konuştu. "O da Beşiktaşlı," dedi.

"Bir sempati duyuyorum diyelim..." dedim ve başımı kaldırıp tatlı tatlı gülümsedim.

Kaşları hafifçe havaya kalkmıştı. "Beşiktaşlı olduğunu ima ediyor."

Bu kadarı yeter. Adam dünden beri evde sıkı yönetim ilan etmiş, herkesin sabrını zorluyordu. "Sizin zorunuzla mı Beşiktaşlı olmamı isterdiniz yoksa severek, gönül vererek desteklememi mi?"

Böyle bir şey beklemediği duraksamasından belliydi ama hafifçe gülümsedi ve başını hafifçe yana yatırdı. "Seni Beşiktaşlı yapacağımı söylemiştim, sözümün arkasındayım. En kısa zamanda çalışmalara başlayacağım." Sakin ol... Hiçbir şey olmamış gibi yapmaya devam!

Ömer Bey kocaman bir kahkaha attı. "Necmi Bey Fenerbahçeli'ydi değil mi?" dedi bana bakarak. Ailem beni birkaç kez ziyarete geldiğinde, Ömer Bey 'Kızlarını emanet ettikleri aileyi tanımalarını isterim' diyerek onları bizzat eve davet etmişti. Tanışıyorlardı ve her zaman görüşmeseler de arada ben olduğum için birbirlerinden haberdarlardı. "Evet, Fenerbahçeli."

Ata bir kahkaha koyuverirken Sinan Bey onu alakadar etmiyormuş gibi umursamaz bir şekilde kahvaltısına döndü. Resmen tehdit olarak bile görmüyordu! "Amca, işin zor..." diyen Ata, dirseğiyle beni dürttü. Ona döndüğümde, göz kırptığını gördüm.

Bebek arabasıyla sağa sola makas atan Belgin kocaman bir kahkaha patlattı. "Televizyonu mu kırdı? İdil, evlendiğinizde düşünsene, senin kafanı televizyona falan vuruyormuş... Bu kıskandırılmaya da gelmez ha! Sana pata küte dalar..." Kafasında kurguladıklarıyla krizlere girerken arabayı sürmeyi bıraktı.

"Bence bu bir hastalık." Şahsenem, dondurmanın külahından akan dondurmayı telaşla yaladı. "Resmen sinir krizi geçirmiş. Üstelik kıskançlık kadar berbat bir şey yok."

"Seni arkadaş grubumuzdan atıyorum." Belgin onu hafifçe ittirdi. "Git! Bu kadar gerçekçi düşünme Allah aşkına... Kıskançlık kadar güzel bir şey var mı? Aşkın tadı tuzu biberi! Hem... Adam çocukluğundan beri âşık takımına, ne yapsın?"

"Tek takımına değil..." dediğimde, ikisi didişmeyi bıraktı. Denize hüzünlü bir bakış attım. "Odasında bir kutu buldum. İçinde eski sevgilisinin fotoğrafları vardı galiba..."

Belgin elini kalbine bastırdı. "Hassiktir ya..." dedi irileşen gözlerle. "Adam eski sevgilisinin anılarını mı saklıyor yani? Çok duygusal... Dur!" Koluma dokundu. "Hiçbir şey olmamışçılıktan, yaraları sarma taktiğine geçiyoruz."

"Kızlar..." Derin bir nefes aldım. "Sinan Tümer bitti."

"Hiç olmadı ki..." diyerek kendi kendine mırıldanan Şahsenem'e sol yanımdan vurulmuş bakışı attım. "Yani..." Ofladı. "İdil, eğri oturup doğru konuşalım. Anlık bir hoşlantı olabilirdi."

"YA SİZ DALGA MI GEÇİYORSUNUZ?" Karşı şeritten tempolu bir şekilde yürüyerek gelen yaşlı adam çığlığımla gerisin geri gidince utancımdan gözlerimi kapadım. "Bir dediğiniz bir dediğinizi tutmuyor!"

"İdil, ben sana her zaman ne derim..." diyen Belgin, beni teselli etmeye girişti. Güç toplamış bir şekilde gözlerimi açtım. "Kızlar, bir anlaşma yapalım... Artık Sinan Tümer konusu kapansın mı?" İkisi birbirine, 'ne diyo bu be' bakışı attıktan sonra bana döndüler. Hafifçe onayladıklarında gülümsedim.

Belki konusu kapanmıştı ama içimdeki o hüzün geçmemişti...

Nedense her gündüzüm her gecem birbirinden farksız gibi gelmeye başlamıştı gözüme. Sinan Tümer geleli 1 ay olmuştu ama hayatımı öyle bir doldurmuştu ki önceden ne yaptığımı hatırlamakta zorlanıyordum. Clive Christian'a bakıp aptallığımı düşünürken telefonuma uzandım. Gruptaki mesajları okurken gözlerim istemsizce dolmaya başladı. Allah'ım, bu hayal kırıklığı da neyin nesiydi? Yemek yiyemiyordum, Ata'nın esprilerine gülemiyordum, Rümeysa'nın başlayan Cihangir Bey hayranlığıyla dalga geçemiyordum, kızlarla eğlenemiyordum... İnternet bağlantısını açtığım için bildirimler arka arkaya yığılırken tanıdık isimle duraksadım. Sinan Tümer, Whatsapp'tan yazmıştı.

Yatağımdan doğruldum ve gruptan çıkıp sohbetlerime baktım. Oradaydı! Yazalı sadece bir dakika olmuştu! Titreyen parmaklarımın arasından telefon usulca kaydı, hayal gördüğüme emindim... Sinan Bey akşam yemeğine gelmemişti. Dışarıdaydı ve yüksek bir ihtimalle deliler gibi eğleniyordu. Bana neden yazsındı ki?

Sohbeti açtım ve cümleyi defalarca okurken çevrimiçi olduğunu gördüm. Gerçekten yazmıştı.

- Niye uyumuyorsun? 2:06

Çığlığımı bastırmak için elimi ağzıma götürdüm. Bana neden uyumuyorsun diye sormuştu! HEM DE DIŞARIDAYKEN! Derin bir nefes almaya zorladım kendimi. Hiçbir şey olmamış gibi telefonu iki avucumun arasına aldım.

- Arkadaşlarımla konuşuyorum. ☺ 2:07

Adamdan mesaj bekliyormuş gibi bir dakika içinde cevap vermeme kocaman bir alkış... Mesajına görüldü yapmamak için hemen konuşmanın ekran resmini aldım ve gruba attım. Whatsapp'tan çıkıp yatağa yüzüstü uzandım. Mesajını beklerken sırıtıyordum. Sırıtma... O ümitli, aptal âşık gülümsememi siler silmez bildirim sesiyle irkildim. Kilidi açıp mesajı bildirimden okudum.

-Kimle? 2:08

Aferin Sinan Tümer! Sen zaten bekletilecek insan değilsin ama bekletmemen de hoşuma gitmedi değil... Birkaç dakika geçmesi için bir hayli çabaladım. O esnada gruptan bildirimler yağarken Whatsapp'a girdim. Attığım mesaj mavi tik olmamıştı. Son görülmesi kapalıydı! Allah'ım, şimdi delirecektim!

- Arkadaşlarım, Sinan Bey ☺

Attığım itici gülümseme yüzünden mahcup bir ifadeyle profil fotoğrafına baktım. Vicdansız, ne güzel de bakıyordu dışarı...

- Herhalde gündelik hayatlarında kullandıkları, insanların onlara seslendikleri bir isimleri vardır?

Emoji falan kullansa, bir güzel şakaya vuracaktım ama adam aşırı ciddiydi. ':)' gülümsemesini bahşetsen bari? Ekran resmi aldım ve hemen kızlara attım. Anında mavi tik oldu. 'Ne yazayım?' diye sordum.

Şahso: İdil, uzatma. Biraz sinirli gibi yazıyor. Sen bizimle konuştuğunu söyle ve iyi geceler de.

Belgin: SAANA NE DESENE YS O KİMMİŞ KİM SİNAN TÜEMR DİYE HER ŞEYİNİ ANLATACAK HALNŞİN YIOK YA!

Belgin'e aldırmadan Sinan Bey'in sohbetine girdim.

-Şahsenem ve Belgin. Ben yatıyorum, size iyi geceler.

Yok, bu olmadı. Bir şeyler daha yazmalıyım ki içim soğusun!

- Pardon, iyi eğlenceler ☺

Zafer edasıyla ekranı kapatıp yatağıma uzandım. Az önce beni teselli eden Christan'ı çekmeceme kaldırdım ve son lafı söylemenin huzuruyla mükemmel bir uykuya daldım.

"Ee-da-il.." Tuana renkli halkalardan oluşan tırtılı çekip incelerken bir şeyler anlatıyordu. "Na-nae..."

Ata ona ilgisiz bir bakış attı. "Türkçe konuş, Tu."

"Umarım birden dile gelir ve 'önce sen konuş' der." dedim ters ters. "Kardeşine karşı biraz ilgili ol Ata."

Koltuğa yaklaştı ve başını hafifçe okşadı. Tuana kim olduğuna bakmak için başını kaldırınca abisini gördü. Gözleri parladı, gülümsemesi büyüdü. "Ya..." dedi Ata içli içli. "O bakış neydi öyle? Dur, çok içimi acıttın." Cebinden para çıkardı. "Al, hadi al." Elinde salladığı parayı anında kapan Tuana, kâğıdı ikiye ayırmıştı. "O YİRMİ LİRAYDI!" Ata, acıyla inleyerek iki parçayı hemen parmaklarının arasından çekti. "Sana..."

"Yirmi liranı da al git, sana sevgi ver dedim. Emekli albay gibi para vermeni isteyen olmadı!" Ani çıkışıma şaşıran Ata, Tuana'yı kucaklayıp

acemice severken hole bakmaya başladım. Sinan Bey'den ses yoktu. Acaba eve gelmiş miydi? Üstelik o cevabımdan sonra bir şey de yazmamıştı.

"Evet, baba..." diyerek merdivenlerden inen Ömer Bey'i, arkasından da telefonu kulağına dayayarak bir şeyler duymaya çalışan Pelin Hanım'ı gördüm. "Anadolu Kavağı'na mı?" Kaşları havaya kalktı. "Neden olmasın... Haberleşiriz," dedi ve telefonu kapattı.

"Ne diyor?" dedi Pelin Hanım merakla. Ömer Bey önce bize baktı, sonra Pelin Hanım'a. "Sinan da gelsin, kahvaltıda konuşalım."

"Yine ne oldu?" diye söylenen sesin sahibiyle, kaçmak için ayaklandım. Adama dün trip atmıştım resmen!

"Bir şey olmadı, babam aradı."

"Tamam işte. Bir şey olmuş. Ne diyor?"

"Kahvaltıda söyleyecekmiş," dedi Pelin Hanım. Kenara sinmek için bir adım attığımda, "İdil, Ata? Hadi..." Uyarısıyla o tarafa dönmek zorunda kaldım. Gece dışarıda olan bir adama göre oldukça dinç ve temizdi. Gri takımının ceketini ve kravatını kolunun altına almış, ters bakışlarıyla beni süzüyordu. Uçları ıslak saçları, hafifçe alnına doğru düşmüştü. Bu kadar harika olduğunu bilse... Kes İdil!

Ata ilgili bir abi gibi Tuana'yla bahçeye çıkarken Rümeysa ve Ayşe ablaya, "Günaydın," diyerek yerime ilerledim.

Sinan Bey, üçüncü kahvesini içerken Ömer Bey'e baktı. "Ee? Söyleyecek misin?"

"Annemle babam yarın İstanbul'a gelecekmiş. Biliyorsun, bu tarafları pek sevmiyorlar. Neymiş, trafik yoğunmuş, insan fazlaymış... Ankara'da hiç araba ve insan yok sanki..." diye söylendi. "Her neyse. Anadolu Kavağı'ndaki yalıya geçmeyi düşünüyorlar. Birkaç gün orada vakit geçirmek istiyorlarmış. Siz de gelin dedi." Ardından ekledi: "*Gelin* dedi. Rica etmedi yani..." Sinan Bey teklifi düşünürcesine arkasına yaslanınca Ömer Bey kaşları havada ona baktı. "Herhangi bir işin var mı? Maç anlatımı, yemek, toplantı..."

"Benim yerime bunları düşünecek menajerim hâlâ burada değil," dedi soğuk soğuk. "Düşünüyorum şu an."

Ata başını hevesle sallıyordu bu esnada. "Gidelim, baba. Derslerim hâlâ başlamadı. Son son kopayım."

Pelin Hanım bana bakarken yerinde kımıldandı. İşte geliyor. "İdilciğim, bir planın var mı?"

Sinan Bey gibi bir an duraksadım. Tabii ki de yoktu ama meraklı gözükmemek için düşünüyormuş gibi yaptım. "Hayır." Sinan Bey'le aynı anda cevap verişimiz, beynimde Belkıs Özener'in sesi ve *'Ayırmasın mevlam bizi ömür boyunca...'* dizelerinin yankı bulmasına sebep oldu. Sinan Bey'e ters ters bakmam onu iyice keyiflendirmiş olacak ki kahvesinden bir yudum alırken dudaklarının kenarının kıvrıldığını gördüm. "Tamam... O zaman sen de gelirsin. Anadolu Kavağı'na daha önce gittin mi? Aslında İstanbul içinde ama ne zaman gitsem kendimi bambaşka bir yerde gibi hissediyorum."

"Kasaba gibi," dedi Ata. "Küçük ve samimi."

"Gitmemiştim." Ömer Bey tatlı tatlı gülümsedi. "O zaman yarın hep beraber Anadolu Kavağı'na gidiyoruz."

Sinan Bey'in dalgın bir şekilde, "Gidelim..." diyerek mırıldandığını duydum.

Anlamsız salı günüm, ilk defa bir anlam taşıyordu. Belgin beni düşüncelerimden uzaklaştıracak şekilde bağırdı. "İdil, kayınvaliden ve kayınbabanla tanışacaksın! Allah'ım, şaka gibi ya..."

"Geri zekâlı! Artık İdil'i heveslendirme."

"Sen kes be! Ellerini öpmeyi unutma, tamam mı? Ama tam öpme, çeneni değdir sadece... Yanaklarını da sulu öpme, tükürük bırakma!"

"Kızlar, kapatıyorum. Tuana'nın çantasını toplamam gerekiyor. Kendinize dikkat edin."

Şahsenem derin bir nefes aldı. "Seni çok seviyorum... Üzülmeni istemiyorum."

"YA KES!" diye bağırdı yine Belgin. "Ölüme gidiyor sanki! İdil, kuzum sen gel... Hemen Turan abiye haber salacağım. Sarma sigara için biraz şey versin..." Sırıttı. "Anladınız, değil mi?"

Telefonu yüzlerine kapattım ve Tuana'nın çantasını son defa kontrol ettim. Gerekli her şeyi içine koyduğuma emin olduktan sonra fermuarını çektim. Kendi çantamı da alıp aşağı indim. Rümeysa hafifçe zıplatarak Tuana'yı oyalamaya çalışıyordu. "Geldi İdil ablası, bak geldi!"

Kapıda bekleyen İbrahim çantaları alırken Tümer ailesi merdivenlerden indi. "Akşam yemeğine yetişemeyeceğiz galiba." Ömer Bey saatine baktıktan sonra İbrahim'e döndü. "Araba hazır mı?"

"Evet efendim." Ömer Bey anahtarı alıp Ata'ya fırlattı. "Sen süreceksin."

"Baba, o Porsche," dedi ve dışarıdaki kırmızı arabaya baktı.

"Babam da bize en sevdiği arabasını vermişti. O arabaya bir şey olacak korkusuyla dikkatli ve iyi bir şoför oldum. Sen de öyle olacaksın."

Ata başını hızla sallarken, "Amcam?" diye sordu.

Pelin Hanım, Rümeysa ve Ayşe ablayla vedalaşırken, "Kanaldaymış. O da şimdi çıkıyor," dedi.

Ata, titreyen elleriyle direksiyonu kavramıştı. Arkada yanımda oturan Pelin Hanım'la gülüştük. Tuana, abisinin soğuk terlerini görüyormuş gibi öfkeyle babasına bir şey söylemeye başladı.

"30'la gidiyorsun, Ata."

"Farkındayım baba."

"At arabası değil bu."

Ani bir fren yaptı. "İnmek istiyorum!" Kapıyı açmaya yeltendiği gibi Ömer Bey onu yakasından tuttu. "Baba... Yapamayacağım! Şu yola bak, çok kötü!" Paneli gösterdi. "Üstelik bu Porsche! Pedala parmak ucum değse, ibre 70'i görüyor."

"Oğlum yalıya 5 dakika kaldı," dediğinde bakışlarımı dışarı çevirdim. Sahil ayağımızın dibindeydi. İnsanlar denize giriyor ve piknik yapıyordu. "Hadi, yukarı sür. Bu kadar gittin, saçma sapan iş yapma."

Ata arabayı tekrar çalıştı ve dümdüz sürmeye devam etti. "Bitti, dayan..." diyerek kendini sakinleştirirken nefes alış verişleri daha da sıklaşmıştı. Arabayı yavaşlattığında, gerilerek beyaz yalıya baktı. "Dedeme bak! Nasıl park etmiş ya, of!"

"Bize araba sürmeyi deden öğretti," dedi ters ters Ömer Bey.

"Öyle mi? Amcam Formula pilotu gibi kullanıyor, dedemin adrenalin bağımlısı olduğunu sanmıyorum," diyen Ata, arabayı yan aynalardan bakarak park etti. Pelin Hanım arka koltuktan oğlunun yanaklarını sıktı. "Aferin benim yakışıklıma..." diyerek arabadan indi. Ben Tuana'yı

aldım, Ata da bagajı açıp çantalara uzandı. Rıfat Bey'in eski klasik arabasının yanından geçerken içini üstünkörü inceledim. Arabadan pek anlamazdım ama çok bulunan bir parça olmadığına emindim. Her yeri nostalji kokuyordu. Tıpkı beyaz, üç katlı yalı gibi. Eski ama bir o kadar canlıydı. Geniş arka bahçesi, renk renk çiçekler ve ağaçlarla doluydu. Verandada oturan iki kişiyi görünce ister istemez duruşumu dikleştirdim. Camekândan hafif tombul, kısa bir kadın çıktı. Tepsideki fincanları masaya bırakırken bizi fark etti. Şaşkın bir nidayla gülümseyince sırtı dönük olan Rıfat Bey ve Oylum Hanım bize döndü.

Oylum Hanım'ın güzelliği karşısında nefesimi tuttum. Zarif bir şekilde sandalyesinden kalktı. Uzun boylu ve boyuna göre ideal kilodaydı. Kahverengi kısa küt kesim saçları kemikli yüzüne çok yakışmıştı. Parlayan yeşil gözleri benim üstümdeydi. "Hoş geldiniz!" Ata, dilim babaannesi demeye varmadığım Oylum Hanım'a sarılırken Rıfat Bey de oğlu ve geliniyle kucaklaşmıştı. Kırlaşan saçları ve ela gözleri, gözümün önüne orta yaşlardaki Sinan Bey'i getirdi. Birbirlerine benziyorlardı...

"İdil," diyerek beni takdim eden Pelin Hanım, Tuana'yı kucağımdan aldı.

Oylum Hanım, dudaklarında keyifli bir gülümsemeyle bana kollarını açtı. Ağlayacaktım... "Merhaba Oylum Hanım, sizinle tanıştığıma..." Konuşmama müsaade etmedi.

"İdil, çok fazla resmiyet sevmem. İçinden geldiği gibi davran. Buna daha sıkı sarılarak başla..." Belgin bu sahneyi görse haykıra haykıra ağlardı. Dediği gibi ona daha içten sarıldım. Benden uzaklaştı ve Rıfat Bey'e elimi uzattım.

"Memnun oldum, İdil." Sinan Bey resmiyetini ondan almış olmalıydı.

"Ben de efendim..."

"Sağ olsun, Cemile hemen gelmiş," diyerek bana da onu tanıtmış oldu. "Evi havalandırmış... Kahvemiz bile hazır... Siz de ister misiniz?"

Hep bir ağızdan 'hayır' dedik. Oylum Hanım etrafa baktı. "Sinan nerede?"

Ömer Bey, verandadaki koltuğa oturdu. "Yarım saate gelir." Rıfat Bey yerine tekrar geçerken Ata bana sandalyeyi gösterdi. Yan yana oturduk. Pelin Hanım ise kucağındaki Tuana'yla Ömer Bey'in yanına doğru yönelmişti.

"Dün nasıldı?"

"Yine televizyon kırıldı. Neyse ki her sene lig başladığında bizim evde olmuyor..."

Rıfat Bey güldü. "Artık olacak galiba... Eve çıkmayı falan düşünmüyor mu?"

"Ay baba," dedi Pelin Hanım, "sakın aklını çelme. Bizde kalsın. Kafası daha rahat olur. Rümeysa onun düzenine, tertibine alıştı. Şimdi ev alacak, düzeniyle uğraşacak, çalışan ayarlamak falan..." O anları yaşamış gibi gözlerini sıkıntıyla kapadı.

"Hem bekâr," dedi Oylum Hanım. "Yanlış anlaşılmalara çok açık..." Karı-kız demenin en kibar hâli...

Ata sırıttı. "Kesinlikle babaanne. Ama biraz geç kaldınız. Yaş otuz..."

Oylum Hanım gözlerini kıstı. "Bu yaşına kadar beni dinlememiş adam, şimdi 'evlen' dediğimde, 'tamam' demeyeceğine göre... Üstelemenin manası yok. Kendi tercihi."

Vay be... Evlenmesi için oğluna baskı yapmayan anne!

"Ama evlense iyi olur. Otuz nedir ya?" diyerek beni yanılttı. Hüzünlü bir sesle, "Bu bayağı büyümüş..." diye mırıldandı. Rıfat Bey sırıttı. Sinan Bey'in gülümsemesi gözümün önüne geldi ve ister istemez Rıfat Bey'i hayran hayran dinlemeye başladım.

"Tabii canım. Büyümüş canlı yayınlarda adam falan da dövüyor..." Kahvesine uzandı ve büyük bir yudum aldı. "Gelsin de konuşalım bir."

Oylum Hanım kahve fincanını bittiği için ortaya doğru ittirdi. "Çok geç kalmadan yemek yiyelim. Sinan da gelince yer artık... Cemile?" diye seslenerek içeri gitti.

Rıfat Bey yemekte buranın balıkçısıyla ilgili bir anısını anlatıp bizi kahkahalara boğarken güçlü bir motor sesiyle ilgi ve alaka dağıldı. Arkama bakmama bile gerek yoktu. Arabanın sesini tanıyordum.

"Oğlum! Hoş geldin!" Oylum Hanım sandalyesini ittirip ayağa fırladığında Tuana için kılçıklarını ayıkladığım lüferi tabağına koydum.

"Hoş bulduk." Çimendeki adım sesleri yaklaştı. Nefesim yavaşlarken sandalyemde hissettiğim baskıyla irkildim. Sandalyemin tepesindeki Sinan Bey'in parmakları, sırtıma değiyordu. "Afiyet olsun."

"Aç mısın?" diyen Oylum Hanım'a, olumsuz bir 'cık' sesiyle cevap verdikten sonra ayağa kalkan babasını öptü ve onun için ayrılan boş sandalyeye oturdu.

"Tabii, Yoros Kalesi de var... Çok güzeldir." Oylum Hanım hayran bir şekilde iç çekti.

"Yakın mı?" Babam bir tarih öğretmeniydi. Belki bu kale gezintisiyle gözünü boyayabilirdim. Çünkü hep tarihimin berbat olmasından yakınırdı... "Gitmek isterim."

Bir an duraksadı. "Çok değil..."

"Seni götürürüm." Sinan Bey'in sesiyle bakışlarımı Tuana'dan uzaklaşırdım. Muzip bir gülümseme ya da anlam dolu bakışlar bekliyordum ama renk vermeyişine bozulmuştum. Ne bekliyordun ki, İdil...

Başımı sallayıp sertçe yutkundum. "Aa... Şey... Zahmet etmenize gerek yok. Ben bir ara..."

Sözümü kesti. "Ne zahmeti? Annemin dediği gibi çok uzak değil. Gidebiliriz."

"Peki o zaman," diye mırıldandım tereddütlü bir şekilde. Ani planlar beni dehşete düşürüyordu, ne yapacağımı şaşırıyordum. Sakinliğimi korumalı ve pantolonun üstüne elbise giymek gibi bir salaklık yapmamalıydım.

"Çok geçe kalmamamız gerekiyor," dedi Sinan Bey. "Gün batımına yetişelim."

Pelin Hanım'a döndüm. "Eğer izin verir..."

Sözümü keserek hızlı bir şekilde başını salladı. "Tabii ki canım. Tuana bir yıllık omega ihtiyacını karşıladı," dedi ve kızına bir öpücük attı. Sandalyemi ittirip Sinan Bey'e doğru çevirdim bakışlarımı. "Çantamı alıp geliyorum, Sinan Bey."

"Bekliyorum."

Benim için ayrılan odaya çıkarken yüreğim ağzımda atıyordu. Yoros Kalesi neydi, neresiydi, bilmiyordum ama sadece ikimiz olacaktık! Hemen üstüme kısa bir bakış attım. Askılı lacivert, dizlerimde biten düz elbisemin üstünde kahve tonlarındaki, dönmüş olan kemerimi düzeltim. Aynı tondaki sandaletlerime gönülsüz bir bakış attım. Değiştirmek isterdim ama ilgi çeker diyerek vazgeçtim. Saçlarımı kilitli bir tokayla topladım. Güzel gözükünce sırıtmadan edemedim. Çantamı da aldım

ve aşağı indim. Sinan Bey'in, "Akşama geliriz," dediğini duydum ve elimi kalbimin üstüne bastırdım.

Kendine gel, İdil. Aptal olma! Adam sana etrafı gezdirmek istiyor! Her şeyi yanlış yorumlamayı bırak! "Geldim," dediğimde, Sinan Bey ayağa kalktı.

Masaya, "Görüşürüz," dedi ve beraber bahçeden çıkıp arabasına ilerledik. Ön kapıyı benim için açarken bir yandan kravatını gömlekten kurtarıp birkaç düğmesini açtı.

"Teşekkürler," dedim ve içeri yerleştim. Merhaba, Audi! Özledin mi beni?

Sinan Bey arka kapıya uzandı. Ceketini ve kravatını bıraktıktan sonra şoför koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırmadan önce gömleğinin kol düğmelerini çıkardı. Nereye koyacağını bilememiş olmalı ki bakışlarıyla düşünceli bir şekilde etrafı incelemeye başlamıştı. Üstündeki yeleğin küçük cebine uzanırken "Ben çantama koyayım isterseniz?" dedim ve avucumu ona uzattım.

"İyi olur, kaybetmeyeyim," dedi ve parmaklarının arasında tuttuğu, bir aylık asgari maaş olduğuna emin olduğum siyah düğmeleri bana verdi. Çantamın küçük köşesine koydum ve arabayı çalıştırdı.

Yoros Kalesi, aynı isimde bir kafeye de ev sahipliği yapıyordu. Açık alandaki kafeye ilerlerken oturup manzaraya karşı çay içen insanları izledim. Belki biz de çay içerdik... Aynen İdil, tavla falan da oynarsınız. Sen zar tutarsın, Sinan Bey fark eder... Sen de çirkefleşip 'Yok canım? Ben? Ya git! Yenilmeyi hazmedemiyorsun!' diyerek itiraz edersin.

"Buradan," diyerek bana sonu gözükmeyen basamakları gösterdi. "Yapmayın..." Of! Hiç çıkacak hâlim yoktu!

"Konuşurken bitiyor," dedi ve eliyle, hafifçe belime destek oldu. Ama bilmiyordu ki dizimin bağlarını çözdüğünü, yürümemi iyice zorlaştırdığını... Basamakları oflaya puflaya bitirdiğimde, o hiç yorulmamış gibiydi. Kalenin taş duvarlarına dikkatli bir şekilde bakarken ayaklarıma giren kum yüzünden hafifçe sallandım. "Doğu Roma döneminden kalma bir kale," dediğinde ona çevirmiştim bakışlarımı. "İmparatorluk zayıf düştükten sonra Cenevizlilerin eline geçmiş ve uzun süre onların elinde kalmış."

"İçine girebiliyor muyuz?" dedim merakla.

"Hayır..." derken, boş bir alana doğru yürümeye başladık. O an, kilitlenmiş yüksek kapıları gördüm. "Zaten içi bir arazi gibi. Kalenin diğer parçaları günümüze kadar gelememiş. Sadece yazıtlar var."

"Anladım..." Kalenin ön gövdesindeki açıklığa yaklaştım. İki yakayı birbirine bağlayan üçüncü köprüyü, tam ortadan batmaya başlayan güneşi uzun bir süre kollarımı birbirine bağlayarak seyrettim. "Çok güzel bir yermiş," diyerek Sinan Bey'e döndüm. Bana bakıyordu. Dilim, bakışları altında anında dolandı. "V-ve... Siz de bir hayli bilgilisiniz. Babam duysa beni öldürür. Kendi bir tarih öğretmeni olmasına rağmen bana bu kadar bilgi yüklemesi yapamadı."

"Tarih, yaşanılanlardan ders almadığımız sürece tekerrürden ibaret olsa da güzeldir..." Derin bir iç çekti. "Gidelim mi?"

"Tabii," dedim ve gülümsedim.

Eve döneceğimizi düşünürken Sinan Bey arabayı yokuş aşağı sürünce kaşlarımı çattım. "Eve dönmüyor muyuz?" Kaşlarını hayır dercesine yukarı kaldırdığında, etrafa bakmaya başladım. Sanırım bulunduğumuz yerin merkezine inmiştik. İnsanlar çok olmasa da gözle görülür bir kalabalık vardı. Sahil, bizden yirmi otuz adım uzaktaydı.

Arabayı durdurdu. "Hadi," diyerek beni inmeye teşvik etti. Arka koltuktan ceketini alırken ben de arabadan indim. Sıralı lokantalara bakarken iyice garipsemiştim. Aç olmadığını söylemişti. E ben de yemek yemiştim? Bakışlarımı yadırgamış olacak ki "Tam saati... Seninle rakı içeceğiz," dedi.

Eğer o an utanmasam, dizlerimin üstüne çöküp ellerim havada dua ederdim. Ben bunları da mı duyacaktım Rabbim? İç sesim kendini çoktan bırakıp rakı içmiş gibi dağıtırken "Bu doğru değil," diyerek karşı çıktım.

"Belki doğru, belki değil. Ama içeceksin," dedi ve benim bir şey dememe müsaade etmeden bir lokantaya girdik. Yüreğim hâlâ ağzımda atıyordu. Bizi yönlendiren garsonun dediklerini bile duyamıyordum. Kafamda sadece Tekirdağ rakısı ve Sinan Bey vardı.

Demirlerin önüne kurulmuş, açık havada denize sıfır olan masanın sandalyesine oturduğumda hâlâ şoktaydım. Sinan Bey ise rahat bir tavırla ceketini yan sandalyeye asmış, gelen garsona siparişini çoktan vermişti. "Sinan Bey..." diye sızlandım.

Gömleğinin kol kısmına çatık kaşlarla bakarken başını kaldırdı. "Evet?"

"Bu doğru değil..." deyiverdim yine. Dilim tutuluyordu işte! Bu adam karşısında bir geri zekâlı oluyordum!

"Deja vu yaşıyorum," dedi ve sırıttı. "Ara sıcak söylemedim. Yeni yemek yedin ne de olsa... Çok yüklenmeni istemem. Mezeyle idare edersin." Arkadan usul usul kulağıma ulaşan Zeki Müren'in sesiyle, daha fazla itiraz edemedim. Etsem de ayıp olurdu. Zeki Müren çalıyordu bir kere... Birkaç dakika sonra mezelerle gelen garson, servisleri, ince uzun rakı bardağını, karafakiyi, suyu ve buzları metal bir kap içinde getirdi. İlk defa rakı içiyormuş gibi heyecandan elim ayağım birbirine dolandı. Sakin ol İdil!

Sinan Bey'e çevirdim bakışlarımı. Saklamaktan çekinmediği bir tebessümle bana bakıyordu. "Midene dokunmasın," diyerek çırpılmış cacığı gösterdi bakışlarıyla. Evet, rakı mideye zarar vermesin diye başlamadan önce içilirdi. Sakin ol... Birkaç defa içtim ama Sinan Bey'in bakışları altında kıtlıktan çıkmış gibi bitirmem pek mümkün olmadı.

"Neden öyle bakıyorsunuz?" dedim Yeşilçam edasıyla.

"İki kişiyiz, masanın en küçüğü doğal olarak sen oluyorsun. Rakıyı bardaklara doldurmak senin görevin," dedi ve arkasına yaslandı.

Tatlı tatlı gülümsedim ve başımı salladım. Karafakiye uzanıp önce Sinan Bey'in bardağına, daha sonra da kendi bardağıma doldurdum. Karafakiyi bıraktıktan sonra su dolu olan sürahiye uzandım. Su hafifçe bulanırken özgüvenimin yerine geldiğini fark etmiştim. Ellerim titremiyor, o Karaköy kızı yavaşça sahneye çıkıyordu. "Buz ister misiniz?"

"Sanki geç kaldın buz için?" dedi şüpheli bir sesle.

"Önce koysaydım anasonun kokusu gider, rengi tam dağılmazdı." Çok bilmiş bir şekilde mezelerden tabağıma alırken, beni tebrik etmesini bekledim. Fakat bu durumdan pek memnun olduğu söylenemezdi. Suratı düştü ve gergin bir şekilde bardağa uzandı. Müzeyyen Senar'ın 'Kimseye Etmem Şikâyet' şarkısının, o yumuşak ezgisiyle gözlerimi huzurla kapadım. Bir rakı masasındaydım, karşımda... Karşımda da sevdiğim adam vardı.

Gözlerimi hafifçe araladım ve Sinan Bey'e baktım. Karanlık çökmüştü, lokantanın loş ışıkları altında, tam benim karşımdaydı. Dalgın bakışları denizdeydi; haberi yoktu ela gözlerinin daha derin ve izlenilesi olduğundan... Bardağa uzandığımda, bu anı bekliyormuş gibi, bakışla-

rını bana çevirdi. O an tekrar bir muallakta kaldım. "İçmeni istiyorum," dedi düz bir sesle.

Bakışlarımı ondan ayırmadan, bardağı usulca parmaklarımın arasına aldım ve ona doğru kaldırdım. Küçük bir kızın yaramazlığını yakalayan bir baba edasıyla, bardağına uzandı. Bardaklarımız tokuştuğunda, çarpışmayla bardakların çıkardığı o narin sese hevesle gülümsedim. Gözlerimi ondan ayırmadan dudaklarıma götürdüm ve o güzel tat, boğazımdan mideme doğru indi. Sinan Bey bardağı kendine yakın tutmuştu ama içmiyordu. Gözlerini kırpmadan tepkimi izliyordu. Yüzümü ekşitmedim veya 'ıyyy bu ne be' bakışıyla beyaz sıvıyı koklamadım. Rakıydı bu... Hayat gibi işte. Biri içtikçe çarpıyordu insanı, diğeri de yaşadıkça...

Bardağı usulca bıraktım. Ağzım yansa bile o suya uzanmadım. Sinan Bey bardağını masaya aniden bırakınca irkildim. "Sana rakı içmeyi kim öğretti?" dediğinde, ona bakmam için hafifçe eğildiğini fark ettim. Bakışlarımı su bardağından uzaklaştırdım. Nereden çıkmıştı bu şimdi? "Ağzının yandığına adım gibi eminim. Ama adabını o kadar iyi biliyorsun ki, rakıdan hemen sonra su içenin bu masada yeri olmayacağının, içenin de adabını bilmediğinin bilincindesin."

Ona çok fazla yakın olmak rahatsız ediciydi. Geri yaslandım. "Adabını biliyorsanız, böyle bir masada da bu tarz konuların konuşulmayacağının farkındasınızdır."

Diliyle hafifçe dudaklarını ıslattı ve hafifçe güldü. Dalga geçercesine, "*Şugün* mü?" dedi uyarıma aldırmadan. "Sana rakı içmeyi o mu öğretti?" Demek derdi buydu...

Hafifçe gülümsedim. "Sinan Bey, ben ilk defa bir erkekle rakı masasına oturuyorum. O da sizsiniz. Karaköy'de bir mekân vardı. Sahibi Münir Abi, o öğretmişti... Rakıyı her içebilen, adabını bilmiyor ne de olsa..."

Kolunu yan sandalyeye yaslayınca bileğindeki saate kaydı bakışlarım istemsizce. Geriye doğru yaslandığım için, onu utanmadan süzdüm. Keşke bu ânın fotoğrafını çekebilseydim... Öfkesini dindirmeye çalışıyor, düşünceli bir şekilde parmağı dudaklarında denizi izliyordu. Yeleğinin altında kesik nefesleriyle inip kalkan göğsüne bakarken bardağıma uzandım ve büyük bir yudum aldım. Bu kadar güzel bir adam olduğunu görseydi, beni bu hâle soktuğu için kendinden utanırdı eminim...

Aldığım yudum, damağımı yakarken peynirden ağzıma küçük bir parça attım. Dilimle damağıma acısını alması için bastırırken çeşitli

duygular bir virüs gibi bütün vücudumu sarmaya başlamıştı. Rakı böyle bir şeydi. Masasına oturduğunuz an bir burukluk ama yine de bir mutluluk kaplıyordu sizi...

"...ama rakıyı içtiği an, bil ki içme zamanı gelmiştir ve konuştuklarında net konuşurlar." Bu mısraları tanıyordum. Belgin, bir hevesle oturduğumuz masada internetten okumuştu. Bakışlarım heyecanla Sinan Bey'e çevrildi. Karşımda gülerek şiiri okuyan Belgin yerine, gözlerimin içine bakarak beni içten içe çürüten adama baktım. "O kadınlar keyfine doyum olmayan bir akşamüstü sonrasında, bir kıyıda köşede, gece sefası gibi açarlar. O kadınlar, afet-i devrandır! Ve rakı içen kadının elleri güzeldir..." Bakışları parmaklarıma kaydı. Herhangi bir teşekkür ya da cevap beklemiyor olacak ki, usulca bardağına uzandı.

O an nasıl bir cesaret kapladı bütün kanımı bilmiyorum. Şiirin devamını getirmek yerine, başka bir mısradan devam ettim. "Rakı içen kadın güzeldir, masasındakiler de..."[5] deyiverdim.

Ağzındaki yudumu yutarken âdem elmasının ağır bir şekilde hareket edişini izledim. Gözleri benim üstümde, bardağını masaya bıraktı. Sandalyedeki kolunu çekti ve masaya doğru yaklaştı. "Senin kadar değil..." dedi usulca. Ve ben hayatımın en güzel iltifatını aldım o an. Rakı masasında gördüğüm en güzel adam, kendisinden daha güzel olduğumu söyledi bana...

Bir rakı dozunda içildiğinde, sizi hem bu dünyada hem de keyfi âlemde tutabilecek kadar zararsız bir içecekti. Çiçek kokularının içinde merdivenlerden çıktık. Sinan Bey kapıyı açmak için cebinden anahtarı çıkardı. Merdivenlerden, yalıdan fazla uzakta olmayan denizin dalga seslerini dinlerken kapının açıldığını duydum.

Eski ahşap basamaklar, adımlarımızla gıcırdarken etrafa kısa bir bakış attım. Gecenin biriydi ve hiç kimse uyanık değildi... "Sinan Bey, çok teşekkürler... Çok güzeldi." Karanlıktaki yolumu, parlayan ela gözleriyle buldum. Bana doğru yaklaştı ve camdan gelen ışık huzmesi yüzünü aydınlattı. "Yatsam iyi olacak..."

"Rica ederim," dedi zayıf bir sesle. Geri çekildim ve merdivenlerde çok ses çıkarmamaya dikkat ederek üst kata çıktım. Odaya girdiğimde, soluklarımı düzene sokmaya çalıştım. Mümkün değildi... Biraz daha durursam, orada öpüleceğimi biliyordum. Kapının arkasına yaslanmak

[5]Can Yücel - Rakı İçen Kadın.

için bedenimi güçsüzce bırakmaya yeltendiğim an, kapım açıldı. Şaşkın bir şekilde Sinan Bey'e bakıyordum. "Kol düğmelerim..." diye açıklayarak sualsiz bir şekilde odama girdi ve kapıyı kapattı.

"Aa, şey tabii... Çantamdaydı," dedim ve lambayı açıp çantama uzandım. İçini karıştırırken ellerimin titremesi düğmeleri bulmamı zorlaştırıyordu. Sinirle çantayı ters yüz ettim ve içindeki her şey yatağa döküldü. Fermuarı kapalı küçük yerdeki şişkinlik dikkatimi çekince oflayarak fermuarı açtım ve düğmeleri avucumun içine aldım. "Burada..." diyerek yerimden doğrulduğum an, Sinan Bey'le burun buruna geldim. Geri adım atmak istedim... Gerçekten istedim... Ama olmadı. Atamadım. "Düğmeler..." diye mırıldandım ama umurunda değildi. Parmakları bana sormadan, usulca saçlarıma gitti. Arkadaki tokayı bir el hareketiyle çözmüştü. Saçlarım omuzlarıma doğru düştü, tuttuğum nefesimde ölmemek için dudaklarımı araladım hafifçe. Tokayı, gözlerini gözlerimden ayırmadan yatağa attı. Parmakları saçlarımda dolanırken bana doğru bir adım daha yaklaşmıştı. Vücutlarımız birbirine değiyordu ve bunu düşünmek bile irkilmeme sebep oldu.

"Titriyorsun..." diye mırıldandı yavaşça Sinan Bey.

İtiraz etmedim. "Evet." Sesim bulunduğum duruma göre, oldukça kendimden emin çıkmıştı. Belki de yalan söylemediğim içindi...

Başparmağı, hafifçe dudaklarıma doğru indi. Düşünceli bir tavırla dudaklarıma bakarken, "Niye?" diye sordu. Omuz silkmekle yetindim. "Seni biraz sonra öpeceğim için mi korkuyorsun?"

"Hayır, korkmuyorum." Korkmuyorum, o yüzden durma, öp... "Ah, İdil..." diye mırıldanırken, tembel bir şekilde gülümsedi. Kendinden emin bir tavırla, eliyle belimi kavradı. Nazik bir şekilde ona doğru çekildim, beni duvara doğru yaslamıştı. Güçlü göğsü bana değdiği an kalbimin atışlarını hissettiğine emindim. Duygusal reaksiyonlara kapalı olduğuna inandığım kalbim, belki de ikinci defa vücudumdan firar etmek istercesine hızlı ve güçlü atıyordu. İlkinde, Sinan Bey'i görmüştüm, teklemişti. İkincisinde bir nefes kadar yakınımdaydı ve beni bırakıp onda atmak ister gibi ısrarlıydı.

Dudakları, yine o geceki gibi usulca dokundu dudaklarıma... Temiz nefesini içime çekerken gözlerimi ondan ayırmadım. Benden uzaklaşmadı, bu yakınlığın tadını çıkarıyor gibiydi. Belgin'ce 'öpü'ydü bu... Ve bu korkunç bir işkenceydi. Kalçamdaki eli baskısını arttırmıştı. Bundan korkmam, belki de geri çekilmem gerekiyordu ama... Sadece heyecanlanıyordum! Tekrar dudaklarıma uzandığında, ona dokunabilmek için

avucumun içine batan kol düğmelerini yatağa doğru gelişigüzel savurdum.

Ondan daha fazla mahrum kalmamak için omuzlarına doğru uzandı ellerim. Bu hareketim onu daha da cesaretlendirmiş gibi, daha sıkı güçlü sarıldı. Dili dudaklarımın içine usul usul kaydığında irkildim. Ogün'müş, bir başkasıymış... Hiçbiri yoktu gözümde! İstismarına boyun eğerken, bedenim Sinan Bey'e doğru yaslanmıştı.

Ne kadar süre öpüştük bilmiyorum. Ellerim ne ara ensesinde, güçlü sırtında geziniyordu, elbisemin eteği ne ara yukarı doğru sıyrılmıştı, hiçbir fikrim yoktu... Sinan Bey başını ağır ağır benden uzaklaştırdığında, beynimle bağlantısını yitiren parmaklarım gömleğinin düğmelerine gitti. Usul usul birkaç tanesini açarken ona yasladığım vücudumu okşuyordu. Dövmesini gördüm. Nefes almaya zorladım kendimi. Elimi tereddütlü bir şekilde sol göğsünün üstüne koydum. O dövmeye dokunuyordum! Garip bir heyecanla Sinan Bey'e bakınca dokunuşumu izlediğini gördüm. Dövmeye karşı sevecenliğim çok uzun bir zaman sürmüş gibi, aramızdaki mesafeyi aceleci bir şekilde kapattı.

Bir eli, hafifçe elbisemin askısına doğru gitti. İtiraz etmemi beklercesine, birkaç saniye askıda oyalandı. Ama ben ne yaptım? Bir kelime dahi etmedim, tereddütsüz bir şekilde gözlerine baktım. Ve o da bunu evet olarak algıladı. İnce askım bir hareketiyle, usulca omzumdan kaydı.

Sertçe yutkunduğunu gördüğümde, o an ölmek istedim. Mantığımın, elbisenin sert kumaşına güvenip sütyen giymediğim için beni suçlamasını, *'Ne yapıyorsun sen?'* diyerek uyarmasını bekliyordum ama ne yazık ki devre dışıydı. Sadece ben vardım... Ben ve kalbim. Parmağıyla çenemi tutup başımı hafifçe arkaya yatırdı. Açıkta bıraktığı boynumdan, göğsüme doğru bir yol çizerken hissettiğim sertlikle güçlü bir soluk aldım. "Asla pişman olma. Ben olmayacağım," diye fısıldadı. Bu hâldeyken, kim neyden pişman olurdu ki? Parmakları göğsüme doğru uzanınca dizlerim elektrik akımına kapılmış gibi hızla titredi.

Nefesi dudaklarıma yaklaştı. "Tabii..." dedim nefesimi hızlı hızlı ciğerlerimden boşaltırken. Alayla gülümsedim. "Sinan Bey..."

Anında durdu ama geri çekilmedi. Dudaklarını ıslatırken, gergin bir nefes aldı. "Bana artık *bey* deme!" Ela gözleri, öfkeyle karanlıkta parlıyordu. Dişlerini birbirine bastırdı. "Kimse bey dediği bir adamla bu raddeye gelmez," dedi parmakları göğüslerimde olan adam... Haklıydı da.

"Demem lazım ki bir daha bu raddeye gelmeyelim..." diyerek itiraz

ettim zayıf bir sesle. Ama gelsin... Hatta durmasın istedim... İstikrarıma alay dolu bir gülümseme attı. Göğsümde tüy dokunuşlarıyla hissettirdiği parmakları tenimi yakarken işaret parmağını iki göğsümün arasındaki boşluğa bastırdı. Az önce buğulu bakışlar attığı vücuduma öfkeyle bakıyordu. "Beni her gördüğünde, seni bu hâle getirdiğimi hatırla. Ben unutmayacağım. Sana da asla unutturmayacağım!"

"Sinan Bey..." dediğimde, gözleri irileşti. Daha ne kadar kötü bakabilirdi, bunu denemek istemiyordum. "Sinan..." dedim ilk defa. Kalbimde, beynimde olan bütün o mesafemi kaldırdım ona karşı. "Yapamam, yapamazsın..."

Derin bir nefes aldı. Parmaklarını benden uzaklaştırdı ama bakışları tekrar göğüslerime kaydı. "Böyle durursan... Yapabileceğimden emin olabilirsin," diyerek uyardı. İnen askılarımı hızlı bir şekilde toparladım. Parmaklarını burun kemerine bastırdı. "Peki, ben kendimi senden nasıl uzak tutacağım? Güzelliğin gibi fikirlerinle de aydınlat beni, buna da bir çare bul!"

Cümlesiyle erirken bir yandan da beni panikletmeyi başarmıştı. "Bilmiyorum..." Gerçekten bilmiyordum! Her zaman patronumun erkek kardeşiyle kırıştıran bir çalışan değildim ne de olsa... "Kendi hâline bıraksak?" diyerek saçma bir öneride bulundum.

Sinan, birkaç adım geriye gitti. Parmaklarını sıkıntılı bir şekilde saçlarının arasından geçirdi. "Kendi hâline bırakmak?" Kaşları havadaydı. Başını sağa sola sallarken, gülerek açılan gömleğinin düğmelerini ağır ağır kapadı. "Şu an mantıklı düşünemiyorum, İdil. Yarın nasıl oluruz, nasıl davranırım bilemem ama..."

Hayır, hayır! Soğuk olmasına dayanamazdım. "Sinan Bey, hayır..." Ağız alışkanlığıydı işte! Her an kızacak korkusuyla gözlerimi kapadım.

"Daha fazla hiçbir şey olmamış gibi yapamam! Kendi hâline bırakmak gibi saçmalık da asla olmayacak ama... Bey demeye devam et." Bana doğru yaklaştığını hissettim. O güzel kokusunu ilk defa onun teninden çekinmeden, korkmadan kokladım. Doyasıya ciğerlerime doldurdum. Saçlarıma ve dudaklarıma dokundu, kısa bir veda öpücüğü bıraktı sanki. "Kendimi... En azından arada bir frenlemeye çalışırım," dedi ve kapıyı açıp odadan çıktı.

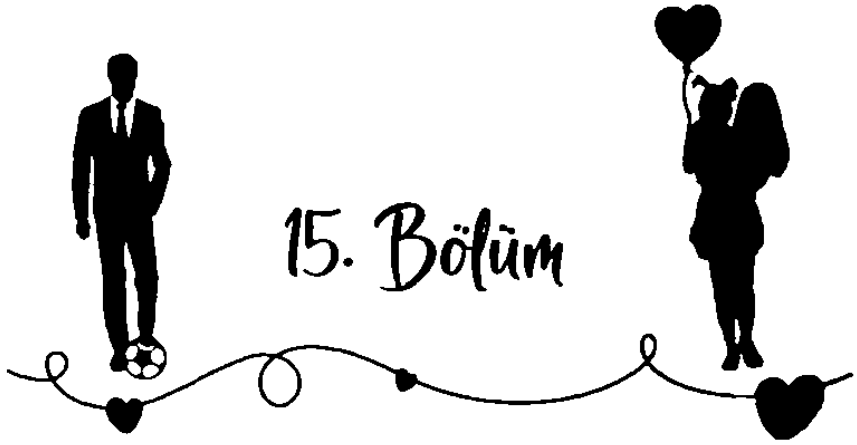

15. Bölüm

2014

Ogün bana yaklaşınca koltukta geriledim. Ondan kaçmamı engellemek için beni omuzlarımdan tutarak sırt üstü yatmamı sağladı. Anında kalkmaya yeltendim. "Çocuklardan biri gelecek."

"Kimse yok." Uzun saçları yüzüme değerken sehpanın üstündeki telefonuma baktım. Hassiktir... Bitmiştim, bitmiştim! "Yalnızız," diye mırıldandı ellerini karnımda dolaştırıp. Nefesi boynumdaydı. "Benimlesin..." dedi ve nefesindeki sigara kokusu ciğerlerime doldu. Öğürmemek için sertçe yutkundum.

"Ya... Öyle mi?" dedim soğuk soğuk gülerek. Elleri tişörtümün eteklerine uzandı ve hafifçe kaldırırken telefonum çaldı. Başımı hafifçe yana yatırdığımda Belgin'in aradığını gördüm. "Buna bakmalıyım! Seninle olduğumu biliyordu. Önemli bir şey olmazsa arama dedim," diyerek onu üstümden ittirdim. "Alo? Ne oldu, neden ağlıyorsun?" Ogün üstümde zebella gibi dikilirken endişeyle gözlerim irileşti. "Geliyorum, lütfen sakin ol!" Telefonu kapattım. "Belgin'in... Cüzdanı çalınmış. Çok korkmuş. Gitmeliyim."

Ogün geri çekilirken dudaklarına bir öpücük kondurdum. "İyi," demekle yetindi.

"Görüşürüz." Çantamı aldığım gibi kapıyı açtım ve evden fırladım. Merdivenleri hızla inip apartmanın ağır demir kapısını ittirdiğimde karşımdaki Belgin'e can havliyle sarıldım. "Niye geç aradın, Belgin?"

"Ne bileyim, tam hesaplayamadım... Bira bitti diye mesaj attın, orada 2 dakika dursan... Sonra..." Yüzünü ekşitti. "Neyse, bir şey olmadı ya?"

"Aramasaydın oluyordu!" Koluna girdim ve dokunuşlarını düşünmemeye çalıştım. Ogün'ü seviyordum ama olmuyordu işte... Midem bulanıyordu. "İdil, sen bu Murat Kekilli'yi sevdiğine emin misin? Sevseydin dokunuşları hoşuna giderdi. Şu an üstünden sülük geçmiş gibi bakıyorsun vücuduna."

"Seviyorum tabii ki. Bu nasıl bir soru?"

Kocaman bir kahkaha attı. "Hımm... Acaba neden? Sana daha fazla dokunmasın diye iş birliği içinde olduğumuzu ve mükemmel bir planla seni her sevişme ilerlemeden kurtardığım için olabilir mi?" Bana sokuldu. "Merak etme... Birisi gelecek ve kimse aramasın, rahatsız etmesin diye telefonunu kapatma sebebin olacak."

Bilinçaltım çoktan uyanmış, üniversite yıllarımdaki garip bir anımı gözlerimin önüne sermişti. Sırtımdaki batma hissiyle gözlerimi araladım ve etrafıma baktım. Odadaydım. Yataktaydım. Gerinip sırtımdaki ağrıyı görmezden gelerek kapıya baktım. Dün Sinan Tümer'le öpüşmüş müydüm, yoksa rakıdan dolayı üç boyutlu rüyalar mı görmüştüm? Avuç içlerimi gözlerime bastırdım, sırtımdaki ağrı bir batma hissine dönüşmüştü. Dudaklarımdan kopan inlemeyi bastıramadım. Oflayarak sırtıma uzandım ve elime küçük bir şey geldi. Kaşlarım çatık bir şekilde küçük şeyi alıp hâlâ bulanık gören gözlerime yaklaştırdım.

Kol düğmesi. Diğer elimi ağzıma götürdüm ve kol düğmesine bakmaya devam ettim. Dün... Hatırladıklarım... Bir rüya değildi!

Yerimden doğruldum ve ayak ucumdaki diğer düğmeyi gördüm. Titreyen ellerimle onu da avucumun içine aldım. Düğmeler dile gelmiş, bana bir şey anlatıyorlarmış gibi dikkatle onlara odaklandım. Sinan Bey odama kol düğmesi bahanesiyle gelmiş, beni öpeceğini söylemiş, ben de kol düğmelerini hevesle yatağıma atmıştım. O heyecanla nasıl balkondan dışarı atmamıştım merak etmiyor değildim. Neyse ki asgari ücret avuçlarımın içinde, sapasağlamdı.

Duştan çıkınca hafifçe buğulanmış aynadan kendime baktım. Kurban kesimini canlı canlı görmüş bir çocuğun şaşkınlığı vardı yüzümde. Ve bu yüz ifadesini nasıl sileceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ebeveyn banyosundan çıktım. Küçük çantamı açtım ve içinden iç çamaşırı, koyu bir kot, beyaz bir spor atlet ve ince bir gömlek çıkardım. Saçlarımı kurulayıp üstümü değiştirdim. Gömleğimin kollarını katlayıp poşet içinden çıkardığım Converse'lerimi canına okuyarak giydim. Aynadan kendime kısa bir bakış attım ve çantama uzanıp telefonumu aldım. Bir sürü arama ve mesaja daha sonra bakmak üzere arka cebime koydum. Odadan çıktıktan sonra dar, uzun koridoru kontrol ettim. Tuana için hazırlanan odaya girdiğimde, onu tam da tahmin ettiğim gibi buldum. Yatağında keyif yapıyor ve kendi kendine bir şeyler mırıl-

danıyordu. Yüzünü yıkayıp üstünü değiştirdim ve onu da alıp odadan çıktım. Tahta merdivenlerden inerken her an Sinan Bey'i görecekmiş...

Sinan mı, Sinan Bey mi? Kesik bir iç çektim. Ona ismiyle seslenmek çok güzeldi. İç sesimin mesafeyi kaldırmasında bir sakınca yoktu ama... Dışımdan demenin bir hayli riskli olduğunu söyleyişi geldi aklıma. Kendi kendime sırıtarak mutfağa girdim ve Cemile ablayı gördüm. "Günaydın," dediğimde işine dalmış olacak ki irkildi. "Ay, pardon... Korkuttum mu?"

Hafifçe güldü. "Önemli değil, sana da günaydın." Tuana'ya yaklaştı ve burnunu sıktı. "Sana da prenses!"

Tuana yabani bir şekilde bana sokuldu. Tepkisi benim suçummuş gibi mahcup bir şekilde gülümsedikten sonra muhabbet olsun diye, "Uyanan yok mu?" sorusunu sordum.

Omletlerle uğraşırken omuz silkti. "Bilmiyorum ki... Ses seda yok. Ama uyanırlar sanırım birazdan."

"Peki, yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Servisleri verandaya götürebilirsin," dedi ve başıyla tabak, çatal ve bıçakları gösterdi.

"Ne demek ya?" Oylum Hanım'ın sesiyle irkildim. "Yine mi?" Oflamaya başladı. "Bıktım..."

"Ver şunu, Oylum," Rıfat Bey'in gergin sesini işittim. "Ne zaman? İyi. Görüşürüz." Ayak sesleriyle arkama döndüm. "Yeter, cidden yeter..." diyerek yaka silkti. "İkinizden de bıktım. Anlıyor musun, Oylum?"

"Diğeri kim ya?" dedi çatık kaşlarla.

"Oğlun! Kim olacak başka?" Alkış tuttu. "Hayırlı olsun, Oylum Hanım. Köşe yazınıza hakaretten dolayı dava açılmış." Alkışının coşkusu attı. "Bak, bu da canlı yayında dayak atan oğlun için..."

"Gerek yok, gerek yok..." İçeri giren Sinan, eliyle Rıfat Bey'in alkışını yatıştırırken oldukça ciddiydi. "Benim için bir zevkti." Onu öyle havalı bir girişle görmek, bütün dengemi bilmem kaçıncı defa alt üst etmişti. Belki de bu girişleri yüzünden bende çok farklı bir yer edinmişti. Sıradışıydı. Tavırları, bakışları, sesi, konuşması... Hiçbir erkekle yarıştıramayacağım kadar mükemmeldi. Şu anki *yeni uyandım* saçları ve eşofmanları da buna dâhildi...

Tuana'yı kavrayan ellerim onu daha sıkı sardı ve Sinan'ın bakışları babasından bana çevrildi. Beni baştan aşağı hiç utanmadan süzen gözleri göğüslerimde duraksadı. Dün gece aklıma gelince, yan tuttuğum Tuana'yı sırtı bana dönük duracak şekilde kucağıma yerleştirdim. Kendimi sakladığımı anladığında beyaz dişlerini göstererek sırıttı.

Rıfat Bey göz temasımızdan habersiz hâlâ söyleniyordu. "Seni nasıl halledeceğiz, Oylum? Sinan bir şekilde sıyrılır ama..."

Oylum Hanım kafası karışan Sinan'a, "Bana da dava açmışlar," diyerek açıklama yaptı.

"Benimki kapandı bile..." Tatlı tatlı sırıttı ve bana bakarak, "Günaydın," dedi.

"Size de, Sinan Bey." Onun anlayacağı şekilde vurguladığım hitapla, tek kaşı havada kısık gözlerle bana bakarken Rıfat Bey, "Sana da yenisi açılacak, merak etme. O kanalla hâlâ bir sözleşmen var," diyerek onu uyardı.

Sinan bakışlarını isteksizce babasına çevirdi. Omuz silkerek "Olabilir baba..." dedi.

"Delireceğim..." Rıfat Bey, ellerini saçlarına daldırdı ve bizi gördü. Derin bir nefes almıştı. "Kusura bakmayın... Akıl bırakmıyorlar. Sizi fark etmedim bile. Günaydın." Bana doğru yaklaştı ve kucağımdaki torununa gülümsedi. "Dedeciğim..."

"Günaydın, Rıfat Bey," diyerek kucağını açan adama Tuana'yı verdim. "Yarın bir savunma yazman için Ankara'ya dönmek zorundayız. Bu akşam gideriz." Verandaya çıkıyordu ama burun buruna geldiği Ata'yı görünce durdu. "Ata?"

Ata kızarmış gözleri ve dünkü kıyafetleriyle bir hayli merak uyandırıyordu. "Günaydın dede, babaanne, amcam, İdil ablam, Tuana ve Cemile teyze..."

"Neredeydin sen?" dedi Oylum Hanım ona yaklaşırken. "Eve gelmedin mi gece?"

"Arkadaşlarla sahilde uyuyakalmışız..." Babaannesine yaslandı. "Of, çok uykum var..."

"Leş gibi kokuyorsun. Baban görmesin, Ata. Çabuk duş al." Oylum Hanım, onu kendinden uzaklaştırdı. "Gel, düşmeden ben seni odana götüreyim," dedi torununu omuzlarından tutarak merdivenlere yönlendirdi.

Rıfat Bey derin bir iç çekerek, "Çok şey istemiyorum, sadece sakin bir hayat ve normal bir aile..." diye söylenerek verandaya çıktı.

"E, biz sizin için gelmiştik... Madem bu akşam gideceksiniz, kalmamızın bir anlamı yok."

Ömer Bey annesine ters ters baktı. "Bir dahakine köşe yazını çocuklarınla görüştükten sonra yayınlarsın, anne. Tamam mı?"

Oylum Hanım ofladı. "Ay Ömer! Daralttınız beni..."

"Bir değil ki..." Rıfat Bey suçlayıcı bakışlarını Sinan'a çevirdi.

Sinan, babasına bir şey demek üzere dudaklarını araladığı an, Oylum Hanım, "Sinan, oğlum... Senin kol düğmelerin nerede?" diye sordu ve düğmesiz olan gömleğinin kol kısmına dokundu. Kal geldiği belli olmasın diye çay bardağıma uzandım. Titreyen elim yüzünden, sallanan bardağı dudaklarıma güç bela ulaştırdım. Bardağın arkasından Sinan'a baktım. Kısa bir an göz göze geldik.

"Bilmiyorum. Bulamadım," dedi.

Oylum Hanım gözlerini devirdi. "E, dün vardı. Nasıl kaybettin? Düşecek olsa gün içinde mutlaka düşerdi..." Resmen, beni gaza getirmeye çalışıyordu. *Bende, al,* diyerek düğmeleri ona atmama ramak kalmıştı. Bardağı tabağına bıraktım.

Sinan, Oylum Hanım'ın koluna dokundu. "Anne, beni daha fazla konuşturma. Kaybettiğim düğmelerim için saatlerce ağlayıp yas tutmam gerekiyor." Kendini tutamayıp gülen Oylum Hanım, kolunun üstündeki Sinan'ın elini, sevgi dolu bakışlarla sımsıkı tuttu.

Rıfat Bey'den, "İki davalı ne de güzel anlaşıyor, baksanıza..." misillemesi de gecikmemişti. O an emin oldum. Sinan babasının kopyasıydı. Bir insanın hatasını yüzüne binlerce kez vurmazsa içine dert olurdu.

Oldukça olaylı geçen kahvaltıdan sonra, çimenlerde Tuana'yla oyun oynarken Tümerleri düşündüm. Çılgın hayatları vardı. Bir saat sonraları bile belli değildi. Benim ailem de altı ay öncesinden otelde yer ayırtır, son bir ay kala kimseye bir şey olmasın diye evde sıkı yönetim ilan ederdi.

Yanımdaki hareketlilikle irkildim. Sabahki hâlinden eser kalmayan Ata, çimenlerdeki oyuncaklardan birine uzandı ve Tuana'nın ilgisini

çekmeye çalıştı. Ona olan bakışlarımı hissetmiş olacak ki bana bakmadan, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiç..."

"İlgili olmaya çalışıyorum," dedi ve Tuana'nın gülümsemesiyle sırıttı.

"Başarıyorsun da."

Oyuncağı bıraktı. "Sıktı. Bu kadar gülmesi yeter herhalde." Çimenlere doğru uzandı. Kollarını başının arkasına aldı. "Sen ne yapıyorsun?"

"Tuana'yla ilgileniyorum gördüğün gibi..."

Kaşları havada, yalan söylemişim gibi şüpheli bakıyordu. "Öyle mi?"

"Ne bekliyorsun bilmiyorum ama..."

"Of, İdil abla!" Başını kaldırdı ve dizime koydu. "Anlaşılmıyor sanıyorsun, değil mi?" Bakışlarım verandada oturan Tümer ailesine kaydı.

Tuana emekleyerek bahçenin içinde turlamaya başlarken, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim gözlerimi ondan ayırmadan.

"Amcam ve senden bahsediyorum," dedi fısıldayarak.

"Ata, kes artık." Ayağa kalkmak için ellerimden destek aldığım an, başıyla dizime baskı yaptı. Oturduğum yere tekrar çökerken, "Saçmalıyorsun!" diyerek tersledim onu.

"O zaman niye sinirleniyorsun? Kötü bir şey demiyorum ki! Aranızda bir şey olduğu ortada. Kimse fark etmiyor ama amcam senin olduğun ortamlarda başkalarına bakmak zaman kaybıymış gibi davranıyor ve seni izliyor." Bunu başka birisinden duymak garip bir şekilde beni huzursuz etmişti. Kabaca fingirdiyor, birbirimize iş atıyorduk. Benim için her an, bir aşk romanından alıntı gibi gözükse de bir de insanların gözü vardı...

"Seni kırmak istemiyorum, biliyorsun..."

"Ben siz olun isterim," dedi ciddi bir şekilde. "Sen güzel seversin, İdil abla. Şefkatlisin, eğlencelisin..."

Aman Allah'ım! "Ata, bu konuşma hiç yaşanmamış varsayıyorum."

Kocaman bir kahkaha attı. "Aman iyi be! Bu kadar ciddiyet baydı beni zaten..." Başını dizimden kaldırdı ve işaret parmağını bana salladı. "Ama İdo..."

"Bana İdo demeyi kes!" İşaret parmağına, işaret parmağımı dayadım. "O merakla sorulan bir soruydu."

Parmağına dayadığım parmağına bakarak "Ama İdo..." diye tekrar etti. Sonra da bana sırıttı. "Bir gün bana işin düştüğünde, bir itiraf borcun olacak." Ayağa kalktı ve üstünü silkeledikten sonra emekleyen Tuana'nın önünü kesti. Kollarından tutup onu sırt üstü yatırdıktan sonra Erol Taş kahkahasıyla verandaya çıktı.

Ayağa kalkarak sırt üstü yatan ve yardım bekleyen Tuana'ya yaklaşırken Sinan'ın sesiyle bakışlarımı verandaya çevirdim. Yeğenine düşmanı gibi bakıyordu. "Ata, senin burnundan kan getiririm," dedi soğuk soğuk.

Ata kaşlarını hızla indirip kaldırıp Sinan'ın cümlesine dikkatimi çekerken, "İçimden geldi amca, çok tatlı duruyordu öyle..." diye cevapladı. Camekândan geçerken herhangi bir darbeye maruz kalmamak için koşarak içeri gitti fakat Pelin Hanım'ın attığı ayakkabıdan kurtulamadı.

Akşam yemeğinden sonra, Oylum Hanım ve Rıfat Bey'i uğurlamıştık. Bana samimi bir şekilde sarılan kadını, bir an kayınvalidem olarak hayal etmeme engel olamamış, ona daha sıkı sarılmıştım.

Ömer Bey bir askeri ekibi yöneten komutan edasıyla arabalara baktı. "Ata, sen amcanın arabasına."

Sinan irileşen gözleriyle kaportadan doğruldu. "Bunun benimle gelmesini istemiyorum."

Ata, Audi'nin logosunu okşarken "Neden ki?" diye sordu merakla.

Sinan üsteleme! Yem oluyoruz, anlasana! İtiraz etmemesi için gözlerimi ayırmadan ona baksam da bana bakmamıştı. Sanırım onunla aynı arabada gitmek istemediğimi düşünüyordu. Tamam, yalan değildi... Çünkü... Çünküsü yoktu işte, riskliydi! "Senden haz almıyorum," dedi Sinan.

"Kimden haz alıyorsan, o gitsin o zaman... Ben istenmediğim yerde durmam. Hadi, seç haz aldığın insanı..." dedi ve arabadan uzaklaştı.

Sinan sinirle gülümsedi. Kiminle oynuyorsun geri zekâlı bakışlarıyla Ata'ya yaklaştı. "Senden haz almıyorum ama seni döverken aşırı zevk alıyorum. Böylesine uç duyguları yaşatan bir insanı seve seve arabamda ağırlarım."

Ata'yı yakasından tuttuğu gibi arabanın arkasına sürükledi. Bagajı açtığında Ata iki yana ellerini koyarak bağırdı. "AMCA! Amca yapma!" Engel olmam için bana irileşen gözlerle baktı ama hiçbir şey yapamıyordum.

"Geç içeri, en çok haz aldığım insan," dedi küfredercesine.

Pelin Hanım kocaman bir kahkaha atmıştı. "İlahi Sinan... Nasıl aklına geldi?" dedi. Sinan, Ata'yı bagaja bir hamlede soktu ve kapağını indirdiğinde, Pelin Hanım'ın kahkahası kesildi. "Ciddi misin?"

Sinan, Ata'nın arabayı sarsmasına aldırmadı. "Merak etme, Üsküdar'da çıkarırım," dedi ve şoför kapısını açtı. Son defa bize baktı ve başını hesap sorarcasına salladı. "Ne?"

Ömer Bey, bagaja baktı. "Oğlum..." diye mırıldandı.

"Son zamanlarda haddini aşıyordu zaten... Akıllanmış olur," dedi ve gülümseyerek arabasına bindi. Motoru çalıştırır çalıştırmaz, Ata'nın daha çok sarsıldığını fark ettim. Sinan, hiçbir şey olmamış gibi güneş gözlüklerini takıp yan aynalara bakarak arabayı park ettiği yerden çıkardı. Arabanın hareket ettiğini algılayan Ata'nın "Yardım edin!" çığlıkları daha da şiddetlendi.

Üzgünüm Ata...

Tuana'yı yatırdığımda, akşam dokuzu geçiyordu. Rümeysa yeni gelen televizyonu merakla incelerken geldiğimi hissetmiş gibi omuzundan arkasına baktı. "Gel, gel! Bu daha iyi... Üç boyutlu gözlükleri de var!" Ayağa kalktı ve ekranı karışla ölçmeye başladı. "Allah Allah... Her seferinde artıyor sanki!"

"Bu her gün iki santimetre büyüyebiliyor," dedim ve koltuğa oturdum.

"Harbi mi? Şu teknolojiye bak ya... Su dökersek daha hızlı büyür mü?" dedi saf saf.

"Ya! Şaka yapıyorum, çok tatlısın!"

"Sen de geri zekâlıyım sandın galiba..." dedi ve gözlerini devirdi.

Etrafa bakındım. "Pelin Hanım ve Ömer Bey nerede?"

"Herkesin pestili çıkmış. Ömer Bey ayaklarını hissetmediğini söyledi. Dile kolay köprü trafiği..."

"Ay hiç sorma Rümeysa... Altıma yapacaktım vallahi. Tuana lıkır lıkır su içtikçe bana ecel terleri döktürdü," dediğimde kocaman bir kahkaha attı. "Nasıl acıkmışım Allah biliyor... O bebe bisküvilerinden yedim birkaç tane... O da susatmasın mı! Al sana kısır döngü!"

"Yeter..." Elini karnına koyarak koltuğa attı kendini. "Sinan... Bey... arkanda..." dediğinde, gözlerim irileşti. Arkama bakmak istemiyordum... Ama zorundaydım. Kapı pervazında gülmemek için dudaklarını birbirine bastıran Sinan'ı görünce ayağa fırladım. Rümeysa son bir kahkaha daha patlattı. "Müsaadenizle..." diyerek Sinan'ın yanından geçip yüksek ihtimalle kendinden daha rahat geçebilmek için lavaboya doğru koşturdu.

"Ne kadarını duydunuz, Sinan Bey?" dedim bakışlarımı ondan ayırmadan.

Yaslandığı pervazından doğruldu ve bana doğru yaklaşırken "Doğruyu mu söylememi istersin?" dedi.

"Yalan söyleyin ve benim içimi rahatlatın."

Ellerini cebine soktu ve başını hafifçe yana yatırdı. "Hepsini duydum."

Altıma kaçıracağımı duyması pek iyi olmamıştı. Utançla gözlerimi kapıya çevirdim. Kaç İdil, kaç! Hiç düşünmeden kapıya doğru ilerliyordum ama beni kolumdan yakaladı. Bakışlarım hemen kapıya çevrildi. Sinan, kulağıma doğru eğildi. "Çok heyecanlı, değil mi?"

Kulağımdaki nefesiyle, istemsizce kollarına sıkı sıkı tutundum. Bakışlarım kapıda, bu yakınlığa bir bahane arıyordum. Evet, bayılacaktım! Birisi bizi görürse, kucağına doğru atacaktım kendimi... Güçsüz bir soluk aldım. "Ya..." diyerek onayladım onu. "Ne heyecan ama..."

"Merak etme, Ata bir daha imada bulunamaz." Hafifçe yüzüme doğru yaklaştı ve küçük bir saç tutamını kulağımın arkasına doğru ittirdi.

"Ne dediniz ona?" Dayanamayıp bakışlarımı yüzüne çevirdim. O güzelim gözlerine bu kadar yakın bakmanın verdiği heyecanla derin bir iç çektim.

"Tehdit falan filan..."

"Yüzüme bile bakmadı geldiğimizden beri."

"Ölümcül tehdit falan filan..." diye düzeltti ve sırıttı.

Sıkıntıyla kapıya çevirdim bakışlarımı. "Sinan Bey, biri gelecek..." Kolumu ondan kurtarmak için bir hamle yaptım ama müsaade etmedi. Aksine beni kendine doğru çekerken ters ters yüzüne baktım. "Bey dediğim zaman kendini frenleyeceğini söylemiştin!" diyerek itiraz ettim.

"Ama sen beni hiç dinlememişsin..." dedi sahte bir kızgınlıkla. "*Arada bir* frenlemeye çalışırım demiştim." Oflayarak bakışlarımı tekrar ondan uzaklaştırdım. "Tamam," dedi. Bir çocuğu yatıştırır gibi anlayışlıydı. "İyi geceler öpücüğünü ver ve git."

Cümlesiyle dudaklarımdan dökülmek olan üzere küfre engel oldum. "Tabii..." dedim ve ona doğru yaklaştım. Kolumdaki eli, belime doğru ilerlerken hemen geri çekildim ve kapıya doğru ilerlemeye başladım. Kahkahasıyla kalbim gümbürderken arkamdan, "Kaçak dövüşme, İdil," diye seslendi.

Yatağıma girdiğimde, iki günün yorgunluğu neredeyse iliklerimdeydi. Sızlanarak yastığımı düzelttim ve telefonumu elime aldım. Kızların yardırdığı gruba girdim ve her şeyi okuduktan sonra aynen şunu yazdım:

"Kızlar, işler iyice karıştı. Yarın görüşelim."

Perşembe günleri, Sinan Bey *Vurdu ve Gol*'ün akışını incelemek ve konuklarla görüşmek için kahvaltıdan önce çıkardı. Bu beni önceden üzse de bugün sevinmiştim. Onunla aynı ortamda olunca, kendime engel olmakta fazlasıyla zorlanmaya başlamıştım. Kaçamak bakışlar, gülümsemesini ağzım açık izlemek gibi ilgi çekici hareketler yüzünden kendimi her an ele verebilirdim. Ayşe ablanın her gün yapmaktan, bizim de yemekten bıkmadığımız mıhlama için tavanın başında mısır ununu kavururken telefonum çalmaya başladı. Arayan annemdi.

"Anne? Rüyanda mı gördün?"

"O rüya değil, kâbustur," dedi ve güldü. "N'aber?"

"İyiyim, sen?"

"İyiyim... Ben dün yıllık izne ayrıldım."

"Aa, hayırlı olsun! Ne yapacaksın izninde? Tatil sezonu da bitti sayılır..."

"İstanbul'a geleceğim. Sultan ablanı biliyorsun. Üniversiteden arkadaşım... Geçen konuşmuştuk. Kocasından falan boşanmış. Kızlarıyla beraber kalıyormuş. Laf lafı açtı, gel iki üç gün beraber kalır gezeriz dedi."

"Babam ve Semih ne yapacak?" dedim ve iyice kararan unu Ayşe ablaya gösterdim. Gerisini yapabileceğime dair güveni olmamalı ki beni uzaklaştırdı.

"Bir hafta idare ederler... Yemek yaptım, bittiğinde de dışarıdan yerler. Seni de göreyim diyorum."

Mutfağa giren Sinan'ı görünce bütün kelime haznem sıfırlandı. Siyah ceketi elinde, benim odasına gizlice bıraktığım kol düğmelerini takmıştı. Siyah kravatı boynundaydı fakat bağlamamıştı ve benim canımdan yine can aldığından habersizdi.

"ALO!" diyerek kulağımın dibinde haykıran annemin sesini işittim.

"Buradayım anne... Bugün mü geleceksin İstanbul'a?"

"Evet. Uçağım bir saat sonra kalkacak. Dönüşüm de uçakla. Anlarsın ya..." dedi ve kocaman bir kahkaha attı. "Zenginlik işte."

"Maaşı yeni alışın zenginlikse... Sen Steve Jobs'a kafa atarsın anne. Neyse... Görüşürüz o zaman?"

Sinan, tam karşımdaki tabureye oturdu ve ceketini kenara koydu. "Görüşürüz!" dedi ve öpücükler atarak telefonu kapattı. Gülerek telefonu arka cebime koydum.

"Annen mi geliyor?" dedi Sinan merakla.

Başımı salladım. "Evet, Sinan Bey."

"Evlilik programlarını sevdiğini söylemiştin... Doğru mu hatırlıyorum?" dediğinde, rengim attı. Başımı yanlış hatırlıyorsun dercesine yukarı salladım ama bana aldırmadı. "Yarın için Nezahat'in evlilik programına iki kişilik yer ayrılmış say. Annenle beraber gidersiniz."

"Teşekkürler..." dedim ve gülümsemeye çabaladım.

Rümeysa konuşmaya dâhil oldu. "Kahvaltıya kalacak mısınız, servis koyayım mı Sinan Bey?"

"Hayır, çıkacağım. Size afiyet olsun," dedi ve ceketini alıp hole çıktı. Arkasından bakarken tezgâhtaki bıçağı aldım ve kendime çevirdim.

"İdil, bıçak orada mı?" diyen Rümeysa elini bıçağı vermem için bana salladı. "Oradaysa versene..." Boynuma doğru yaklaştırdığım bıçağı son anda eline bıraktım ve tabureye çöküp sesli bir şekilde ofladım.

Tuana'yı sallarken yan salıncakta oturan Şahsenem'e, onun arkasında ayakta sallanan Belgin'e baktım. "Ne yapacağım bilmiyorum..."

"Tatlım, *Carpe Diem*!" diyerek haykıran ve salıncağı hızlandıran Belgin'e güldüm.

Şahsenem ayaklarıyla salıncağı yavaşlatıp "İdil, adamla resmen flört ediyorsun..." diye mırıldandı. Belgin, diziyle Şahsenem'in sırtına vurdu. "Ya ne yapacaktı? Sevgili olması için flört etmesi lazım!"

"Az kalsın birlikte oluyorlarmış ama!"

"O da evlenmeleri için gerekli..." Salıncağı hızlandırırken bağırdı. "Hem... Sana ne be, sana ne! Bu kızı hep sen kısıtlıyorsun, bak Ogün'ü de sen önermiştin, kızın hayatından iki yıl çaldın."

"Sen de Sinan Tümer'i öneriyorsun ve daha kötüsü o iki yılda unutulacak adam değil!" Şahsenem salıncağın hızını kesti. Belgin bir an dengesini kaybedecek gibi olunca, telaşla salıncaktan atladı. "Hem eski sevgilisiyle anı kutusu var, Belgin... Biraz mantıklı ol, Allah aşkına!"

"Eski eskidir! Kızım, Sinan Tümer'le rakı masasına oturmuş. Bu evlilik teklifi gibi bir şey benim gözümde. Erkekler her kadınla rakı masasına oturmaz."

"Tamam," diyerek kabul etti Şahsenem. "En azından bir hoşlantı olduğuna artık eminiz."

"Bak hâlâ hoşlantı diyor ya... Seni Gülhane'ye kadar döverim, Şahsenem!" Belgin derin bir nefes aldı ve yüzüne gelen kızıl saçlarını arkaya doğru ittirdi. "Sakinim... Yapılacak şey çok basit..."

"Bak iyi dinle, yine aklından şüphe edeceğimiz bir şey söyleyecek..." diye mırıldandı Şahsenem.

"Özgün'ün 'Sadece Arkadaşız' şarkısını biliyor musun?" Söylemeye başlamıştı: "*Gizli saklı buluşmalar ama şimdi saklamalıyız. Soran olursa, neyse ne! Ya gören olursa, sadece arkadaşız!*" Elleriyle yaptığı müzikle hafifçe kıvırtırken "İşte sen de böyle yapacaksın..." dedi.

"Sinan Tümer'in karşısında bu müzikle kıvırtmak mı?" diye dalga geçti Şahsenem. "Verdiği akla bak. Kenarda oynaş, yakalanırsan 'arkadaş' de diyor." Salıncaktan kalktı. "İdil, şunu dinleme..."

"Bir de yarın annemle evlilik programına gitmem için yer ayırttı... Anneme söylesem benimle gelir ama o yayını sabote eder!"

Belgin heyecanla atılmıştı. "Ben gelirim. Patron aşkım beni çok seviyor. İzin verir. Annemle stüdyoda buluşacağım dersin..." Şahsenem alkış tuttu. "İlk defa mantıklı konuşuyorsun. Seni öpeceğim," diyerek alnına bir öpücük kondurdu. Belgin alnını silip Şahsenem'i ittirdi. "Hafta sonu da bara gidelim. Ben Turan abiyle konuştum. Malları ayarladı. Yarın almaya gideceğim."

Şahsenem ellerini semaya kaldırdı. "Onları içerken burnundan gelsin..."

Belgin yüzünü ekşitti. "Salak. Zaten çektiğin dumanı burnundan vermen gerekiyor."

"Belgin, içimden ettiğim duaları bir duysan..." dedi ve ters ters bakmaya başladı. İki arkadaşımın birbirine utanmadan girmesini izlerken bir kez daha sitcomları aratmayan hayatımı düşünüp Tuana'yı sallamaya devam ettim.

Tümer ailesiyle yenen sakin bir akşam yemeğinin verdiği huzur bambaşkaydı. Ata bugün okula gitmiş, Pelin Hanım'ın zoruyla yaşadıklarını anlatıyordu. "İşte birisi bana çelme taktı, kitaplarımı düşürdüm... Beni ezikledi..." diyerek anlattıklarının gidişatını değiştirince, Pelin Hanım'ın gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Şaka yapıyorum anne. Ama kitaplarım gerçekten düştü. Bir kızla çarpıştım."

"Ne?"

"Bu da şaka. Çılgınca bir şey olmadı. Üniversite herkesin bahsettiği gibi çılgın bir ortam değil. Özellikle İstanbul Üniversitesi'nin hukuk bölümündeysen..."

"Yoo, vallahi benim ortamım çok güzeldi... Derse falan girdiğimi hatırlamam ben. Vizelerde finallerde aklıma gelirdi bir okulum olduğu." Çaprazımda oturan Sinan'ın çatalını ve bıçağını bırakıp dirseklerini masaya dayadığını gördüğümde sertçe yutkundum. "Hep kızlarla alışveriş merkezine giderdik. Okulun yakınındaki kafelerde tavla oynardık..." diyerek gidişatı birazcık değiştirdim. Kadıköy kızı oluşumu yeterince yüzüme vurmuştu. Okul anılarımı iğnelemesini kaldıramazdım.

"İyi, ben de tavla oynarım," dedi Ata tatlı tatlı gülerek. Tavlanın gerçek anlamını sadece o anlamıştı sanırım. Yani... Umarım.

Akşam Tuana'yı yatırmak için odasına girdim. Üstüne kısa kollu bir tişört ve tayt giydirdikten sonra yatağına yatırdım. Beşiğinin tepesinde sallanan hayvan mobilini açtım. Renkli ışıklar tavanı aydınlatırken hayvanlar kendi eksenlerinde dönüp sesler çıkarmaya başladı.

Aniden açılan kapıyla beşiğin korkuluklarından doğruldum. Koridordaki ışıktan gelenin yüzünü seçemesem de boy ve cüsse olarak Sinan olduğuna emindim. "Odan sondaki kapı," dedim gülerek.

Kapıyı kapattı ve bana yaklaştı. "Biliyorum?" dedi kaşları havada. Bir şeyler anlatmaya çalışan Tuana'nın küçük ellerine uzandı ve korkuluğa doğru eğilip ona bir öpücük kondurdu. "Ben yeğenimi görmeye geldim."

İsteyince ne kadar da gıcık olabiliyordu... Gıcık ve daima çekici. "İyi, ben çıkayım o zaman... Uyur birazdan zaten," dedim ve blöfüm inandırıcı olsun diye bir adım attım.

Korkuluklardan doğrulup beni durdurdu. "Ne oldu, Sinan Bey? Sizi yalnız bırakacaktım..."

"O kadar iyi bir oyuncusun ki..." dedi ve güldü. Renkli ışıkların, hayvan mobilinden gelen horoz sesinin arasında bile yüreğimi ağzıma getiriyordu o güzel gülüşü...

"Hakkını yemek istemem, sen de fena sayılmazsın."

Bakışları dudaklarımdaydı. "Annen geldi mi?"

"Hangi cevabı verirsem öpmeyi aklından çıkaracaksın?"

Kaşlarını çattı. "Çok mu belli ediyorum?" Ya ben seni yerim, yerim!

"Yani... Sanırım yine cevap verip kaçmam gerekecek." Başını hayır dercesine sağa sola sallarken sırıttım. "Beni aramak aklından çıkmıştır. Uçakla gelecekti. Şu an uyuyordur bile."

"Yayın, yarın saat birde. Yarım saat önce gidersiniz. Danışmada sizi bir görevli bekleyecek. O stüdyoya yönlendirir. Benim yerimi de biliyorsun."

"Biliyorum."

"Bir aksilik olursa gelirsin."

"Olmazsa?" dedim tatlı tatlı. Dalgın bir şekilde gülümsedi. "Yine gelirsin..."

Parmak uçlarımda yükseldim ve yanağına bir öpücük kondurdum.

Eli sırtıma ulaştı ve beni bedenine yasladı. Kokusunu bir daha almayacakmış gibi içime çektim. "İyi geceler, Sinan Bey."

Kulağıma doğru fısıldadı. "İyi geceler, İdil."

Her koşuşumda, göğüslerimin ağzıma gelmesine sebep olan V yakalı beyaz bluzumun üstünü elimle kapadım. Belgin arabayı kilitledi ve topuklu ayakkabısının seslerinden bana yetişmeye çalıştığını anladım. "Puseti bana ver! Düşeceksin, İdil... Ben topuklularla koşmaya alışkınım!"

"Neden alışkınsın ki?" Nefes nefese durdum ve ona döndüm. Kalem eteği ve dar kesim gömleğiyle fazlasıyla resmi ama bir o kadar da seksi duruyordu. Siyah güneş gözlüğünü başının tepesine koydu. Bana yetişip puseti aldı. "Hiç... Arada denerim. Hayat bu. Bakarsın bir gün topuklu ayakkabıyla koşmak zorunda kalırım." Üstüme baktı alıcı gözüyle. "Kendini toparla, dünden kalma gibi gözüküyorsun." Düzleştirdiğim saçlarımı kulağımın arkasına aldım. Koşturduğum için nemlenen yüzümü birkaç defa yelledikten sonra siyah dar pantolonumun belini çektim. Öne doğru kayan bluzun omuz kısmını arkaya doğru ittirdim, Belgin de boştaki eliyle boynumdaki kolyeyi, göğüs arama inecek şekilde düzeltti.

"Tamam, fazla iyi oldun," dedi ve ayağımdaki yüksek topuklulara baktı. "Neyse, puseti ben taşırım."

Kanalın büyük ve ihtişamlı binasına baktım. "Bu sadece İstanbul'daki bina. Tümer ailesinin zenginliğini düşünebiliyor musun?" diyerek döner kapıya ilerledim.

"Babası kesin kanalı Sinan Tümer'e bırakır," derken iç çekti ve beraber kapıdan geçtik. X-ray cihazını görünce dökülmek için çantalarımıza uzandığımızda, birisinin seslendiğini duydum. Başımı kaldırdığımda, uzun boylu genç bir kızın bize yaklaştığını fark ettim. "İdil Demirel?"

"Evet?"

"Ben kanalda stajyerim. Adım Figen. Sinan Bey stüdyoya kadar size eşlik etmemi istedi." Figen bakışlarını güvenliğe çevirdi. Güvenlik verilen onayla kırmızı şeridi bizim için açtı ve yandan geçtik. "Hoş geldiniz. Asansörle yedinci kata çıkacağız," dedi ve sohbet ede ede asansöre ilerledik. Üniversite son sınıfta olan Figen, televizyonculuk ve gazetecilik

okuyormuş. Bu kanalda staj hakkı kazanabilmek için bir hayli uğraştığını da eklemeden edemedi. Camlı asansörden etrafı izlerken heyecanlı olduğu barizdi. "Siz... Kim oluyorsunuz?" dedi bana bakarak.

Belgin bir şey söyleyecek gibi oldu ama dirseğimle ona vurdum. "Sinan Bey'in yeğeninin bakıcısıyım."

Kaşları havaya kalktı. "Sinan Bey..." diye mırıldandı ve yanakları pembeleşti. "Çok şanslısınız."

"Kesinlikle..." dedim ve o kızaran yanaklarını morartmak istedim. "Sevgilisi olduğunuzu sanmıştım."

Belgin ofladı. "Gördüğün gibi şu an bu konu seni utandırıyor, bizi de bayıyor. Susmaya ne dersin Figo?" diyerek onu tersledi. "Hayır yani... Ağzından laf almaya çalıştığını bu kadar belli etmesen keşke!"

Asansör kapısı açıldı ve Figen'in pembeleşen yanakları, duyduklarıyla kızarırken bizi stüdyoya aldı. "Yakup Bey?"

Paravanla ilgilenen adam başını kaldırdı ve bizi görünce hızlı adımlarla yanımıza geldi. "Evet, Figen?"

"Sinan Bey'in misafirleri," diyerek bizi takdim etti.

Genç çocuk gülümsedi. "Hoş geldiniz. Sizi şöyle alayım..." Pusete baktı. "Huysuzluk yapar mı?"

"Yok, gelmeden önce sakinleştirici verdik," dedi Belgin ters ters. "Sinan Bey'in misafiriyiz diyorum... Hani, kanalın sahibinin oğlu falan?"

Soğuk soğuk gülümsedi. "Buyurun," diyerek bize seyircilerin oturduğu platformu gösterdi.

Belgin, Figen'e ukala bir gülümseme attı. "Teşekkürler Figenciğim. Kapıyı kapatırsın," dedi ve pusetle yüksek basamağa çıktı ve yaşlı teyzelerin arasına yerleştik.

Az önce bizi yönlendiren Yakup Bey, stüdyonun ortasına geçti. "Hanımlar, beyler! Birazdan canlı yayına gireceğiz, Nezahat Hanım gelir gelmez güçlü bir şekilde alkışlıyoruz ve müzik eşliğinde oynuyoruz. Ayağa kalkmayan görmeyeyim, lütfen!" Uyarısında bulundu.

Loca diye adlandırdıkları, 15-20 sandalyeden oluşan kısım yavaş yavaş dolmaya başladı. Belgin çoktan herkese bir kulp takmıştı. Programın alışagelmiş müziğini çalmaya başlayan orkestrayla beraber herkes ayaklandı. Önümüzdeki teyzeler sayesinde gözükmüyorduk. İyice arkalarına saklandık ve kahkaha atmaya başladık.

"Efendim, hoş geldiniz!" Ortalığı kasıp kavuran Nezahat'in sesini duydum. "Allah Allah! Seyircilerimiz de bugün pek bir enerjik, maşallah! Locam da güneş gibi parlıyor!" Her kelimesinde alkışlar kopmaya devam ederken, "Oturun lütfen... Bugün bir hayli yoğunuz... Çok güzel karşılaştırmalarımız var," dedi. Teyzeler otururken biz de açığa çıkmıştık. Duruşumuz dikleşti ve yüz ifademiz anında ciddileşti. Tuana elindeki oyuncakla mayışmış bir şekilde etrafı incelerken Belgin, "Baksana şuna," dediğinde başımı kaldırdım. "Yaşlı amcanın yanındaki sarışın çocuk."

Yaşlı amcayı buldum ve bakışlarım yanındaki genç adama kaydı. Göz göze geldiğimizde şaşkınlıkla geriledim. "Hı, evet, iyiymiş," dedim.

"Kim bilir kaç kişiyle oynaşıyordur burada..." diyerek sesli bir şekilde kahkaha attı. Gülerek onu onayladım ve stüdyoda bir sağa bir sola dönen sunucuya çevirdim bakışlarımı. Kısa, kırmızı elbisesi, aynı renkteki ruju ve siyah ayakkabılarıyla oldukça şıktı. Beline kadar gelen siyah saçlarını tepeden toplamış, görüşünü ucuzlaştıracak şekilde kabartmıştı. "Bugün ilk karşılaşma Abdülkerim'in... Gel bakalım!" diyerek onu koltuğa davet etti.

Sırıtarak yerine oturan Abdülkerim, talibi hakkındaki bilgileri aldı. Genç kız, alkışlarla arka kapıdan geldi ve koltuğa oturdu. Heyecanlı bakışları ve titreyen sesiyle o kadar masumdu ki... Kesinlikle evet diyecekti.

Paravan açıldı ve anında hayır, dedi.

Birkaç karşılaştırma ve tartışmalı aşktan sonra ortalık yatışmıştı. Kısa bir boşluk oldu ve Nezahat, "Gel, Yusufçuğum?" dedi birisine.

"Nezahat abla..." Sesin geldiği yere baktığımda, sarışın çocuğu ayaklanmış bir şekilde gördüm. "Ben bir şey söylemek istiyorum."

"Gel çocuğum, gel!" Onu yamacına alan Nezahat, "Ne oldu, anlat?" dedi merakla.

"Ben birisine talip olmak istiyorum..." dediğinde, herkesten 'aaa, ooo,' sesleri yükseldi.

"Aa! Kim ki? Locadan mı?"

Belgin bana eğildi. "Bak bak... Kesin eski talibini çağıracak," dedi.

"Hayır. İzleyicilerden," dediğinde, herkesin bakışları bizim olduğumuz platforma çevrildi. Nezahat herkesi süzdü. "Hayriye ablaya mı talip olacaksın yoksa?" dedi şakayla.

Çocuk başını salladı gülerek. "Hayır, tabii ki..."

"E, hadi git al bakalım..." diyerek ona izin verdi.

Yusuf, mikrofonu bıraktı ve buraya gelirken Belgin'le ellerimiz kenetlendi. Yusuf platforma çıkıp kadınların arasından geçerek bizim sıramıza doğru geldi. Sola yaklaştı geldi ve... Tam önümde durdu. Elini bana uzattığında Belgin elini elimden telaşla çekti ve çocuğun eline doğru attı. Beni havada kapan Yusuf, "Lütfen," diyerek ayağa kalkmam için çekiştirdiğinde alkışlar kopmaya başlamıştı. Pusetin üstünden geçtim ve uyuyan Tuana'ya baktım. Sahneye çıktığımızda, Nezahat beni bir güzel süzdü. "Vay! Yusuf yaklaşık 2 yıldır bizimle, kimseye talip olmadı ve..." Cümlesinin devamını getirmeden alkışlamaya başladı. İnsanlar da galeyana geldi. Alkışlar, ıslıklar, 'çay için!' diye bağıranlar...

Elimi Yusuf'tan kurtarmak istedim ama müsaade etmedi. Nezahat, "E, geçin bir oturun, tanışın bari..." diyerek bizi açılan paravanın koltuklarına yönlendirdi. Yusuf önce beni oturtma kibarlığını gösterdi, sonra kendi yerine geçti. "Abla," diyerek başladı söze. "Program başlamadan önce gördüm..."

"Gözün hep oradaydı, ben anladım bir şeyler olduğunu zaten! Tanıt bakalım kendini," diyerek bakışlarını bana çevirdi. Buz gibi olan ellerimi kucağıma koydum ve Belgin'e baktım. Dudaklarımı kımıldatmak istedim ama bir şey diyemiyordum. "Çok heyecanlısın galiba... Yusuf sana kendini anlatsın!" dedi ve anlayışla gülümsedi.

Yusuf kendinden bahsederken dirseğimi koltuğun kenarına koydum. Belgin'e baktım ve telefon işareti yaparak elimi kulağıma yaklaştırdım. Başını hızla sallayıp çantama uzandı. Bizi Şahsenem'den başka kimse kurtaramazdı. "Peki, sen?" dedi Yusuf cümlelerini bitirip derin bir nefes alırken.

"Ben İdil... 24 yaşındayım..." demeyi başardım. "B-ben... Bakın Nezahat Hanım..."

"Dur İdilciğim." Eliyle beni durdurdu. "Söyle Mehmet abi?"

Bakışlarımı locaya çevirdim. Yaşlı adam mikrofonu eline aldı. "Nezahat Hanım... Vallahi ben çok yakıştırdım. Kızımız da hiç düşünmesin. Çok heyecanlı belli, çay içerken konuşurlar."

"Bence de, değil mi? Maşallah su gibi kız! Yusuf... Vallahi durdun durdun turnayı gözünden vurdun..."

"Nezahat Hanım..."

Sözünü kesişime ters bir şekilde baktı. "Aa, İdil!"

Yusuf itiraz edeceğimi anlamış olmalı ki, "İdil, seni mutlu edebilirim... Tanışalım, bak lütfen..." diyerek bana doğru geldi. "Önünde diz mi çökeyim, iste! Yapayım..." Alkışlar ve 'yap yap' diyerek onu gaza getiren insanların lafına gelip önümde diz çökerken Belgin'in telefonu kapattığını gördüm. Yusuf elime uzandı. "Bir çay..." dedi.

ALLAH'IM, DELİRECEĞİM!

"İdil, ilk görüşte aşka inanmazdım ben..." Elimi sıktı. Şoktaydım. Şu an, şoka girmiştim. Kalkıp gidemiyordum, itiraz da edemiyordum. "Bak... Locadaki herkes seni ikna etmek için sırada..."

Nezahat, bana locayı gösterdi. Genç bir kız mikrofonu aldı. "Valla İdil Hanım, Yusuf benim kardeşim gibidir. Onun gibi iyi, saygılı ve terbiyeli bir adam görmedim. Öyle sosyal medya olayları da hiç yoktur. Malum bu devrin erkekleri sosyal medyada yapılmadık şey bırakmıyor..."

Ben dokuz milyon takipçisi olan adama vurulmuşum, sen ne diyorsun kız?

"Allah aşkına kız," dedi Nezahat. "Tipsiz de değil ki Yusuf... Bir şey söyleyin ayol?" diyerek bir alkış daha kopardı. Yusuf dudaklarını lütfen dercesine kımıldatırken tamam, dedim içimden. Çaya diye giderim, arkadan kaçarım!

"Şey... Ben..." Elimi tutan Yusuf'tan elimi kurtarıp ayağa kalkmak istesem de müsaade etmiyordu manyak! "Yusuf Bey... Bırakırsanız..."

"İdilciğim, cevabın ne?"

Başımı Nezahat'e çevirdiğimde, gümbürtüyle açılan stüdyo kapısının dibinde bir arbede yaşandığını gördüm. Yusuf'un da bakışları oraya kaydı. Kesin eski sevgilisi beni görmüştü ve vurmaya gelmişti.

Bir kızla karşılaşacağımı düşünürken kapıda Sinan'ın delirmiş bakışlarını görmek, önümde diz çöken ve bir türlü kendimden uzaklaştıramadığım Yusuf'a diz atmama sebep oldu. Yusuf arkaya doğru sendeleyince Sinan kendine en yakın olan kamerayı buldu ve bir an bile düşünmeden kamera arkasındaki kameramanı yaka paça indirdi. Kamerayı stüdyo kapısına doğru devirirken diğer kameramanlara baktı. "YAYINI KESİN LAN!" diye bağırarak stüdyoyu inletti. Üstündeki ceketi çıkarıp önce platformda ayakta dikilen Belgin'e sonra bana çevirdi bakışlarını. Başını ağır ağır sallarken ceketini çıkardı ve kenara attı.

"Reklama girelim!" Stüdyo görevlisi sağa sola emirler yağdırıyordu. "Çabuk ol... Son saniyeleri kes, sakın yayınlama!" Sinan'a dokunmak için elini kaldırdı ama cesaret edemedi. "Sinan Bey..." diyerek zayıf bir sesle itiraz etti.

Sinan, gömleğinin kol düğmelerini gözlerini benden ayırmadan çıkardı ve stüdyo görevlisine verdi. "Ceketimi de yerden al. Kısa sürecek."

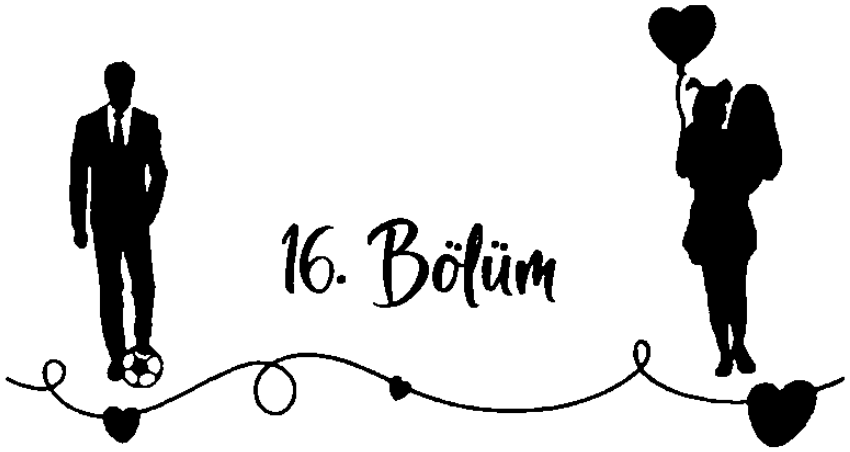

16. Bölüm

Hayatım an itibariyle, bir evlilik programına plansız bir şekilde dâhil olup, daha sonra plansız bir şekilde Sinan Tümer'in canlı yayına müdahale edip yayını kesmesiyle bitti. "Sinan!" Stüdyoya dalan, uzun boylu ve takım elbiseli bir adam dikkatleri kendine çekti. 'Yapma, siz kardeşsiniz!' diyecek kadar çaresiz gözüküyordu. "Bir davadan daha kurtulamazsın, sakın!"

Sinan bize doğru bir adım atarken omzundan adama baktı. Alaycı bir gülüşle omuz silkti. "Kapıyı kapat. Bir tane güvenlik girmeyecek. Girdiği an..." Cümlesini bitirmeden bir görevli koşturarak kapıyı kapattı ve bir 'aferin' beklercesine Sinan'a bakmaya başladı. O da bu bakışları fark etmiş olacak ki, "Teşekkürler," diyerek mırıldandı. Daha sonra bakışlarını locaya ve izleyicilere çevirdi. "Madem bayağı kalabalığız... Böyle vurdu kırdıya gelsin istemiyorum."

"En doğrusu!" diyerek atıldı adam. Sinan'a doğru yaklaştı ve ona uzanmak için bir hamle yaptı. "Hadi, gidelim..."

Nezahat, nihayet sindiği koltuğundan doğruldu. "Ne oluyor, Sinan Bey?"

Sinan, Nezahat'in sorusuna aldırmadı ve ona dokunmak üzere olan adamı, "Çek elini, Ozan," diyerek tersledi. Aklına bir şey gelmiş gibi arkasına döndü ve bizi yönlendiren Yakup Bey'e baktı. "Stüdyo şefi kim?"

"Benim," dedi zayıf bir sesle. "Teknik ekibe git ve son beş dakikayı hemen şuradaki ekrana yansıtmalarını söyle."

"Ne?" Gözleri irileşti ve Nezahat'e kısa bir bakış attı. Kimseden ses gelmeyince, "Bu... Mümkün değil," diyerek itiraz etti. Sinan sinirle güldü. "Hadi lan oradan! Bana mı söylüyorsun? Kaydedildiğini ikimiz de biliyoruz. Şimdi git ve dediğimi yap."

Yakup Bey onu bir baş hareketiyle onaylayıp stüdyonun arkasına doğru hızlı adımlarla koşturdu.

Nezahat, "Ne yapacaksınız?" Sorusunu sorarak yaklaşık yüz kişiye tercüman oldu.

Sinan bana baktı. "İşleri benim usulümle halledeceğiz." Yerde oturan Yusuf'a çevrildi bakışları. "Uzaklaş oradan."

"Ne?" Yusuf'un bakışları şaşkın bir şekilde bana çevrildi. "Anlamıyorum..."

Bakışlarım boşlukta, onunla göz temasından olabildiğince kaçınıyordum. "Dediğini yap," dedim dişlerimin arasından.

"Az önce o koltukta nasıl ilk görüşte aşkı anlattın, şimdi otur bir de benim anlatımımdan dinle bazı şeyleri!" Sesi stüdyoda yankılandığında, herkes olduğu yere gözle görülür bir şekilde sindi. Sinan, yarattığı tepkiyi anlamış olacak ki insanlara döndü. "Eğer ki... Eğer ki gizli bir çekim yakalarsam, buradaki oyunculuğunuz son bulur." Ayak adımları herkesin dikkatini dağıttı.

Yakup Bey gelmişti. "Hazır, Sinan Bey."

"Ver ekrana." Ozan dediği adam çöken omuzlarla platforma ilerledi. Kenara oturdu ve bizi izlemeye başladı. Yakup Bey, kulaklığının ucundaki kişiyle iletişim kurdu ve solumda kalan ekrana az önceki yaşananlar geldi. Yusuf platforma ilerleyip beni elimden tutarak kaldırıp sahneye getirdi. Sinan oradaki konuşmaları dikkatli bir şekilde dinlerken, ellerini cebine sokmuştu.

Yusuf, "Abla... Programa başlamadan önce gördüm," dediği zaman, Sinan "Durdur!" diye bağırdı. Ne yapıyorsun sen, Sinan? Görüntü hemen durduğunda, Sinan kalabalığa döndü. "Evet, gelen talipleri yetmezmiş gibi, seyircilere de göz dikmiş, Yusuf."

Yusuf omuz silkti. "Burası bir evlendirme programı."

"Hadi ya?" Sinan sinirle gülerek alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Dalmak istiyordu ama kendini frenlediği çok açıktı. "Devam et," dedi ve bakışlarını tekrar ekrana çevirdi. Görüntüler akmaya başlarken ne kadar çaresiz ve acınası bir hâlde olduğumu görünce gözlerimi utançla kapadım. İnşallah bulunduğum bu durumdan mutluluk duyduğumu düşünmezdi... "İdil, seni mutlu edebilirim... Tanışalım, bak lütfen... Önünde diz mi çökeyim iste! Yapayım..." Cümlelerini duyunca, gözlerimi açtım. Yusuf önümde diz çöküyordu ve ellerime uzanıyordu.

"Durdur," dedi Sinan buz gibi sesiyle. Ekran dondu ve Sinan, Yusuf'a çevirdi bakışlarını. "Sana bu hareketin benim gözümde nasıl gözüktü-

günü anlatayım... Bu bir faul, Yusuf. Ne sahada ne de gerçek hayatta görmek istemediğim pozisyonlardan sadece biri. Kendine avantaj sağlamaya çalışıyorsun. Senin dokunmaman gereken bir şeye temas etmen..." Kısa bir nefes aldı. "Bunu sahneye alırken de yaptın. Sarı kart veriyorum sana. İnsaflı hakeme denk geldin." Gözlerini bana çevirdi. "Devam et."

"İdil ilk görüşte aşka inanmazdım ben..."

"Durdur," dedi anında. Ayağa kalktım. Bu daha ne kadar gidecek, onu ne kadar rezil edecek bilmiyordum.

"Sinan..."

Eliyle susmamı sağlayıp olduğumuz platforma doğru bir adım attı. "İkinci kart da burada geliyor... 'Oyuncu, sözlü olarak ya da hareketleriyle verilen karara karşı gelirse' maddesini hatırlatmak istiyorum..." derken küçük adımlarla aramızdaki mesafeyi azaltıyordu. "Bir kişi, maçta iki defa sarı kart görürse ne olur, Yusuf?"

Yusuf sertçe yutkundu. "Kırmızı kart."

Sinan gülümsedi ve Yusuf'a yaklaştı. Onu bir güzel süzdü, gözünde tarttı... Yusuf'u gömleğinin yakalarından kavradığı gibi ayağa kaldırdı. Sinan'ın çenesine gelen Yusuf, onunla göz teması kurabilmek için parmak uçlarında yükselirken yüzü kızarmıştı. "Ve ben seni oyundan atarım." Aniden attığı kafayla çığlığıma engel olamadım.

Platforma rahatça oturan Ozan, ayağa fırlamıştı. "SİNAN, DUR! Abi, yapma!"

Sarsılarak yere düşen Yusuf, ayağa kalkmak için sandalyeye tutunmaya çalışırken Sinan karnına doğru bir tekme attı. Hızlı ve dikkatliydi. Onun bir boşluğunu yakalamasına müsaade etmiyordu. Yusuf hırıltılı bir nefes alarak elini karın boşluğuna koydu. "Kalksana lan! İdil'i nasıl kaldırdın, aynen öyle kalk!"

"Sinan, lütfen dur..." Küçük bir adım attım.

Bakışlarını bana çevirdi. "Sakın bir adım daha atma, İdil. Sakın!" diye beni terslediği an, aklımdan geçeni yapmaya cesaret edemedim. Benim ona yaklaşmayacağıma emin olduğu an, ayağa kalkmaya çalışan Yusuf'a çevirdi bakışlarını. "Hadi... Gel." Elini yüzüne doğru dostane bir tavırla uzattı. "Bu seferlik sen otur, biz seni kaldıralım..." Yusuf baygın bakışlarla Sinan'a bakmaya çalışarak boşluğa bir yumruk savurdu. "Demek dost elini kabul etmiyorsun?" Sinan önüne uzattığı elini yumruk yapıp bir tane de yüzüne geçirdi. Burun kemiğinden çıkan o sesle refleksle gözle-

rimi kırpıştırdım. Nasıl bir noktaya isabet ettirdi bilmiyorum ama kan burnundan hızla akmaya başladı. "Bir daha kime talip olduğuna dikkat et," dedi dişlerinin arasından.

Yusuf'un başı arkaya doğru düştü ve gözleri kapandı. Herkes feryat figan ona koşarken Ozan Bey, Sinan'ı ondan birkaç adım uzaklaştırabildi. Sinan gözlerini Yusuf'tan ayırmadan konuştu: "Nezahat Hanım?"

"Evet, Sinan Bey?" Sinirinden kudurduğu belliydi ama hiçbir şey yapamıyordu. Bakışlarımı ona çevirdiğimde bana öldürücü bakışlar attığını gördüm.

"Eğer ki beni dava etmeye kalkarsa, bu program biter. Malum..." Sinan sallanarak Nezahat'e yaklaştı. Gözlerini ondan ayırmadan masadaki peçete kutusundan bir peçete alıp "Bir kere adım çıktı," dedi sakin bir şekilde. Bakışlarını eline çevirdi ve dalgın bir şekilde parmak boğumlarına sıçrayan kan damlalarını temizlerken devam etti: "O yüzden görmezden gelinmem bir hayli zor olur." Kaşları havada onun hareketlerini, gözlerini kırpmadan izleyen Nezahat sertçe yutkundu. "Ben de gözlerin görmeyeceği bir şekilde yapmak mecburiyetindeyim."

"Sizi anlıyorum. Merak etmeyin," dedi gergin bir gülümsemeyle. Kendinden emin bir şekilde gülümsedi.

"İşinizi biraz daha dikkatli yapmanızı istiyorum. Evlilik kurumunu bu denli basite indirgemek kanalımıza yakışmıyor."

"Nezahat Hanım, Yusuf uyanmıyor!" dedi locadakilerden birisi.

Sinan göz ucuyla ona baktı. "Dalağına doğru vurdum. Düz yatırın, nefes alsın," dedi ve tekrar Nezahat'e döndü. "Sanırım anlaştık?" Aşırı bir şekilde sakindi. Gerilen sinirlerini yatıştırmanın verdiği o his damarlarındaydı.

Ozan Bey Sinan'a baktı. Bu denli sakin oluşu onu delirtmiş gibiydi. "Dalga mı geçiyorsun sen Sinan? Ya adamın dalağı patlamışsa?" diye çıkıştı.

Sinan gözlerini devirdi bir çocuk gibi. "Oraya yakın vurdum dedim. Anlık şuur kaybı, Ozan. Kendine gelir birazdan." Herkesi hayat ve ölüm arasındaki o eşikte sallandırmaya alışmış gibi konuşuyordu.

"Teşekkürler bu aydınlatıcı bilgi için." Ozan Bey ona ters ters bakarak Yusuf'un yanaklarına hafif darbelerle vurmaya devam etti, diğer yandan da arkadaşları yüzünü suyla ıslatıyordu.

"Suçu yoktu," diye mırıldandım ona bakmaya devam ederken.

"Yani..." Sinan peçeteyi avucunun içine alıp un ufak ederken önündeki basamağı çıktı. Burun buruna geldik. Umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Yok... Ne de olsa dudaklarına baktığında seni öptüğümü, tenine dokunduğumu görebileceği doğaüstü güçlere sahip değil." Birisi duydu mu diye etrafıma kaçamak bir bakış attım.

"Burada böyle konuşma..." diyerek zayıf bir itirazda bulundum.

"En azından doğruları söylüyorum, İdil. Ama sen..." Tükürürcesine, "Sen... Yalan söylüyorsun," diye mırıldandı. Sinirle gülmüştü. "Annesiyle gidecekmiş..." Bana yakıştıramadığı, hayal kırıklığı ve öfke dolu bakışlarından belliydi. Buna takılacağını tahmin etmiştim. Belki olaylar bu raddeye gelmeseydi, pembe bir yalan gibi gözükebilirdi ama... Seyirci geldiğim programda, bir adam bana talip olmuştu.

"Sinan..."

Sözümü kesen heyecanlı sese döndüm. Bir adam, Yusuf'un gözlerine heyecanla bakıyordu. "Hah, açıldı gözleri! Yusuf! Yusuf..." Arka arkaya Yusuf ismini duyan Belgin, duyduğu argoya bir kahkaha patlattı. Herkesin dikkati birden ona çevirilince utangaç bir edayla gülümsedi ve yerine sindi.

"Şimdi eve gidin. Ortalığı toplamam gerekiyor." Sinan'ın sesiyle ona döndüm. İsteksiz bir şekilde şaşkın ekibe ve insanlara bakıyordu.

"Tamam..." diyerek onu onayladığımda bakışları bana çevrildi. O kadar soğuk ve yabancı bakıyordu ki bir an kendimi onun gözünde sadece bir 'insan' gibi hissettim. Yanından geçip uzaklaşırken ne gitmeme engel oldu ne de bir şey dedi...

Stüdyodaki şekerlemesinden uyanan ve mızmızlanan Tuana'nın eğlenmesi için oyuncağını yüzüme kapatarak seslendiriyordum. "Buna yalan mı denir?" dedi Belgin sinirle. "Bu pembe yalan bile değil! Pem yalan!" Hırsla gaza yüklendi. Dalgın bir şekilde yüzümdeki oyuncağı indirdim ve elini sallayan Tuana'nın kucağına bıraktım.

"Böyle şeyleri kafaya takan bir adama benziyor. Eminim ki Ogün hâlâ dövülecekler listesindedir." Dikiz aynasına çevirdim bakışlarımı. "Geçmişi de irdeleyecektir..."

"Çocuk falan aldırmadın ya?" Kocaman bir kahkaha attı. "Herkesin yaşadığı şeyler, İdil. El değmemiş, açmamış bir gonca gül falan bekliyorsa..."

"Yani, beklemiyordur ama..."

"İdil, sen en çok onunla ileri gittin. Bunun farkındasın, değil mi?" dedi sakin bir sesle. "Ama Sinan Tümer... Eminim ki en masum flörtünü yaşıyor şu an."

"Benden bıkması oldukça yüksek bir ihtimal, yani..."

"Tabii ki de hayır! Yarın Sibel ablaya gidiyoruz ve bağlama büyüsü yaptırıyoruz."

Kaşlarım çatıldı. "Belgin, esrar satan Turan abi, büyücü Sibel abla... Sen nerelerde takılıyorsun?"

"Ben her alanda tanıdığımız olsun ki sonradan sıkıntıya düşmeyelim diye uğraşıyorum." Elini havada salladı. "Aman! Hiç üzülme. Sinan Tümer olmazsa, Turan abinin yeğeni var. Biraz bana asılıyor gibi ama... Neden sana asılmasın?"

"Belgin, boğazına kadar uyuşturucuya batmış, bütün organların vücudundan sökülmüş bir hâlde bizden gidersen..." Düşüncesiyle güçsüz bir nefes aldım. "Seni öldürürüm. Yalvarırım biraz düzgün insanlarla muhatap ol."

Bana ne dercesine tek omzunu kaldırdı. "İşinize gelirse kızım..." diyerek rest çekti. Gülümsemeden edemedim. *Dertsiz tasasız gibi gözüken ama içinde bir okyanusu barındıran, çakma kızılım benim... Ne sensiz ne de Şahsenem'siz bir hayat düşünemiyorum.* "Neden normal kızlar gibi pijama partisi düzenleyip ağlama saatleri yapmıyoruz? Tek eğlencemiz içmek, başımızı belaya sokmak..."

"Valla, başını belaya sokunca bir prens tarafından kurtarılmayı bekleyen, aynı bir böcek gibi davranıp bir erkek tarafından ezilmeyi kendine yedirebilen o kızlardan ne olmak isterdim ne de olmanızı isterdim... Biz böyle güzeliz kızım. Kendi kendimize yettiğimiz ve kendimize destek olduğumuz sürece!"

"Biraz ped reklamı gibi oldu..." dedim garipseyerek.

"Zaten bir ped markası üzerine çalışıyoruz. Slogan lazım," dedi ve sırıttı.

"Ama doğru düşünüyorsun. Biz kendimize yeteriz," dedim ve bir beşlik çakması için elimi uzattım.

Çakarken "Sanırım, Sinan Tümer'den özür dilemen gerekiyor..." diye mırıldandı ve elini çekti. "Yani ilişkilerde öyle olur. Yediğin bok ortaya çıkınca biraz masumlaşır, güzel sözler söyler..."

Abartılacak bir tarafı olmadığını düşünsem de yalanın büyüğü küçüğü, pembesi siyahı yoktu gözümde. Size güvenen bir insanın içine düşen şüphe bile aranızdaki bağı zedelerken yalan aranızdaki her şeyi bitirebilirdi. "Haklısın, bir şeyler yapacağım artık..."

Ata ve Rümeysa, eve geldiğimden beri internete düşen videom yüzünden benimle dalga geçiyordu. Yusuf'un cümlelerinden bir şarkı bile yapmışlardı. Her ne kadar susturmak için çabalasam da onu susturabilen kişi henüz eve gelmemişti. Ayrıca Semih annemi aramış ve beni bir evlilik programında gördüğünü söylemişti; annem de beni arayarak krizler geçirmişti. 'Ben seni programlarda koca arayasın diye mi büyüttüm?' isyanı, listemde birinci sıradaydı. Tesadüfen orada olduğuma ikna etmeye çalışsam da yememişti. Kızgınlığı geçecek gibi olmadığı için konuşmayı kısa kesmek zorunda kalmıştım.

Annem toplum düzenini bozan şeylere delirirdi. Yere çöp atılması, evlilik dışı ilişkiyi yansıtan diziler, şans oyunları, çamaşır varken üstte halı silkeleyen komşu... Kısacası gün içinde denk geldiğimiz fakat önemsemediğimiz her şey annemin devasa dert yumağını oluşturuyordu. Buna Fenerbahçe fanatiği olan babam da dâhildi. Dayım gibi bir Galatasaray sevdalısından kurtulduğu için sevinirken resmen daha beterine düşmüştü. Bazen, 'Seni çöp olsan da poşete koyup atsam!' diye söylenirdi. Fakat akşam hiçbir şey olmamış gibi aynı yastığa baş koyarlardı. Böyle de sözünde duran bir kadındı.

Tuana, başını hafifçe yana yatırarak saklandığım çadırın içine baktı. "Aa!" diyerek sahte bir çığlık koyuverdim. Beni sobelediği için keyifle bir kahkaha attı. İyice kenara saklandım. Emekleyerek çadırın içine girdi ve göz göze geldik. İşaret parmağını üstüme tuttu. "Di-dil..."

"Evet, Didil!" Onu çadıra yatırdım ve gıdıklamaya başladım. "Yakaladın beni! Bunun cezası çok büyük olacak, Tuana Hanım..." Kahkahalar atarken minik elleriyle ellerimi ittirmeye çalışıyordu. Beni yenmesine müsaade ettim. Ellerimi kendinden uzaklaştırdı ve hemen yuvarlanarak yüzüstü döndü. Heyecanla çadırdan çıkarken ben de peşinden emekledim. Dağılan odaya gururlu bir şekilde baktım. Son birkaç gündür

yapamadığımız bütün faaliyetleri belirli aralıklarla yapmıştık. Kitaplara biraz haşin davransa da zamanla öğrenecekti...

Saate kısa bir bakış attım. Beşe geliyordu. "Evet, Tuana Hanım, oyun bitti." Onu kucakladım ve kızarmış gözlerine baktım. "Uyku vaktin geldi." Gözlerini ovaladı ve anlamış gibi etrafına kısa bir bakış attı. Dışarı çıkan atletini düzelttikten sonra yatağına yatırdım. Odasının perdesini kapattım ve beşiğinin mobilini açtım. Her gün, ilk defa görüyormuş gibi onları hevesle incelerken hayvanların ezberlediğim şarkısını mırıldanarak sessizce odadan çıktım.

Mutfağa girer girmez, taburede yemek yiyen Ata hemen Rümeysa'yı dürtükledi. Rümeysa kesme tahtasındaki biberlerden başını kaldırdı ve beni görünce işini bıraktı. "Yusuf-İdil!" diyerek boşluğa bir kalp çizdi ve içine isimlerimizin baş harflerini yazdı. "Büyük aşk... Kimse önünüzde duramaz! Yusuf yarın tekrar çağırırsa şaşma."

"Dalağı müsaade ederse..." diye mırıldandım.

"Ne? Ne dalağı? Kim dalaklı?" Ayşe ablanın arka arkaya 'dalak' kullanmasıyla güldüm. "Ne diyorsun İdil?"

"Hiç... Çağıramaz. Ona biraz çıkıştım da."

"Ay salak..." dedi Rümeysa. "Sana bakmış, ona dua et..."

"Hiç de bir kere! Benim bal kızım çok güzel..." dedi Ayşe abla şefkatle. "O uşak kısa zaten. Sarı erkek mi olurmuş? Erkek dediğin aynı Sinan ve Cihangir Bey gibi olacak."

"Ben de biraz genç versiyonlarıyım ama umut vadediyorum bence..." diyerek bardağındaki sudan büyük bir yudum aldı Ata.

Rümeysa hafifçe sallanmıştı. "Ay, evet! Ayıp oldu şimdi... Onlar da erkek, Yusuf da erkek..." Birden hüzünlenmişti fan club başkanı. "Ama senin için idealdi, kabul et."

"Ama yeter artık..." Ata ve ikisine kısa bir bakış attım. "Eğlendiniz ve bitti. Değil mi, Ata?"

Çatalına makarnasını dolarken göz ucuyla bana baktı. Hafifçe eğildi. "Adama sen çıkışmadın değil mi?" diye sordu.

"Ne konuşuyorsunuz be?" Rümeysa aramızdaki mesafeyi kapattı ve hevesle gövdesini tezgâhın mermerine dayadı. "Hadi, bana da söyleyin."

"Yok canım, ödevler hakkında konuşuyorduk..." Ata'nın ona aldırmadan yemeğine devam etmesiyle, Rümeysa tezgâhtan doğruldu ve ona

ağız yüz yaparak işine döndü. "Akşama menüde ne var? Acaba herkesin sevdiği bir şeyler mi yapsak ne? Ben de yardım ederim!"

"Mıhlama?" dedi Ayşe abla gülerek. "Sebze çorbası yapalım diyorum..." Sözünü gülerek kestim. "Ee, herkesin sevdiği bir şey vardır mutlaka?"

Ata telefonunu çıkardı ve umursamaz bir şekilde bir şeyler yazarken Rümeysa omuz silkti. "Yani, evet mıhlama..."

"Allah aşkına! mıhlamadan başka bir şey yenmiyormuş gibi konuşuyorsunuz ya..." Arka cebimde titreyen telefonumu elime aldım ve gelen mesaja baktım.

Kimden / Ata

Amcam her erkek gibi mantı sever.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bana baktığını fark ettim ama hiçbir renk vermeden, "Mantı açalım," diyerek ortaya fikir attım. Annemin, babama bir şeyler söylemek istediğinde hazırladığı zahmetli yemekler aklıma geldi.

İzindeyim, anne.

Küçük parçaları özenle kapatırken bakışlarım Rümeysa'ya kaydı. O da benim kapattıklarımı inceliyordu. Ayşe abla önümüzdekilere eğildi ve "İkiniz de olmuşsunuz. Evlenebilirsiniz," diyerek bizi onayladı. Ata kapattıklarımdan birini ağzına attı. "Bunları yapmakta ne var? Ayrıca evleneceklerine böyle mi karar veriyorsun, Ayşe abla? Yoğurttan ne şekilde oldukları gözükmüyor bile..."

"Sen anlamazsın, hamsi kafa. Kayınvalideler böyle şeylere dikkat eder."

"Babaannem, annemi alırken mantı yapamayışını pek bir dert etmiş gördüğünüz gibi..."

"Oylum Hanım modern kaynana," dedi Rümeysa. "Pelin Hanım istese, seni bile kundaklar öyle uyutur."

Ata keyifle arkasına yaslandı. "Ne diyeyim, Allah herkese babaannem gibi kayınvalide versin."

Rümeysa'yla ikimiz aynı anda içli bir şekilde, "Âmin," diyerek cevaplarken birbirimize soğuk soğuk baktık.

"Amcam çok sevinecek, eminim..." Ata bir mantı daha attı ağzına. Dediklerine tepkisiz kalmak için bir hayli uğraştım. "İngiltere'de mantı açan Ayşe abla yok ne de olsa."

"Ay, değil mi ya? Bak o çok severdi, aklımdan çıkmış... İnşallah akşama gelir," dedi Ayşe abla keyifle.

Önümdeki son mantıyı da kapattım ve içimden *inşallah* demeyi ihmal etmedim.

Cihangir Bey, üçüncü tabağını yerken masanın altındaki ellerim yumruktu. "Kim yaptı bunu ya?" dedi ağzındaki lokmayı bitirmeden. Övgüleri bekleyen Ayşe abla, "Kızlar yaptı. Arada bir müdahale ettim," diyerek hızlı bir açıklamada bulundu.

Cihangir Bey, bakışlarını bana çevirdi ve sırıttı. "İdil, hem mizahşör hem de beceriklisin... Seni ne zaman istemeye gidiyoruz?" Tabaktan bir kaşık daha aldığında, sertçe yutkundum. Bakışlarım kısa bir an çaprazımdaki boş sandalyeye kaydı. "Hoş, bugünkü istemen biraz zoraki oldu ama..."

Pelin Hanım dudaklarını sildi. "Gerçekten ya... Ben de izledim ve çok şaşırdım. Konuşmana bile müsaade etmediler. Yayın nasıl kesildi?"

"Birden ayağa kalktım ve istemiyorum dedim. Gecikmeli yayın olduğu için oraları kesmişlerdir."

Ömer Bey mahcup bir ifadeyle bana çevirdi bakışlarını. "Babam aradı. Çok mahcup olduğunu ve senden özür dilemek istediğini söyledi. Numaranı istedi ama daha fazla bu konunun dillendirilmesinden hoşlanmazsın diye engel oldum. Onun adına özür diliyorum."

"Önemli değil, Ömer Bey... İnsanların eylemlerine müdahale edemiyoruz ne de olsa."

Cihangir Bey sandalyesini ittirdi ve bileğindeki saatine baktı. "Neyse. Ben kaçar. Akşama randevum var. Ellerinize sağlık, çok güzeldi." Hafifçe gülümsemekle yetindim ve bakışlarım yanımda oturan Ata'ya kaydı. O da önce bana, sonra solumda kalan boş sandalyeye bakıp derin bir iç çekti.

Gece 10'a doğru Tuana'ya bir masal okuduktan sonra, uyumasını beklerken yere oturdum. Sırtımı beşiğe dayayıp Instagram'a girdim. Ana

sayfamı kontrol ettikten sonra beni takip eden isimleri inceledim. Küçük bir kitlem vardı ama beğenilerim fena sayılmazdı. Hesabımı gizlemek istesem de Belgin 'Bırak, erkeklerin gözleri bayram etsin; kızlar da dedikodunu yapıp günahlarını alsın,' diyerek bana engel olurdu. Fotoğraflarımı dışarıdan bir göz gibi inceleyip renkli bir hayata sahip olduğum için bir kez daha kendimi şanslı hissettim.

Takip ettiğim kişiler kısmına girdim. Biraz aşağıda Pelin Hanım'ın beğendiği fotoğraftaki tanıdık simayla duraksadım. Elimi kalbime bastırdım ve fotoğrafı açtım. Sinan. Bir bar. Ve arkadaş grubu.

"Ah..." Kurşun yemiş gibi ayağa sallanarak kalktım ve uyuyan Tuana'ya bakıp hızla odadan çıktım. Koridorda fazla ilerleyemedim. Duvara sırtımı yasladım ve arkadaş grubunu incelemeye başladım. Kadın, kadın, erkek, kadın, erkek, Sinan, kadın...

Ayla Tatlıca -15 dakika önce / biz başlıyoruuzz ⏯ ⏭

Fotoğrafı büyütüp kadınlara baktım. Sosyetik, sosyetik... Fazla sosyetik... Günlerce konuşulacak kadar şık, güzel saçlı... Ağır ağır atan kalbime yumruğumla vurdum. Sinan'ı yakınlaştırdı insafsız parmaklarım. Bak, yine ceketini, kravatını çıkarmış bu sefer barda can alıyordu. Benim canımı aldığı yetmezmiş gibi... Yer bildirimine baktım. Girişi bile paralıydı buranın! Sadece bir kere gitmiştim bu mekâna. Paranın su olduğuna inandığım üniversite yıllarım... Derin bir nefes aldım. Tamam. Sorun yok.

Babamın cümleleri kulaklarımda uğuldadı. "Hammurabi kanunları... Unutma İdil. Kısasa kısas." Merdivenlerden hızla inerken kendi kendime mırıldandım. "Göze göz, dişe diş..."

Pelin Hanım, biraz emrivaki gibi görünen izin isteğime bir saniye düşünmeden onay verip param ve giysim olup olmadığını sormuştu. Tekliflerini kibarca reddederken Ömer Bey'in şartına boyun eğmiştim. Dönüşte alkol alırsak, İbrahim'i saat kaç olursa olsun arayacaktım... Canıma minnet!

Babam ve annem gibilerdi... Ve ben kendimi onların, sinsi pislik peşinde olan ergen kızları gibi hissediyordum. Simetrik desenleri olan kumaş şortumu belime doğru çektim. Fermuarını ve düğmesini kapatıp duruşunu kontrol ettim. Yumuşak ve krem renginde ince ve delikli bir üst çıkardım. Straplez büstiyeri düzelttikten sonra üstümdekini dalgalar hâline getirdiğim saçlarımı bozmamasına dikkat ederek başımdan

geçirdim.

Telefonuma arka arkaya gelen mesaj sesleriyle aynadan uzaklaştım ve makyaj masamın önündeki telefonumu aldım. Şahsenem gruba yazmıştı.

Şahso: Belgin beni aldı. Haberin olsun. Verdiğin adrese geçiyoruz.

Gruptan çıktım ve Belgin'in özelden yazdığı mesajları okumaya başladım.

Beloş: ALLLAH ALLLAAH sbaahkar olmasın Sinan Tümer kmi ya mantını yemeyen adam instagramdaki fotorğafını görüp kdurusun ERKEKLER ÖLSÜNNN

-Instagram'da takipleşmiyosunuz dimi

-Neyse Tümerlerden biri beğenirse gözükür

-İNŞALLAH O KIZLAR VARKEN İSNSTAGRAMA BAKMAK AKLINA FELİR

Telefonu küçük çantamın içine koydum ve bantlı topuklularımı giyip koridoru kontrol ettim. Kimseye bu hâlde gözükmemek için hızla merdivenlere ilerlerken Ata'nın odasının kapısı açıldı. Ağzı açık bir şekilde bana bakmaya başladı.

"Açıklayabilirim..."

"Sen amcama açıkla. Tabii dinlerse..." Alnını pervaza dayadı. "Aslında konuşmasan da olur. Çünkü şu hâlini gördükten sonra kulaklarına gelen basınç yüzünden ses algılayamayacak."

"Çok mu..." diyerek üstümdekilere dokundum.

Ata elini boş ver dercesine salladı ve kapıyı kapatırken, "Kızları anlamıyorum, hem yaparlar hem de korkarlar..." diye söylendi.

"Ben kimseden korkmuyorum, tamam mı?" diyerek çantamı ona doğru salladım. Cevabı ise çok netti. Kapıyı yüzüme kapattı.

Merdivenleri dikkatli bir şekilde inerken sigara kokusu, havasızlık ve ter kombini ciğerlerimin çürüme sürecini hızlandırdı. Saçlarımı kendimden emin bir şekilde savurdum ve son basamağı da inip kızları aramaya başladım. Gönül isterdi ki Bebek yapalım, ama biraz rahat eğlenebilmek için Taksim'de bir barı tercih etmiştim. Renkli ışıkların

altında, Şahsenem'in uzun siyah saçlarını gördüm. Olabildiğince iddialı gözükmek için sallanarak yürürken dışarıdan belim kaymış gibi gözükme ihtimaliyle daha sakin adımlar attım.

Çantamı sertçe masaya vurdum ve tabureye oturdum. Masadaki meyveli kokteylleri görünce yüzümü ekşittim. "Bu ne ya?" Belgin tabureyi kendi ekseninde bir tur çevirdi. "Kızım, ufaktan başlayalım... Şahsenem yarın izinli," dedi ve gözlerini kırpıştırdı.

"O buraya gelecek, sözlerini yiyecek paşa paşa dönecek ar-dım-dan!" İşaret parmağımı masaya bastırdım ve shot bardağını yuvarladım.

Şahsenem kocaman bir kahkaha attı. "Bak bunu düzenledim..." Telefonumu uzattı. Loş ışıkların altında, masum ama iddialı bir gülümsemeyle kameraya bakıyordum. Parmaklarımla kavradığım shot bardağı da birazcık gözükmüştü. "Beğendin mi?" diye sorduğunda başımı sallayarak telefonu ona verdim. "Ne yazayım?"

Şarkının sözlerini dinlerken, "Sinir harbimin sebebi sensin yaz..." dedim.

Belgin yanan dilini eliyle yellerken, "Solok moson?" diyerek, dilini dişlerinin arasına bastırdı. "Sonuna da Sinan Tümer'i etiketle istersen."

"Dur tamam, ben yazarım bir şeyler..." diyerek telefona gömülen Şahsenem bizimle bağlantıyı kopardı. Belgin çantasına uzandı ve bir dal sigara çıkardı. "İçecek misin?"

"Yasak değil mi?"

"He," dedi gülerek. "O yüzden çapraz masadakiler sigara içiyor ve bize bakıyor..." Gözleri irileşti. "Bardakları aldılar... Geliyorlar... Ağzına sı..."

"Kızlar," diyerek cümleye giriş yapan erkek grubu yüzünden toplandım. Tamam, göze göz dişe diş yapıyorduk ama o kadar da değil... Bir saniye, biz de fotoğraf çekilmeliydik! "Fotoğraf çekilelim?" dedim onlara dönerek. Parmaklarımı sallayarak saymaya başladım. Üç kişilerdi.

Belgin başını salladı. "Aa, evet! Onların da vardı!" Etrafına baktı ve bir görevliyi belinden çekti. "Canım, fotoğrafımızı çeker misin?" Bardakları toplayan çocuk kaşları havada başını salladı. Belgin, Şahsenem'in elindeki telefonu görevliye verdi ve adamlara döndü. Hepsi şaşırsa da çoktan sandalyeleriyle boşlukları doldurmuşlardı. Şahsenem elini bana

salladı. "Kimseye dokunma. Sinan Tümer biraz hassas bu konuda sanırım."

"Aynı masada bok gibi içki içiyor, bunu takmaz herhalde... Hadi çek!" dedi ve yanındaki adama sırnaştı. Birkaç fotoğrafın ardından görevli telefonu bize uzatıp yanımızdan ayrıldı.

Belgin sigarasını yakarken garip bir koku burnuma geldi. İçtiklerim midemi yakmıştı. "Şahsenem... Kaçak sigara mı bu?" Yanımda ismini dahi bilmediğim adam kahkaha attı. Kaşlarım çatık bir şekilde ona döndüm. Yanıp sönen renkli ışıklar yüzünden net göremiyordum.

"Kaçak bir şeyler olduğu kesin..." Belgin çantasından birkaç dal daha çıkardı. "Alır mısınız?" diyerek hepsine birer tane uzattı.

Şaşkın bir şekilde ona bakarken elimi alnıma bastırdım. "O ne Belgin?"

"Kaçak sigara işte!" dedi ve dumanı içine çekti. "Sağlam değil mi?" diyerek onlara baktı. Bakışları yanımdaki adama çevrilirken beni gördü. "Sen de ister misin?"

Sesimi duyurmak için masanın ortasına doğru eğilerek bağırdım. "Sigara kullanmıyorum!"

"Az koymuşsun ama malı beğendim," dedi yanımdaki adam.

Şarkının bittiğini duyunca içimdeki oynama isteği birden arşa çıktı. Çalsa da oynasam diyerek üstümü toparlamaya başladım. "Şahsenem, gel biraz kurt dökelim..." diyerek masadan elimi uzattım. Gülerek elimi tuttu ve beraber ayağa kalktık. Bakışlarımı DJ kabinine çevirdim. Müzik çalmasını beklerken merdivenden inen birkaç grup adamı gördüm.

Tarkan'ın *Acımayacak* şarkısının girişi bardaki sessizliği yardı. Gülerek küçük çocuklar gibi Şahsenem'in elimi tutmasını sağladım. Kendi eksenimde dönerken DJ kabinine güçlü bir ışık vurdu ve müziğin sesi kısıldı. "İyi geceler arkadaşlar!" Duyduğum sesle, Şahsenem'e yaslanmış bir şekilde durdum. "Bu anlamlı şarkıyı sizin için açtırdım, çünkü bizi zorlamazsanız canınız acımayacak... Kimse olduğu yerden kımıldamasın." Barın renkli ışıkları söndü ve spotlar etrafı aydınlattı.

Cihangir Bey'le göz göze geldik. Randevusu varmış... Bir barda insan toplama randevusu...

Beni gördü ve kaşları havada bana bakarken cümlesiyle onun onayını bekleyen ekibi masalara dağılmaya başladı. Bakışlarımı Belgin'e çevirdim. Sigarayı küçük ama aceleci nefeslerle bitirmeye çalışıyordu. Cihan-

gir Bey, piste doğru ilerlerken Şahsenem kulağıma, "Bittik..." diyerek fısıldadı.

İki polis bu esnada kolumuza dokunmuştu. "Masalarınıza geçin!" derken, sert bir hareketle bizi çekiştirdi. Başımı sallayıp savsak adımlarla tabureye ulaştım. Masamızda oturan az önceki adamların sandalyeleri buradaydı ama kendileri yoktu.

Bize doğru yaklaşan polisle gözlerim irileşti. Belgin hemen sigarayı masaya bastırarak söndürdü. "Ben hallederim, sen diğer masalarla ilgilen." Duyduğum sesle güçsüz bir nefes aldım. Yavaş yavaş bulanık görmeye başladığım Cihangir Bey, üçümüzü dikkatli bir şekilde süzüyordu. "Burada ne arıyorsunuz?"

"Acaba ne?" Belgin gülerek dirseklerini masaya dayadı. "Belamı?"

Cihangir Bey, kısa bir iç çekti ve bakışları masaya kaydı. Parmaklarıyla yarım olan sigarayı inceledikten sonra hafifçe kokladı. "Bunu kim içti?"

"Ben." İşaret parmağını kaldıran Belgin'in o gülümsemesi, pişmiş kelle sırıtmasına dönüşmüştü. "Beğendiyseniz size de verebilirim bir dal... Turan abi sağ olsun, biraz pahalı ama..."

"Daha var yani?"

"Aslında kalmadı," derken biten shot bardaklarından birine uzandı. Dilini çıkardı ve bardağı ağzına tutup, dipteki birkaç damlanın israf olmasını engelledi. "Dağıttım arkadaşlara. Polis gelince sağa sola kaçıştılar... Sizinkiler de görmüş olmalı."

Cihangir Tümer silahlı elini masaya koyduğunda, üçümüz ellerimizi kucağımıza indirdik. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Açık sözlüyüm, ne var ki?"

"Cihangir Bey," diyerek söze girmeye çalıştım. Silahın ucunu hafifçe kaldırdı ve masaya sertçe bıraktı. Ne demek istediğini bu kafayla bile anlamıştım. Hemen sustum. Bize çevirdi arkadaşlarını. "Onlara da verdin mi?"

"Bilmiyorum ki..." Bön bön baktı bize. "Verdim mi?"

Şahsenem bana dokundu. "Nereden tanıyorsun? Adını söyledin..."

Cihangir Bey, hepimize soğuk bir bakış attı. "Cihangir Tümer," dedi ve yerinden doğruldu. Belgin'in ağzı masaya doğru açılırken Cihangir Bey sönmüş olan sigarayı cebine attı. Belgin'i kucağındaki elinden tuttu-

ğu gibi kaldırdı ve bileğini çevirip sırtının ona dönmesini sağladı. "Kırsaydın zalim!" diye inledi Belgin.

"Medellìn Karteli,"[6] dedi aksanlı bir sesle. "Pablo Escobar," Bize döndü. "Saz arkadaşları: Rivas ve Gacha. Geceyi emniyette sonlandırıyorsunuz."

Belgin bileğini kımıldatmaya çalışırken kollarıma değen ellerle tabureden fırladım. "Ne?" diye haykırdı Belgin. "Bırakın beni! Pablo Escobar öleli çok oldu! Hem benim onun gibi yakacak param yok!"

Cihangir Bey kocaman bir kahkaha attı. "Bunu üşüyen bir kızın olduğunda konuşalım..." Belgin'i bir adım atmaya zorladı. İrileşen gözlerimle Şahsenem'e bakarken kollarımı tutan polise daha fazla engel olamadım. "Yürüyün bakalım."

[6]Kolombiyalı bir uyuşturucu üreticisi ve kaçakçısı örgüt.

17. Bölüm

Şahsenem oflayarak kollarını demirlere doladı ve başını geriye attı. "Yarın izin günüm!" diye sızlandı. "Ve buralarda sürünüyorum..." Alnını demirlere yaklaştırdı. "En azından dinlenme odasında falan bekletseniz?"

Belgin gülerek bağdaş kurduğu ayaklarını uzattı. "Tabii Şahsocum, süit odaları da vardır," diye mırıldandı. Topuklu ayakkabılarını incelerken bakışları usul usul yerde yanında sessizce uyuyan esmer kadına çevrildi.

"Sen sakın konuşma!" Kollarını demirden çekti. "Aptal! İstersem yıllarca yatarım, senin canından önemli değil... Ama sen..." Gözleri hayal kırıklığıyla kısıldı. "Benim önemsediğim kadar kendini önemsemiyorsun. O sigara..."

Belgin ellerini kucağına koydu ve başını kaldırdı. "Nereden bilebilirdim ki polisin baskın yapacağını..."

"Belgin!" dedi öfkeyle. "Tekrarlıyorum, çakma Mars'ım, konu polisin baskın yapması ve bizim hapis yatma ihtimalimiz değil..." Uzandığım banktan isteksizce onlara baktım. "Hapis yatma ihtimali biraz konuya dâhil edilebilir... Ortada Sinan Tümer var." Şahsenem susmam için dudaklarını büzüp gözlerini açtı. Ben ağzımı kapayınca Belgin'e daha anlayışlı bir ifadeyle döndü. "Konu sensin, Belgin... Kendi canına düzenli aralıklarla suikast düzenlemen... Neden bunu yapıyorsun?"

Belgin omuz silkmekle yetindi ve bakışlarını tekrar yanındaki kadına çevirip "*Beton duvar demir olsa ne yazar/Gardiyan gardaş bırak bizi gidelim...*" diyerek mırıldanmaya başladı. Uyuduğunu düşündüğüm kadın hafifçe sırıttı. "*Elimden bir şey gelmiyor yar benim/Günlerim geçmiyor halım zor benim...*" diyerek şarkının devamını getirdi. Belgin keyifle dirseğiyle hafifçe ona dokundu ve ikisi şarkıya aynı anda girdi. "*Zalım mahpus bugün bana dar gelir / Oy dar gelir...*" Kadının yüzüne şöyle bir baktı. "Uyumuyor muydun sen?"

Gözlerini hafifçe araladığında, masmavi gözleri beni şaşkına çevirdi. "Kedi köpek gibi birbirinizi yiyordunuz, hiç bulaşmamak en iyisiydi. Ama... Dilberay mırıldandın mı, tamam! Benim uyuyan bir hücrem kalmaz."

Belgin merakla ona dönerken altında nezarethanedeki görevli polisten aldığı gazeteyi düzeltti. "Ee, sen neden buradasın?" Masum bir şekilde gece elbisesini, abartı makyajını süzdü. "Kaza falan mı yaptın?" diyerek ters köşe yapmaya girişti.

Kadın kocaman bir kahkaha attı. "Kız," dedi ve sert bir şekilde Belgin'e vurdu. Belgin aldığı darbeyle bize çevirdi bakışlarını. "Sen ne fenasın..."

Nezarethane zemin katta olduğu için üşüyordum. Bir parça kumaştan oluşan şortum ve delikli üstümü giydiğime lanetler ederken "Değil mi?" dedim ve kollarımı birbirine sürtmeye başladım. "Çok fenadır..."

"Konsomatrisim ben." Kulağındaki büyük halka küpelere refleksle dokundu. "Pavyon karısı mı dersin, or..."

Belgin sözünü gülümseyerek kesti. "Kadın, derim."

Onun bu cevabıyla kadın kısa bir an duraksadı ve sert mizacı hafifçe yumuşadı. "Masadaydım. Bir adamla içiyorduk işte. El kol yapmaya başladı. Ben de kafasına rakı şişesini indirdim."

"Helal olsun. Seni bunun için mi aldılar içeri?" Şahsenem meraklı bir şekilde yere oturdu. "Kendini savunduğun için mi?"

"Biraz da küfredip hırpaladığım için. Adam..." Avucunu bir ağırlık varmış gibi salladı. "Ne derler bilirsiniz... Sert kayaya çarpmışım yani."

Belgin ayağa kalktı. "Seni gece çalıştıranların tutuklanması gerekirken... Sen mi tutuklandın?" Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Yıkarım ben burayı!"

"Böğürme, çıkarım ben... Asıl siz ne bok yiyeceksiniz?"

Yattığım banktan sıkıntıyla doğruldum. "Çocukları mahpusta doğuracağız..."

"Yarısı içilmiş esrarlı sigara yakalattım," dedi Belgin zayıf bir sesle. "Üçünüz şimdi bir dal cigara için üç yıl mı yiyeceksiniz?" Kocaman bir kahkaha attı. "Kafalar güzel tabii, şu an hissetmiyorsunuz..."

"İliklerime kadar hissediyorum." Ayağa kalktım ve içeride volta atmaya başladım. Şahsenem'le burun buruna gelince panikle bir nefes al-

dım. "Sinan..." diye mırıldandım. "Tümerler... Allah'ım ne diye çıktım, neredeyim!"

"İdil, tamam sakin ol... Çıkarız."

"Cihangir Tümer..." diye mırıldandım. Ama Belgin şansımızı, onu tersleyerek kaybetmemize sebep olmuştu. Yüzüne vurmayacaktım, bilemezdi işte... Şahsenem sinirle gözlerini kapadı. "Çıkamayacağız." Derin bir nefes alıp Belgin'e döndü. "Adamla nasıl konuştun, hatırlıyorsun değil mi? Bir de devlet memuruna hakaretten yeriz bir yıl..."

Belgin'in omuzları çöktü. "Nereden bilebilirdim ki adamın Tümer olduğunu? Özür dilerim..."

"Kuzum..." Şahsenem çıkıştığı için bin pişman olmuştu. Ofladı. "Yıllarım sana feda olsun... Sadece..." Ona doğru eğildi ve ellerine uzandı. "Ayrı koğuşlara düşmekten korkuyorum." Belgin kocaman bir kahkaha attı. "Cihangir Tümer bir iyilik yapar mı sizce?"

Demir kapının kilidini duyunca demirlere yaklaştım. Kimin geldiğini görebilmek için alnımı dayadım. "Kim o?"

"Benim," diyerek alay eden görevli polis sallanarak bize geldi. "Hanımlar, Cihangir komiserim sizi çağırdı..." Belgin hemen ayağa fırladı. "Üçümüzü de mi?"

"Aslında..." Duraksadı. "Escobar kim bilmiyorum ama sadece o gelsin dedi..."

"Benim! Ama arkadaşlarımı asla burada bırakmam!"

"Senin gidişat hapse olsa bile mi?" dedi kaşları havada.

"Ne?" Belgin ellerini demire dayadı. "Şaka yapıyorsun..."

Sırıttı. "Evet. O da böyle bir şey diyeceğini tahmin etmiş olmalı ki, örgütünün diğer üyelerini de istedi. Sizi odasına götüreceğim." Kapının kilidini açarken, "Ee, Spartalı Jale, sen ne zaman çıkarsın?" dedi.

"Spartalı mı?" diye tekrar etti Belgin kaşları havada.

"Mekândaki adama tekme savurup yere düşürdüğünden beri lakabı bu." Demiri açtı. "Geçin bakalım..."

Üçümüz çıkışa ilerlerken Belgin koşarak geri döndü. "Jale abla," dedi heyecanla.

"Söyle kız?" Belgin'e garip bir sevgiyle bakıyordu. Yine birkaç dakika içinde kendini sevdirmişti. Şeytan tüylü...

"Kendine iyi bak."

Ayağa kalktı ve arkasındaki tozları eliyle temizlerken, "Hadi, hadi uza..." dedi ve banka ilerledi. "Sana da bir tekme atarım demirlerin arasından!"

Üçümüz ürkek bir şekilde geniş koridorun sonundaki kapıda durduk. Önümüzdeki polis içeri girdi ve bir şeyler söyledikten sonra kapıyı sonuna kadar açtı. "Geçin bakalım." Önden ben, arkamdan Şahsenem ve Belgin içeri girdik. Geniş ve ferah odayı merakla incelemeye başladım. "Tamam, baba..." Cihangir Bey'in sesiyle, bakışlarım masaya çevrildi. Koltuğuna oturmuş telefonla konuşuyordu. Gözleri Belgin'deydi. "Merak etme. En kısa zamanda o adamın hesabını keserim. Geldiler şimdi, sonra görüşürüz," diyerek konuşmayı bitirdi. "Hoş geldiniz, Medellìn Karteli." Ayağa kalktı ve arkamızdaki toplantı masasını eliyle işaret etti. "Otursanıza."

"Bizi tutuklamayacak mısınız?" dedi Şahsenem zayıf bir sesle. Cihangir Bey bir dosya alıp masaya doğru ilerledi. Ben en baştaki sandalyeye oturdum. Kızlar da çaprazlarımdaki sandalyeleri doldurdular.

"Sormam gereken sorular, göstermek istediğim şeyler var." Bakışları üstümüzde dolandı. Son durağı Belgin oldu. "Belgin Sözeri," diyerek dikkatini ona çekmesini sağladı. "Sigaranın sahibi sen misin?"

Belgin anında başını dikleştirdi. "Evet." Şahsenem'le ikimiz salise farkıyla onu kaçırarak "Hayır!" diyerek itiraz ettik.

Birbirimize kızardık, bambaşka düşünce yapılarına sahip olabilirdik ama... Biz kardeştik. Ucunda ölüm olsa bile onlarla giderdim.

Cihangir Bey hafifçe gülümsedi. "Pekâlâ... Bunu," Mavi dosyayı önümüze bıraktı. "İnceledikten sonra bir daha konuşalım." Bana doğru yaklaştırdığı dosyayı parmaklarımın arasına aldım. "Beraber bakın."

Belgin ve Şahsenem bana yaklaştı ve kapağı çevirdim. İlk sayfada çeşitli bilgiler vardı. "Dün... Ekibimle inşaatı yarım kalmış, bir lisenin arka sokağında bulunan binanın içine baskın yaptık. Öğrenciler için oldukça tehlike arz eden bir bölgeydi. Son zamanlarda gelen ihbarlar da bu şüphemi doğrulayacak cinstendi." Kızlarla kısa bir bakış attım. Sayfayı çevirmek için bir hamle yaptığımda başlarıyla onayladılar. "Uyuşturucu satımı ve kullanımı için..." diye ekledi Cihangir Bey.

Bir sonraki sayfada, beton zeminde yakından çekilmiş bazı fotoğraflar vardı. Kullanılmış şırıngalar, kalın lastikler, 'kova' olarak adlandırılan düzenek, çeşitli kıyafetler... "Öğrenciler okuldan kaçıyorlar ve o binaya

gelip iletişim hâlinde oldukları satıcıdan aldıkları mallarla... Aydınlık bir geleceği, daimî bir karanlığa gömüyorlardı." Belgin'in titreyen parmakları, diğer sayfaya ulaştığında ona müsaade ettim. Gördüklerimle gözlerim irileşti. Belgin hafifçe geri çekilince Şahsenem emin olmak istercesine dosyayı kendine çevirdi. "On yedi yaşında. Adı Çağan." İki büklüm olmuş bedene bakarken kolundaki morlukla gözlerim yaşardı. "Yüksek doz kullanımı ve kan kaybından hayatını kaybetti."

"Kan kaybı?" dedi Şahsenem başını kaldırırken.

"Birisi onu maddeyi kullandıktan sonra bıçaklamış olmalı. Belki ona satış yapan adamla bir sorunu vardı, belki de oraya gelen diğer kullanıcılarla kavga yaşadı." Derin bir nefes aldı. "Görgü tanığı yok."

Şahsenem dosyayı kapattı ve bizden uzaklaştırdı. Cihangir Bey, dosyaya uzanıp Belgin'e yaklaştı. Belgin kalkmak için bir hamle yaptığında sandalyesini tuttu ve onu tekrar oturttu. Dosyayı açtı ve Belgin'i o fotoğrafa bakmaya zorladı. "O da eğleniyordu..." dedi dişlerinin arasından. Belgin yarı açık gözleriyle iki yanını tutan ve kalkmasını engelleyen kollara soğuk bir bakış attı. "Sen de eğleniyordun, değil mi Belgin?"

"Yapmayın." Gururunu yenip bunu demesi bir mucizeydi. "Ailesine öldüğünü ben söyledim. Seninkini ne zaman söyleyeceğim?" Dosyayı sert bir şekilde kapattı. "Ne de olsa sen de bir bağımlı adayısın."

"Ben, sadece..."

"Kes artık! Bir kere denerim bir şey olmaz, ben iradeliyim, eğlenceli ayaklarını geç! Ben Çağan'ın kendisine, çevresine ve ailesine kızıyorum ama karşımda 24 yaşında olan aklı başında gibi gözüken, kendini yetiştirmiş bir kız, eğlencesine esrar kullanıyor! Ölmek istiyorsan, hemen söyle. Seni burada öldürürüm."

Belgin'in gözleri yaşlarla parlıyordu. Ondan uzaklaşan kollarla arkasına döndü. "Ne?"

"Seni öldürürüm ve rozetimi bırakırım. En azından... Mezarına ziyarete gelenlerin yüzü olur, senin bir başkasının kurbanı olduğunu düşünerek dua ederler." O kadar ciddi gözüküyordu ki, Belgin 'evet' dese, öldürecekti sanki. "Hayır," dedi zayıf bir sesle. Burnunu çektiğini duydum. Sırf Cihangir Bey'in gözüne bakıyor diye o yaşlarını güç bela tuttuğuna emindim. "Ne ben böyle ölmek isterim ne de başkasının böyle ölmesine izin veririm..." Bakışları önündeki dosyaya kaydığında gözyaşları masaya damladı. "Küçük..." Elinin tersiyle gözlerinin altını hızlıca sildi. "Çok küçük ama..."

Başını hafifçe salladı. "İlk uyuşturucu deneyimini 9 yaşında gerçekleştiren de var..." Rakamla, yüreğime garip bir sızı çöktü. Süt içmesi gereken bir çocuğun, uyuşturucu kullanması çok acı bir şeydi... "Demek istediğim..." Duraksadı. "Yaşama şansın, elinde evirip çevirebileceğin bir oyuncak değil. Her gün birileri hastalıktan, savaştan, kazalardan ölürken sen kendine sırf eğlence olsun diye bu şansı harcama lüksüne sahip değilsin."

"Haklısınız." Güçsüz bir soluk aldı ve yeniden akan yaşlarını silip mahcup bir şekilde bize bakmaya başladı. Şahsenem'le ikimiz aynı anda eline uzandık. Fark etmişti ya, gerisi önemli değildi...

"Anladığına sevindim." Rahatlamış gibi gözüküyordu. "Babamdan aldığım izinle..."

"Babanız?" dedi Şahsenem şaşkın bir şekilde. "Merkez emniyet müdürüdür kendisi," diyerek açıkladığında ağzım açıldı. "Dereden geçebilen, İdil ve Şahsenem oldu. Fakat Belgin'in ayağının biri hâlâ derede." Dosyayı masasına bırakıp koltuğuna oturdu. "Gözetimim altında olacak... Alkol, uyuşturucu için testler falan..."

"Neden ben?" diye çıkıştı. "Üstelik, alkol..." Yükselen sesi, Cihangir Bey'in bakışlarıyla şiddetini kaybetti. "Alkolü açıklayın."

"Yarınki testlerinde onu da göreceğiz. Bana hiç temiz gelmiyorsun, Belgin..." dedi dalgın bir şekilde.

Belgin önüne döndü. "Nikâhına alacak sanki. Temiz gelmiyormuşum... Cins," diyerek söylenmeye başladı. Şahsenem hafifçe öksürdü. "Ne zaman gidebiliriz?"

Omuz silkti. "İstediğiniz an... Eve bırakılacaksınız."

Üçümüz aynı anda ayağa fırladık. "Tamam..." dediğim an, bana yüzünü ekşitti ve elini oturmam için hafifçe salladı. "Ne oldu? Hani ben dereden geçmiştim?"

"Dereden çıktın, denize düştün... Yılan da yolda."

Sandalyeme çökerken kızlarla kısa bir an birbirimize baktık. Belgin alt dudağını dişledi. "Özür dilerim..."

"Gidin..." Onları kış kışladım. "Çabuk, lütfen... Sana patlayacağım yoksa..."

Belgin salak salak başını sallarken, "Eşyalarımız..." diye mırıldandı.

Cihangir Bey başını salladı ve "Kadir!" diye seslendi. Birkaç saniye içinde, kapıda beklediğine inandığım, bizi getiren görevli içeri girdi. "Eşyalarını verin ve sağ salim bir şekilde evlerine ulaşmalarını sağlayın."

Belgin ve Şahsenem son defa bana baktıktan sonra Cihangir Bey'e döndüler. Şahsenem, "İyi geceler, teşekkür ederiz..." diye mırıldandı.

"Ne demek, iyi geceler..." Bakışları Belgin'e çevrildi. "Yarına kadar kanından atılır ama idrar ve saçta kalır."

Belgin'in elleri yumruk oldu. "Saçlarımı yolup 2 litrelik şişeyi sizin için doldururum!"

Sinirle odadan çıkmıştı. Şahsenem mahcup bir gülümseme ile peşinden gidip kapıyı kapattı.

"Şey..." Bakışları ilgisizce bana çevrildi.

"Ne?"

"I... Eve gitsem?" diye mırıldandım. Ofladı. "Kusura bakma, biraz telefonunu kurcalamam gerekti. En son aramalarında ailen dışında ulaşabileceğim birisini bulmaya çalışırken, Sinan'ın seni belirli aralıklarla elliden fazla arayıp yirmiden fazla mesaj bırakması bir hayli ilgi çekici geldi. Yüzde doksan dokuz ihtimalle, beğeni yağan Instagram fotoğrafındaki konuma gitmiş olmalı ki mekânın baskın yediğini öğrenmiş. Akıllı adamdır, beni aradı ve..." Omuz silkti. "Mutlu son."

"Hayır..." Dudaklarını bükerek başını salladı. "Çok şey miydi..."

"Sinirli?" dedi kaşları çatık bir şekilde. Gözlerimi hafifçe kırpıştırdım. "Ha... Şey, sanırım sinirli değildi. Daha çok..." Doğru kelimeyi bulmak istiyor gibi gözlerini kıstı. "Bilincini kaybetmeye yakındı."

"Yapmayın..." Başını hafifçe yana yatırdı. "Seni savunacağım. Sen de o esnada ağlarsan kesinlikle bu işin içinden kolayca sıyrılabilirsin."

"Ağlamak mı?" En berbat olduğum konu. En son ne zaman ağladığımı bilmiyordum. Çocukluğum? Sanırım, evet. Yaşlar gözüme gelirdi ama akacak kadar güçlü ve acı dolu olmamışlardı. İçimi duygusal anlamda boşaltma sorunlarım vardı. "Neden ki?"

"Şu, *bir gözyaşına dünyaları yıkarım* modunda bir adamdır da ondan." Ekledi: "Tabii... Ağlama sebebinin kendi suçun olduğunu düşünürsek..." Paldır küldür açılan kapı yüzünden yerimden sıçradım. Sinan'ın bakışları, önce Cihangir Bey'e sonra bana çevrildi. O an, bakışları babamın bakışlarından farksız değildi. Sanki lisede bir disiplin suçu

almıştım ve müdür onu çağırmıştı... Öfke, öfke ve öfke... Başka hiçbir şey göremedim yüzünde. "Genelde kapımı çalarlar." Cihangir Bey tatlı tatlı gülümserken Sinan kaşları havada kapıyı sertçe kapattı. "Sonra da izin isteyip içeri girer ve yavaşça kapıyı kapatırlar... Ama şanslısın ki genellemeye girecek adam değilsin."

Sandalyemi ittirip ayağa kalktığımda bakışları bana çevrildi. Gözleri irileşirken "Böyle gezinmesine izin mi verdin?" dedi buz gibi sesiyle.

"Moda," diyerek omuz silkti. "Karışma şansım yok, ne yazık ki."

Ceketini sinirle çıkardı, gözleri bacaklarımdaydı. "Sağ ol bu fırsatı bana verdiğin için," diye mırıldandı ve ceketi omuzlarıma bıraktı. Sonuçtan memnun olmamış olacak ki sıkıntıyla oflayıp parmaklarını burun kemerine bastırdı. "Tansiyon hastası olacağım galiba."

Cihangir Bey, masasındaki telefona uzandı ve birisiyle konuşmaya başladı. "Şey..." diye mırıldandım. Eğer 'konuş' derse, devamını nasıl getirecektim en ufak bir fikrim yoktu.

"Allah aşkına," dedi çaresiz bir şekilde. Parmaklarını burun kemerinden çekti ve susmam için hafifçe salladı. "Konuşma İdil!"

Hafifçe kapı tıklatıldı. Cihangir Bey, "Gir," diyerek seslendiğinde içeri kadın bir polis girdi. "Tansu..."

Sinan'ın gözleri parladı adeta. Cihangir Bey, söze başlamadan cebinden arabasının anahtarını verdi. "Arabaya kadar eşlik edebilir misiniz?"

Tansu güzel bir gülümsemeyle Sinan'a, sonra bana baktı. Yüzünü ekşitmemek için kendini zor tuttu. "Tabii ki..."

"Neden?" diye itiraz ettim. NEDEN? Sen gel, adamı delirt ve sorduğun tek şey *'neden'* olsun...

"Sana açıklama yapmak zorunda olduğumu sanmıyorum. Sadece git ve bekle." Ardından ekledi. "Umarım motoru kapalı arabada başına bela açmazsın." Omzumu hafifçe dikleştirdim ve odadan çıkarken Sinan'ın, 'Telefonu sende mi?' dediğini duydum. Arkamı dönecekken Tansu kapıyı sertçe kapattı.

Bakışlarım bir emniyet müdürlüğünde, bir arabanın saatinde gidip gelirken gözlerim kapanmaya başlamıştı. Yarı açık gözlerimle, dakikaların ilerleyişini izlerken arabanın kapısı açıldı. Uykulu hâlimden kurtuldum ve hemen yerimden doğruldum. Sinan kemerini takıp hiçbir şey olmamış gibi gaza bastı. Çalıştırdığı arabayı, park ettiği yerden geri geri çıkardı ve caddeye karıştı.

Bir gözüm yolda, diğer gözüm onda bir şeyler söylemek için çabalıyordum. Ama ne diyebilirdim ki? Tamam, buldum. Hafifçe öksürdüm. "Ben bir şey kullanmadım." Ellerini direksiyondan çekti ve alkış tuttu. Bakışlarımı korkuyla yola çevirdim. Düz ve boş olsa da ileride bir kavşak vardı. "Direksiyonu tutar mısın?" dedim telaşla. O biraz daha gaza basarken kemerimi çözdüm ve hemen direksiyonu tuttum.

"Hayret... Demek ki canını düşünebiliyormuşsun..." dedi soğuk bir gülümsemeyle. Çarpıttığı laf yüzünden, direksiyondaki ellerimi anında geri çektim.

Bakışlarımı vitese çevirdim. "Kullanmadım. Ben sigara bile içmedim."

"Onu da yapsaydın... Yapmadığın bir şey kaldı mı, tavla güzeli?" Ne olur yapma diye haykıracaktım resmen. Laflarını öyle güzel kullanıyordu ki, karşısında yetmiş yaşındaki insan olsa yerin dibine sokabilirdi. Tabii yetmiş yaşındaki insan neler yapabilirdi, orası tartışılır... "Kadıköy, Ortaköy, kafeler, alışveriş merkezleri, tavlalar, vizeler ve finallerde gidilen okul, anneni kattığın yalanlar..." Sesi gittikçe yükseliyordu. "Sen ne yapıyorsun, amacın ne?" diye bağırdı. Cümlesi biter bitmez aniden arabayı durdurunca, ellerimi bir yere çarpmamak için torpido gözesine koydum.

"Hiç..."

"Hiç!" dedi alayla. "Bugün, oraya Cihangir baskın yapmasaydı ne olacaktı biliyor musun? Sen, 2 ila 5 yıl arasında hapis cezası alacaktın. Gittiğin yer..." dediğinde ona çevirdim bakışlarımı. Arabanın tavan ışığı, yüzüne bir gölge gibi düşüyordu. Keşke karanlık olsaydı da o nefret dolu bakışlarını görmeseydim... "Attığın fotoğraflar... Sen misilleme yaptığını mı sanıyorsun, İdil?"

"H-hayır..." Konuşsana kızım! Susma! "Ayrıca geçmişim..."

"Geçmişin?" Güldü. "Senin geçmişinde kalan ne var? Anlatsana bana. Daha iki hafta önce gördüğün eski sevgilin mi? Önceden her gün gittiğin mekânlara, haftada bir uğraman mı? Tavlaymış..." Alt dudağını ısırarak güldü. Alayla, "Neyle, neyine oynadığın tartışılır..." diyerek ekledi.

Yerin dibine girmek. Bu deyimi, ilk defa parmak uçlarımdan saç diplerime kadar yaşadım.

Şimdi arabadan inmek istesem, eminim ki ona da bir anlam yükleyecekti. "Bu imanı öfkene veriyorum," dedim düz bir sesle. Doğru-yanlış

kafasında birçok şey şekilleniyordu ve ben bunu engelleyemiyordum. Anlatsam bile, şu an şu sinirle inanmayı reddedecekti. Hatta yalan olduğunu bile iddia edebilirdi.

Arabayı tekrar çalıştırırken, "Ben yaptıklarını neye vereceğim?" dedi dişlerinin arasından.

"Geç olgunlaşmama..." dedim dürüst bir şekilde. Evet, arkadaş grubumla eğlence anlayışım biraz Amerikanvariydi. Kamp yapardık, 2-3 araba günü birlik gezilere giderdik, müsait olan her yerde içerdik, gülüp eğlenirdik ama... Namusuma asla leke getirecek bir şey yapmamıştım.

"Sen hâlâ olgunlaşmadın, İdil. Olgunlaşacak gibi de değilsin," dedi ve gaza yüklendi. O an anladım. Siniri geçse bile bana inanmayacaktı...

Yatağımda oturmuş, ağzım yarı açık duyduklarımı sindirmeye çalışırken neden böyle olduğumu düşünmeye başladım. İçimde bir şeyler vardı ve bunun ağlarsam geçeceğini biliyordum. Derin bir nefes alıp yavaşça dolan gözlerimden yaşların akmasını bekledim.

Olmuyordu. Güçlükle nemlendirdiğim gözlerimi sildim ve örtüyü üstüme çektim. Telefonumu da alıp yatağa uzandım. Dikkatim dağılsın diye Instagram hesabıma girdim ve ana sayfamı yeniledim. Fakat hiçbir şey yüklenmedi. İnternetim açık mı diye kontrol ettim. Gecenin dördünde kim fotoğraf atardı ki zaten... Bildirimlerime girdim ve gördüğüm isimle gözlerim irileşti.

Sinan Tümer'le takipleşiyoruz.

Profilime girdim ve bir çığlık atmamak için dudaklarımı kapadım. BÜTÜN FOTOĞRAFLARIM SİLİNMİŞ! Profil fotoğrafımın da değiştiğini görünce gözlerimi kısarak ekrana yaklaştım. Boğaz Köprüsü'nü koymuştu... Profil fotoğrafım, Boğaz Köprüsü'ydü!

Yerimde doğruldum ve hemen Facebook imgesine dokundum. Kullanıcı adımı ve şifremi girdim ama şifrenin bir buçuk saat önce değiştirildiği uyarısını gördüm. Üstelik fotoğrafım yoktu. Hesabımı dondurmuştu... Titreyen ellerim Twitter'a gitti. Allah'ım, iyi ki programa attığım *tweeti* silip hesabımı baştan sona değiştirmiştim. Hoş onun da şifresi değiştirilmişti ama... Yakalanmadığım için mutluydum. Parmağım Whatsapp'a gittiğinde, daha kötü ne olabilir ki diye düşünüyordum.

Profil fotoğrafıma baktığımda sinirle gülümsedim. İnönü Stadı'nda, beyaz seyirci koltuklarına yazılmış büyük Beşiktaş yazısı, artık benim profil fotoğrafımdı.

En azından Whatsapp profilimde yüzüm gözüm belli olsun diye değiştirmek için galerime yöneldim.

Sıfır fotoğraf.

Ekran kilidini kapadım ve kapalı ekrana bakarak birkaç dakika sakinleşmeye çalıştım. Yumruk yaptığım elim ağzıma girdi ve çığlığımı bastırmaya çalıştım.

Tuana kucağımda, neredeyse ayakta uyuyordum. O ise, bugün yorgun olduğumun farkındaymış gibi beni iyice çileden çıkarıyordu. "Pişt!" Kulağımdaki sesle irkildim. Ata sırıtıyordu. "N'aber? Bakıyorum da hâlâ sağlamsın... Amcamın gazabına uğramamışsın."

"Niye, bacaklarımı kırması falan mı gerekiyordu?"

Duraksadı. "Haklısın aslında. O, daha çok davranışlarıyla cezalandıran cinsten." İşaret parmağını bana salladı. Hınzır bir gülümsemeyle gözlerini kısmıştı. "Demek ki gazabına uğramışsın! Anlatsana ya... Çok severim aşk meşk olaylarını. Derse gitmeden önce düşünebileceğim olaylar olsun."

"Aşk meşk? Kendi işine bak." Havuzun diğer ucuna yürürken peşimden geliyordu. "Of Ata! Ne duymak istiyorsun?"

"Dün Instagram'a fotoğraf atmıştın. Ama bugün yok."

"Sana ne." Kocaman bir kahkaha attı. "Bütün sosyal platform ceo'ları senin hesaplarını sildi mi yoksa?"

"*Spam* yedim."

"Amcam yedirtti..." Gözleri irileşti. "Whatsapp fotoğrafından anlamıştım zaten!"

"Şşt! Gelsenize hadi! Herkes birazdan iner..." Rümeysa'nın sesiyle birbirimize kısa bir bakış attık. "Amcan sağda solda bunları konuştuğunu duymasın."

Rengi anında attı. Yüzündeki gülümseme düştü. "Bu sefer yüksek bir ihtimalle beni kamyon arkasına falan bağlar, vücudumdan alev çıkana kadar süründürür." Omuzları çökmüş bir şekilde yanımdan uzaklaşırken içim cızladı. "Yapma böyle..." diye seslendim arkasından. Bana dön-

düğünde dudaklarında sinsi bir gülümseme vardı. "Sen bana üzülme, kendine üzül. Kızım, evlenen ve iki çocuklu anneler bile senden daha aktif şu an sosyal medyaya. Sen de..." Parmaklarını birbirine kenetledi. "Milattan öncesine döndün. Yazı bulunmadan önceye falan..."

"Merak etme, ben hallederim," dedim üstün bir gülümsemeyle. Ama nasıl halledeceğim konusunda bir fikrim yoktu. Ters bir hareketimle, elindeki hesaplarımı silebilirdi.

"Of ya, kıyamam... Çok tatlısın. Buna inanıyorsun ve ben senin adına çok mutluyum!" dedi ve cevap vermeme müsaade etmeden hızlı adımlarla ilerleyip masadaki yerini aldı. Onun yanına doğru ilerledim. Ortamızdaki bebek sandalyesine Tuana'yı koydum. Çizgi film karakterlerinin olduğu pembe tabağını doldururken Ata'nın bakışları arkama kaydı.

"Günaydın, amca!" Sesindeki tını beni delirtecekti. Sinan, ceketini sandalyenin arkasına astı. Gri arasında mavi çizgilerin bulunduğu takımına, çizgilerin tonlarına oldukça yakın bir kravat takmıştı. "Günaydın," dedi ve sandalyesine oturdu.

Rümeysa kahvesini doldururken dikkatli bir şekilde onu izledi. Gözlerinin onda olduğunu hisseden Rümeysa'nın eli titremişti. "Afiyet olsun."

"Teşekkürler, Rümeysa." Fincanına uzandı ve hareketlerini görmezden gelmeye çalıştım. Suretini görmek için deliren o İdil, bugün ne yazık ki Cemal Süreya modunda değildi...

"Günaydın!" Pelin Hanım'ın neşeli sesiyle gülümsemeye çalıştım. Ömer Bey'le yerlerine yerleştiler. Kızına gülümseyen Ömer Bey'in bakışları bana çevrildi. "Dün İbrahim'i aramamışsın, İdil... Nasıl döndün?" Sinan'ın duraksadığını fark ettim. Eminim ki can kulağıyla bizi dinliyordu.

"Şey..." Doğruyu söylemeliydim. "Sizinle bu konuyu daha sonra konuşabilir miyiz?"

Kaşları çatıldı. "Bir sorun mu var?"

"Endişelenecek bir şey yok. Bilmeniz gerektiğini düşünüyorum, o kadar." Başını ağır ağır salladı. "Pekâlâ... Akşam konuşuruz."

Sinan kahvesinin son yudumunu alırken müthiş zamanlamamla gülümsedim. Tuana kahvaltısını bitirmiş, önündekilerle oynuyordu. "Gel prensesim... Üstünü değiştirelim." Onu sandalyesinden aldım ve yere

indirdim. Elinden tuttum ve beraber mutfağa geçtik. Tuana merdivenlerde ilerlerken sandalye sesini duydum. Soğuk ol, İdil. Allah aşkına... Yap şunu! Dün sana neler dedi, Şahsenem olsa yüzüne tükürürdü!

"Teşekkürler, Sinan Bey." Rümeysa'nın sesini duydum. Adımlar yaklaştı ve durdu... Arkamı döndüm. Sinan ifadesiz bir şekilde bana bakıyordu. Bir şeyler yumurtlayacağımı biliyordu. Ve bu zaferi ona ne yazık ki yaşatacaktım...

"Hesaplarım?"

"Yetişkin kontrolü altında," dedi ceketini giyerken.

"Galerimde bir tane fotoğraf yok."

"Hepsi bende."

Tuana'yı kucağıma aldım. "Sen de gününü gün et!" dedim ve son lafı söylemenin verdiği hırsla merdivenleri hızla çıkmaya başladım.

Şahsenem ve Belgin, öğleden sonra müsait olup olmadığımı sormuşlardı. Tuana'yı yatırmadan önce mesaj atıp gelmelerini söyledim. Böylece daha çok zaman geçirebilecektik. Tuana'yı yatırdıktan kısa bir süre sonra arabayı turnikelerde gördüm. Güvenliğe haber verdiğim için sorunsuz bir şekilde geçtiler. Kapıyı açtım. Arabayı park etmelerini ve inmelerini sabırsız bir şekilde beklemeye başladım. Belgin bana sarılmak için kollarını açarken elindeki poşete uzandım. Kolları havada kaldı. "Ne yapacaksın onu? Sen kullanmadın ki," dedi ilgisizce.

"Bir gün lazım olabilir." Poşeti açtım ve kare kutuya baktım. BATEM'den uyuşturucu testi almalarını istemiştim. Eğer Sinan'ı biraz tanıdıysam, aramız düzelirse –ki bu ihtimal şu an Kilisspor'un süper lige çıkması kadar uzaktı– bunu yüzüme vuracaktı. Ben de hemen uygulayıp gözüne sokacaktım. Umarım... Düzelirdi. "Siz ne yaptınız?" Başımı kaldırdım ve ikisine de sarıldım. Mutfakta Ayşe abla ve Rümeysa'yla da merhabalaştılar.

"Hiç sorma..." Belgin kendini havuz kenarına yakın koltuklara attı. Ilık güneşin altında gözlerini kapadı. "O adamı boğmak istiyorum."

"Belgin..." Şahsenem yanına oturdu ve eline uzandı. "Lütfen böyle yapma... O olmasaydı, içeride kalabilirdik. Ve... Bazı şeyleri öğrenemezdik."

Küçük Çağan...

"Şahsenem haklı, Belgin. Biz..." Yüzümü ekşittim. "Biz iğrenciz."

"E-evet... Öğrenemezdik ama..." Belgin'in gözleri sinirle irileşti. "Saçmalıyorsun! Biz çok tatlıyız ve güzeliz! Böyle şeyler duymayayım!"

"Eğlence anlamında... Sinan çok ağır konuştu," diye fısıldadım. "Ayrıca bütün sosyal hesaplarım şu an onun kontrolü altında. Bana bir şey atmayın sakın."

"Profil fotoğrafın şaka sanıyordum..." dedi Şahsenem irileşmiş gözleriyle. "İddiayı ben kazandım. Elli lira ver, Belgin! Bak, kızımız nasıl da söz dinliyor?"

"Sen de ne paragöz çıktın? Arkadaşımız burada erkek egemenliğine kurban oluyor, sen elli lira derdine düş..."

"Sen de ne cimri çıktın... Elli lirayı vermemek için konuyu saptırıyorsun!" dedim gülerek. "Öyle yani... Ne yaptın, kan falan verdin mi sen?"

"İnat değil mi, kutuyu ağzına kadar idrarla doldurdum. Kan konusunda bu kadar verici olamadım ama... Kansızlık var. Tabii Cihangir Bey bunun yanında genel kan testi de istedi. Bak onu da alkole bağlar, görürsünüz..."

"Belki de gerçekten öyledir," dedi sinirle Şahsenem. Ofladı. "Neyse, boş verin onu! Eğlence anlayışı diyorduk..."

"Değişmemiz gerekiyor."

"Alan böyle alsın!" Belgin duruşunu dikleştirdi. "Artık alkol de kullanamazsın. Her hafta tahlil vereceksin," dedi Şahsenem arkasına yaslanırken. Çantasından bir buçuk litrelik su şişesini çıkaran Belgin'e çatık kaşlarla bakmaya başladım. "Su içmem gerekiyormuş. Kendimi ölümden dönen ve bütün alışkanlıklarından kurtulamaya çalışan o şanslı kişi gibi hissediyorum."

Şahsenem dalgın bir şekilde gülümsedi. "Şanslı olduğun ve ölümden döndüğün doğru..." Belgin sudan birkaç yudum içti ve kapağını kapatıp ona sarıldı. "Seni yerim ben." Bana baktı. "Seni de yerdim ama Sinan Tümer'e bırakmak kulağa hoş geliyor." Şahsenem, Belgin'in saçlarını okşarken, "Tamam be..." diyerek pes etti. "Değişelim!"

"Ne?" Belgin, Şahsenem'in kucağından doğruldu. "Eğlence anlayışımızı değiştiriyoruz." Arkama baktı. "Rümeysa, kız! Gel, gel... Sen anlarsın bizi."

"Ne oldu be?" Merakla tekli koltuğa oturan Rümeysa, bize getirdiği kahve tepsisini sehpaya bıraktı. "Genelde insanlar nasıl eğleniyor?"

"Bu ne biçim bir soru?"

"Yani... Arkadaşlarınla ne yaparsın?" Omuz silkti. "Sinema, yemek yemek, oturmaya gitmek, piknik yapmak, kuaföre gitmek..." Duraksamıştı. "Alışveriş... Yatıya kalmalar?"

"Of ya, değişemeyeceğim. Bunlar çok sıkıcı... Hepsi gündüz yapılıyor. Ve ben gündüz yapılan hiçbir şeyden zevk almıyorum."

Şahsenem yüzünü ekşitti. "Gerçekten... Özellikle piknik yapmak."

"Rakıyla güzel gider." Belgin hevesle dudaklarını ıslattı.

"Atletini de giy, dobloyu da al arkana..." dedim sinirle. "Unut artık şunu!"

"Tamam... Yarın, alışverişe gidelim." Duraksadı. "Farkında mısınız? Biz... Hiç beraber alışverişe gitmedik."

Rümeysa'nın kaşları çatıldı. "Hiç mi? Siz kaç yıllık arkadaşsınız? Nasıl olur be?"

"Tekken hallediyoruz... Kalabalıkken niyetinden sapıyoruz bence. Onu bekle, buna yorum yap..." Belgin'in gözleri irileşti. "Sorun bence bizde değil, diğer kızlarda! Peki, Rümiş... Gece hayatı sence kötü mü?"

"Annem öldürür."

"Farz et ki annen karışmıyor..."

"İki abim var, namusumuzu temizlemeye gelir."

"Farz edemiyorsun ki sen..." Ofladı. "Neyse. Aman! Deneyeceğiz bir şeyler." Kahveye uzandı hevesle. "Teşekkürler canısı. Fal da bakarsın sen şimdi..."

"Bitir hemen bakayım..."

"Fondip!" diyerek kocaman kahkaha atan Belgin, ilk yudumu alır almaz hüzünle gözlerini kapattı.

"Bir adam var... Bak şurada..."

"Ne alaka ya, öyle adam mı olur?"

"Var işte! Pek bir uzun boylu, böyle heybetli... Gideri var yani." Yüzünü ekşitti. "Biraz sıkıcı ama."

"Ay..." Telvenin içine parmağını soktu. "Boz şunu, boz... Sıkıcı adamı ne yapacağım ben..." Parmağına bulaşan telveyi yaladı. "İdil'e bak..."

"İnanmam ben," desem de kapattığım fincanıma uzandı. İnanmıyorum ama falsız da kalmayayım, değil mi?

Rümeysa'nın kaşları çatıldı. "Biri var..."

"Sen de taktın birine ha..." dedi Belgin sinirle. "Biraz gelenekçi, eski kafalı adam ama..." Gözlerini kıstı. "Bayağı iyi kız... Kim bu?"

Belgin yine parmağını daldırdı. "Sen adamın kafa yapısını nereden görüyorsun be? Boz boz, bir işe yaramaz... Sen bir de şuna bak..." diyerek Şahsenem'in fincanını uzattı.

Rümeysa söylene söylene açtı. "Kız..." Gözleri parladı. Elini sallayarak dikkatimizi kendine çekti. "Bak, bunda da biri var ama... Böyle çiçekli böcekli, pek bir romantik... Neşeli, rengârenk..."

Belgin fincanı kaptığı gibi ayağa fırladı. "Fazla da vıcık olmasın." Parmağını daldıracakken ayağa kalktım ve fincanı aldım. "İstemem öyle enişte!"

Rümeysa'ya uzattım. "Bak sen şuna çabuk..." Hemen Belgin'i tuttum. Rümeysa telaşla falı incelemeye başladı.

"Ama sen çok kararsızsın..." dedi Şahsenem'e.

"Her zamanki Şahso! Boz şunu!" diye bağırdı Belgin. "Kalbin... Onu hiç dinlemiyorsun." Şahsenem gözlerini kaçırdı.

"Rümeysa!" Sinirle kollarıma vurmaya başladı. "Boz diyorum şunu..."

"Çünkü zamanında kırılmış..." Belgin kollarımda debelenmeyi bıraktı. "Bir içini okumadığın kaldı kızın!"

Rümeysa gülerek fincanı koyacakken Belgin hemen parmağını daldırıp telveyi dağıttı. "Neyi görüyorsam o... Bozdun falan ama... Olacağı varsa olur, engelleyemezsin," dedi ve göz kırparak yanımızdan uzaklaştı.

"Sıkıcı adam, gelenekçi adam, romantik adam... Al işte ya. Üçü de birbirinden alakasız. Onlar birbirleriyle iyi anlaşan enişteler olmalı, anlıyor musunuz beni?" Şahsenem'in yanına oturdum ve ona sarıldım. "Öf, İdil... Hiç yanaşma, iyiyim."

"Sevesim geldi be..."

Beni ittirdi. "Belki de gerçekten kalbimi dinlemeliyim..."

"Ya Allah aşkına, şu dinledi de ne oldu?" Belgin, eliyle beni gösterdi. "Hayatı kaydı."

"Sen dedin bana kalbini dinle diye!" Sinirle ayağa fırladım. "Hep böyle yapıyorsun!"

"*Carpe Diem* tatlım, *Carpe Diem*!" Gülerek eve döndü ve bakışları durgunlaştı. "Hatırlıyor musun... Kutu demiştin..."

"Ne kutusu?"

"Pandora'nın." Güldü. "Manyak. Tabii ki Sinan Bey'in odasındaki kutu..."

"Ee?" dedim saf ayağına yatarak.

"Bugün *Vurdu ve Gol* var. Akşama kadar eve gelmez. Ne dersin..." dedi ve gülümsedi.

Şahsenem ayağa fırladı. "İdil, evet! Bak... Çok üzgünüm, mantığa sokayım. Günlerdir aklıma geliyor. İçindeki anıları yüzüne vurabiliriz ve böylece sen öne geçersin."

"Kızlar, hayır," dedim ama ikisi beni çoktan çekiştirmeye başlamıştı.

Ayşe abla zorla gittiğimi gördü. "Ne oldu kız?"

"Hiç... Elbise istiyorlar ama vermek istemiyorum..." dedim sinirle. Merdivenlerden kollarımdan tutarak çıkarmaya çalıştıkları sırada dizlerim basamaklara çarpıyordu. Canım acımasın diye birkaç basamağı çok belli etmeden çıktım ve koridora girdik.

"Odası nerede?"

"Kızlar... Lütfen, umurumda değil." O kadar umurumdaydı ki içindeki anıları görürsem hıçkıra hıçkıra ağlayıp hepsini çiğnemeden yutardım.

"Hadi..." Başımla, koridorun sonunu gösterdim. Beni sürüklerken etrafı kontrol ettiler ve odaya girdik. Şahsenem arkamdan kapıyı sessizce kilitleyip odanın kokusunu içine çekti. "Ay... İdil..." diye sızlandı.

Belgin kollarını birbirine doladı. "Özel hayata saygım var. Asla hiçbir şeye dokunmayacağım. Çünkü dokunursam yüksek bir ihtimal kendimi durduramam."

Şahsenem dolabı açtı. "Nerede?"

"Bak, altta..." diyerek Sinan'ın yatağına oturdum. Eliyle koymuş gibi buldu ve kutuyu salladıktan sonra kucağıma baktı. Rakamlardan oluşan kilide baktım. İkisi de yanımdaki boşlukları doldurdular.

Şahsenem, "Acaba ne ki?" dedi ve ayaklarını sallamaya başladı.

"Şey... 1-2-3-4 dene." Belgin'in tahminiyle, Şahsenem ona eğildi. "Şakaydı," diye mırıldandı. "Doğum tarihini denesene."

"1987." Vikipedi bilgileri beynimde yankılanırken titreyen parmaklarım kilidin sayılarını çevirmeye başladı. 1,9,8,7... Klik sesini bekliyordum ama şifrenin yanlış oluşu sinirimi bozdu.

"Ne olabilir ki... Bu adamın hayatında önemli olan ne var?" Şahsenem'in sorusu, hepimizin beyninde aynı anda cevap bulmuş olacak ki birbirimize baktık. "BEŞİKTAŞ!" Titreyen parmaklarım tekrar kilide uzandı. "1,9,0,3..." Klik.

"Sinan Tümer..." Belgin ofladı. "Hiç heyecanlı değilsin."

Şahsenem kapağını tuttu. "Belki de önemsiz bir şeydir, adam şifreyi unutmamak için böyle bir şey yapmıştır..."

"Unutmak istemese çelik kasaya koyardı! Bu bal gibi sevgili kutusu! Şuna bak. Üstünde kalp içinde baş harfleri eksik sadece." Nostaljik havası olan toprak rengindeki kutuya hıncını alırcasına vurdu. "Açacağım... Her ne çıkarsa, ağlamayacağım..."

"Sen zaten ağlayamıyorsun."

"İçime ağlayacağım o zaman..." Her zamanki gibi.

"Yaa," Şahsenem kolumu sımsıkı sardı. "Merak etme, hep yanındayız. Aç hadi."

Belgin durdurdu. "Bekle! Büyük mü hissediyorsun küçük mü? Hamdi Bey'in teklifini bir daha düşün!" Ortamı yumuşatmak için yaptığı espri ruhuma çökmüştü adeta.

"O kadar büyük hissediyorum ki... Altından kalkamayacağım galiba."

Güçsüz bir nefes aldı. "Aç hadi..."

Başımı salladım ve kutunun kapağına dokundum. Lütfen beni kahretme, Sinan... Lütfen... Lütfen...

"Hadi İdil, yapabilirsin..." Bakışlarım karşımdaki aynada kapağı açtım. Kızlar ağızları açık bir şekilde kutuya baktı ve başını kaldırıp benimle aynada göz göze gelen ilk Belgin oldu. "Çok üzgünüm İdil... Yarışma programında olduğu gibi cam kırığı ses efekti veremiyorum..." Sesi o kadar kötüydü ki, tamam dedim, bu sefer ağlayacağım...

Beni ilk defa ağlatan Sinan Tümer olacak...

18. Bölüm

1995, İnönü Stadı

Sinan, yerinde heyecanla zıplarken ilgisiz bir şekilde koltukta oturan abisine döndü. "A-ab-bi!" diye bağırdı. Ama sesini duyuramadı. Doğru ya! Stattaydı! O kadar sesin içinde, onun bağırmasını nasıl duyabilirdi ki? Hızlı adımlarla abisine koştu ve koluna dokundu. "B-bak-sa-sana..."

Ömer'in yeşil gözleri, buruk bir şekilde kardeşiyle buluştu. "Sinan..." diye uyardı ve kaşlarını kaldırdı.

Sinan yaptığı hatanın yeni farkına varmıştı ve başını hızla sallayıp içinden yavaş konuş, yavaş konuş diyerek kendini uyardı. "Abii..." diye başladı sakince. "G-gel! Be-be-beraber bağıralım..." Tam karşı kanattaki kalabalık grubu gösterdi. "Sesleri ge-geliyor! Tekrar e-edelim..."

"Ben sadece izleyeceğim," diyerek kestirip attı Ömer. Yan koltuğa bıraktığı Tetris'ini aldı. Sinan dişlerini birbirine bastırdı. Galiba kaybediyorlar diye kızgındı Ömer. Olsun! Kötü günde de sevmeliydi takımını... Geri zekâlıydı işte. Beşiktaş kaybediyor diye maçı izlemeyip Tetris'le oynayacak kadar geri zekâlı! Bakışları birkaç koltuk yukarıda, ciddi duran adamlarla oturan babasına kaydı. Neden diğer taraftarlar gibi bağırıp bayrak sallamıyorlardı ki? Üstelik sadece kendisi ve Ömer forma giymişti. Ayaklarını sürüyerek tekrar kenara doğru yaklaştı ve ellerini betona koydu. İkinci yarı birazdan başlayacaktı ama Beşiktaş yeniliyordu... Üstelik bu geldiği ilk maçtı. Omuzları hüzünle çöktü. İlk geldiği maçında, takımına uğursuzluk getirmişti... Babasını da zor ikna etmişti. Bilseydi böyle olacağını, asla gelmezdi... Beşiktaş lig şampiyonu olamazsa ertesi gün okula nasıl giderdi? Kesin Hasan eline yapıştırdığı Fenerbahçeli çıkartmasını ona göstererek gülerdi.

Hevesle, İnönü'de yankı bulan tezahüratları ezberlemeye çalışırken kendi duyabileceği bir sesle tekrarlamaya çalıştı. "Ş-şampi-yon ol-ollalım b-bu sene..." Parmaklarıyla dudaklarını kapadı ve hayal kırıklığıyla sesinin çıkmasını engelledi. Olmuyordu işte... Babasıyla her akşam oda-

sında karşılıklı oturup dilini ağzının içinde gezdirse de düzgünce nefes alıp verse de olmuyordu işte! Aptal mıydı neydi... Kesin aptalım, dedi kendi kendine. Okumayı bile zor sökmüştü. Yazısı desen... O sümüklü Veli, Arapça bunlar, diye dalga geçip durmuştu. Aklına onu dövdüğü gelince tatlı tatlı gülümsedi. Öğretmeni onu tahta önünde yarım saat bekletmişti ama yorulmuş muydu? Hayır! Biraz utanmıştı sadece...

Alkışlar yükselince bakışları tribünden, sahaya yerleşen futbolculara kaydı. Hevesle babasına döndü. "B-ba-ba!" diye bağırdı ve zıplamaya başladı. Babası, onun zıplayan bedenini geç de olsa fark etti ve gülümsedi. Eliyle sahaya çıkan futbolcuları işaret etti. Hemen başını salladı ve önüne döndü. O esnada hakem geldi ve düdüğünü çaldı... "Amma da s-surat-sız h-ha," diye söylendi sinirle. Babası ve arkadaşları da bir önceki yarıda el kol yapıp suratsızlığına kızmıştı galiba.

Heyecanlı bir şekilde maçı izlerken ela gözlerini hevesle futbolculardan ayırmıyordu. Gözü sadece siyah-beyaz formalı adamlardaydı. Diğer takımın renklerini görünce tiksinerek bakışlarını başka yöne çeviriyordu. Kendi kendine güldü. Şu Beşiktaş'ın renklerini görmeyi çok seviyordu be! Dağılan ilgisi tekrar sahaya çevrildi. "N-ne ka-kadar hızlıla-lar..." dedi hayretle. Bunlar gibi bir gün hiç durmadan koşabilir miydi acaba? Cihangir'le sokağın başına koşup dönerdi ama hemen yoruluverirdi. Aklına gelen kuzenine bir kez daha kızdı içinden. Hasta olacak zamanı bulmuştu o da...

Bakışları bir adama dikkat kesildi. Diğer takımın oyuncuları arasından hızla sıyrılıyordu. Şaşkın bir şekilde duvara asıldı. Bu kimdi ki? Arkasındaki soyadını okumaya çalıştı ama çok uzaktaydı... Üstelik o kadar hızlı da okuyamıyordu. Keşke bugünün gazetesini yatmadan önce değil de sabah okusaydı... Belki işe yarardı... Top ağları bulunca heyecanla duvardan çekti ellerini. Gol olmuştu! Can havliyle abisine koştu. Sımsıkı sarıldı. Yüreği deli gibi atıyordu. Daha önce bu kadar heyecanlanmış mıydı? Sanmıyordu! "A-abi... Gol!" Geri çekildi ve omuzlarını sarstı. "K-kim o... Gö-gö-gör-dün mü?"

Ömer, Tetris'ini bıraktı ve sahaya doğru ilgisiz bir bakış attı. "Ben tanımıyorum ki, babama sor..."

Sinan başını salladı ve koltuklardan tutunarak babasına ulaştı. Babası, keyifli bir şekilde ayakta alkış tutarken, bacağına dolanan oğluna baktı. "Gördün mü, oğlum?" diyerek onu kucakladı.

"K-kimdi o baba?"

"Kiralık futbolcu sanırım... Şu an kim olduğunu göremiyorum." Oğlunu öpüp indirdi ve formasını düzeltti. "Hadi, sen izlemeye devam et..."

Başını sallayan Sinan, heyecanla çıktığı basamakları indi. Ayakkabısının burnuyla vurmaktan aşındırdığı duvardaki girintiye bastı ve hafifçe yükseldi. Sahadaki hareketliliği şaşkın bir şekilde izliyordu. Sevinmelerini kaçırmış mıydı yani? Mutsuz bir şekilde nefesini bıraktı ama yüzündeki gülümseme silinmiyordu. Demek böyle oluyormuş, dedi içinden. Tek sorun, maçı takip etmekte güçlük çekmesiydi. Televizyonda bir adam anlatıp bağırıp dururdu. Oradaymış gibi hissederdi. *Keşke yanımda olsa da anlatsa, çok hızlılar, göremiyorum ki...*

Bakışları yine o uzun boylu, zayıf futbolcuyu yakaladı. Top onun ayağındaydı. Dizindeki beyaz çoraplar yemyeşil olmuştu. Demek ki gol sevinciyle dizlerinin üstünde kaymıştı! Adamı hayran hayran süzerken ceza sahasına girdiğini fark etti. Titreyen elleri tekrar beton zemine sıkı sıkı tutundu. Adam, ceza sahasına yaklaştı ve topa sertçe vurdu.

Gol...

O adam bir kere daha gol atmıştı! Çığlıklar atmak, yerlerde yuvarlanmak, öğrendiği marşları kekelese de korkmadan haykırmak istiyordu! Ne de güzel bir şeydi şu Beşiktaş, aklını kaybedecekti... Elleri hemen pantolonundaki cebine gitti. Babası ona bir bilet vermişti. Kalın kartı aldığı gibi yanına koştu. "Baba!" diye seslendi.

"Bak, adını öğrendik..." Sinan'ın kulağı ve gözleri babasındaydı. "Mithat Gündoğdu..."

Kaşları çatıldı. Allah Allah! Murat mı demişti? Mahmut mu? "B-baba bir daha s-söyler mi-misin?"

Rıfat Bey heyecanlı kalabalıktan onu çekti ve kenardaki basamaklara sürükledi. Acaba yavaş konuşması için mi uyaracaktı onu? Hoş, onu sadece geri zekâlı abisi yapardı! "Mithat Gündoğdu..."

Başını hızla salladı. "Kal-kal-kalemini ve-ve-rir mis-sin baba?" dedi tek nefeste. Babası çok unutkandı. Yanında mutlaka küçük bir not kâğıdı ve kalem taşırdı. Ceketinin cebinden çıkardığı kalemi oğluna uzattı. "Al bakalım... Ne yapacaksın?"

"B-beni onunla t-tanış-tır-rrrır mısın?"

Dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. "Bu şampiyonluk maçı oğlum. Normal bir maç olsa görüştürebilirdim ama gol olmazsa kupa kaldı-

racak ve maçtan sonra etkinliğe katılacaklar..." Artık nasıl bakıyorsa, gülümsetti babasını. "Lig başlayınca tanıştırırım olur mu? Hem... Ne yapacaksın ki?"

"Söylemem, sürpriz!" Aa! Kekelememişti! İyice heveslendi. Babası onu yalnız bırakınca bileti yere koydu ve kalemin kapağını açtı. Bileti baştan sona okumaya başladı. Parmaklarıyla heceleri takip ederken B harfini ve amblemi fark etti. Hevesle gülümsediği sırada kaşları anında şüpheyle çatıldı. Hay Allah, babası futbolcunun adına ne demişti? Murat Gündoğdu muydu? Mehmet mi? Yoksa Mahmut mu? Bakışları tekrar babasına çevrildi ama yanındaki adamla konuşuyordu. Şimdi çağırsa ayıp olurdu...

Kalemin yazdığını bilse de hevesle yine de hohladı ve mürekkebin bilete bulaşmasını izledi. Arapça falan ama okunuyor diyerek kendine teselli vererek, *M. Gündoğdu (Teşekkür et ve formanı imzalat)* yazdı yarım saatte...

Mithat Gündoğdu, Sinan bilete yazı yazarken bir gol daha attı ve Beşiktaş'ı 94-95 senesinde lig şampiyonu yaptı.

Günümüz...

Parmaklarım kutuyu ağzına kadar dolduran, düzenli bir şekilde yerleştirilmiş biletlerdeydi. Yıpranmış bir sıra dikkatimi çekti. Dikkatli bir şekilde aldım ve tarihleri incelemeye başladım. "1999, 1998, 1997, 1996..." her seneden ikişer bilet vardı. Biletleri yüksek bir ihtimalle yıllarına göre ayırmış olmalıydı. Çünkü 90'lar bir lastikle deste hâline getirilmişti.

Şahsenem ayağa kalktı. "Çok masum bir koleksiyon değil mi?"

Başımı sallarken içimin serinlediğini hissediyordum. "90'larda sanırım çok fazla maça gitmemiş. Diğer yıllardaki bilet sayısı çok daha fazla çünkü." Bakışlarım mürekkep iziyle duraksadı. "Bu da 1995... Galiba gittiği ilk maç." Üstünde yazan şeyi okumak için bileti kendime yaklaştırdım. "Bir şey yazmış."

"Bakayım..." Belgin bileğimi tuttu ve bilete bakarak güldü. "Yazmak mı? İdil, buna ben yazı diyemem."

"8 yaşında bir erkek... Ne bekliyorsun ki?" Bileti kendime çevirdim ve gözlerimi kıstım. Kardeşim Semih'in yazısından antrenmanlı gözlerim harfleri çözdü ve birkaç dakika içinde okumayı başardım. "M. Gündoğdu (Teşekkür et ve formanı imzalat) yazmış."

Şahsenem, kutuya uzandı. "Bak... Burada da bir not var. 2000 yılı." Kalın desteyi kucağına koydu. "Yazısı daha düzgün. *Nihat Kahveci'ye git ve gol kralı olmasını söyle.*" Kahkaha attı. "Sanırım söylemiş. Üstünü karalamış, baksanıza."

Belgin, Şahsenem'e doğru eğildi. "Adam Nihat Kahveci'ye cidden bunu demiş yani... Helal olsun." Bakışlarım hâlâ biletteydi. "Ama bunu karalamamış. Sanırım... Yapamamış. Diğer biletleri de kontrol etseniz." İkisi de başını salladı. Şahsenem kucağındakilerle ilgilenirken Belgin kutudan bir deste daha aldı. Birkaç dakika geçti. İlk konuşan Şahsenem oldu.

"Her bilette not yok. Ama olanların da üstünü karalamış."

"Yani, bunu yapamadı..." Küçük Sinan'ın hayal kırıklığını düşününce gülümsemeden edemedim. "Adam da ağlamıştır yıllarca Sinan bana teşekkür etmedi diye..."

Belgin biletleri düzeltti ve dikkatli bir şekilde kutuya koydu. Aynı işlemi Şahsenem de uyguladı. "En azından, beklediğimiz gibi bir şey çıkmadı." Belgin elleri belinde odayı süzdü. "Bunun için internete bakmamız yeterli. Eğer bir anı kutusu yapmak istese, bunu bilgisayarında falan da yapabilir."

"Sahi, eski sevgililerine falan hiç baktın mı?" dedi Şahsenem yataktan kalkarken.

Başımı sağa sola salladım ve biletleri kutuya koydum. Kapağı kapattım ve kilidi taktım. Sayıları birbirine karıştırdım. "Hayır, bakmadım."

"Ben baktım," dedi Belgin zayıf bir sesle. Kutuyu yerine koydum.

Şahsenem, "Ne çıktı?" diye sordu merakla. "Yani şey..." diyerek kem küm etmeye başladı.

Dolabın kapağını kapatırken "Belgin," dedim, ikisi de bana dikkat kesildi. "Eğer ki dönmesine yakın bir kadınla fotoğrafı varsa... Bana ettiği laflar boşuna demektir. Yok, benim hiçbir şeyim eskide kalmıyormuş, gece hayatımmış..." Düşündükçe, içimde bir öfke yükseliyordu. Nasıl susmuştum? Gece yatarken aklıma gelen laflar gibi pişmanlık veriyordu sessizliğim. Beni öyle aşağılamasına nasıl izin vermiştim? Kapının kilidini sessiz bir şekilde açtım ve koridoru kontrol ettim. Kızları çıkardıktan sonra kapıyı kapattım.

"İdil, bak... Belki de benim sigara yakalatmam..."

Sözünü merdivenlerden inerken kestim. "Sorun belki bu, belki değil. Önemli olan ne biliyor musun?" Basamaklardan inmeyi bıraktım ve

onlara döndüm. İkisi de birbirlerini kollarından tutarak durdurdular. "Kendisi aynı şeyi yaparken benden dizimi kırıp oturmamı beklemesi." İkisi de aynı anda başını salladı. "Ben buyum..." dedim ve son basamağı atladım. "Buyum işte! O ise... Sözünü dinleyen, komutlarıyla hareket eden birisini istiyor galiba." Gözlerim kafamda oluşan düşüncelerle kısıldı, kızlar irileşmiş gözlerle bana bakıyordu.

"Anlamadım. Savaş mı açıyorsun?"

"Ne?" Yüzümü ekşittim. "Tamam, deli doluyuz da ergenliğimi atlattım. Savaş falan değil... Sadece... Değişmek istediğim için değişirim. Başkası için değil. Kendim için." Arkamdan açılan kapıyı duysam da aldırmadım. "Ben bir hamur değilim. Beni istediği şekle getirip kutunun içine koyamaz."

"Of..." Ata'nın sesiyle arkamı döndüm. Üçümüze bakıp derin bir soluk aldı ve yüzünü ekşitti. "Burası kavgalardan sonra alınan radikal kararlar kokuyor..."

"Hoş geldin," dedim ve yanağımdan makas almasına müsaade ettim. Belgin ve Şahsenem'e de sarıldı. "Sizinle takılmak isterdim ama sabah sekizde uyandım ve dokuzda dersim vardı. Pek mutlu değilim. Günün geri kalanını, uyanık kaldığım saatlere ağlarken uyuyakalarak geçirmek istiyorum." Kafa karıştırıcı cümlesini söyledikten sonra, işaret ve orta parmağını alnına dayayıp bir selam çaktı.

Şahsenem onun gidişini izlerken, "Muazzam bir çocuk değil mi?" diye mırıldandı. "Hayata ve insanlara bakış açısı beni imrendiriyor..."

"Ya, ne demezsin..." dedim alayla.

Belgin konuyu dağıtmama müsaade etmedi. "Ne olacak şimdi? Ben değişmek zorundayım. Şartlı salınmış gibi bir şey sayılıyorum."

"Sadece... Paraya kıyarız ve başımızı belaya sokmayacak güvenli bir yere gideriz. Sen de alkolsüz kokteyl içersin."

"O adam gıcıklığına yapıyor, biliyorsun değil mi? Ben alkolik falan değilim..."

"Değilsin," dedi Şahsenem onun kolunu sıvazlarken. "Sadece sanırım kendini sana karşı sorumlu hissediyor. Çünkü bir nevi onun kontrolü altındasın."

Belgin sinirle etrafını incelerken Ayşe abla hole geldi. "Kızlar, çok güzel mısır ekmeği yaptım. Yanına da yoğurt..." Şahsenem dudaklarını ıslattı ve cevap bile vermeden Ayşe abladan önce mutfağa girdi.

Belgin arkasından bağırdı. "Ee, hani üçümüz yemeğe çıkacaktık?"

"Mısır ekmeği var, saçmalama! Gelin buraya..." Sinirle devam etti. "Soğumadan yiyelim."

Belgin gözlerini devirdi. "Of yani..." İsteksiz bir şekilde kollarını birbirine bağladı ve holün ortasında dikilmeye devam ederken, "Çay var mı peki?" diye seslendi mutfağa.

"Var, var! Gel kız..." Bir şeyler yediğini belli eden Rümeysa'nın boğuk sesi, Belgin'i panikletti.

"Bitmese bari..." diyerek koşar adımlarla mutfağa girdi.

Akşama doğru kapının çalmasıyla herkes birbirine baktı. Rümeysa, çayının son yudumunu aldı. "Ömer Bey erken gelebilirim demişti," diyerek meraklı bakışları cevaplayıp tabureden kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Ömer Bey'le konuşmam gerekiyor," dedim kızlara bakarak. "Siz oturun."

"Ne hakkında?" Şahsenem kâse içindeki yoğurda mısır ekmeği doğrarken "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Gece hakkında... Yalan söylemek istemiyorum."

Belgin başını ağır ağır salladı. "Müsaade edersen ben de konuşmak isterim."

"Merhaba!" Ömer Bey'in sesiyle konuşmamız yarıda kesildi. Kapı pervazında duruyordu. "Hoş geldiniz, hanımlar." Sıcak gülümsemesi içtendi.

Hep bir ağızdan, "Siz de hoş geldiniz, Ömer Bey," dedik.

Kocaman bir kahkaha attı. "Senkronize olmuş bir ekip..." diye mırıldandı.

Gülümseyerek ayağa kalktım. "Müsaitseniz... Konuşabilir miyiz?" Rümeysa, Ömer Bey'in yanından geçti ve yerine oturdu.

"Tabii ki." Önden geçmem için müsaade etti.

Ben ayağa kalkarken Belgin de kalktı. "Gelmemde sakınca var mı? Biraz... Benimle de alakası var da." Sinirle ona döndüğümde, omuz silkerek gülümsedi. Kaşları havada başını sallayan Ömer Bey'le birlikte çalışma odasına çıktık. Karşısındaki ikili koltuğa otururken o da sandalyesine yerleşti.

"Bir sorun mu var?"

"Yalan söylemek istemedim. Doğruyu bilmeye hakkınız var," diyerek başladığımda, huzursuz bir şekilde yerinde kıpırdandı. "Biz... O gece..."

"İdil, korkutuyorsun beni?" Sesi birden soğuklaştı. "O kadar ne kötü ne oldu?"

Belgin elini dizime koydu. "Ömer Bey, benim hakkımda olan düşünceleriniz belki değişecek, evinize girmemi bile istemeyeceksiniz ama bunu ben açıklamalıyım. İdil'in haberi ve onayı olmadan, gittiğimiz o mekâna yanımda esrarlı sigara götürdüm. Ve sadece ben kullandım."

Dudakları aralandı. Anlayamamış gibiydi. "Esrarlı sigara mı?" dedi emin olmak istercesine.

"Evet efendim. Ve o gece... Mekâna bir baskın yapıldı. Kuzeniniz, Cihangir Bey tarafından."

"Bana neden haber verilmedi? Oradan nasıl çıktınız?"

"Cihangir Bey beni tanıyordu zaten..." diyerek konuşmayı ele aldım. "Belgin'in anlık bir hataya kurban gittiğini anladı. Daha önce... Hiç kullanmadı, Ömer Bey. Buna inanıp inanmamak size kalmış ama..."

Dirseklerini masaya koydu. Hayal kırıklığını gördüm yeşil gözlerinde. "İnanıyorum," dedi düz bir sesle. "Sadece... Suçunuzun farkında mısınız? Bunu bilmek istiyorum."

Belgin başını hızla salladı. "Farkındayım," diyerek mırıldandı. "Hem de çok. Bir aptal gibi davranarak kendi hayatımı, arkadaşlarımın da özgürlüğünü tehlikeye attım."

"Ömer Bey, eğer kullanmadığıma inanmazsanız, ben..." Sinan için ayırdığım o testi, hemen şimdi yapabilirdim. İşimi kaybetmek istemiyordum. Henüz yeni bir başlangıca hazır değildim.

"İdil." Kaşları çatıktı. "Sana inanıyorum. Benim üç çocuğum var." Dalgın bir şekilde gülümsüyordu. "Birisi henüz konuşamıyor, erkek olanından da her şeyi beklerim ama... Sen... Beni hayal kırıklığına uğratmazsın."

İçim huzurla doldu. Ona bu kadar güven verecek ne yapmıştım bilmiyordum ama... Asla aramızdaki bu bağı zedelemeyecektim. Gülümsedim. "Çok teşekkür ederim."

"Asıl ben teşekkür ederim. Benden saklamadığın için..." Bakışları Belgin'e kaydı. "Sana gelince... Cihangir bir işin ucunu öyle kolay kolay bırakacak bir adam değildir..."

"Evet, kendisiyle iletişim hâlindeyiz. Hedefi beni arındırmakmış," dedi soğuk soğuk. "Bir daha böyle bir şey yapmayın... Ben ve Pelin sana gözümüz kapalı güvenir ve inanırız. Ama başka insanlar... Böyle düşünmezler."

Sinan gibi...

"Çünkü seni tanımıyorlar." Başımı dediklerini onaylarcasına sallarken dalgın bir şekilde masadaki kaleme odaklandı gözlerim. "Evet," dediğinde Ömer Bey'e baktım. "Eteğinizdeki taşları döktüğünüze göre; aşağı indiğinizde Rümeysa'ya söyleyin de bana mısır ekmeği ve yoğurt getirsin. Canımı çektirdiniz..." dedi ve mahcup bir şekilde sırıttı.

Vurdu ve Gol'ü izlememek için kendime bahaneler yaratırken hiç yokmuş gibi annemle tartışarak başıma dert almıştım. Eminönü'nde turşu suyu satan çocuğun, onu daha çok önemsediğinden dert yanıyordu.

"Anne, müsait olamadım işte..."

Sultan ablanın, "Tamam Ahsen, bırak kızı," dediğini duydum.

Ama annem aldırmadan, "Sen programlara gidersin tabii!" diyerek sitem etmeye devam etti.

Kendi başına oyun oynayan Tuana'yı izlerken, "Of anne!" diye isyan ettim.

"İnanmıyorum... Of dedi..." Sesi donuklaşmıştı. "Dinimizde anneye 'of' demenin yerini anlatmama gerek var mı? Onunla beraber, 'canlı yayınlarda koca aramanın' ne kadar kötü bir şey olduğundan da bahsedebilirim."

"Anne..." Bir şeye taktı mı takıyordu. Aman, hatamı görmesin. Çocuklarıma bile anlatırdı. "Kapatıyorum ben. Bir şey diyecek misin?"

"Şey... Yarın gel ya, özledim..." diye mırıldandı.

Sırıttım. "Efendim? Çekmiyor? Ne dedin?"

"Seni kafanı Nezahat'in paravanına vura vura döverim! Yarın gel, gör beni! Olmadı buluşalım, bir şey yapalım..."

"Tamam, anne, görüşürüz," dedim ve telefonu kapatıp saate baktım. 10'a geliyordu. Ayağa kalkıp üstümü düzelttim. "Tuana, fındığım..."

Tuana başını oyuncağından kaldırdı ve bana boş boş baktı. "Di-idi..."

"Yatma vakti geldi." Onu kucakladım ve üstündeki pijamayı düzeltim. Yatağına yatırdıktan sonra yüz ifadesini inceledim. Evet, iyi günündeydi. Düşünceli yüzü, dalgın bakışları çabuk dalacağının göstergesiydi. Beşiğinin mobilini açtım ve kapıyı açıp lambasını kapattım. Kendi kendine bir şeyler mırıldanmaya başladığında kapıyı kapattım.

Merdivenlerden inip salona girdiğimde Tümer ailesini gözünü kırpmadan televizyonu izlerken buldum. Sinan'ın sesini duymamak için elimle hafifçe kulağımı kapadım. "Müsaade ederseniz..." diyerek cümleye girdiğim an, Pelin Hanım ve Ömer Bey başını kaldırdı. "Tuana uyudu, ben de yatacağım..."

Pelin Hanım gülümsedi. Acaba Ömer Bey ona söylemiş miydi? "Tabii ki canım. İyi geceler."

Ata kucağındaki cips kâsesine uzanırken "İzlemeyecek misin?" dedi ilgisizce. "Kaçırmazdın."

Bakışlarım istemsizce televizyona kaydığında ekranda Sinan vardı. Koyu lacivert bir ceket, beyaz gömlek ve bordo renginde bir kravat kombiniyle göz dolduruyordu. Dalgın bir şekilde kâğıtlara bakarken parmakları arasındaki kalemi sallıyordu. "Evet, Kasımpaşa'nın maçta kaçırdığı golleri izleyelim." Kasımpaşa'dan bahsettiği için mi böyle mutsuzdu yoksa...

Kesin Kasımpaşa yüzündendi. "Çok top kaybettiler," dedi konuklardan birisi.

Sinan göz ucuyla adama baktı. Kes artık dercesine bakmasına rağmen, "Katılıyorum. Kasımpaşa beraberlikten oldukça uzak... Bireysellik ön planda," dedi maçtan görüntüler ekrana geldi.

"Otursana İdil abla." Bakışlarım Ata'ya kaydığında sırıtıyordu.

"Yok, yatacağım. İyi geceler." Kulağımdaki elimi indirdim ve bana hız kazandırması için kollarımı birbirine bağlayıp salondan çıktım.

Yutkunmaya çalışırken tükürük gelmesi için ağzımı şapırdattım. Gözlerimi isteksizce araladım. Başucumdaki telefona baktığımda, saatin gece bire geldiğini gördüm. Ayaklarımı sarkıttım. Uykumun açılmaması için oyalanmadan ayağa kalkıp odanın kapısını açtım. Bu saatte herkes odasında olurdu ama ne olur ne olmaz koridoru dinledim.

Ses gelmeyince, çıplak ayaklarla merdivenlerden inerken sıkı sıkı tırabzanlara tutundum. Basamakları yarı açık gözlerle inerken kulaklarım

hole dikkat kesildi. Kısacık bir gecelikle kimseyle karşılaşmak istemiyordum. Mutfağa girdim ve tezgâha doğru sarkan avizeden gelen zayıf ışıkla gözlerimi kapadım. Sağı solu yoklayarak buzdolabını açtım ve alt köşedeki şişelerden birine uzandım. Dolabı kalçamla kapattım ve gözlerimi açmak zorunda kaldığım için sıkıntıyla ofladım. Camlı bölmeden bir bardak aldım. Açılmaya başlayan gözlerim yüzünden, yanıma bir bardak su koymadığım için kendime kızıp suyu bardağa doldurdum. Kana kana içerken, arkamda tok bir adım sesi hissettim.

Allah'ım, lütfen Ayşe abla olsun... Ne olur!

Acaba uyurgezer taklidi mi yapsam? Hiçbir şey olmamış gibi gözlerim kapalı yanından geçerdim her kimse... Yok, yok! En iyisi fark etmemiş gibi yapmaktı. Tamam... Sakin ol, İdil. Gelen Ömer Bey veya Ata'ysa gitmesi için, arkamı dönmeyerek zaman tanıdım. Ömer Bey olmasın ne olur... Allah'ım, bir daha yüzüne nasıl bakardım?

Bardağı ses çıkarsın diye sertçe tezgâha bıraktım. Belki mutfaktaki beni fark edemeyecek kadar uykuluydu! Çünkü hâlâ birkaç adım uzağımda olduğunu hissedebiliyordum. İçimdeki uykulu ses, seni fark edemeyecek kadar uykulu değil, sen olduğunu bilecek kadar her şeyin farkında diyerek beni korkunç bir tahmine sürükledi. Aramızdaki o kısa mesafenin kapanışıyla burnuma ulaşan koku, garip bir sızıyla ciğerlerime doldu.

Uyurgezer taklidi yapmak için hâlâ geç değildi. Tabii, ılık nefesi askılı geceliğimdeki omuzlarımı yakıp geçmeseydi... Refleksle ona dönüp ellerimi tezgâha dayadım. Yüzünde tatlı bir tebessümle bana bakarken kızlarla olan konuşmalarımı aklıma getirdim. "Vakit mi kolluyordun?" dedim buz gibi bir sesle. Bakışları sadece yüzümdeydi. Oysaki beni gecelikle gördüğü için bir güzel utandıracağını düşünmüştüm. Ee, tabii... Arkadan süzdü, ne gerek var bir de önden bakmaya!

"Yeni geldim, bahçeye çıkmıştım. Bence sen vakit kolluyordun," dedi şüpheli bir sesle.

Bakışlarım şişeye kaydı. Ona uzanıp dolaba yönelirken geçmem için geri çekildi. "Ne için?" dedim saf ayağına yatarak.

"Konuşmak için?"

Şişeyi yerine koydum. "Konuşması gereken biri varsa sensin." Kapak kapanmak üzereyken poşetin içindeki kıpkırmızı elma ağzımın sulanmasına sebep oldu. Son anda çekip aldım. Bakışlarımı Sinan'a çevirdim.

Elleri cebinde, mutfağın ortasındaki tezgâha yaslanmış beni izliyordu. "Benim konuşmam, senin de anlatman gereken şeyler..." diyerek düzeltti.

Gülerek omzumu kaldırdım. Elmayı yıkadım ve damlayan suları umursamadan, az önceki yerimi aldım. Karşı karşıyaydık. "Allah Allah," dedim çatık kaşlarla. "Benim bir şey mi anlatmam gerekiyor? Sen çok güzel bir senaryo yazmıştın hatırlarsan..."

Gözlerini kaçırdı. "Sinirliydim."

"Ben de şu an sinirliyim." Bileğime doğru giden su damlalarını izlerken başımı hafifçe yana yatırdım. "Ağır konuşayım mı?"

Dişlerini birbirine bastırdı. Deli gibi bağırmak istiyordu ama şartlar fısıltıyla konuşmasını gerektiriyordu. "İdil," dedi sakin bir şekilde. "Seni karakoldan çıkardım. Sebebi de bar demeye utandığım bir bodrum katında esrarlı sigarayla yakalanmandı!"

Anlayışla başımı salladım. "Tamam," diyerek onu onayladım. Bu konudaki kızgınlığını anlayabiliyordum ve objektif bir gözle baktığımda hak veriyordum. "Peki, imaların hakkında..."

Güçsüz bir nefes aldı. Konuşmasını beklerken elmadan bir ısırık aldım. Çıkan sesle gözlerim irileşti. Reklamlarda dondurmasından ateşli bir ısırık alan kadının çıkardığı sesten farksızdı! Sinan'ın gözleri şüpheyle kısıldı. "Kasten mi yapıyorsun?" dedi gergin bir sesle.

"Sadece elma yiyorum," dedim ve büyük ısırığı ağzımda döndürmeye çalıştım.

"Nasıl gözüktüğünü bir bilsen..." Bakışları dudaklarıma kaydığında elimin tersiyle elmadan damlayan suları sildim.

"Elma yiyen birisi gibi gözüktüğüme eminim."

Ya, ne demezsin, tarzında alay dolu bir gülümsemeyle başını sallarken, "Kesinlikle..." dedi boğuk bir sesle.

"Geçmişte de ben çok elma yerdim," diyerek riskli bir şekilde gönderme yaptım.

Gözlerini, gözlerime mıhladı. "Özür dilerim," dedi düz bir ses tonuyla.

"Önemli değil, arada olur ya..." dedim ve sırıttım. İçimin sızlamasına rağmen.

"Ben ilk defa bir kadının geçmişini irdeliyorum," dediğinde, dudaklarımdaki küçük gülümseme kayboldu. "Doğru olmadığını da biliyorum. Geçmişinde ben yoktum. Seni o zamanlarda yaptıkların için, şu an suçlayamam. Biliyorum, çok çirkinleştim." Bu kadar mantıklı konuş-

ması enine boyuna düşünmesinden mi kaynaklanıyordu, yoksa sinirlenince gerçekten aşırı bir şekilde mantıksızlaşmasından mı? "Ama bilmek istiyorum... Kime güldün, neden güldün, ben neler kaybettim..." Derin bir nefes aldı. "...Bilmek istiyorum ki sana bin kat daha fazlasını, daha güzelini yaşatayım... Onları unut, sadece benimle olan gülüşlerini, sarılışlarını hatırla istedim."

Avucumun içindeki elmayı sımsıkı tuttum. Her an elimden kayıp gidebilirdi. Tıpkı delice atan kalbim gibi... "Kıskanmıyorsun yani?" demekten alıkoyamadım kendimi.

"Şugün zamanında seninle güldüğü için mi?" Duraksamıştı. "Hâlâ dövesim var ama bunu ulu orta yerde yapma huyumdan kurtulduğumda onun icabına bakacağım." Belli belirsiz gülümsedi. "Masum olduğunu biliyorum. Sana dokunduğumda, hiç kullanılmamış bir defterin ilk sayfasındaymış gibi hissediyorum kendimi." Tezgâhtan doğruldu. "Ve niyetim, defterin son satırına kendi adımı yazmak."

Bana doğru ağır adımlarla gelirken asıl konuyu konuşmadığımızı fark ettim. İnsana ne diyeceğini unutturacak cinsten bakışları ve kelimeleriyle beni hipnotize etmesine müsaade etmeyecektim. "Böyle yaparak ikinci sayfaya bile geçemezsin." Aramızda çok az bir mesafe kaldığında panikledim. Tane tane konuşmaya özen gösterdim. "Ne hissediyorsun bilmiyorum ama..."

Tembel bir gülümsemeyle, "Senin hakkında mı?" diye sordu. Başımı salladım. Dudaklarını büktü. "Bugün... Çok garip bir şey yaşadım. İlk defa." Merakla gözlerim irileşti. "Beşiktaş'ın bir pozisyonunu tartışırken aklıma sen geldin."

"Ne?"

"Antalyaspor'un kırmızı kartında da..." Kaşlarım çatıldı. Bir şeyler ima ettiği kesindi ama yanlış terimleri kullanıyordu. "Fenerbahçe'nin oyuncu değişikliğinde..."

Hakaret etmiyordu inşallah... "Hayatımın merkezine yerleştin," dedi usulca. Hah, işte bunlarla gel bana! "İlk defa... Canlı yayında, futbol dışında bir şey düştü aklıma." Yanağıma uzanan eli, şefkat doluydu. "Sen..."

"Sosyal medya hesaplarım..." Koyun can, kasap et derdinde... "Bana böyle müdahale edemezsin. Hayatımda hak sahibi olacak..."

"Niyetim, hayatında hak sahibi değil, söz sahibi olmak olur... Ayrıca... Bizi, cümle âlem bilmiyorsa, sebebi sensin." Kaşlarım çatıldı. "Başı-

na bela almana engel olacaksa, hemen herkese söylerim," dedi ciddi bir şekilde.

"Hayır!" ondan uzaklaşmak için bir hamle yaptım ama kollarımı tuttu. Herkesin bilmesi demek... Geri dönüşü olmayan bir yola girmem demekti. Bir şeyler olur da yolunda gitmezse, medeni iki insan gibi önümüze bakmaya karar versek bile... Aynı evin içinde olmazdı. Mümkün değildi! "Kimsenin bilmesini istemiyorum."

"Henüz, kimsenin bilmesini istemiyorsun?" diyerek onay bekleyen meraklı gözlerini gözlerime dikti. Herkesin bilmesi gereken zamanın geldiğini nasıl anlayacaktım ki? Kırmızı bir ışık yanıyor ve siren çalıyor değildi ya!

"Henüz..."

"O günün çabuk geleceğini umuyorum," dedi uyarı içeren bir ses tonuyla.

"Sosyal medya hesaplarım," dedim ve gözlerini gözlerime diktim korkusuzca. "Ben kısıtlanmayı sevmem, Sinan. Uyarılara da gelemem, hele tehdit... Beni daha da coşturur."

Gözlerini kıstı. "Misillemeye devam diyorsun?"

"Buna hakkın yok diyorum. Aynı şeyi sana yapsam hoşuna gider mi?" Aklıma gelen fikirle ceplerine baktım. Sol cebindeki telefonu görünce bir hamlede elimi cebine soktum ve telefonunu çıkardım. Engel olmak istese olurdu ama olmadı. Sanırım neler yapabileceğimi görmek istiyordu. "Bakalım hoşuna gidecek mi?" Tezgâha yaslandım ve ekranı açtım. Kilidi görünce duraksadım. Aklıma gelen ilk şeyi denediğimde, "Sinan Tümer, çok heyecansızsın," diye mırıldandım. 1903. Milli şifresi.

"Beşiktaş'ı sevdiğimi herkes bilir. Herkesin bildiği bir tarihi veya nesneyi şifren yapar mısın?" Mantıklı bir yaklaşım... Göz ucuyla ona baktım ve Instagram'ına girdim. Şeytan diyor ki, çek selfieni 'Bu hesap artık İdil Demirel tarafından *hacklendi*' yaz ve hikâye at! Millet çıldırır!

"Önce profil fotoğrafına... Haliç Köprüsü'nü koyayım. Sen bana Boğaz Köprüsü'nü koymuşsun ya..."

Kocaman bir kahkaha attı. "Hayır, tabii ki."

"Whatsapp'taki profil resmine de Arsenal logosu pek bir yakışır..." Hafifçe yerinde kımıldandı. "Şu fotoğraflarını da silersem... Bu güzelmiş. Görmesinler..."

"Dur." İlgisiz bir şekilde başımı kaldırdım.

"Efendim? Ne?"

Gözlerini kaçırdı. "Tamam," diye mırıldandı.

"Haliç Köprüsü'ne mi yoksa Arsenal logosuna mı? Hangisi?"

Elini cebine soktu. Ne çıkaracak diye merak ederken tezgâha minik siyah hafıza kartını bıraktı. "Ama..." diyerek tekrar kartı parmakları arasına aldı. "Hesaplarını gizli kullanacaksın ve tanımadıkların..."

"Aynı şeyi sen de yapmak ister misin? Senin listen bir hayli kabarık. 9 milyon?" Dişlerini birbirine bastırırken bakışları karardı. Sabrını zorlamak kadar muazzam bir olay olamazdı! Her an *'Yeter lan, yeter!'* diye bağıracak gibi gözükse de vazgeçmeyecektim işte. Benden hiçbir fazlası yoktu onun!

"İdil..." dedi sabır dilercesine.

O an gözümün önüne koleksiyonu geldi. Bir takımı böyle seven bir adam, nasıl Instagram'da like atan bir kadının görünüşüne aldanabilirdi ki? O an masum çocukluğunun gözümün önündeki hatırı için, "Tamam... Takipçilerimi bir gözden geçiririm," dedim. Güçsüz bir şekilde soluğunu bıraktı ve başını salladı. Kendimi tutamadım. "O kadar kötü müydü?"

"Anlaşması zor bir kadınsın."

"Eşitlikten yanayım." Omuz silktim. "Sen yapabiliyorsan, ben de yapabilirim," demekten de kaçınmadım. Daha önce kimlere sözünü geçirdi, istediklerini yaptırdı bilmiyordum... Bilmek de istemiyordum ama... Ben öyle olmayacaktım. Tehdit dolu bakışlarla bana yaklaşırken, "Ama anlaşacağımıza eminim..." dedi keyifle. Al işte, şu hayatımda duyduğum en büyük ikinci yalan.

"Biz mi anlaşacağız?" Son birkaç gündür yaşanılanlara bakarsam, ikimiz için Kerem-Aslı, Polat-Elif, Leyla-Mecnun, Kuzey-Cemre örneğini vermek isterdim ama... Biz iktidar ve muhalefet kadar zıttık. Dışarıdan bakıldığında muhalefet gibi gözüktüğümü kabul ediyorum. Ve iktidar koltuğunu sallandırmak çok eğlenceli olacaktı.

Eli hafifçe belimi sardı. Diğer eliyle de uzun bir süredir bırakmamak için çırpındığım elmayı aldı ve tezgâha bırakırken dalgın bir şekilde, "Olur, olur..." diye mırıldandı. Elmayı koyup bana dönerken gözlerinde muzip bir parıltı gördüm.

"Sakın beni tezgâha oturtma gibi bir şey düşünme. Çarpılacağıma eminim, Sinan." Belimdeki ellerinin baskısından kurtulmaya çalışırken "Bak... Ayşe abla burada hamur falan açıyor, Rümeysa ekmek kesiyor..." diye konuşarak engel olmayı denedim. Sadece birkaç saniye sonra aklıma gelen düşünce beni bile korkuttu. "İngiltere'de nasıl oluyordu, bilemem ama..."

Sırıttı. "Kimseyi tezgâha oturtmadım."

"Olacak şey değil! Ben de kimsenin tezgâhına oturmadım. İnanmıyorum ya..."

Kaşları havada hayret dolu bir sesle, "Çok fazla ortak yönümüz var, değil mi?" dedi ve bir eli omuzlarımdaki saçlara uzandı. Tutamları, cam bir eşyaya dokunuyormuş gibi dikkatli bir şekilde arkaya atıp tembel tembel gülümsedi. Şiir seslim, şair gülüşlüm benim... Ondan bir hamle beklemeden, çok yavaş bir şekilde parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarına uzandım. Parmaklarım dudaklarıyla buluşmadan saçlarına giderken beni kendine doğru bastırdı.

Sinan'ın omzunun üstünden bir karartı gördüğümde kaşlarım çatıldı. Göz yanılmasıdır diye umursamadan ona yaslandığımda karartı hareket etti. Zor da olsa kendimi ondan uzaklaştırdım ve gözlerimi kıstım. Zayıf ışığın altında kapının girişi net gözükmüyordu. "Sinan..." diye fısıldadım tereddütle. Karartı hareket edip tok adımlarla uzaklaşınca hemen onu ittirmeye çalıştım. "Birisi!" Çığlık atmamak için avuç içimi dudaklarıma bastırdım.

Birisi bizi görmüştü...

19. Bölüm

Sinan şaşkın bir şekilde benimle aynı yere bakarken eş zamanlı şekilde bir cam eşyanın yere düştüğünü duydum. Kurtulmaya çalıştığım kollarına panikle sıkı sıkı sarıldım. "İdil..." dedi kulağıma doğru. "Evden birisi olsaydı, salondaki eşyaların yerini bildiği için dikkatli olurdu ve ses çıkarmadan odasına dönerdi." Gözlerim aklıma gelen tahminle irileşti ve çığlık atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Sinan cebinden telefonunu çıkardı. "Bahçeye çık ve polisi ara. Sakın içeri girme." Başımı hızla hayır dercesine sağa sola salladım, Sinan kendime gelebilmem için kollarımı hafifçe sıktı. "Dediğimi yap," diye tısladı.

"Sinan, hayır... Ben de seninle geleceğim! Ya sana bir şey yaparsa?"

Gözleri irileşti. "Seni bu hâlde göreceğine beni öldürsün daha iyi!" dedi sinirle. Benim itiraz etmeme müsaade etmeden telefonunu elime tutuşturdu ve beni camekândan bahçeye çıkardı. "Aradıktan sonra bir yere saklan ve bekle. Sakın çıkma."

"Eğer bu yaşadıklarımızı atlatırsak..." dedim titreyen sesimle.

Kaşlarını çattı. "İçeride, hırsızlık yapmaya girdiği evde uyanık insan gören bir hırsız var. Merak etme, senden çok korkuyordur. Ve müsaade edersen, gideyim de kaçmasın!" dedi ve camekânı kapattı. Yetmezmiş gibi bir de kilitledi!

Panikle havuzun etrafını dolanırken, 155'i aradım. Açıldığı an cevap vermelerine müsaade etmeden, "Polis!" diye bağırdım. "Evde birisi var! Salonda bir süs eşyasını kırdı!" Duvara oturup dizlerimi karnıma çektim. "Sinan içeri gitti... Sinan içeride... Ay Allah'ım!" diye sızlandım. "Ne yaparım ona bir şey olursa? Attı beni bahçeye, gitti arkasına bakmadan..."

"Hanımefendi, sakin olun." Duyduğum kadın sesiyle gözlerimi kapadım. "Siz sorduğum soruları cevaplarken yerinizi tespit edeceğim ve bir ekip göndereceğim. Hatta kalın."

"Tamam..." Etrafa bakarken kalbimi sıkıp bırakan o eli yakalayacakmış gibi göğüs kafesimi yokladım. "Adınızı ve soyadınızı öğrenebilir miyim?"

"İdil Demirel."

"İdil Hanım, kaç kişi gördünüz?"

"Bir." Hafızamı yokladım. "Evet, sanırım bir kişi..."

"Uyanıktınız?"

"Şey, evet..."

"Peki, Sinan diye bahsettiğiniz kişi? Eşiniz mi?" Hafifçe öksürdüm. "Hayır..."

"Ailenizden biri?"

Beni görüyormuş gibi gözlerimi kaçırdım. "Bunlar kayıt altına alınıyor mu?"

"Evet, görüşmelerimizin hepsi kayıt altına alınmakta."

"Sinan Bey, bakıcılık yaptığım çocuğun amcası oluyor," dedim profesyonel bir sesle.

Arkadan gelen sesler kesildi, kısa bir sessizlik oldu. Beni ya bekletiyordu ya da sesinin gitmesini engelleyecek bir şey yapmıştı. Çünkü birkaç saniye sonra arkadan gelen sesler tekrar kulağıma doldu. Güldükten sonra sakinleşmek için derin bir nefes alırsınız ya; o da aynı nefes alışını yaptıktan sonra, "Kusura bakmayın, teknik bir arıza oldu. Yeriniz tespit edildi, şu an ekibimizi eve gönderiyoruz." dedi. "Kesin öyledir!" dedim ters ters.

"Pardon, anlamadım?" dedi masum bir şekilde.

Salonun açılan ışığını mutfaktan gördüğümde panikle ayağa fırladım. Kadın beni öyle bir lafa tutmuştu ki, Sinan'ın içeride bir hırsızla olduğu aklımdan çıkmıştı! "İdil Hanım? Beni duyuyor musunuz?" Sesi gerçekten endişeliydi. "Devriye gezen ekibimiz, evinize çok yakın. Birkaç dakika içinde orada olacaklar."

Mutfağın lambası açıldı ve camekânın önünde Sinan'ı görünce, parmaklarımı göz kapaklarıma bastırıp başımı duvara yasladım. "Gerek yok... Sinan Bey halletmiş..." dedim ve artık tutmakta güçlük çektiğim telefonun avucumun içinden kaymasına izin verdim.

Rümeysa, üstüme kapkalın bir battaniye atmış, bana sıkı sıkı sarılmıştı. "Canım ya... Baksanıza Pelin Hanım, tir tir titriyor!" dedi ve geri çekildi. Battaniyenin içinde birbirine bağladığım kollarımdan birisini yakalayıp dışarı çıkardı.

Pelin Hanım, oturduğum merdiven basamağının bir önüne yerleşti ve havadaki elimi sıkı sıkı tuttu. "İyi misin canım?"

Hepsi hırsızdan korktuğumu düşünüyor ve bu yüzden titrediğimi sanıyordu. Ama ben hâlâ Sinan'a bir şey olsaydı ihtimaliyle kendimi yiyip bitiriyordum. "İyiyim..." dedim ve bakışlarım dış kapıda polisle konuşan Sinan'a kaydı. Polis elindeki dosyaya bir şeyler yazdı ve arabanın kaportasına koydu. Sinan, uzattığı kalemi aldı ve gösterdiği yere imza attı.

Ömer Bey elinde telefonla hole geldi. "Bayıltılmış mı? Şu an iyi mi?" Gözlerini öfkeyle kapadı ve çenesi seğirdi. "Tamam," dedi ve telefonu kulağından uzaklaştırıp sinirle eşofmanının cebine attı.

"Ne oldu baba?" Arkamdaki basamakta oturan Ata'nın sesiyle ister istemez irkildim.

"Hırsız, güvenlik kulübesine girmiş ve güvenliği bayıltmış."

Ayşe abla esnerken başındaki tülbendini düzeltti. "Olacağı varmış Ömer Bey'im... Allah korudu. Bak, kimseye bir şey olmadı."

Bakışlarım Sinan ve arkasındaki polis memuruna kaydı. Genç memur içeri girerken herkese gergin bir gülümseme attı. "İdil Hanım, prosedür gereği ifadenizi almam gerekli..."

Sinan bana kısa bir bakış attı. "Pazartesi günü gelse? Şu an gördüğünüz gibi ifade verebilecek durumda değil."

Polis birkaç saniye duraksadı ama anlayışla başını salladı. "Tamam. Pazartesi günü sizi emniyete bekliyoruz. Herkese geçmiş olsun." dedi içten bir şekilde.

Ömer Bey, teşekkür babında hafifçe başını salladı. "Size eşlik edeyim," dedi ve polis memuruyla beraber dışarı çıktı.

Onun gelmesini beklerken Rümeysa beni kendine doğru yasladı. "Ayşe abla... Şuna bir oku ya! Hâlâ titriyor. Üstüne de battaniye örttüm ama..."

Ata kalın battaniyenin ucunu çekiştirdi. "Bolu Dağı'nda trafik kazası mı geçirdi Rümeysa abla? Bu battaniye ne?"

"Sus be! Filmlerde öyle oluyor... Sakinleştirir."

Ömer Bey kapıyı kapattı ve bakışları herkes gibi Sinan'da takılı kaldı. Sinan, elinin tersiyle dudağının kenarındaki kanın ıslaklığını hissetmiş olmalı ki başparmağının tersiyle dudağına dokundu ve yüzünü ekşitti. "Dudağınız, Sinan Bey..." diye mırıldandım istemsizce.

Bakışlarını bana çevirdi ve gülümsedi. "Sorun yok, İdil."

Ömer Bey sıkıntıyla ofladı. "Nasıl oldu?"

Sinan ellerini cebine soktu ve duvara yaslandı. "Bahçedeydim. İdil de o esnada su içmek için mutfağa gelmiş. İkimiz de salonda bir şeyin kırıldığını duyduk. Hırsız olduğunu anladığımda, onu dışarı çıkardım ve salona girdim. Tekti ve en fazla 23-24 yaşındaydı. Fazla bir şey yapamadı zaten..."

"Ee... Senden önce girdi demek ki. Kapıyı zorlamış olsaydı, sen girdiğinde anlardın?" diye sordu Pelin Hanım.

Sinan kısa bir nefes aldı. "Ben gelmeden önce çamaşır odasındaki küçük camı kesip eve girmiş. Benim geldiğimi de duyunca saklanmış olmalı. Kaçmak için fırsat kollarken İdil de aşağı inince panik olmuş olmalı."

Ömer Bey sinirleri bozulmuş olacak ki gülmeye başladı. "Sanırım biraz cesaret versin diye alkol kullanmış. Ağzı yüzü kan içinde bile 'Sizi gördüm, sizi gördüm,' diye sayıklayıp durdu..."

Gözlerim irileşirken Sinan başını salladı. "Galiba. Yumruk savurusundan belliydi. Sadece birini isabet ettirebildi."

Ata'nın ayağa kalktığını hissettim. "Neyse, yatıyoruz o zaman?"

Rümeysa tepeden ona baktı. "Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? Bir adam evin içinde fıldır fıldır gezindi! Odana bile girebilirdi..."

"Ne yapayım, nöbet falan mı tutayım şimdi?"

"Hayır, yani en azından böyle evin kadınlarını sakinleştirecek bir şeyler söyleyebilirsin!"

"Ben varken size bir şey olmaz gibi mi?" dedi alayla.

"Sen mi? Güldürme! Kim bilir kaçıncı rüyanı görüyordun..."

"Aynı şekilde sen de!"

Ömer Bey, bu saçma tartışmayı "Tamam!" diye yüksek sesle uyararak böldü. "Saat gecenin üçü ve girmeyi planlayan birileri varsa bile polis arabasını gördükten sonra girmez. Yarın bir güvenlik şirketiyle görüşeceğim ve alarm taktıracağım. Herkes huzur içinde uyusun."

Ayşe abla gözleri kapalı bir şekilde, "İyi geceler," dedi ve zemin katın merdivenlerine yöneldi.

Rümeysa hemen ayağa fırladı. "Bekle! Ben de geliyorum, Ayşe abla!" Beni bırakıp onun peşinden koştu. "Beraber mi yatsak?" diye sorduğunu duydum.

Ata, Rümeysa'nın sorusuna kocaman bir kahkaha attı. "Ben de yatıyorum," dedi ve hızla merdivenleri çıkmaya başladı.

Pelin Hanım, hâlâ tuttuğu elimi sıktı. "İyisin değil mi, İdil?"

"İyiyim Pelin Hanım." Gülümsedim. "Lütfen... Rahatsız olmayın, yatın."

Başını salladı ve elimi bırakıp ayaklanırken Ömer Bey'in uzattığı eli tuttu. Ömer Bey bana belli belirsiz gülümserken gözlerindeki endişe içimi burktu. "İyi geceler," dedi zayıf bir sesle.

"Size de, Ömer Bey," dedim ve gözden kaybolana kadar onları izledim. Birkaç dakika sonra odalarının kapısı kapandı ve üstümdeki ölü ağırlığındaki battaniyeyi bir hışımla attım. Basamaktan kalktığım gibi Sinan'ın boynuna atladım. Sıkı sıkı sarılırken elleri belime ulaştı ve gülerek saçımı öptü.

"Belki şuraya bir yere saklanmış bir hırsız vardır... Tam seni öpünce bir şeyler kırar."

Endişeli bir şekilde kokusunu içime çekerken, "Yapma," dedim. Şaka kaldıracak hâlde değildim. O anları düşündükçe kalbim hızla atıyordu.

"Sorun yok, İdil." Belimdeki elleriyle beni kendinden uzaklaştırdı. Bakışlarım dudağına kaydı ve avuç içimi yanağına koyarak dikkatli bir şekilde yaraya dokundum. "Tabii, orası biraz acımıyor değil..." Sırıttı. "Öpersen geçer yalanına inanıyor musun?"

"Acıyı azalttığına inanıyorum."

"Ben inanmıyorum. Kanıtlamaya ne dersin?" Gülerek parmak uçlarımda yükseldim ve yaraya değmemeye dikkat ederek küçük bir öpücük bıraktım dudaklarına. Geri çekildiğimde gözlerini hafifçe kıstı ve başını yana yatırdı. "Eh..." diye mırıldandı. "Biraz daha uzun sürse kesinlikle sızı falan kalmazdı."

Hafifçe göğsüne vurdum. "Yine senin yüzünden yakalanacağız, Sinan!" diye uyardım.

Sırıttı. "Çocuk bizi gördüğünü sayıklayıp durdu arabada. Gülsem mi kızsam mı, bilemedim."

"Alkollü değildi, değil mi?" Başını salladı ve kendini tutamayıp sesli bir şekilde gülmeye başladı. Bembeyaz dişleri ortaya çıkarken gözlerini kapattı ve başını arkaya attı. Gülüşü, savaş görmemiş, açlık yaşamamış, ekonomik kriz geçirmemiş, refah ve huzur içindeki bir ülke kadar güzeldi.

Öyle bir ülke yoktu. Belki de gülüşü bu yüzden eşsizdi.

Onu ağzım açık, dünyanın sekizinci harikasıymış gibi izlerken gözlerini açtı ve ona dikkatli bir şekilde baktığımı fark ettiğinde anında kendimi toparladım. Ama ondan kaçmadı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Şey..." diye gevelemeye koyuldum. "Uykum geldi." Bu şairliğimi kaldırabilir miydi, pek emin değildim.

Gözlerini tereddütle kıstı. Başka bir şeyler düşündüğümden şüphelenmesin diye bahanemin inandırıcı olması için bir güzel esnedim. Başını belli belirsiz salladı ve elime uzandı. "Tamam," dedi. Parmaklarıma dolanan parmaklarına baktığımda, arka fonda Özdemir Erdoğan *Bana Ellerini Ver* çalmaya başladı. Beynimin sol kısmı, bu olayı unutulmaz kılmak için her şeyi yaparken heyecanla Sinan'a baktım. O ise, her zaman benim elimi tutuyormuş gibi rahattı. Hatta beni merdivenlere doğru yönlendiriyordu.

Şu ellerimi gündelik hayatta kullanmasam hiç aramazdım. Utandığım zaman, yeni bir ortama girdiğimde bana fazlalık gibi gelir, nereye koysam yakışmazdı. Ama şimdi eksik geliyordu. Elli tane elim olsa, hepsini Sinan tutsa çok yakışırdı bana...

"İyi geceler," diye fısıldayıp elini çektiğinde, odamın kapısının önünde olduğumuzu fark ettim. Özdemir Erdoğan, *Sana gönlümü verdim nazlı güzel* dedi, o bahar gelişini andıran müzik son defa çaldı ve şarkı bitti.

"İyi geceler," dedim ve odaya girip kapıyı kapattım. Sırtımı soğuk kapıya yaslayıp kendimi sakinleştirmeye çalışırken beynimde çalmaya başlayan Özdemir Erdoğan *Canım Seninle Olmak İstiyor* şarkısıyla gülerek yatağa yöneldim.

Olaylı gecenin ardından ev halkı hiçbir şey yaşanmamış gibi hayatına devam etmeye çalışıyordu ama Rümeysa istikrarlı bir şekilde eve hırsız girdiğini hatırlatıp tüyleri diken diken etmeye devam ediyordu.

"Ama girdi!" diye söylendi yine.

Ata kucağındaki Tuana'yı belinden kavradı. "Yemin ederim atarım."

Rümeysa çocuk gibi omuz silkti. "Sen de korkuyorsun da çaktırmıyorsun."

"Amcam var, babam var," dedi ve Tuana'nın uzanmaya çalıştığı elmayı alması için biraz ona yaklaştırdı. "Neyden korkacağım ki? Üstelik odama girse kendimi savunurdum."

"Ağlayarak mı, hamsi kafa?" diyerek ona takılan Ayşe abla oldu. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve hazırlanan kahvaltılıkları alıp camekâna çıktım. Ekim, yine bütün kasvetiyle İstanbul'a çökmüştü. Kapalı camların ardından esen soğuk rüzgârı hissedemesem de, bahçede hava değişiminden dolayı solmaya başlayan çiçeklerin narin bir şekilde sallanışından görebiliyordum.

Mutfağa geri döndüğümde Ata "Siz beni bilmiyorsunuz," dedi sinirle. "Amcamla babam varken ayıp olmasın diye ben artistlik yapmıyorum."

Kapı pervazında hissettiğim hareketlilikle arkama döndüm. Sinan ekim ayına inat, bir bahar gibi içime umut verircesine gülümserken Ata'ya baktı. "Çok teşekkürler kahramanlık görevini bana bıraktığın için," dedi.

Ata yakalandığı için yüzünü ekşitti ama amcasına dönerken gülümsedi. "Zaten ben de kahraman olacak tip yok!" diyerek U dönüşü yaptı. "Amcam gibi yakışıklı, karizmatik olmak? Mümkün değil!"

"Ayşe abla," dedi Rümeysa. "Yağ lazım olursa Ata'yı al, ağzını tezgâha doğru yaklaştır. O dilinden eminim ki markaları kıskandıracak kadar saf bitkisel yağ çıkar." Kahkahamı tutamadım. Belgin'in deyimiyle 'kişnerken' krize girdiğim için panikle tutunacak bir yer aramaya başladım, karnım nefes alamadığım için ağrımaya başladı.

"İdil abla?" Ata'nın şaşkın sesini duydum ama gözlerimde yaşlar dolduğu için yüzünü göremedim. Aklıma birden Sinan'ın onu bagaja tıktığı an geldi ve bir kahkaha daha attım.

"Ay yazık ya... Sinirleri boşaldı galiba!" Sanırım... Koluma değen ele sıkı sıkı tutunduğumda sahibinin kim olduğunu anlamak çok uzun sürmedi. Gözlerimi açtığımda, Sinan da Rümeysa gibi düşünüyor olmalı ki, vahim bir vakayı gözlemler gibi beni inceliyordu. "İyi misin?" dedi.

"İyiyim, Sinan... Bey." diye ekledim ve elimi, elinden çekip sandalyeye oturdum.

"Az önceki kahkaha kimindi?" Pelin Hanım şaşkın bir şekilde mutfağa girdi. "Sebebini bilmesem de benim de gülesim geldi."

"İdil güldü, Pelin Hanım. Ee, hırsızla burun buruna geldi ne de olsa. Ağlanacak hâline gülmek de onun huyudur!" dedi Rümeysa.

Pelin Hanım'ın omuzları suçlu bir çocuk gibi çöktüğünde, kısa bir nefes aldı. Onun mahcubiyetini görünce başımı sağa sola salladım. "Hayır. Ben iyiyim. Hırsızla da burun buruna gelmedim. Sinan Bey vardı..." Mesafeli bir şekilde Sinan'a gülümsedikten sonra, Pelin Hanım'a döndüm. "Lütfen kendinizi suçlamayın. Ayşe ablanın dediği gibi... Olacağı varmış."

Pelin Hanım dolu dolu gözlerle Sinan'a sarılınca gözlerim irileşti. "Sinan..." diye hıçkırdı. "İyi ki varsın... Sen olmasaydın, İdil..." Sinan'ın havadaki elleri, Pelin Hanım'ın sırtını sıvazladı. "İdil bize emanet. O..."

Rümeysa'ya dönüp yumruğumu ona gösterdim. O da en az benim kadar şaşkındı. "Pelin Hanım!" dedim kahrolmuş bir şekilde. "Lütfen beni üzmeyin..."

Pelin Hanım, başını Sinan'ın omzuna koydu ve derin bir nefes alıp ondan ayrıldı. "Tamam..." dedi ve gözlerinin altını kuruladı. "İyiyim... Benim de sinirlerim boşaldı."

Ata sıkıntıyla ofladı. "Ya anlamıyorum ki, aşk filmi çekmiyoruz bir şey yapmıyoruz? Eve hırsız girdi hanımlar. Eski sevgili değil."

Sinan, Ata'nın saçmalamalarına, "Kes, Ata," diyerek müdahale etti.

Ve Ata anında kesti.

Pazar kahvaltıları, bir insanın hayatındaki en güzel detaylardan biriydi. İçtiğiniz çayın, yaptığınız sohbetin tadı bile bir başka olurdu. Aklıma ister istemez, hâlâ görmeye gitmediğim annem geldi. Eminim ki deliler gibi eğleniyor ve gününü gün ediyordu. Bir devlet dairesinde şefti. İşi gereği insanların sorunlarını kendi sorunuymuş gibi omuzlarına yüklenip çözmek için kendini yıpratsa da bu durumdan bezginlik duymazdı. Aksine kendi hayatından daha karışık ve sıkıntılı hayatlar olduğunu düşünüp her şeye olumlu bakardı. Sanırım ben de biraz annem gibiydim. Tabii dert ve sıkıntı görmem dışında... Bana çok zor imkânlar altında okulunu bitirdiğini söylemişti. Köyde yaşadıkları için, gidip gelmesinden masrafına kadar her şeyini kendi çalışarak ödemiş; bu yüzden çok rahat bir okul hayatı yaşamam için çabalamıştı. Belki şanslı bir insandım, belki de... Umursamazdım. Çünkü omuz silkme huyum vardı. Ve bir kere omuz silktim mi, iki cihan bir araya gelse ben bir daha o derdi kafama takmazdım.

Pelin Hanım kahkaha atarken kendi iç dünyamdan uzaklaştım ve sohbete odaklanmaya çalıştım. "Valla anne..." dedi Ata. "Başladı Derin ağlamaya. Neymiş, kitap karakteri hakkında düzgün konuşacakmışım.

Adam yok! Adam hiç var olmadı ama," Elini göğsüne bastırdı. "Ben varım! Ben gerçeğim..."

"İnsanlar kitap karakterlerini fazlasıyla benimser," dedim ve ona döndüm. Konuşmam beklenmiyor olacak ki herkes birden gülmeyi kesti. "Erkek veya kadın olması önemli değil... Bir kitaba başladığımız an, bir dost ediniriz. Bu ana karakter, yan karakter veya sürekli gidilen bir mekânda hâlden anlayan işletme sahibi olabilir... Fark etmez yani." Gülümsedim. "O yüzden her kitap bittiğinde üzülürüm. Kitabın kapağını açmadığım sürece o dostumu bir daha asla göremeyeceğim diye..."

Ata dalgın bir şekilde yüzüme baktı. "Sanırım şimdi Derin'i anlıyorum." Birden keyiflendi ve başını yana yatırdı. "Sen çok güzel bir ayrıntısın, İdil abla!" İltifatına sırıtıp tabağıma döndüm.

"Her kitapta bir dost edindiğini söyledin..." Sinan'ın sesiyle başımı kaldırdım. Düşünceli gözüküyordu. "En çok sevdiğin dostun hangi kitapta?"

Tereddütsüz bir şekilde cevap verdim. "Halide Edip Adıvar, *Vurun Kahpeye* kitabında." Kurtuluş Savaşı dönemindeki genç İstanbullu bir öğretmenin, kimsenin gitmek istemediği topraklara gidip mesleğini vatanı için, canı ve namusundan fedakârlık ederek yapmasını konu alan bir kitaptı.

"Aliye Öğretmen?" dedi Sinan kaşları havada.

"Evet." Onun gibi korkusuz olmak, yeni bir şeyleri denemekten asla çekinmemek isterdim. Ve Sinan bu isteğimi, dost olduğum karakterle çoktan keşfetmişti. Pelin Hanım çayını yudumladıktan sonra heyecanla konuştu.

"Okumuştum! Çok güzel kitaptı."

Ömer Bey, Sinan'a sırıttı. "Annem zorla okutmuştu. Hatırlıyor musun?"

"İki buçuk ayda bitirmiştim," dedi Sinan dalgın bir şekilde.

Ata kocaman bir kahkaha attı. "Ne? Ciddi misin? Tabii top oynayıp sağa sola koşturmaktan..."

Sinan hafifçe arkasına yaslandı. "Hayır, okumam berbattı. İçimden okuyamazdım. Sesli okuduğumda da bir cümleyi elli kere tekrar ederdim. Kekemelik..." diye mırıldandı. Elimdeki çatalı düşürmemek için sıkı sıkı kavradım.

Ata'nın gözleri irileşti. "Ciddi misin? Kekeme miydin?" En az benim kadar şaşkındı. Hadi konuş ve detayları al, Ata... O küçük Sinan'ı tanımak istiyorum!

"Evet. Bunda garip olan ne?"

"Amca, spor spikerisin ve bir programın moderatörüsün. Arada bir de maç anlatıyorsun. Kusursuz bir diksiyonun var. Yani... Çok da garip değil," dedi alayla.

"Annem ve babam sayesinde düzelttim. Daha sonrasında eğitim de aldım. Kekemelik, her çocuğun karşılaşabileceği bir durum..." Telefonu çalınca kahve fincanını bıraktı ve kot pantolonun cebine uzandı. Onu saf bir gülümsemeyle izlerken kaşları çatıldı. "İngiltere'den arıyorlar. Müsaadenizle." Telefonu açtı. "Efendim?" dedi ve sandalyesini ittirip mutfağa girdi.

"İngiltere'den aradıklarını söyledi ve 'efendim' diye cevapladı. Doğru mu duydum?" dedi Ata şaşkın bir şekilde.

"Arada bir İngilizce konuşmayı unutuyor, biliyorsun," dedi Pelin Hanım gülerek. Daha sonra yanındaki kızına döndü ve tabağını kontrol etti. Dokunmadığı kahvaltılıkları görünce kaşlarını çattı. "Hadi çakma Barbie'm, bitsin tabağın!"

"Kendi üretimini de gömen ilk insan... Ama ben tam Ken olmamış mıyım, baba?" Ata, Ömer Bey'e döndü. "Baksana... Aynı yüz çehresi."

Sinan'ın yükselen sesi, salondan camekâna kadar ulaştı. "Ne demek Angela?" diye bağırdı sinirle. Kısa bir duraksamadan sonra, sesi daha da yükseldi ama bu sefer İngilizce konuşmaya başladı. Pelin Hanım bir şeyler görebilme umuduyla mutfağa doğru baktı.

"Ne oldu ki acaba? Angela niye arıyor?" İç sesim, çoktan tehlikeyi hissetmiş çanları çalmaya başlamıştı. Angela kimdi?

"Bir ay oldu, çoktan araması ve bir şeyleri yoluna koyması gerekiyordu..." diye mırıldandı Ömer Bey. "Umarım bir sorun çıkmamıştır."

"Amcam hem Türkçe hem İngilizce konuştuğuna göre kesinlikle bir sorun var," diyen Ata, yerinde bir tespit yaptı ve paniklememe sebep oldu. Aklıma binlerce şey geliyordu. Angela tehdit miydi? Yoksa hamile miydi? Hayır... Sinan bu kadar klişe olamazdı! Olabilir miydi? Hayır, İdil! Saçmalama... Sakin ol ve bekle.

Birkaç dakika geçti. Benim için birkaç yıla bedeldi.

Arkamda bir hareketlilik hissettiğimde başımı ürkekçe kaldırdım. Angela'nın bebek haberine kendimi çoktan hazırlamıştım. Hatırlamıyorum falan derdi... Sonra o kadın gelirdi...

Ömer Bey yerinden doğruldu. "Ne oldu Sinan?"

Sinan, sandalyeye oturdu ve dirseklerini masaya koydu. Çenesi öfkeyle seğirdi. "Angela," dedi kısaca.

Şimdi delireceğim... "Ee?" dedi Pelin Hanım merakla. "Ne diyor?"

Sıkıntıyla bir nefes aldı. "Kanal sözleşmeyi iptal etmeyi reddediyor. Yani bana tazminat davası açacaklar."

"Birleşik Krallık'ın en büyük kanallarından biri sana tazminat davası mı açıyor? Tahmini rakam ne kadar?" dedi Ömer Bey sakin kalmaya çalışarak.

"Kendi mal varlığımla beraber, annemin babamın ve eğer yardım etmek isterseniz, sizin de her şeyinizi elden çıkarmam gerekiyor. Bir de bankadan kredi çekersek, sanırım yeter." dedi dalga geçerek.

Mutfaktan gelen sesle irkildim. "Pardon!" diye seslendi Rümeysa. "Kâse kırıldı..."

"Ortada bir yıllık sözleşme var."

Pelin Hanım ağzı açık bir şekilde Sinan'a bakıyordu. "İngiltere'ye mi döneceksin?"

"Hayır. İzleyicilerden imza topluyor ama... Ne sözleşme ne de onlar için dönemem."

"Ne yapacağız?" dedi Ömer Bey. Ne yapacaksın dememişti, ne yapacağız demişti... İçim garip bir güven hissiyle doldu.

"Bir yol daha var," diye geveledi Sinan. "Yönetim, canlı yayına çıkıp özür dilememi istiyor. Daha sonrasında sözleşme feshedilecek."

Pelin Hanım heyecanla gülümsedi. "Tamam! Gidersin ve..." Sinan'ın bakışlarıyla yüzündeki gülümseme soldu. "Sinan," diye uyardı. "Gurur yapmanın sırası değil..."

"Gurur değil, Pelin." dedi soğuk bir sesle. "Haksız olsam, elbette çıkıp özür dilerdim. Ama haklıyım ve... Kim olsa, benim yaptığımı yapardı."

"Adama kafa atmak mı?" dedi Ömer Bey gergin bir sesle. "Doğru olan bu değil, biliyorsun..."

"Benim için doğru bu. Özür falan dilemem." Hiçbir şey olmamış gibi tekrar kahvesine uzandı. Ama küçük bir yudum alır almaz yüzünü ekşitti. "Rümeysa?" diye seslendi.

Birkaç saniye sonra Rümeysa camekânda gözüktü. "Buyurun, Sinan Bey?"

"Kahvemi yeniler misin? Soğumuş," dedi ve fincanı ona uzattı. Rümeysa başını hızla salladı ve mutfağa girdi.

"Sinan," diye seslendi Ömer Bey.

"Gayrimenkulü kısa bir zamanda paraya çevirebileceğim tanıdıkların var mı? Tekneyi de elden çıkaracağım," dedi alayla.

"Sinan, dalga geçme!" Ömer Bey çatalını sertçe bıraktı. "Olay çoktan Beşiktaş'ı savunmanın dışına çıktı!"

"Ben orada sadece Beşiktaş'ı savunmadım. Ülkemin bütün takımlarını savundum. Adam... Türkiye'nin takımlarından bir halt olmaz dedi." Gözleri öfkeyle kısıldı ve derin bir nefes aldı.

"Bak... Hiçbiri geleceğinden önemli değil. Babamla konuşalım," diyerek bir fikir ortaya attı Ömer Bey. Telefonunu çıkarırken Sinan ona sadece "Hayır," dedi ve eylemini yarıda kesmesi için yeterli oldu.

"Amca ya..." diye sızlandı Ata.

Sinan sandalyesini hışımla ittirdi. O esnada yanına gelen Rümeysa refleksle geriye doğru bir adım attı. "Teşekkürler ama içmeyeceğim," dedi ve içeri gitti.

İyi ki pazar kahvaltısı güzel demiştim... Bin pişmandım. Huzursuzlanmaya başlayan Tuana'ya baktım. "İsterseniz alayım?" dedim Pelin Hanım'a. Başını salladı ve bebek sandalyesinden çıkarıp masanın üstünden kollarıma bıraktı kızını. Tuana'yı gülümseyerek aldım. "Gel bakalım fıstığım... Üstünü değiştirelim," dedim ve mutfağa girdim.

Rümeysa bar sandalyesine oturmuştu. Beni görünce hemen yerinden doğruldu. "İdil!" hızlı adımlarla bana geldi. "Sinan Tümer fasfakirleşiyor galiba. Doğru mu duydum?"

"Sanırım, evet..."

Ayşe abla hüzünle gözlerini kırptı. "Ne kadar istiyormuş kanal?"

Rümeysa sertçe yutkundu. "Karadeniz'deki bütün hamsileri kilosu 20 liradan satman lazım," dedi ve durumu, Ayşe abla için mükemmel bir şekilde özetledi.

"Kız! 20 liraya hamsi mi satılırmış?" dedi hiddetle.

"Sen anla yani Ayşe abla..." Derin bir nefes aldım. "Neyse, ben Tuana'nın üstünü değiştireyim," dedim ve merdivenlere yürürken salona baktım. Sinan burada değildi. Merdivenleri çıktım ve Tuana'nın odasına girdim. Üstüne uzun kollu bir badi ve tayt giydirdikten sonra onu yatağa bırakıp yanına sevdiği oyuncakları koydum ve camdan dışarı baktım. Arabası yerindeydi. Odasında olmalıydı. Bebek telsizini kaptığım gibi hevesle odadan çıktım.

Koridoru kontrol ettim ve hızlı adımlarla odasının önüne gelip kapısını çaldım. "Sinan? Benim, İdil," dedim. Ama ses gelmedi. Yine de kapıyı açtım ve hemen içeri girip arkamdan kapıyı kilitledim. Onu camın önünde, dalgın bir şekilde dışarıyı izlerken görmek beni kahretti. "Sinan?" diye seslendim ona doğru yaklaşırken.

Dönüp bana baktı. "Artık karşında kredi borçları olan bir Sinan Tümer var," dedi ve alayla sırıttı. "Yaşadıklarımızı bir daha gözden geçir..."

Gözlerim şaşkınlıkla irileşti ama sert çıkışmadım. Onun gibi dalgaya vurdum. "Ne yapalım, artık benim teknemi kullanırsın..."

Kaşlarını çattı. "Ciddi misin?"

"Hangi bankadan kredi alınır, hangisinin faizi daha az olur babama sorarım. Zamanında elli bin lira ödemişliği vardır." Telsizi arka cebime koydum ve ona yaklaştım. Eline uzandım. Arkada Özdemir Erdoğan çalmadı ama yine kendimi çok güzel hissettim elini tutunca... "Sana özür dilemen için nutuk çekmeyeceğim. Kafanda o neon tabelaya yazılmış 'Hayır' cevabını görebiliyorum." Gülümsedi. "Küçük bir çocuk vardı, Sinan," diye devam ettim yumuşak bir sesle. "Eminim ki, bu kadar emeğini anlık bir öfkesi yüzünden kaybedeceğini görseydi... Bu işe hiç bulaşmazdı."

Göğsü aldığı nefesle genişledi. "Büyük bir hayal kırıklığıyım," dedi kendi kendine.

"Ülkeni savunduğun için değil..." Bana bakması, cümlelerimi daha etkileyici bulması için camın önüne geçtim. "O adamı dövdüğün için özür dileyeceksin. Bu çok erdemli bir davranış. Çünkü ettiği hakaretler için o adam, senden ve ülkemizden özür dilemedi."

Tereddütle gözlerini kırptı. "Bilmiyorum..."

"Tamam, ülkeni savunmandan yola çıkalım... Tarihimizdeki liderlerin yaşadığı olayları hatırla ve onları ülkelerini temsil eden kişiler olarak

düşün. Hangisi, ona yapılan hakarete hakaretle karşılık vermiş? Veya kafa atıp orayı terk etmiş? Yavuz Sultan Selim? Atatürk?" Bakışları cama çevrilince, elimi hafifçe göğsüne koydum. "Hiçbiri Sinan... Hepsi birer Türk'tü ve kendilerine yakışanı yaptılar. Asla üsluplarını bozmadılar ve kötüye rağmen, iyi oldular."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve bana döndü. Nefesini usulca bıraktı ve eliyle belimi sarıp beni kendine çekti. "Seninle ne yapacağım?" dedi tembel tembel. "Az önce... Ciddi ciddi kredi çekeceğimi düşünürken..." Sahte bir hüzünle yüzünü buruşturdu. "Şimdi..."

Sözünü kestim. "Sadece sana yakışanı yap."

Boştaki eli, yanağımdan enseme doğru yol aldı ve beni dudaklarına doğru yaklaştı. "Yarın canlı yayındayım," diye fısıldadı ve dudaklarıma uzun soluklu bir öpücük bıraktı.

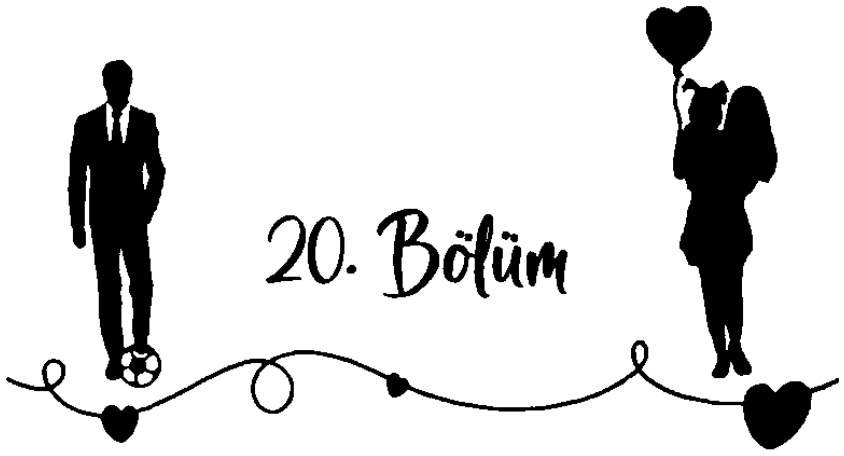

20. Bölüm

Sinan Tümer'in ağzından

Kravatımı gömleğimin yakasından geçirirken *Gururlan* marşı çalmaya başladı. Göğsüm her aramada olduğu gibi kabarırken gülümsemeden edemedim. Kravatı yakamda bırakıp telefonumu cebimden çıkardım. Ragıp amcam. Sabahın altısında aradığına göre bir sebebi vardı. Dökülsün ecel terleri...

Marşı birkaç saniye daha dinleyip telefonu açtım. "Amca? Günaydın."

"Günaydın falan değil," dedi ters ters.

"Solundan kalkmışsın anlaşılan..." Cama doğru yaklaştım ve sonbaharın gelişiyle rengini kaybeden İstanbul'a baktım.

"Evladım... Sinan'ım..." dedi derin bir nefes alarak. Etmek istediği çok küfür olduğuna emindim ama yanında birileri vardı anlaşılan. "Zaten Rusya'yla aramız limoni! İşin gücün yokmuş gibi Birleşik Krallık'a çatıyorsun..."

Gülmemek için sertçe yutkundum. "Ne alaka?"

"Sinan, bak. Böyle şeyler siyasi boyutlara kolayca taşınabilir, bunu sen de biliyorsun," dedi ciddi bir şekilde. "Yengen akşam yemeğinde internetteki haberleri gösterdi. Gördüğüm gibi arayacaktım ama sinirimden ancak kendime gelebildim." Sıkıntıyla bir nefes aldı. "Tazminat ne kadar?" Angela'nın söylediği rakam ve arkasından gelen sıfırlar hâlâ uyuyan bilincimin uyanması için birebirdi. "Bir milyon."

"Bir milyon değil, beş kuruş verirsen yüzüne bakmam." Sinirle devam etti. "Özür falan da dinleme..." Sabır çekti ve derin bir nefes aldı.

"Merak etme amca, halledeceğim."

Derin bir iç çekmişti. "Ah ah! Küçük çocuk olsanız, kulağınızdan çeksek... Hoş, size toplu dalmak lazım. Deli bir değil ki..."

Anlayışlı bir şekilde konuşmaya devam ettim. "Haklısın, amca."

"Ne zaman çıkacaksın?"

"Uçağım on birde." Bileğimdeki saati kontrol ettim. Altıyı geçiyordu. İşlemler uzun süreceği için erkenden gitmeliydim. "Birazdan çıkarım."

Birden gülmeye başladı. Kaşlarım çatık bir şekilde kahkahasını dinlerken son birkaç gündür ailede yaygın hastalık hâline gelen 'sinir boşalmasına' yakalanmış olabileceğini düşündüm. "Baban biliyor mu?"

Yüz ifadesi ve sitemli cümlelerini düşününce benim de gülesim geldi. "Yani... Bilmiyorum. Dün akşam yemeğinde gideceğimi abimlere söyledim. Sen de haberlerde görmüşsün. O da birkaç saate öğrenir."

"Sinan, ömrünü tükettiniz adamın annenle... Allah aşkına bu son olsun."

"Deneriz," diyerek geçiştirdim. Çünkü denemeyecektik. Huyumuz buydu.

Yutkunduğunu duydum. "İyi, ben seni tutmayayım. İyi yolculuklar." Diyeceği şeyi unutmuş olacak ki kısa bir an duraksadı. Hatırlaması için onu beklerken hazırladığım çantanın fermuarını kapadım. "Canlı yayın kaçta ve izleyebilme şansımız var mı?"

"Ata size bilgileri atar amca."

"Tamam... Görüşürüz," dedi ve kapattı. Telefonumu cebime geri koyduktan sonra aynanın karşısına geçtim ve kravatımı bağladım. İdil'le güzel anılara şahitlik eden kol düğmelerini takarken aklıma o geceki görüntüsü üşüştü. Dikkatimin dağılmaması için hafifçe silkelendim ama gitmedi. Tıpkı birkaç haftadır gitmediği gibi. Dalgın bir şekilde ikinci düğmeyi de taktıktan sonra siyah ceketimi ve çantamı alıp odadan çıktım.

Hızlı bir şekilde merdivenleri arşınlamayı düşündüm ama saatin erken, koridorun da sessiz oluşu beni İdil'in kapısının önünde durdurdu. Vedalaşamamıştık.

Akşam yemeğinde Londra'ya gideceğimi söylediğimde herkes ağzı açık bir şekilde delirdiğimi düşünürken o gülümsemişti. Belki de gerçekten delirmiştim. Otuz yaşındaydım ve bu kadar zaman boyunca bana verilen hiçbir aklı umursamamıştım. Annemin Londra'ya gitmemem için yalvarışları, amcamın beni kendi mesleğine yönlendirme çabaları... Deyim yerindeyse hepsini ezip geçmiştim. Çok mu mükemmel bir hayatım olmuştu? Kesinlikle hayır. Ama yapmak istediğim şeyi yapıyordum ve... Yine yapmak üzereydim. Kapının kulpuna dokundum ve

ses çıkarmaması için çok dikkatli bir şekilde açtım. Birisi odaya girerken görse bile, sabahın altısı olduğu için kendinden şüphe ederdi.

İçeri girerken acele etmedim. Uykusunun derin olduğunu keşfetmiştim. Tuana'yı acilde beklerken kolayca uykuya dalmış ve uyanması bir hayli zor olmuştu. Üstelik o zaman rahat da değildi. Kapıyı kapattım ve çantamı kenara bıraktım. Ceketi giyerken bakışlarımı yatağına çevirdim. Yüzünü örten saçlarıyla, bacaklarının arasına topladığı ince örtüyle bile güzeldi. Yataktan aşağı sarkan eline baktım. Yerde, hemen biraz uzağında yastığı vardı. Düşürmüş ve uyku hâliyle ararken pes etmiş olmalıydı. Dikkatli adımlarla yatağın başucuna geldim ve yere eğilip yastığını aldım. Doğruldum ve başını kaldırıp altına yastığı yerleştirdim. Hafifçe irkildi ve gözlerini açmaya çalıştı.

Fakat başaramadı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve derin nefesler almamaya dikkat ederek ona doğru eğildim. Yüzünü kapatan tutamları alıp yüz çehresini ortaya çıkarırken yine gözlerini kırpıştırmaya başladı.

Kozadan çıkmaya çalışan bir kelebek gibiydi. Henüz zamanı gelmediği için bir türlü uyanamıyordu. Hafifçe kımıldandı ve bacaklarının arasına sıkıştırdığı örtüye uzandı. Hem elleriyle hem de diziyle bir top hâline getirdiği örtüyü açtı ve boynuna kadar çekti. Derin bir nefes alırken durdu ve arkasından tekrar bir nefes aldı. Bir şeyin kokusunu almış gibiydi. Pembe dudakları hafifçe aralandı ve uyku mahmuru sesiyle, "Sinan?" diye mırıldandı.

"Gidiyorum. Seni görmek istedim." Yine gözlerini açmak için çabaladı ama açamadı. "Uykuna devam et." Avuç içlerini gözlerine bastırmaya yeltendiğinde, bileğine uzandım ve ona engel oldum. "Uyu dedim."

Hafifçe başını salladı. "Uyuyorum zaten..." dedi ve derin bir nefes aldı. Sırtını bana doğru dönerken ellerimle beni de çekmeye kalktı. İnce parmakları, zayıf bir güçle ellerime tutundu ama amacına ulaşamadı. Bir şeyler mırıldandı ve yastığı kucaklayıp uykusuna devam etti.

Onu görmüş ve kendimce vedalaşmış olduğum için gönül rahatlığıyla çantamı da alıp odasından çıktım. Merdivenleri inerken mutfaktan gelen tıkırtıları duydum. Mutfağa girdim ve kendine kahve hazırlamaya çalışan abimi gördüm. Makinenin önünde bir hayli düşünceli gözüküyordu. "Günaydın." Çantamı yere bıraktım. Abim fincanı oflayarak bıraktı ve bana döndü. "Erkencisin."

"Uyku tutmadı. Ve şu salak şeyi çalıştıramadım." Makineye uzay mekiği görmüş gibi bakmaya devam etti. Makineye yaklaştım ve kahve kavanozunu aldım. "Nasıl içiyorsun?"

"Kahve işte Sinan!" dedi ters ters. "İçilebilecek bir şey olsun yeterli."

Böyle gergin olmasının sebebini bildiğim için üstelemedim ve dört kaşık kahveyi hazneye döktüm. Makinenin cam tarafını aldım ve göz kararı içme suyunu makineye döktükten sonra yerine koydum. Düğmesine bastım ve abime döndüm. "Makineniz bayağı eski. Yani fazlasıyla basit bir kullanımı var."

"Ev hanımı olmuşsun," dedi ve tabureye oturup gözlerini ovalamaya başladı.

"Sadece kahve seviyorum, Londra'da..."

Ellerini gözlerinden çekti ve öfkeyle bana baktı. "Londra deme, Allah aşkına." Sıkıntıyla ofladı ve arkasına yaslandı. "Sinan, gitmesen mi ya? Ne kadar demiştin şu tazminata?"

"Bir milyon."

Çenesini kaşıdı. "Tamam... Babama söyleyelim, Anadolu Kavağı'ndaki ve Sapanca'daki evleri satışa çıkarsın. Ben de İzmir'deki yazlığı..."

"Benim beş kuruşum yokmuş gibi konuşma."

Duraksadı. "Şimdi düşününce... Rakam gözümde küçülmeye başlıyor. Bir milyon..."

"Türk lirası değil. Sterlin."

Sertçe yutkunduğunu gördüm. "İngiliz sterlini?" Gözlerini emin olmak istercesine kıstı. "Türk lirasının yaklaşık beş katı olan sterlin?" Başımı sallarken şaşkındım. "İngilizlerin benden bir şeyler aldığını düşündükçe çıldırıyorum."

"Adamın baba tarafının Yunan olma ihtimali var mı? Belki de bu yüzden sana takmıştır? Özür diletme şartını koşmasının başka açıklaması olamaz."

Başımı sağa sola salladım ve dolapları karıştırmaya başladım. "Bilmem, bir de yüzerken görmem lazım."

Camlı gözden bir fincan daha çıkarırken abim sesli bir şekilde gülmeye başladı. İki fincana da kahve doldurduktan sonra tabureye oturdum. Fincanı abime doğru uzattım. "Şimdi ne olacak?" dedi ve aceleci bir şekilde fincandan bir yudum aldı. Anlık kapanan gözleri, kahvenin sertliğini beğendiğinin sinyalini vermişti.

Derin bir nefes aldım. Bunu ben de merak ediyordum. İdil'in dediği gibi kötüye iyiyle karşılık verebilir miyim? "Bilmiyorum. Doğaçlama bir şeyler olacak."

"İşi..." Derin bir nefes aldı. "Lütfen yokuşa sürme artık."

Kahveden bir yudum aldım. "Bir şeyleri yokuşa sürdüğüm yok. Sınırlarımı zorlayan onlar."

"Tamam, iyi olursan iyi olurlar. İngilizler kibar insanlar değil miydi oğlum? Ne ara böyle çirkefleştiler?"

"Lütfen size kafa atabilir miyim, diye sormadığım ve kafa attıktan sonra teşekkür ederim, demediğim için olabilir mi?"

Yudumunu gülerek yuttu. "Bir de öyle dövmeyi dene," dedi ve başımı salladım. Gözleri irileşti. "Sakın deneme. Bu sefer tutuklanırsın."

"Merak etme, orada benim attığım kafanın bir suçu yok. Çünkü her on dakikada bir, iki insan birbirini yiyor." İngiltere'de suç oranı oldukça fazlaydı ve polisler genelde toplumsal olaylara müdahale ederdi.

"Olsun. Sen artık canlı yayında bir şey yapma, yeter. Sana kız falan da bulamayacağız. Kimse sağa sola kafa atan bir adama kızını vermez."

Aklıma İdil'in Fenerbahçeli tarih öğretmeni babası Necmi Bey geldi. "Merak etme, verir."

"Ha, var biri yani?"

"Annem bile böyle ağzımı aramıyor."

Sırıttı. "Var, değil mi? Söyle, Allah aşkına alalım! Bak otuzuna geldin. Ben senin yaşında Ata'yı ortaokula hazırlıyordum."

Abimin, tam anlamıyla âşık olduğuna inanıyordum. Çünkü üniversitenin ikinci yılında, annemle babamı tuttuğu gibi Pelin'i istemeye gitmişlerdi. Aileler okulu öne sürseler de bitiririz biz diye sallamamışlardı. Fakat birkaç ay sonra yeğenim olacağı haberini almıştım. Okullarını yarıda bırakmış ve genç yaşlarda ebeveyn olmuşlardı. Ata ele avuca gelince de okullarını bitirip kariyerlerine odaklanmışlardı. Her şey hâlâ o kadar garip geliyordu ki bazen Ata'ya dakikalarca bakar 'Bu ne zaman büyüdü,' diye kendime sorardım.

"Hayat güzel."

"Bekâr bahanesi. Bak, sana yemin ediyorum Sinan, evlilik kadar güzel bir şey yok. Ya kirli çorabım kendi kendine sepete gidiyor, mükemmel bir şey değil mi?" dedi bir buluştan bahseder gibi.

"Çorap kendi kendini yok etmiyor. Farkındaysan, arkanı toplayan bir kadın var. O olmadı, Rümeysa var. Yani abi, evlenmeden de kirli çorabımı sepette bulabilirim."

"O kadar ciddi değilsiniz yani?" dedi gözlerini kısarak.

Bileğimdeki saate baktım. "Lafa tutuyorsun. Çıkmam lazım." Son yudumu da aldım ve fincanı kendimden uzaklaştırdım.

"Dur, seni ben bırakırım."

"O zaman benim arabamla gidiyoruz, ben kullanıyorum ve yol boyunca konuşmuyorsun. Dönerken azami hız sınırın 30 oluyor. Anlaştık?" Ne ona üstünlük taslamama kızacak ne de ağabeyliğini hatırlatacak havasında değildi. Başını salladı ve benden önce evden çıktı. Arabaya binmeden önce ceketimi çıkardım ve arka koltuğa, çantamın yanına koydum. Koltuğa yerleşip kemerimi taktım. Arabayı çalıştırırken cama vuran ince damlalara keyifsiz bir bakış attım. Londra'da da havanın bu şekilde olması oldukça yüksek bir ihtimaldi.

Boş yolda ibreyi zorlamak yerine sakin bir şekilde giderken dirseğimi cama dayadım ve yola odaklandım. "Babam ararsa," diye cümleye başladım. Babam, bizim gibiydi aslında. Yaptığı şeyler hukuki boyutlara ulaşmadığı sürece, sınırları zorlardı. Haber sunarken çekinmeden bir ismi seviyeli bir şekilde eleştirmek gibi... Fakat annem öyle değildi. Acımadan eleştirir, ağır konuşur ve sonra 'Ben bir şey yapmadım ki,' derdi. Neyse ki ben yaptığımı kabulleniyordum ve babam sanırım bu yüzden üstüme fazla gelmiyordu. "Merak etme, uygun bir dille anlatacağım."

Atatürk Havaalanı'na girdiğimde, içimi anlam veremediğim bir sıkıntı kapladı. Anlam verememek? Derdim basbayağı İdil'di işte. Başımı sallarken gülümsemeye çabaladım. "Teşekkürler." Dış hatlara saptım ve önümdeki taksinin bagajını boşaltmasını beklerken abime döndüm. "Evdekiler..."

"Seni izleyeceğiz."

İdil'e ekstra dikkat etmesi gerektiğini nasıl söyleyecektim? Sinirle taksiye korna çaldım. Bu gizli saklı, Aşk-ı Memnu havası artık sıkmıştı. "Tuana beni görüp özlediği için ağlamaya başlarsa şaşma." Tamam, iyi gidiyorsun Sinan. "Ha, bir de dün biraz halsiz gibiydi..."

"Ya?" dedi şaşkın bir şekilde. "Hiç fark etmedim."

"Hasta olabilir." Taksi şoförü özür babında bir el hareketi yaptı. Başımı hafifçe salladım ve arabasına binmesini izledim. "İdil dikkat etsin.

O dışarı falan çıkarsa da..." çıkmasın. "Siz arada bir ateşini ölçün bence."

"Sen baba olacak kıvama çoktan gelmişsin Sinan." dedi ve güldü. "Merak etme. İdil'e söylerim, sık sık kontrol eder." Tamam, idare eder bir cevap. Arabayı durdurdum. Abim arkadaki arabaları fazla meşgul etmemek için zaman kaybetmeden indi, ben de arkadan ceketimle çantamı aldım. Bana sıkı sıkı sarıldı. "Dediklerimi unutma, görüşürüz."

"Merak etme, aklımda." Arabaya binişini izledim. Kapıyı kapatırken, "Otuzu geçme!" diye uyardım. Cevabı ise coşturacağını simgeleyen art arda çaldığı korna oldu. Gidişini izlerken pasaportumu ve uçak biletimi çıkarıp bir daha gitmeyi düşünmediğim Londra uçağına binebilmek için x-ray cihazına yöneldim.

Güzel koşullar altında yaptığım yolculuğumun sonu Antalya olsaydı her şey daha güzel olabilirdi. Heathrow Havalimanı yine mahşer kalabalığı içindeydi, ilgisiz bir şekilde kalabalığı süzdüm. Heyecanla beklenen misafirlerin isim tabelalarını istemsizce okurken kalabalığı itip hızla buraya yol alan biri dikkatimi çekti. Son iki kişinin de arasını açtıktan sonra Angela'yı görmek benim için fazlasıyla beklenmedikti. "Sinan!" Şeridi kaldırdı ve siyah saçlarını savurarak bana koştu. Boynuma atladı. "Geldin..." dedi aksanlı Türkçesiyle. "Ben... İnanamıyor hâlâ!"

Saçlarının arasından, insanların bize hayran hayran baktığını görünce ortaya yanlış bir görüntü çıktığını fark ettim. "Angela..." belinden tutarak onu kendimden uzaklaştırdım. "Daha sonra özlem giderirsin." Siyah gözleri hayal kırıklığıyla irileşince, "Çok yoruldum." dedim.

Anında o üzüntüyü üstünden attı. "Aa... Okey. Gidelim? Sana anlatmam gereken şeyler var!" Kısa bir süre sustu. Kelimeleri bulması için müsaade ettim. "Hayranlar... Çok imza topluyor! Özür dilemek, sana yazıyor..." Onunla uzun bir zaman geçirdiğim için yavan Türkçesine kulağım alışmıştı. İlk zamanlar İngilizce anlaşıyorduk ama ben sinirlendiğimde ve canım istemediğinde Türkçe konuştuğum için, benimle hiçbir durumda iletişimi koparmamak için dilimizi öğrenmeye merak sarmıştı. Hâlâ öğrenme aşamasında olsa da mastar fiilleri ve devrik cümleleri hemen beynimde belli bir anlam içeriği oluşturabiliyordu.

"Evet, gördüm."

"Ee, bir şeyler düşünmüyor? Burada kalacak?" Çıkışa yürürken hava tam da tahmin ettiğim gibiydi. Kasvet ve sis, beni gerginlikte son noktaya çıkarmıştı. "Kesin dönüş yapacağım İstanbul'a." Topuklu ayakkabılarının sesi kesilince durduğunu anladım. "Ne?"

"Burayla işim bugün bitiyor, Angela." Onu beklemeden ilerlerken bakışlarım küçük mor arabasını aramaya başladı.

"Şey..." diye mırıldandı ve biraz ileride siyah jeep'in stop lambası yanınca şaşkın bir şekilde arabaya baktım. "Özlemişsindir diye düşündüm... Yedek anahtarın var! Girdim ev... Aldım anahtar..." Hızlı adımlarla geldi. "Binerken çok zorlandım!" Benden önce arabaya ulaştı. "Baksana..." Uygulamalı bir şekilde gösterdi. "Çok... Yüksek!"

İdil.

Beynim ve yaşadıklarım belirli aralıklarla onu bana hatırlatırken son zamanlarda bu süre aralığının kısaldığını fark ettim. "Sinan?" dedi Angela şaşkın bir şekilde. "İyi misin?" Arabaya yaklaştım ve arka kapıyı açıp çantamı ceketimi koydum.

"Yağmur yağmadan gidelim," dedim ve şoför koltuğuna yerleştim.

Ters akan trafiğe uyum sağlamaya çalışırken London Eye'ı ilk defa inceledim. Gece ışıklandırmaları olmadığı zamanlar bile fazlasıyla ihtişamlı duruyordu. İdil de sever miydi? Daha doğrusu... Londra'yı izlerken bir shota hayır der miydi?

"Hyde Park'a gidelim?" dedi Angela hevesle. "Yayından önce iyi gelir... Güzel bir çay ve mükemmel manzara!" Hevesle arkasına yaslandı ve gözlerini bana dikti.

"Dinlensem daha iyi olacak." Bakışlarımı yola çevirdim. "Seni evine mi bırakmamı istersin yoksa..."

Gözlerini hafifçe kırpıştırdı. "Sorun var? İyisin sen?"

Arabayı kavşakta yavaşlattım. "Sadece gerginim." İnsanların ne yapmamı istediğini net bir şekilde ifade ettiği fakat benim hâlâ isteklerini gerçekleştirmeye yanaşmadığım bir yayınım vardı. "Evet, kararın ne?"

"Piccadilly,"[7] diye fısıldadı usulca.

Trafiğe kapalı ünlü meydana varmam hızlı akan trafik sayesinde çok uzun sürmedi ama durmak için müsait bir yer aramak beni anında yıpratmıştı. Türkiye'de kaldırım üstüne araba park etmek ya da bir yere uğramak için dörtlüleri yakıp işin içinden sıyrılmak ne kadar basitse bu-

[7]Londra'nın en merkezi caddesi.

rada bir o kadar zordu. Bir sürü kuralları vardı. Polislerin ve belediyenin kontrollü bölgesine asla park edilmezdi, belirli saatleri olan park yerleri vardı ve geriye kalan boş şeritlerde çoğunlukla ücretli oluyordu. Fakat ben Birleşik Krallığı kapsayan hiçbir yere artık bir kuruş ödemeyi düşünmüyordum. Bu yüzden kendimden emin bir şekilde Eros heykelinin önündeki yaya geçidine baktım. "Angela?" diye seslendim.

"Efendim Sinan?"

"Arabayı yaya geçidinin önünde durduracağım ve hemen uçacaksın."

"Ne? Tanrım! Saçmalama? Öyle şey olmaz."

Arabayı yavaşlattım. "Hadi Angela, duracak yer bulamadım." Işıkları kontrol ettim ve yeşil yandığını görünce hemen sağa çektim. Arkamda bana korna öttüren sürücüler, geçmek için kırmızı ışığı bekleyen yayalar garip garip bakarken Angela söylene söylene arabadan indi. İnadına kapıyı yavaşça kapatırken arkamdaki araç soluma geçti ve bana korna öttürdü.

Camı açtım. "Ne var lan ne! Görmüyor musun, kızı indirdik?"

Adam camını açtı. Masum bir İngiliz'in 'sir' ile başlayan ve bir daha böyle bir şey yapmamamla ilgili biten cümlesini dinledikten sonra; suçlu olduğum için, kendimi 'özür dilerim' demeye çoktan hazırlamıştım. Fakat kaşları birden çatıldı ve cümlesine "Lanet olsun," diye başladı.

Lanet olsun mu? Kavşaktaki ışıklara baktım. Sarı yanarken yayalar da söylenerek hızla arabanın etrafından dolanıp karşıya geçmek için hazırlandı. "Trafiğin kapalı olduğu yere gel, ben sana laneti göstereceğim."

"*What did you say?*" dedi cama doğru eğilerek.

"İLERİDE SAĞA ÇEK!" Adam ağzı açık bir şekilde bana bakarken, Türkçe konuştuğumu fark ettim. Sinirle İngilizce konuşmaya başladım. "Get off the car, şerefsiz."[8] Kapının koluna uzanıp kapıyı açtığım an panikle arabayı ve camı kapatarak gaza yüklendi.

Sakin ol, Sinan. Sakin olabilirsin. Geniş kavşakta arabayı yakalamak için attığım makas yüzünden arkamda kalan araçlar hızını yavaşlatıp korna çalarken *Gururlan* marşı arabanın içinde çalmaya başladı. Arabaya bağlı olan telefonumun sesini dışarıya verdim. "Sinan?" Arayan İngiltere'de yaşayan hem avukatım hem de arkadaşım olan Zeki'ydi. Adamın tam arkasına geçmiştim, bir kez vurdurup arabamın kaportasının düşmesini bile göze almıştım ama kırmızı ışık yandı. Adam son

[8](İng.) Arabadan in. (e.n.)

anda ışıktan sıyrıldı, dört kollu kavşakta trafik kazasından ölmemek için durmak zorunda kaldım. Hırsımı almak için direksiyona vurup küfürler ederken hafif bir öksürük sesi duydum.

"Bitti mi?" dedi Zeki.

Gözlerimi kapadım ve içimden birkaç saniye sayıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Kusura bakma."

"Yine ne oldu?"

"Angela'yı yaya geçidinde indirirken lavuğun..." Arabanın camını açtım ve derin bir nefes aldım. "Adamın biriyle tartıştım."

Kısa bir nefes aldı. "Bu haberi o çokbilmiş menajerin Angela'dan almanı istemezdim fakat ağzında bakla ıslanmıyor. Sana söylemek için uygun bir zaman kollarken ona söylediğim gibi seni aramış." Nefesini oflayarak bıraktı. "Bu sebepten ötürü buraya tekrar geldiğin için üzgünüm."

"Angela işte... Bilmiyor musun? Benden bir şey saklayamaz." Yeşil ışık yanınca gaza bastım. "Önemli değil, Zeki. Elinden gelenin en iyisini yaptın: bana özür diletmek." Sesimdeki sitem tınısına engel olamadım.

Fakat o buna aldırmadı. Sinirlendiğimde ve ağır konuştuğumda, bir duvar gibi tepkisiz kalan nadir insanlardan biriydi. "Sinan, iki taraf da suçlu ama kanalla sözleşmesi olan kişi kimse, yaptırımlara o maruz kalır."

"Adam ülkemizin takımlarına hakaret etti ama özür dilemek zorunda olan benim! Üstelik şahsına verdiğim tazminatı da unutma!"

"Bu konuda haklısın, adama iki üç defa vurdun ve beyin sarsıntısı geçirmesine sebep oldun. Sağlık raporunda konuşma sorunu yaşadığını da not düşmüşler. Ve bir de milyonlarca insanın önünde rezil olması var..." Kâğıttan okuduğunu düşünmeme sebep olacak bir şekilde hızlı konuşmaya devam etti. "Eğer ki o yayını orada bırakıp gitseydin ve hakaretten dava açsaydık, biz kazanabilirdik."

"Yayını terk etmek de tam benlik bir şey ya..." dedim alayla.

Sıkıntıyla ofladı. "İnan ki elimden gelen bu kadar oldu. Kanalın Londra temsilcisi William Lacey de zor durumda. Chris'in zamanında Arsenal'in idari yönetiminde bulunması ve sağlık raporlarının olması, istemese de sana sırtını dönmesindeki en büyük etkenler."

"Bence Chris 2000 yılında şampiyon olan Galatasaray'a yenilmenin acısını hâlâ atlatamamış."

"Kesinlikle. Çünkü maçtan sonra kariyerinde gözle görülür bir düşüş yaşamış. A Takımı yedek antrenörüyken altyapıya alınmış."

"Ne düşüş ama... Adam iki antrenörün yedeğiymiş zaten." Güldü. "Belki bir gün düşüncesi onu ayakta tutmuş olmalı." Tereddütlü bir sesle ekledi. "Canlı yayında bile isteye öyle konuştuğunu düşünüyorum."

Derin bir nefes aldım. Bunu ben de düşünmüştüm. Konuştuğu ilk andan beri her konuda bana laf çarpıttığını sezmiştim fakat umursamamıştım. Ama açık bir şekilde ima edince beklenen son kaçınılmaz olmuştu. "Şimdi bana bir antrenör yedeği yüzünden mi rest çekildi?"

"Ne yazık ki evet. Haftaya canlı yayında..."

Debriyaja yüklenmemek için kendimi zor tuttum. "Haftaya mı? Saçmalama! Benim bugün yayına çıkmam lazım."

"Asıl sen saçmalama. Ne acelen var Sinan? Hiçbir şey konuşmadık."

"Bugün pazartesi. Program günü yani."

Sıkıntıyla ofladı. "Sinan..."

"William'la konuş, beni bağlamaz. Bugün olmazsa ne özür dilerim ne de tazminat öderim. Yeminim olsun ki adil yargılanmayacağım bahanesiyle Rusya'ya kaçarım."

Alayla mırıldandı. "Rusya da sana siyasi sığınma hakkı verir ya... İyi!" dedi. "Halledeceğim. Seni uysal bulmuşken kabul eder diye düşünüyorum. Bugün yayına çıkarsın yüksek bir ihtimalle. Zaten sen gittiğinden beri tekrarlar yayınlanıyor. İnsanlar da iki üç hafta önce yapılan Manchester City ve Liverpool maçının pozisyonlarını izlemekten pek hoşnut sayılmaz. Kanala her gün binlerce e-posta atılıyormuş ve hayranlar imza topluyormuş."

Bunu günde birkaç defa duymak, vicdan azabı çekmeme sebep olmaya başlamıştı. Yanımda oldukları ve destekledikleri için minnettardım ama bunu kanalda kalarak gösterememek beni üzüyordu. "İnsanları böyle yüzüstü bırakmak istemezdim ama... Gerçekten İngiltere'de artık yapamam."

"Farkındayım, emin ol insanlar da seni anlayacak. Ama özür dilemeye bu kadar hevesli olman beni şaşırtmadı değil..."

"Bu konu hakkında dalga geçme."

"Seni ikna eden ne oldu? Angela deli gibi bağırdığını söylemişti. Tazminat için çok sevdiğin tekneni bile gözden çıkardığını düşünmüştüm."

Aklıma gelen konuşma, içimde *yapma* diyen tarafı ezerken "Bir şeyler ikna etti," diyerek geçiştirdim.

"Her kim ikna ettiyse sevindim." Kim kelimesindeki vurgusuna aldırmadım. "Emeklerinin boşa gitmemesi gerektiğini sana fark ettirmiş ya, yeter bize."

Çocukluğumdan beri tek bir sevdam vardı. Hayatımı ona göre şekillendirmiş, daha nasıl içine dâhil olabilirim diye düşünürken bu noktaya kadar gelmiştim. Londra'da çok ünlü bir spor programının moderatörlüğünü yapacak kadar başarılı olduysam, sebebi Beşiktaş'tı. Ankara Üniversitesi Radyo, Sinema ve Televizyon bölümünü kazandığım sene, TRT'nin sınavla aldığı özel kurslara katılmaya hak kazanmıştım ve üç ay sonunda spikerlik sertifikası almıştım. Daha sonrasında üniversiteye başlamış ve beraberinde yabancı dil eğitimi de görmüştüm. İngiltere'nin yolunu çok önceden açmıştım ama İstanbul Üniversitesi'nde plansız gerçekleşen yüksek lisans eğitimim yüzünden ertelemek zorunda kalmıştım.

Eğitimimden sonra babamın kanalında başladığım program, yurtdışındaki Türkler tarafından fazlasıyla ilgi görmüştü. Dünya futbolunu da ele almam yabancı kanalların dikkatini çekince kendimi bir gün Londra'da bulmuştum. "Evet, bana çok şey fark ettirdi," diyerek cevap vermekle yetindim.

Türkiye'de bir dairede oturmak zenginlik belirtisiyken İngiltere'de tam tersiydi. Bu yüzden topluma uymak için özel bir mülk içinde bulunan, beş altı villayı içinde barındıran siteden bir ev almıştım. Eve çıkan kısa patika yol bittiğinde torpido gözündeki garaj kumandasına uzandım. Garajın açılmasını beklerken evleri çevreleyen ağaçları inceledim. Arabayı park ettikten sonra garajın kapağın kapanmasını beklerken eve gönülsüz bir bakış attım.

Sese ve kalabalığa alışmıştım. İçeriye girmek, tabut içinde ölüm provası yapmaktan farksızdı. Kapıyı açıp içeri girdim. Evin havasız olacağını düşünüyordum ama havalandırılmış ve temiz olduğunu fark ettim. Angela ben gittikten sonra bile temizlikçi çağırmış olmalıydı. Benden oldukça uzak olan evimin dekorasyonunu ilk defa görmüş gibi incelerken çantamı koltuğa bıraktım ve merdivenlere yöneldim. Üst kattaki odama girdim ve dolabımı açtım. Dolabın büyük bir kısmını sadece imzalı Beşiktaş formalarım kaplıyordu. Onları orada görmek yine içimde garip bir gurura sebep olurken kısa bir süre kendimi iyi hissetmek için hepsini

tek tek inceledim. Daha sonra dolabın diğer tarafından lacivert bir takım, beyaz gömlek ve tereddütte kalsam da bordo bir kravat çıkardım.

Kahvemi yudumlarken sabahtan beri bir şey yemediğimi ve yemesem bile öfkemin beni fazlasıyla tok tutacağını fark ettim. Havuzun üstünde, çıkan rüzgâr yüzünden sağa sola savrulan sararmış yaprakları izlerken beynime üşüşen görüntüyle gözlerimi kıstım.

İdil'in saç rengini anımsatıyordu.

Gururlan marşıyla, gözümün önüne gelen yüzü ve gülüşü bir toz bulutu gibi dağıldı ve telefonu cebimden çıkardım. Ceyhun. "Ne var?"

"Abi hâlâ kızgın mısın ya?" dedi sıkıntılı bir sesle. "Yüksekliği tam hesaplayamadım işte... Ne yapayım!"

"Tamam, Ceyhun. Fikstüre maçın berabere bittiği yazıldı bir kere."

"Ayrıca o golü atsaydım ofsayt olduğu için kabul edilmeyecekti," diye mırıldandı.

Evet, bunu ben de fark etmiştim ama bir umuttu işte... "Bir de utanmadan ofsayta gittiğini söylüyor," diye söylendim.

"Ne yani? Hakemi ben mi uyaracağım? Fark etsin! Her neyse... Bunun için aramadım. Bu kanal akşama senin canlı yayında olacağını hesaplarından duyurmuş. Hayırdır?"

Aramayı hoparlöre aldım ve mesajlarımı kontrol ettim. Zeki canlı yayın saatinin sekizde olduğunu, yayına Chris'in de geleceğini söylemişti. Mesajını cevaplarken derin nefesler almaya çalıştım. O şerefsizi ikinci defa dövmem için önüme atıyorlardı resmen. "Özür dileyeceğim." dedim.

"Hassiktir! Sen mi? Duy da inanma... Senin öyle bir yetin var mıydı?" dedi gülerek. Mesajlardan çıktım ve telefonu hoparlörden alıp kulağıma götürdüm. "Oradan çok komik gözüküyor değil mi?" Duraksadı. "Sadece seni rahatlatmaya çalışıyorum."

"Forvetten masörlüğe mi soyundun?" Derin bir nefes aldım. "Forvetteki işine devam et."

"Beşiktaş ve Çarşı daima yanında. Bunu biliyorsun, değil mi?" dedi ciddi bir şekilde. "İstersen özür dile, istersen tekrar döv... İstersen öldür..." Duraksadı. "Tabii sonuncusu biraz tartışılır." İster istemez gülümsedim. Yüreği büyük, vefalı insanların arkamda olduğunu ve beni desteklediğini bilmek dünyanın en güzel duygularından biriydi. "Biliyo-

rum." Bileğimdeki saate baktım. "Canlı yayın için kanala gitmem gerek. Daha sonra konuşuruz."

"Tamam. Seni izleyeceğiz," dedi ve telefonu kapattı.

Bir müzeyi andıran kanalın binasının önündeki basın kalabalığını görünce derin bir nefes aldım. Öfkeni insanlardan çıkarma. İçimden aynı mantrayı tekrar ederek arabayı park ettim ve indim. Hafifçe çiseleyen yağmur yüzünden hızlı adımlarla girişe ilerlerken gözümü alan flaşlara ve soru bombardımanına rağmen gülümsemeye çabaladım ve içeri girdim. Ceketimi nemlendiren damlaları elimle sildim ve ince topuklu ayakkabıların sesiyle başımı kaldırdım.

Angela sallanarak bana geldi. "Harikuğdade olmuşsun!" dedi tek seferde. Koltukta oturan Zeki de ayağa kalktı. Deyimleri kullandığında daha da berbat oluyordu.

"Angela, Arapça kelimeleri kullanman işi daha da zorlaştırır. Kısaca harika diyebilirsin." Harika kelimesinin de Arapça olduğunu söylemedim.

"Arapça mı? Tanrım, bir de Arapça mı konuşuyorum?" Heyecanla gülüp arkasına baktı. "Hadi Zach!"

Zeki, Angela'ya ters ters baktı. "İkimiz birkaç dakika başka bir dilde konuşalım mı Sinan?"

"Hızlı konuşursan, anlamaz."

Başını salladı ve Angela'nın soğuk bakışları altında hızlı bir şekilde konuşmaya başladı. "Şu mesele bir an önce bitsin. Angela'yla iş birliği içinde olmak kadar can sıkıcı bir şey olamaz! Buna nasıl dayanıyorsun?" Angela dediklerini anlayabilmek için gözlerini kıstı ama hiçbir sonuca varamamış olacak ki Fransızca bir şeyler söyleyerek asansöre yöneldi.

Zeki arkasından güldü ve dediklerini duyurabilmek için ona yetişti. "Angela, Fransızca biliyorum. Küfretme." İkisinin atışması bile gerginliğimi alamamıştı. Etrafa göz gezdirdim ve bakışların çoğunun bizde olduğunu gördüm. Boş asansöre bindiğimizde son defa telefonumu kontrol etme ihtiyacı duydum. Annemin mesajını görünce hız kaybetmeden açtım.

Kimden: Annem

Seni arayamıyorum çünkü babanın tansiyonu düştü ve adını şu an duymak istemiyor. Sinan, bir sorun çıkarma. Seni seviyorum.

Herkes, sanki tek derdim sorun çıkarmak ve insanları dövmekmiş gibi davranıyordu. Telefonumu kapattım ve cebime attım. Kat ibresini izlerken, "Ben mi sorun çıkarıyorum?" diye sordum. İkisinden de kısa bir süre ses gelmeyince bakışlarımı onlara çevirdim. Asansörün kapısına bakıyorlardı. "Size soruyorum," diye seslendim.

Angela kollarını birbirine bağladı ve İngilizce konuştu. "Otokontrolün yok."

Zeki belli belirsiz başını salladı. "Türkiye'ye gittiğinde bir psikologla görüşmeye başlamalısın. En azından darp davalarında arkasına sığınabileceğimiz bir psikolojik..."

Asansörün kapısı açıldı. "Yeterli." Onları beklemeden çıktım.

Zeki arkamdan, "Angela, sen stüdyoya git, biz Sinan'la William'ı görelim." dedi ve hızla bana yetişti. Angela geniş holdeki sol koridora ilerledi, biz de odaların bulunduğu sağ koridora yöneldik. Gülümseyen, selam veren insanlara aynı şekilde karşılık verdim. Ama koridorun sonundaki odayı görünce yüzümdeki tebessümü ister istemez kaybettim. "Hazır mısın?" dedi Zeki tereddütle bana bakarak.

Başımı salladım ve ondan önce kapıyı açıp içeri girdim. William, sandalyesinin arkasına Big Ben manzarasını almış; dakikalar sonra stüdyosunda kıyametler kopacağından bir haber çalışıyordu. Kapının aniden açılmasıyla irkildi ve beni görünce ayağa fırladı. Takımını düzeltti ve mahcup bir gülümsemeyle, "Hoş geldiniz," dedi. Zeki'den önce davrandım. "Kibar İngiliz ayakları..." Dudaklarımı büktüm. "Ne kadar inandırıcı."

Derin bir nefes aldı. "Sinan," dedi bir dostuyla konuşur gibi. "Böyle olmasını ben de istemiyordum. Fakat Chris..." Gözlerini öfkeyle kırpıştırdı. "Tam bir pislik gibi davranıyor. Kanalı buna zorladı."

Zeki benim yanımdan geçerek ona elini uzattı. "Lacey, belgeleri imzalamak ve hemen stüdyoya geçmek istiyoruz. Mümkün mü?"

Başını salladı ve mavi dosyayı Zeki'ye uzattı. Zeki evrak çantasını bıraktı ve koltuğa otururken Türkçe konuştu. "Geçsene?"

"Yok. İstemiyorum."

Başını salladı ve dosyayı incelerken, "Orijinali bizde kalacak. Size en kısa zamanda bir kopyasını göndereceğim," dedi. William başını salladı ve Zeki çantasından kalem çıkardı. "Hadi, imzala da gidelim. Chris gelmiştir." Kaleme uzandım ve adımın altına imzamı attım. Dosyayı Zeki'ye uzattım ve William'a baktım.

Tereddütle bana bakarken elini uzattı. "Her şey için teşekkürler, Sinan. Bu kanala çok şey kattın." Öfkeni insanlardan çıkarma. Elini dostane bir tavırla sıktım. 5 yıl boyunca çalıştığım bu adamla iş ilişkimi Chris lavuğu yüzünden kötü bitirmeyecektim. "Ben de teşekkür ederim." Elimi çektim ve aceleci bir şekilde odadan çıktım. Stüdyoya ilerlerken bir şey fark ettim.

Damarlarımda akan kan, Chris'i dövdüğüm anki gibi sabırsız ve adrenalin yüklüydü.

İki kanatlı kapıyı açtım ve alıştığım atmosferin beni üzeceğini düşünürken yeni stüdyomu özlediğimi fark ettim. Teknik ekip canlı yayına telaşla hazırlanıyordu, bakışlar bana doğru çevrildi. Hiçbir şey olmamış gibi gülümseyenler de oldu, nasıl davranacağını bilemediği için gözlerini kaçıranlar da...

James kameranın merceğiyle uğraşırken beni gördü. İçten bir şekilde gülümsedi. "Hoş geldin, yayına az kaldı."

Makyözlük görevini üstlenen Elizabeth elindeki pudrayı bana salladı. "Biliyorum sevmiyorsun..." Dudaklarını büktü. "Ama parlıyorsun!" Birkaç kişinin sorun yokmuş gibi davranması, bütün ekibi de aynı davranışa sürüklemişti. Hiç kimseyle bir sorunum olmadığı için aynı şekilde karşılık verdim.

Zeki arkamdan geldi ve kapıyı kapattı. "10 dakika sonra yayın başlayacak." Elizabeth pudrayla arkamdan gelirken arkamdaki büyük ekranda marjinallikten uzak olan 'World Sport' ismine ve çeşitli spor dallarını simgeleyen gereçlerin oluşturduğu logoya baktım. Koltuğuma oturduğumda gözümün önüne hayatımı değiştiren o an geldi.

Chris'i dövdüm, kariyerimin bittiğini düşündüm ve İdil'i tanıdım. Hayatım tepetaklak oldu sanırken aslında daha güzel bir başlangıç yapmıştım.

"Elizabeth, istemiyorum. Yayın kısa sürecek zaten."

Masanın üstündeki peçeteyle, nemlenen şakaklarımı sildim ve ceketimin iç cebindeki telefonuma uzandım. Anlayışlı bir şekilde başını salladı ve yerine döndü. Rehbere girdim ve numarayı arayıp telefonu kulağıma götürdüm. Birkaç defa çaldı ve en sonunda açıldı. "Sinan?"

İdil'in sesini duymak, Beşiktaş'ın vurduğu her topun ağlara gitmesi gibi bir heyecana sebep oluyordu bedenimde. O an, keşke daha önce arasaydım diye kızdım kendime. Gerginliğim azalmaya başlamış, koltuğa rahatça yaslanmıştım. "Nasılsın?"

"Şey... Reklamlarda birkaç dakika sonra yayının başlayacağı yazıyor ama beni arıyorsun?" dedi şaşkın bir şekilde.

"Sesini duymak istedim."

Kıkırdadı. "Yayını bıraktın sandım."

"Sözümden dönmek yok. O özür dilenecek." Umarım.

Stüdyonun kapısı açıldı ve Chris'i görmek, masanın üstündeki elimin yumruk olmasına sebep oldu. Duruşum istemsizce dikleşti, elimi açtım. Siktir, olmayacaktı. Sanırım yapamayacaktım. Tek bir olur yanı vardı, ben canlı yayındayken İdil telefondan hadi özür dilemelisin, diyerek beni desteklemeliydi.

"Sinan?" Telefon kulağımda olmasına rağmen sesini zor duydum. "Buradayım... Kapatmam gerekiyor. Yani, kapatmak istemiyorum ama..." Chris buraya yaklaşıyor, tüm stüdyo ikimize bakıyor, Zeki ve Angela'nın bakışları bende... Sakin ol. "Bana bir şey de," dedim son çare.

"Ne gibi?" diye sorduğunda şaşkındı.

"Bir şeyler işte." Stüdyo şefi teknik odadan çıktı.

"Yayına giriyoruz! Chris yerine geç, lütfen." Chris başını hızla sallarken göz göze geldik. İdil o esnada bir kamu spotu seslendiriyormuş gibi konuştu. "Yapabilirsin, Sinan," dedi ve telefonu kapattı. Angela gülümseyerek bana geldi ve ona uzattığım telefonumu aldı. Türkçe konuşarak, "Nick, Jessica ve Brett'le konuştum. Fleet'te takılmaya ne dersin?"

"Angela..." gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım. Yanımdaki Chris'in varlığı beni delirtiyordu. "Tansiyon hastası olmak üzereyken bana barda takılıp takılmayacağımızı mı soruyorsun?" Gözlerimi açtığımda, sakinleşmemiş daha da sinirlenmiştim ve Angela kırılmıştı.

"Hımm... Şey, tamam."

"Yayına son bir dakika!" Stüdyo şefi Angela'ya baktı. "Angela, lütfen yerine." Angela başını sallayarak bizden uzaklaştı ve suyumdan bir yudum alarak boğazımı temizledim. Şef bana baktı. "Sinan, programı sen açacaksın. Kısa bir konuşmanın ardından, özür dileyip veda et ve yayını kapat." Kibar bir sesle ekledi. "Lütfen." Kaşları havada benden bir onay beklerken derin bir nefes aldım.

"Sizin gelmişinizi geçmişinizi si..." Zeki susmam için elini bana sallarken onu görmezden geldim. "5,4,3,2,1!" James'in kamerası bana çevrilince duruşumu dikleştirdim. Şeften onay gelince "İyi akşamlar, ben

Sinan Tümer. *World Sport* programına hoş geldiniz," diyerek giriş yaptım. Kısa bir nefes aldım. "Spor konuşmayacağız, olay olan pozisyonları tartışmayacağız. Bugünkü konumuz çok farklı," dedim ve Chris'e çevirdim bakışlarımı. "Yaklaşık 2 ay önce, canlı yayında bir olay yaşandı."

Chris sandalyesini bir patron havasıyla bana çevirdi ve pis bir şekilde gülümsedi. Gözlerim anlık bir şekilde karardı. Sol elim yumruk olurken açtım ve avuç içimi masanın yüzüne bastırdım. "Chris Gerard, canlı yayında söylediklerin üzerine..."

"Tanrım," kendinden emin bir şekilde arkasına yaslandı ve kameraya döndü. Elim yumruk oldu ama bu sefer açamadım. Ellerini savurdu. "Doğruları söylemek ne zaman suç oldu ki? Türkiye'nin takımları..."

Sesini bastırdım ve cümleme devam ettim. "Söylediklerin üzerine, seni dövdüğüm için özür..."

"Barbar," dedi dudaklarının arasından.

Sertçe yutkundum ve kameraya döndüm ve Türkçe konuşmaya başladım. "Sevgili Türk izleyicilerim, inanın ki erdemli bir insan olup ülkemize fevri hareketlerimle bir leke sürmemek için çok uğraştım. Fakat biraz önce bana barbar diyen adamdan, ne yazık ki artık özür dilemeyi düşünmüyorum." Ayağa kalktığım an, eş zamanlı bir şekilde bütün ekip yerinden sıçradı.

Chris'i ensesinden tuttuğum gibi ayağa kaldırdım ve yüzünü cam masaya bastırdım. "James, kamerayı yakınlaştır," dedim ve bakışlarımı kameraya çevirdim. James, başını salladı. "Çünkü özür dilemesi gereken ben değilim." Chris İngilizce hakaretler edip debelenirken, "Dediklerimi tekrar etmezsen, Allah şahidim olsun ki şurada beynini akıtırım," diye bağırdım. Elleriyle bana engel olmaya çalışırken yakaladım ve sırtında tutmaya zorladım. Birkaç kemiğinden ses çıksa da aldırmadım.

"Bırak beni!" diye haykırdı. "Görüyorsunuz! Bu adamı destekliyorsunuz işte!"

"Türk Milleti," Anlaması için yavaşça heceledim ama aldırmadı. Bir elimle ensesini tuttum ve başını kaldırıp sertçe cam masaya vurdum. İngilizce bağırdım. "Tekrarla dedim!"

"Ürk Mil-leti..."

"Türk! Türk diyeceksin."

"Türk Milleti..."

"Size barbar dediğim..."

Dediğimi tekrarlarken başını kaldırmasını sağladım. "Yüksek sesle!" diye uyardım.

Başını bir İngilizce küfürle salladı. "Takımlarınıza laf ettiğim için..." tekrarlamasını sakin sakin dinledim.

"Özür dilerim," diyerek cümlemi tamamladım.

"Özür dilerim," dedi ve başını sertçe masaya bıraktım. "Burada çok güzel bir beş yıl geçirdim. Ekibime, kanal temsilcimize, beni destekleyen insanlara ve bütün imkânlarını bana sunan Birleşik Krallığı'na teşekkür ediyorum. *World Sport* programı benim için bitmiştir. Ayrıca... Yine söylüyorum, Çarşı alayına karşı."

Kameranın görüş alanından çıktım. Ağzı açık bir şekilde bana bakan Angela ve Zeki'ye yaklaşırken bakışlarım masaya çevrildi. Kimse başı kanayan Chris'le ilgilenmiyordu. Çünkü herkes garip bir şekilde beni alkışlamakla meşguldü. "Angela, en kısa zamanda bütün eşyalarımı –özellikle Beşiktaş formalarımı– Türkiye'ye gönder. Menajerim olmaya devam etmek istersen de artık orada ikamet etmek zorundasın." Kravatımı gevşettim ve birkaç düğme açtım. "Şimdi Fleet'e gidebiliriz."

21. Bölüm

Bir aparatla tavana asılmış büyük televizyonun önünde ağzım açık bir şekilde reklamları izlerken elimdeki telefonu alnıma bastırarak arkama döndüm. Bardaki herkes en az benim kadar şaşkındı. Şahsenem, elindeki bira bardağını dudaklarına götürmüş fakat içme eylemini gerçekleştiremiyordu. Belgin ise kokteylini pipetle karıştırırken donup kalmıştı. "Az önce..." Yüzümü ekşittim. Az önce olanlar neydi?

Banko tezgâhın arkasındaki genç erkek çalışan, reklamlar girince televizyonun sesini kıstı. "Helal olsun be..." dedi ve gururla başını salladı. "Sinan Tümer'i cumhurbaşkanı yapsak, üyeleri döve döve Türkiye'yi Avrupa Birliği'ne sokar." Bar sandalyesinde oturan kızlar, genç adamın dediklerine gülerken telefonlarına sarıldılar. Kendi aralarında Sinan hakkında konuştuklarını hissediyordum ve bu beni delirtiyordu. Camekânın önündeki sandalyeme oturdum. Az önce insanların sesinden geçilmeyen mekân birden sessizleşmiş, herkes telefonlarına gömülmüştü. Şahsenem bardağını bıraktı. "Artık... Dünyaca ünlü bir adamla flörtleşiyorsun."

Tezgâhın önündeki kızlara bakmak için hafifçe arkama yaslandım. Dirseklerini masaya koymuş, Sinan'ın Instagram hesabını talan ediyorlardı. Panikle tırnağımı dişime taktım. "Bittim," diye fısıldadım.

Belgin pipet aracılığıyla kokteylinden bir yudum alırken yüzünü ekşitti. "Hâlâ Turan Abi'nin mafyavari yeğeniyle seni görüştürebilirim. Sinan Tümer devri bitti çünkü."

"Ne diyorsun sen Belgin?" Gözlerim panikle irileşti. "Saçmalama! Sinan öyle şey yapmaz!"

"Kızım!" Belgin sandalyenin ucuna geldi. "Kimler kimleri unutuyor, sen neyin kafasını yaşıyorsun! Adam sana ilişkimizi söyleyelim demiş, sen de henüz olmaz demişsin. Şimdi parmaklarını yesen de dönüşü yok."

"Bir..." Şahsenem dirseklerini masaya koydu. "Sinan Tümer hâlâ İdil'e çıkma teklifi etmedi."

"Oha Şahsenem ya... Adam otuz yaşında!" Gözleri irileşti. "Destansı bir yazı yazıp en sona da *'İdil, benimle çıkar mısın,'* diye sormasını falan mı bekliyorsun?"

Şahsenem abarttığı için hafifçe omuz silkti. "Hiç olmadı canım cicim diyebilir."

Belgin ellerini birbirine vurdu ve arkasına sinirle yaslandı. "Sizin kafanız mı güzel oldu? Adam az önce, milyonların izlediği kanalda birisine köpek gibi özür diletti! Ne canımı cicimi? Ayrıca..." Dayanamadı ve tekrar bize yanaştı. "Adamın yapısı bu, görmüyor musunuz?"

"Ha, ben işimi görürüm kafasında biri diyorsun?" Şahsenem'in cümlesiyle, beyaz şarabı birkaç yudumda bitirip hızla kendimden uzaklaştırdım. Şahsenem bozulduğumu fark etmiş olacak ki başını sağa sola salladı. "Ne? Adım gibi eminim, ismini bilmediği kadınlarla bile yatmıştır."

Şarap mideme taş gibi otururken kucağımdaki telefonum çalmaya başladı. Kim arıyor diye ekranını hafifçe kendime çevirdiğimde, Sinan'ın adını gördüm. "Sinan!" Telefonumu panikle elime aldım. "Vallahi arıyor!"

"Altıncı hissi kuvvetli erkeklerdenmiş... Benim böyle bir sevgilim vardı." Belgin başını hafifçe yana yatırdı. "Adı Haluk'tu galiba... Ne zaman bir yere gidip birisiyle flörtleşmeye kalksam beni arardı."

"Ben gayet normal bir bar kafedeyim ve kimseyle flörtleşmiyorum!" Panikle ayağa fırladım. "Şu arada konuşup geleceğim." Lavaboların olduğu koridora koşturdum, kızlar da arkamdan geliyordu. Hemen süs çiçeğinin arkasına girdim. "Alo?"

"Niye geç açtın?"

Kızlar merakla bana bakarken birden panik oldum ve ne diyeceğimi bilemedim. "Sinan? Sesin gelmiyor?" Kısa bir an duraksadı. "Yüksek bir ihtimalle sen çekmeyen bir yerdesin."

"Hah! Şimdi geliyor... Ee, şey... Ben çok şaşkınım." Gerçekten şaşkındım ama bir yandan onunla gurur duyuyordum. Adama hak ettiği muameleyi göstermişti. Hafif çakırkeyif olmaya başlayan Şahsenem beni güldürmek için tek parmağıyla burun kemiğini kaldırınca yüzüne vurdum.

"Özür dileyemedim, üzgünüm," dedi ama üzgün olmadığını ikimiz de biliyorduk.

"Özür dilemesi gereken bu sefer sen değildin," dedim ve anlamsız bir şekilde gülümsemeye başladım. Programdaki o duruşu, bakışı ve konuşmaları kalbimde depremler yaratmıştı.

"Hanımefendi, geçebilir miyim?" Arkamı döndüğümde, kızların L koridoru bariyer gibi kapadığını; bariyerin arkasından bize şaşkın bir şekilde bakan adamı gördüm.

Sinan kısa bir nefes aldı. "O kimin sesi?" Belgin ve Şahsenem yol verirken adam tatlı tatlı gülümsedi ve ıslak ellerini havada sallayıp masasına yöneldi. "Sana diyorum, İdil!"

Daha önce hiçbir adam bana böyle bağırmamıştı. Sesinin şiddeti tüylerimin diken diken etti, garip bir titreme sardı bedenimi. "Sinan, şey..."

"Sakın yalan söyleme." diye tısladı. "Sakın."

"Tamam," derin bir nefes aldım. "Doğruyu söyleyeceğim. Bir kafedeyiz. Şahsenem çok ısrar etti ve... Ve ben seni buradan iz–" Gerçekten de öyleydi. Şahsenem neredeyse aylar sonra ilk defa biz zorlamadan dışarı çıkmak istemişti. Programı bahane etsem de televizyonun fazlasıyla kullanılan ve her yerde olan bir icat olduğunu söyleyip bahanemi göz ardı etmişti.

"Konum mu atarsın, yoksa Facetime'dan arayıp bana etrafı göstermeyi mi istersin?" Geldiğimiz yer bodrum katında değildi. Fiyatları ve dekorasyonuyla oldukça göze hitap eden, seçkin bir yerdi ama... Sanırım Sinan şu an dekorasyonu ve seçkinliği görebilecek vaziyette değildi.

Elimi ahizeye bastırdım. "Konum mu yoksa görüntülü aramamı mı?"

"Sırıtan yüzünü görürse sinirlenir. Konum!" dedi Belgin sessizce.

Elimi ahizeden çektiğimde, bir kadın sesi geldi kulağıma. "Zach sus ya... Gidelim Sinan, lütfen! Of, Tanrım!" Anadili İngilizce olsa gerek t harfini 'ğ' harfine çeviren ve dilimizi katleden bir kadın sesi işittim.

Duvara yaslandım ve düşmemek için yanımdaki Şahsenem'e tutundum. "Ben de sana seçenek sunmak isterdim ama yüzünü görmek en iyisi olacak," dedim dişlerimin arasından. "Sen nereye gidiyorsun?"

"Gidiyor-dum," dedi öfkeyle. "Artık gitmiyorum!"

Panikle Şahsenem'in kolunu sıktım. Misilleme gelirse kalbim dayanmazdı! Londra'nın kızları, benim atarlı giderli şiir seslime eminim ki hayrandı. Konuyu değiştir çabuk! "Önemli olan niyet etmen!" dedim ters ters.

"Nick ve Jessica evli. Ve Brett'i soracaksan..." Her kelimesinde sesinin şiddeti arttığı için beynimde eko yapmaya başlamıştı. "Burada sanırım benim tercihlerim önem arz ediyor. Sana takmış birisi olarak, hangi cinse ilgi gösterdiğimi fazlasıyla belli ediyorum bence!"

Elimi kalbime götürdüm. Bana takmış biri olarak...

Birden koridorun başında bir gece elbisesi giyen, kızıl saçlarına kabarık bir topuz yapılmış olan şarkıcı Gülden Karaböcek'in hayali belirdi. Taşlı mikrofonuyla, o şarkısını söylemeye başladı. *Ne olur bir daha söyle, bir daha söyle...*

Ama Sinan şu an 90'lı yılların nostaljisinden fazlasıyla uzaktı. "İlk uçakla Türkiye'ye geliyorum. Bu iş çok uzadı artık!" dedi ürkütücü bir sakinlikle.

Bir erkek sesi duydum. "Abi uçak falan olmaz bu saatte," diye söylendi. Düzgün Türkçesiyle kaşlarım çatıldı.

"John'u ara. Hazırda jet var mıymış, öğren." Jet kelimesi dudaklarından o kadar kolay döküldü ki... Sanki piknik alanından bisiklet kiralıyordu!

Elimi dudaklarımın üstüne kapattım. Kızlar meraktan iki büklüm olmuşken, dudaklarımdaki elimi bir bıçak gibi boynuma bastırdım. İkisinin de gözleri irileşti. "Sinan?" diye seslendim yumuşak bir sesle. Şahsenem bana Fatih Terim gibi çeşitli el hareketleriyle taktik verirken anlamadığım için yüzüne aval aval baktım. Ses vermedi.

"Burası güvenli," dedim yumuşak bir sesle. "Herkes normal ve... Cihangir Bey'in baskın yapması için hiçbir sebep yok."

"İstersen, camları zırhlı ve 'aşırı normal' insanların olduğu, Cihangir'in 'temiz' dediği bir yere git. Beni rahatsız eden şey senin orada bulunman, nefes alman, konuşman ve gülüyor olman." O artık parmakla gösterilen biri olma yolunda ilerlerken benim şu küçük yerde takılmam kimin dikkatini çekerdi ki?

"Abartıyorsun," diyebildim. "En son abartan sendin..."

Az önceki erkek sesi konuşmasını kesti. "Var."

"Tamam," dedi ve daha sonrasında tatlı tatlı konuştu. "Ne kadar şanslısın, İdil. Eminim beni çok özlemişsindir." Kısa bir nefes aldı ve sesi buz gibi oldu. "2 saate oradayım. Umarım bana ciddi ciddi konum atıp oraya gelmemi beklemeden eve gidersin," dedi ve telefonu kapattı.

Telefonu kulağımdan uzaklaştırır uzaklaştırmaz Belgin beni sarsmaya başladı. "Yerine kimi bulmuş? Kim o lanet kadın?"

"Sinan, Türkiye'ye geliyor." Şahsenem'e döndüm panikle. "Sanırım herkese söyleyecek."

Belgin birkaç kez elleriyle dizlerini dövdü. Bana bakarken eliyle ağzını kapattı. "Kız!" dedi boğuk bir sesle. "Kız... Senden hâlâ vazgeçmemiş ya bu!"

"Bana dedi ki..." Sesim içli içli çıkmaya başladı. "Sana takmış biri olarak..."

Şahsenem iki eliyle yanaklarını birbirine bastırdı ve acıyla inledi. "Sana mı takmış?" Belgin sırtını duvara yasladı. "Bu sana âşık!" Hafifçe yere çöktü ve dirseklerini dizlerine yasladı. "Allah'ım..." Ellerini tavana açtı. "Sinan Tümer'i bana ve Şahsenem'e enişte olarak nasip ettiğin için..."

"Pardon?" Bakışlarım koridorun başına, tam Gülden Karaböcek'in şarkı söylediği yere kaydı. Genç garson bize bakıyordu. Çekingen bir sesle yerdeki Belgin'e çevirdi bakışlarını. "Bir sorun mu var?"

Belgin ayağa kalktı. "Ha, şey yok..." Bize dönüp "Hadi, masaya geçelim," dedi ve koşar adımlarla bizden uzaklaştı. Şahsenem dudaklarını büktü. "Özür dilerim... Benim yüzümden oldu."

"Önemli değil. Çünkü bu işe beni soktuğun gibi sen çıkaracaksın." Koluna girdim ve onu çekiştirerek masamıza yürüttüm. Çaprazımdaki sandalyeye oturmasını izlerken hafifçe sallandı. Bir şeyler demesi için yüzüne uzun uzun baktım ama şu an bana fikir verecek kadar aklı yerinde değildi. Sıfır alkolle akşama meydan okuyan Belgin'e döndüm çaresizce.

Hafifçe yutkundu. "Kızması normal," dediğinde gözlerim şaşkınlıkla irileşti. "Düşünsene!" Çaresiz bir şekilde omuz silkti. "İş hayatında çok önemli bir gelişme olmak üzere ve... Barda içki yudumlarken onu arıyorsun. Ve o sana sadece 'Yapabilirsin, İdil!' deyip telefonu kapatıyor."

Sıkıntıyla ofladım. "En az onun kadar heyecanlıydım ben de. Ne diyeceğimi bilemedim! Ayrıca... O da bir yerlere gitme niyetindeydi. Hatta..." Duyduğum ses, beynimde yankılanmaya başladı. "Tehlikeyi sezdim!" Kadının sesini Sinan'ın yüzüne vurmayı unuttuğum için öfkeyle masaya yumruğumu bastırdım. "Şu Angela denen kız..."

"Menajeri mi?" Şahsenem bitirdiği bardağını kendinden uzaklaştırdı. "Of, tam bir klişe gerçekleşiyor. Kız kesin seninkine vurgundur." Par-

mağını burnuna bastırdı. "Sinan Tümer de bunu fark etmiyordur." Acı dolu bir inleme yükseldi boğazımdan. "Olabilir mi?"

"Fark etmiş ama görmezden gelmiş de olabilir," diye bir tahminde daha bulundu Şahsenem.

Duyduklarımın imkânsız olduğunu söylemesi için Belgin'e döndüm. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Menajerlik, çalıştığın kişi hakkında fazlasıyla bilgi sahibi olmayı gerektiren bir meslek... Kıskançlıktan rengin attığı için öyle düşünüyorsun bence." Şahsenem başını masaya yatırdı. "Olaylar karışıyor. Çok eğlenceli!" dedi ve kendi kendine kıkırdamaya başladı. "İdil, yüksek bir ihtimalle önümüzdeki haftalarda Sinan Tümer'le yatacaksın ve üç hafta sonra mide bulantıların başlayacak."

"Ne?"

"Dizilerde ve kitaplarda öyle olur." Başını bana doğru kaldırdı. "Öfke hâlinde gelen ateşli bir birliktelik ve minik bir Tümer! Belgin, tam altın mı alıyoruz küçük Sinan'a? Ya da altından emzik mi yaptırsak?" Ben o panik anında bile küçük bir bebeği kucağımda canlandırırken Belgin sandalyesini ittirdi. "Allah aşkına," dedi ve Şahsenem'i başıyla gösterdi. "Şu, Sinan Tümer ve seni boşamadan bir an önce gidelim."

Belgin kırmızı ışığa baktı ve yüzü gerildi. Kısa bir an kucağımdaki çantasına çevrildi bakışları. "Cihangir'e mesaj atsana." Gözlerim irileşti. "Cihangir mi? Tümer olan mı?"

"Yok! Kanuni Sultan Süleyman'ın oğlu olan Şehzade Cihangir." Sabır çekti. "Her gün rapor veriyorum ona. Saati geçmesin."

"Ne raporu?"

"Bugün yine sana âşığım Cihangir, raporu!" Gözlerini devirdi. "Hâlâ yaşadığıma ve temiz olduğuma dair birkaç cümle işte..."

"Neden her gün?"

Arkadaki araba korna çalınca ışığa baktı. Gaza basıp kısa bir nefes aldı. "Bilmiyorum, galiba başımın belaya gireceğine inanıyor."

Arkayı boylu boyunca kaplayan, uyuduğunu düşündüğüm Şahsenem sitemle konuştu. "Öyle olduğu için olabilir mi? Tefeci tanıdığın bile var! İstanbul polisi, senin sayende Türkiye'deki kötü güçleri yok edebilir."

Çok uzun bir zaman önce, Belgin'in bu garip tanıdıklarıyla olan ilişkisini araştırmayı bırakmıştım. Ailesinin bir bağlantısı var desem, baba-

sı bir üniversitede öğretim üyesi, annesi de bir diş doktoruydu. Hiçbir şekilde alakaları olamazdı. "Bunların..." Sertçe yutkundum. "Sana bela olma ihtimali var mı?"

Sırıttı. "Tabii ki hayır, tatlım. Çünkü ben zaten bir belayım." Çantasını çekiştirdi. "Yazmayacaksan ben yazayım!"

"Bu Tümerlerin genetiğinde sevdikleri insanları boğarak korumak var galiba..." Şahsenem keyifli bir kahkaha attı. Aklıma özel jette delirmiş ve aramızdaki her şeyi açığa çıkarmaya niyetli olan Sinan Tümer geldi. Hoş, aklımdan çıkmıyordu orası ayrı bir konuydu.

Belgin dikiz aynasından Şahsenem'le göz göze gelmeyi beklerken onu göremeyince kısa bir an omzunun arkasına döndü. Yüzüne, "Geri zekâlı," diye fısıldadı ve yola çevirdi bakışlarını. "Cihangir'le benim aramda hiçbir şey olamaz."

Telefonu çantasından çıkardım ve mesajlarına girdim. Cihangir'in numarasının olduğu şablona dokundum. "Ne yazayım?" diye sorduğu sırada daha önceki mesajlar yüklendi. Belgin her gün, aynı saat diliminde 'İyiyim, bir şey kullanmadım ve içmedim' yazmıştı. Fakat Cihangir Bey hiçbirisine dönüş yapmamıştı. Bir şey kullanmasına karışmasını anlıyordum fakat alkol onu ilgilendiren bir şey değildi ki?

Şahsenem ön koltukların baş kısımlarından tutunarak ortamıza yerleşti. "Neden olmasın canım?"

Mesajı yazmaya çalışırken klavye dondu. Kendine gelmesi için ekrana rastgele basınca şablonda bir sürü harf belirdi ve sileyim derken gönder tuşuna bastım. "Ay!" panikle telefonu elimde sallamaya başladım. "Bir sürü harf attım yanlışlıkla!"

Güçsüz bir nefes aldı. "Tekrar yaz," dedi. Başımı sallarken o esnada Şahsenem, Belgin konuşsun diye başıyla görüş alanını kapatmaya çalıştı. Belgin niyetini anlayınca sessiz kalmadı. "Neden olamaz biliyor musun?" Yola bakarken sırıttı. "Çünkü Cihangir'in bir kadında istemediği her şey, bende fazlasıyla mevcut." Şahsenem kısa bir an sustu ve kıkırdadı. "Bence beğenebileceği birkaç şey bulabilir sende."

"Bana bak..." Belgin aniden arabayı durdurdu. Şahsenem'le ani freni yüzünden savrulmamak için kenarlara tutunurken "Yüzüme bakın!" diye bağırdı. Şaşkın bir şekilde elimdeki telefonu kucağıma bırakıp ona döndüm. Belgin elleriyle kendini gösterdi. "Beni tanımadığınızı düşünün. Duruşumdan bir izlenim çıkarın."

"Tamam..." Şahsenem gözlerini kıstı ve birkaç saniye düşündü. İlk izlenimini sansürsüz bir şekilde paylaştı. "Çok sinsi ve her şeyi yapa-

bilecek kadar gözü kara duruyorsun..." Belgin, Şahsenem'e küçük bir tebessüm gönderdi. Hafifçe omuzları çöktü ve tekrar kontağı çevirdi. "Eminim ki Cihangir –daha doğrusu hiçbir erkek– böyle bir kadın aramıyordur."

Elimdeki telefon titremeye başlayınca panikledim. "Cihangir Bey arıyor!" diye bağırarak panikle telefonu kucağına attım.

Belgin'se hiçbir şey olmamış gibi telefonu kucağımdan aldı. "Efendim?" dirseğini direksiyona yasladı. "Yanlışlıkla gönderdim. Hayır, bir şey kullanmadım." Avuç içini alnına bastırdı. "Bir sürü harf atan her kadın esrar kullanıp içki mi içer? Bak." Öfkeyle dişlerini birbirine bastırdı. "Yarın işerim." Telefonu başka hiçbir şey demeden kapattı ve iki koltuğun arasındaki boşluğa attı.

"Ne oldu?" Şahsenem'in sesi, Belgin'in tepkilerini kestiremediği için yumuşak ve anlayışlıydı.

Belgin arabayı çalıştırıp yola çıkarken gülüyordu. "Klavyeye basıp delice gönderdiğin mesaj yüzünden benim bir şeyler kullandığımı düşünüyor. Böyle durumlarda tereddütsüz işerim, tahlile gönderir ve inanır. İçeri girmemek için ona uymak zorundayım. İpler onun elinde." Şahsenem konuşamadı veya diyecek bir şeyi yoktu. Sadece başını sallamakla yetindi. Belgin arabanın hızını azaltırken arkasına yaslandı. "Bir şey öğrendim," dedi.

İçim garip bir şekilde sızlıyordu. Belgin en uçarı, en delimizdi. Ama şu an... Kalbi kırık Şahsenem'den farksız geliyordu gözüme. "Ne öğrendin?" dedim yüzüne dikkatli bir şekilde bakarken.

"Bazı adamlar bizi aşıyor." Parmaklarıyla direksiyonun üstünde kımıldanırken bana baktı. "Farkında mısın?"

Tokat atsa daha az canım acırdı. Bunu uzun zamandır ben de fark ediyordum ama görmezden gelmeye çalışıyordum. Her cuma, program ve Sinan Türkiye gündemine oturuyor, hiçbir şey yapmasa bile hâlâ konuşuluyordu. Ve bugün... Bir İngiliz'i ensesinden tutup milyonların önünde özür dilettiğinde, onu izleyen insanların hayran bakışlarından sonra daha da emin olmuştum. "Farkındayım," diye fısıldadım.

Şahsenem radyoya uzandı ve açtığı yabancı şarkıyı sözlerini bilmese de uydurmaya başladı. "Aşk budur kızlar... Kısa boylu olan bir çocuğun parklardaki yatay çubuklara asılması!" Başını sallayıp ellerini sağa sola savuruyordu. Belgin, şüpheli bakışlarla örneğin mantığını kavramaya çalışırken Şahsenem gözlerini devirerek bize doğru eğildi. "Bütün vü-

cudunun günlerce ağrıyacağını, en sonunda düşeceğini bile bile inadına tutunmaya çalışırsın..."

Sessiz bir şekilde sitenin önüne geldiğimde, kendimi ağlayacak kadar çaresiz hissediyordum ama sadece gözlerim doluyordu. Sinan beni gerçekten aşıyordu. Bu yadsınamaz bir gerçekti. Ve... Bu fazlasıyla rahatsız edici bir histi. Evet, bazı konularda kendimi ona bırakmak güzel bir şey olabilirdi. Buyurgan bir insan olduğu için bunu seve seve de yapardı. Ama tek sorun 'bazı konuların' çok fazla olmasıydı.

Tuana'nın çoktan uyuduğu düşüncesiyle kapıya yavaşça vurdum. Çok bekletilmedim. Kapı Rümeysa tarafından açıldı. Gözleri ışıl ışıldı. "Gördün mü yayını?" Beni içeri çekti. "Sinan Bey'in yaptığı..." diye mırıldandı hayran hayran.

Başımı salladım. "Evet, çok güzel bir davranıştı."

"Tümerlerin telefonu saatlerdir susmuyor, İdil! Gel." Kolumdan tuttuğu gibi beni salona çekiştirdi. Ömer Bey, camın önünde hararetli bir şekilde telefonla konuşurken Pelin Hanım çatık kaşlarla tabletinden bir şeyler inceliyordu. Ata ise telefona gömülmüş sırıtıyordu.

"İyi akşamlar!" dedim ve hafifçe el salladım. O esnada Pelin Hanım'ın telefonu çaldı. "Aa! Hoş geldin, canım. Bir saniye." İsmi okudu ve açtı. "Efendim, anne? Ömer mi? Kiminle konuştuğunu bilmiyorum. Ne oldu ki?" Gözleri irileşti ve salondaki herkese kısa bir bakış attı. "Dışişleri Bakanı mı?"

Ömer Bey, duyduğu mevkiiyle konuşurken duraksadı ama kendini toparlayıp telefonu kısa sürede kapattı. "Ne olmuş?"

Pelin Hanım telefon kulağında, Ömer Bey'e döndü. "Babamı Dışişleri Bakanı aramış!" herkes ağzı açık bir şekilde ona bakarken o gülüyordu. "Ve Sinan'ın Türkiye'ye ne zaman döneceğini sormuş!"

Ata oturduğu koltuktan kalktı. "Dışişleri Bakanı mı? Anne, saçmalıyorsun..."

Ata telefonu annesinin kulağından çekti. "Babaanne, sanrı görmüş olabilir misin? Cihangir abim var ya? Heh! Onun babası vardı hani... Kır saçlı, emniyet müdürü olan Ragıp amcam... Senin kayının oluyor kendisi! Belki o aramıştır ama sen bakan sanmışsındır?" Yüzünü ekşitti. "Tamam tamam, bağırmasana ya... Bizi her zaman Dışişleri Bakanı aramıyor da şaşırdım o yüzden." Telefonu annesine uzattı. "Vay arkadaş," diye söylenmeye başladı. "Adamın her şeyi olay ya!"

Rümeysa telefonu gözüme sokmaya başladı. "Evde ve televizyonda gördüğüm yetmezmiş gibi artık telefonumda da var! Hem de her gönderide..." Sayfaların, insanların paylaşımlarını ve mesajlarını okumam için telefonu uzun bir süre yüzüme yakın tuttu ama hiçbir şey göremiyordum. "Beşiktaş ve diğer takımların resmi hesabı bile paylaşım yapmış!"

Afallamıştım. "T-tamam Rümeysa..."

"Bilmiyoruz ki anne. Bizi aramadı. Ulaşmaya çalışıyoruz ama telefonu kapalı." Pelin Hanım başını salladı. "Merak etme, ulaştığımız gibi sana haber vereceğim." Telefonu kapattı ve sıkıntıyla ofladı. "Sinan ortalıklarda yok."

Şu an jette. "Kafasını dinliyordur," dedi Ömer Bey koltuğa otururken. "Her şeyi karıştırıp ortadan kaybolma huyunu biliyorsun." Kafasının etini yiyordur.

Pelin Hanım bir şeyleri anımsamış olmalı ki gülümsedi. "Gurur duyuyorum şu adamla!" Sesindeki tını benim de tebessüm etmeme sebep oldu. Oğlundan bahsediyor gibi coşkuluydu.

Ömer Bey ayakta olan Pelin Hanım'a bakarken başını salladı ve derin bir nefes alarak arkasına yaslandı. "Neyse ki artık İngiltere'yle bir bağlantısı kalmadı."

"Evet. Kariyeri de zirvenin zirvesinde ve... Eksik tek bir şeyi kaldı!" Pelin Hanım'ın gizemli yüz ifadesi bitirici bir gülümsemeye dönüştü. "Bir kadın," dedi ve kalbime oracıkta binlerce düğüm attı.

Ata başını anında telefondan kaldırdı ve bana baktı. "Bence hiç burnunu sokma anne," dedi ters ters.

"Aa, sana ne be! Babaannen pek bir dertlenmişti. Ben bulurum, öyle de bir bayılır ki..."

Yorulmuş gibi bedenimi kapı pervazına yasladım ama dizlerim ısrar ve inatla beni taşımayı reddederek titriyordu. Daha fazla ayakta duramayacaktım... "Müsaadenizle, ben Tuana'nın ateşini kontrol ettikten sonra yatabilir miyim?" diye sordum. Ömer Bey, Tuana'yı bir ara hâlsiz gördüğünü söylemiş ve ateşini belirli aralıklarla kontrol etmemi istemişti. Fakat kızının gülen yüzünü ve keyifli hâlini görünce yersiz bir telâşe olduğunu söyleyerek geçiştirmişti. Ama yine de tedbiri elden bırakmamam lazımdı.

"Tabii canım... İyi geceler!" Pelin Hanım telefonunu parmaklarının arasına aldı. "Bir bakalım," diye mırıldandı.

"Hiç bakma!" dedi Ata diklenerek. "Amcamın senin çevrenden hiçbir kıza yüz vermeyeceğine adım gibi eminim!"

Salondan çıkarken Pelin Hanım'ın sinirli sesini duydum. "Neyi varmış benim çevremin? Hepsi gayet başarılı insanlar!"

"Sorun şu ki hepsinin her yeri silikon, plastik, elastik! Oyuncak gibiler mübarek!" Ata'nın sesi hole yaklaşıyordu. Merdivenleri hızla çıkmaya başladım. "O yüzden arama bile bence..."

Parmaklarım sızlayan burnumda Tuana'nın odasına girdim ve elimin tersiyle ateşini kontrol ettim. Ilık tenini hissedince derin bir nefes aldım ve sırtımı korkuluklara dayayıp yere çöktüm. Odanın kapısı birkaç dakika sonra açıldı. Ata bana bakıyordu. "Gelebilir miyim?"

Sesimin titrememesi için sertçe yutkundum. "Hayır."

İçeri girdi ve kapıyı kapattı. "İdil abla," diyerek konuşmaya girişti.

"Ata," korkuluklara tutunup ayağa kalktım. "Neler diyeceğini biliyorum. Lütfen, söyleme canım."

Gözlerini tereddütle kıstı. "Hayır, inan ki tahmin ettiğin şeyi söylemeyeceğim."

"Ne söyleyeceksin o zaman?"

"Sen anneme bakma," diyerek mahcup bir şekilde gülümsedi. Tahmin ettiğim şey buydu ve o da bunu tahmin ettiğimi biliyordu. Aptal çocuk! Kolundan tuttuğum gibi onu odadan çıkardım ve kapıyı kapattım. Omuzlarından tuttum ve sırtını kapıya yasladım. "Sakın ağzını açma. Duydun mu beni? Amcandan önce ben öldürürüm seni."

"Amcamın beni bu konuda öldüreceğini sanmıyorum ama..."

"Huu!" Ayşe abla, Ata'nın açık kapısından bize bakıyordu. "Kim kimi öldürüyor?" Elindeki çamaşır sepetiyle çıktı ve kapıyı kapattı. "Neyi paylaşamadınız yine?"

"Her zamanki Ata işte, Ayşe abla!" Sinirle gözlerine bakmaya devam ettim. "Yatıyorum ben. Size iyi geceler," dedim ve odama girip kapıyı kapattım.

Uzun bir süre odanın içinde zaman geçirdim. Kapılar açılıp kapanınca herkesin odasına çekildiğini anladım. Hâlâ dolu gözlerle etrafıma bakıp çantama uzandım ve cep telefonumu çıkardım. Saat gece bire geliyordu ve annem yüksek bir ihtimalle uyumuştu. Bugün, kızlarla gö-

rüşmeden önce buluşmuş ve çok kısa olsa da zaman geçirmiştik. Beni beraberinde Sultan ablayla hamama sürüklemek için bir hayli uğraşmıştı ama başarılı olamamıştı. Saate aldırmadan telefonu kulağıma götürdüm ve yatağıma uzandım. Telefon kısa bir süre sonra açıldı.

"Hayırdır?" Duraksadı. "9 Ekim'i kapsayan bir bayram veya özel bir gün olduğunu sanmıyorum."

Gülümsedim. "Rahatsız etmedim, değil mi?"

"Ay yok! Hamamdan çıktığımdan beri üstümden duman çıkıyor resmen. Ne kadar uykum olsa da yorgunluktan uyuyamıyorum. Sen neden uyanıksın bu saatte?"

"Anne?" diye fısıldadım birisinin duymasından korkarcasına.

"Söyle annem?"

"Ben kendimi biraz eksik hissediyorum."

Kaşlarının çatıldığını gördüm sanki. "O zaman sana iyi bir haberim var. Bütün insanlar biraz eksik zaten..."

Diğer tarafıma dönerken sertçe yutkundum. "Çok da vasıfsız bir kızın var!" dedim başka birisinden bahsediyormuş gibi.

Öfkeyle, "O ne demek, İdil? Saçma sapan konuşma!" diye tersledi. "Nereden çıktı bu mevzu?"

"Hatırlıyor musun? Ogün'den ayrıldığımda yemek kursuna gitmiştim. Parmağımı et bıçağıyla kesmiştim. Daha sonrasında yedi tane dikiş atılmıştı."

"Bana Ogün deme! O çakma bir Yunan tanrısı benim gözümde!" Sevgili olduğumuz zaman, anneme fotoğrafımızı göstermiştim ve anında Ogün'den nefret etmişti. Uzun saçları ve sakalları yüzünden kin güden annem, ona çakma Yunan tanrısı lakabını takmıştı.

"Dansa gitmiştim... Bileğimi burkmuştum. Boksa gitmiştim, gözüm birkaç hafta mor gezmiştim."

"Bana bir geri zekâlı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Açıkça söylemesiyle gerildim. "Öyle miyim?"

Derin bir nefes aldı. "Sadece özgüven eksikliği! Belki de artık bir doktorla görüşmeyi reddetmemelisin. Anladığım kadarıyla kendini bir böcek gibi ezmeye yer arıyorsun."

"Başarılı olamadığım için özür dilerim. Evet, iyi bir maaşım var, mutluyum ama... Bakıcılık mesleğinde yükselme imkânı yok."

"Seni bu triplere kim soktu?" dedi sinirle. "Ben seni mükemmel bir çocuk yapmak isteseydim, hayal gücünü göz ardı edip tıpa veya başka bir bölüme zorlardım! Ama sen pembe kalemli bir kızsın ve bütün dünyanı hayallerinle boyarken güzelsin."

Artık onu bile yapamıyorum, anne. "Sadece gelecek kaygılarım ve..." Devam edebilmek için derin bir nefes aldım ama kendimi eleştirecek güvenim çoktan kaybolmuştu.

"Ay dur Sultan!" dedi annem hevesle. "Ya şu sizin çocukların amcasının yaptığını gördün mü? Kesin baban bunu izleyip iki üç saat ağlamış sonra da balkona bayrak asmıştır." Babamın bu tarz şeylerden fazlasıyla etkilenmesini bir tarih öğretmeni olmasına bağlıyordum ama bugünkü olayın sadece babamı değil, bütün ülkeyi etkilediğine ve gururlandırdığına emindim.

"Evet, gördüm."

"Ay," diye sızlandı annem. Tükürdüğünü duydum. "Maşallah, aferin sana oğlum! Sen düşür bari bizi şunların dilinden!"

Yatakta doğruldum ve ellerimi boynuma doladım. O esnada girişteki çakıl taşlarını ezen tekerlek seslerini işittim. "Anne, sonra konuşalım mı?" Hızla ayağa fırladım ve girişe baktım.

"Necmi şey diyordu," Sultan ablaya laf anlattığını duydum. "Bu İngilizler tutturmuş, Türkler barbar da barbar... Utanmadan gelip baklavaları indirip *'Oo, that's great!'*[9] derken..."

Sinan ve bir adam siyah arabanın önünde konuşuyordu. Adamın sırtı bana dönüktü ama nedense bir an tanıdık geldi. Sinan dediklerini dinlerken ayağının altındaki taşları eziyordu. Birden çenesi seğirdi ve dudaklarında öfkeli bir gülümseme belirdi. Bir hışımla başını kaldırdığında beni görecek diye geriledim.

Annem hâlâ konuşuyordu. "...Yasaklayacaksın ülkeye girişi!"

"Anne kapatıyorum ben. Size iyi oturmalar, öpüyorum," dedim ve yüzüne kapatmamak için sabırlı davrandım. Nihayet benim telefonda olduğumu hatırladı ve iyi geceler dileyip kapadı.

Tekrar cama yaklaştım ve arabanın kapısının açıldığını, binen kişinin de Cihangir Bey olduğunu fark ettim. Bizi aşan iki adamı aynı karede görmek içimin sızlamasına sebep oldu. Arabayı gerisin geri çıkardı ve turnikelere ilerlerken Sinan elleri cebinde onun gidişini izledi. Hızlı

[9](İng) Oo, bu harika! – ed.n.

adımlarla odadan çıktım ve etrafı kolaçan ettim. Merdivenleri hızla indiğimde son basamakta kilidin sesini duydum. Olduğum yerde sallandım ve düşmemek için tırabzanlara tutundum. Kapı hafif bir gıcırtıyla aralandı ve Sinan içeri girdi. Işıklandırmaların kapalı olduğu holde, yüzünü göremedim ama uzun boyu ve heybeti fazlasıyla netti. Göğsüm aldığım hızlı nefeslerle inip kalkarken iki ateş parçasını andıran ve parlayan ela gözleri merdivenlere çevrildi. Titreyen ellerim, hemen merdivenin solunda kalan elektrik düğmesine ulaştı. Gözlerimi bir an olsun kırpmadım ve ışığı açtım. Sinan ceketini çıkarırken göz göze geldik.

Bu an, ona bilmem kaçıncı kez âşık oluşumdu. Öfkesini saklamadığı bakışları, çatık kaşları ve gergin duruşunu bile kazıdım onu beynimin en güzel köşesine. Hafifçe yutkundum. "Hoş geldin."

Sadece yüzüme bakmakla yetindi ve omuzlarından indirdiği ceketi koluna alıp salona geçti. Oranın da ışıklarını açıp arkasından salona girdim ve iki kanatlı kapıyı kapattım. "Ata nerede?" diye sordu soğuk bir sesle.

Şaşkınlığım katbekat arttı. "Ne yapacaksın ki onu?"

Ceketini tekli koltuğa bıraktı ve bana döndü. "Annesini ve babasını uyandıracak, amcam bir şey konuşacakmış, diyerek aşağı gelmeleri gerektiğini söyleyecek." Kol düğmelerini manşetlerinden çıkarıp bana doğru gelmeye başladı. "Daha sonra da..." Düğmeleri cebine koydu ve aramızda birkaç parmak mesafe kalınca durdu. "Aramızdakileri herkese açıklayacağım."

Panikle geriledim. "Hayır, Sinan." Gömleğinin kolunu katlarken kısa bir nefes aldı.

"Bana bir daha hayır deme, İdil. O kelime senin dudaklarından çıkınca..." Diğer kolunu katlamaya başladı. "Daha çok sinirleniyorum."

"Hayır demek benim için fazlasıyla önemli bir meziyet. Her şeye evet demem doğru bir şey değil, değil mi?"

Gömleğindeki elini çekti ve göz ucuyla bana baktı. "Nedense hep bana denk geliyor bu 'hayır' dediğin anlar." Alayla kaşlarını kaldırdı. "'Evet'lerin belli bir saati var mı?" Ona dair o kadar çok korkularım vardı ki hangisini söyleyeceğimi bilemiyordum. Dışişleri Bakanı'nın sorduğu bir adamdı en basitinden. Artık kaldırımda yürüse tanınırdı. Girdiği ortamları düşünemiyordum bile. Bir an, hiçbir şeyi gizli saklı yaşamadığımızı düşündüm. Ona ayak uydurabilir miydim? Güçsüz bir şekilde tuttuğum nefesi bıraktım. Ya arkadaş ortamı? Ne sektörüyle ne de çevresiyle hiçbir bağlantım yoktu. Bir bakıcıydım işte!

Peki, duyguları? Belki de bana hissettiği şeyler, bir gün biterdi. İşte o zaman ben... Onunla bir şeyler yaşamak için vazgeçtiğim işime ve hayatıma mı kahrolsam, yoksa onu kaybettiğime mi yansam, şaşırır kalırdım. "Bana biraz zaman ver." Kendimi sana yakıştırabilmem için bana, hem de duygularından emin olman için sana. Hafifçe dudaklarını ıslattı ve komik bir şey söylemişim gibi kısa bir an sırıttı.

"Bir dakika..." Çenesini hafifçe kaşıdı ve işaret parmağını bana doğru tutarken gözleri öfkeyle parladı.

"Sen hissettiklerine mi güvenmiyorsun?" diye sordu sertçe.

Sinan Tümer, nam-ı diğer şair gülüşlüm, şiir seslim... Beni Özdemir Asaf'ın *Lavinia* şiirindeki o kız gibi hissettiren, yeri geldiğinde Yeşilçam modlarına sokan, 90'ların müzikleri eşliğinde beynime görüntülerini kazıtan adam... Bana az önce ona olan duygularımdan emin olup olmadığımı sormuştu. Biraz kırıcı geldi ama kızamadım. Ona benim gibi dünyası küçük olan bir kadın için çok büyük bir gezegen olduğunu; uzun zamandır muşamba altına sakladığım ve kullanmadığım hayal gücümden başka bir yetim olmadığını söyleyemedim. "Sadece zaman..." diye yineledim.

"Sen benimle dalga geçiyorsun!" diye alayla mırıldandı. "Zamanmış!" Öfkeyle güldü. "Gökyüzünden parlak ışıklarla inen bir meleğin sana 'zamanı geldi' yazan bir kâğıt vermesini falan mı bekliyorsun?"

"Sinan..." Eli öfkeyle aramıza bir set oldu.

"Sakın bir daha zaman deme bana. Sakın!"

"Beni anlamıyorsun!" diye patladım en sonunda. "Senin için her şey kolay..." Sözümü şaşkın bakışlarıyla kesti.

"Benim için kolay mı?" diye tekrarladı. "Sen neyin benim için kolay olduğunu sanıyorsun? Karadeniz gibi her an yükselen; kimi, neyi içine çektiğini fark edemediğim bir öfkeyle başa çıkmak ne kadar zor, tahmin bile edemezsin!" Sesi her kelimesinde şiddetle yükseliyordu. "Az kalsın kariyerim bitiyordu, ailemle aram bozuluyordu! Neden? Sırf kontrol edemediğim için! Ve biliyorum, bir gün yine kontrol edemeyeceğim, seninle de aramın bozulmasına sebep olacak. Ama ben... Kıracağımı, üzeceğimi bile bile yine de seni istiyorum!"

İyi haber: Su üstünde durabilirdim.

Kötü haber: Karadeniz bir nevi intihardı.

Ve yine de beni istiyordu. Her cümlesinde, kalbimin benden firar edip onda atmak istercesine göğüs kafesimi zorlamasına ne zaman alışacaktım bilmiyordum. Bir gün beni öldürecekti. Alnına bastırdığı eli şakaklarına indi. Derin bir nefes aldı. "Bak," dedi sakinleşmiş bir sesle. "Benden öylece yitip gitmeni istemiyorum."

Duyduğum cümleyle yutkunmak istedim. Ama çok güçlü bir şey engel oldu. Elimi yavaşça boğazıma götürdüğümde, görüşüm bulanıklaştı. Hafifçe öksürürken Sinan'ın bana garip bir şekilde baktığını fark ettim. "İyi misin?" diye sordu şüpheli bir sesle. Bana doğru yaklaşınca panikle geri adım atmak istedim ama bu duvarla bir bütün olmama sebep oldu. Dengemi sağlamak için avuç içlerimi soğuk duvara doğru bastırdım ve gözlerimi kapatıp yumruyu göndermeye çalıştım. Sinan, o esnada parmaklarıyla çenemi tuttu. Gözlerimi temasıyla açtığımda, onunla göz göze gelmem için çenemi hafifçe kaldırdı. En az benim kadar şaşkındı yüzüme baktığında...

Nedense kendimi o an çok savunmasız hissediyordum. "Şey... Çıksam iyi olur," diye mırıldandım. Bir şey demesine müsaade etmeden sırtımı döndüm ve iki kanatlı kapının kulplarını güçlü bir şekilde kavradım.

Ama arkamda hissettiğim bedeni ve ılık nefesi yüzünden kalakaldım. "Bu bana karşı kullandığın son 'hayır'dı, İdil. Hakkını doldurdun," diye fısıldadı.

Nefesi tenimi, ses tonu kalbimi yaktı geçti. Başımı hafifçe salladım ve kapıyı açtım. Ben kapıyı açar açmaz, gerisin geriye adım atan kişiyle kalakaldım. O an ışıkların holü aydınlatmasına rağmen, karanlık olmasını ve bir siluet görmeyi, onun da hırsız olmasını istedim. İkinci kez. Fakat karşımdaki, irileşen mavi gözleri ve şaşkın bir şekilde sabahlığının yakalarına sıkı sıkı tutunan Pelin Hanım'dı. Önce bana baktı, daha sonra...

Arkamdaki Sinan'a.

22. Bölüm

Kulptaki ellerim gücünü kaybetmiş bir şekilde yanlara düştü, arkamdaki Sinan'a bakmaya cesaretim yoktu. Bitmiştim işte. Gözünde artık evin bekâr adamını ayartan, basit bir kızdan farkım kalmamıştı. "İnanmıyorum," diye mırıldandı. Üzüldüğüne emindim. Kimlere yakıştırmıştı, kapıların arkasında kimlerle basıyordu...

Sinan'ın elleri belime gidince, yüzümüzdeki bakışları aşağı kaydı. "Pelin, seninle özel konuşalım," dedi düz bir sesle.

Beni hafifçe kenara doğru yönlendirdi. Dudakları aralandı ve sertçe yutkundu. "Rüya görmüyor muyum yani? Çünkü... Sen bu kadar kısa sürede Türkiye'ye gelemezsin." Bana baktı. "İdil de bu saatte uyuyordur ve sen onun beline dokunmazsın?" Cümlesiyle saç diplerime kadar bir sıcaklık ulaştı, bakışlarım yerdeki İran halısına kaydı ve motifleri incelemeye başladım.

Sinan sakin bir şekilde konuşmaya başladı. "Hayır, Pelin. Rüya falan görmüyorsun. Jetle geldim. İdil uyanık ve şu an ona dokunuyorum."

Elini dudaklarının üstüne kapadı. İrileşen gözleri bir an yuvalarından fırlayacak sandım. "Seni öldüreceğim, Sinan!" diye tısladı hırsla. "Bana doğruyu söyleyeceksin... İdil için mi bizimle yaşamaya karar verdin?"

Şaşkın bakışlarım Sinan'a kaydı. Bir omzunu pervaza yaslamış, elleri cebinde rahat bir şekilde "O da bir sebep," diye cevapladı. Aman Allah'ım... Benim için burada kalmıştı!

"Tahmin etmeliydim!" Pelin Hanım elini hüzünle göğsüne koydu. "Bize bayıldığından değildi..."

"Bayılmak değil de..." diyerek utanmazca omuz silkti. "Sizi de seviyorum tabii."

"Sen var ya!" Hüzünlü havasından kurtulup saliseler içinde öfkeyle parladı Pelin Hanım. "Tümer ailesinin diktatörüsün! Resmen içimize sızdın." Beni gösterdi, "Manevi kızımı kontrol altına aldın, Allah bilir daha bilmediğimiz neler yaptın!"

"Olayı büyütüyorsun." Pelin Hanım kısa bir an etrafa bakarken göz-

leri yine şüpheyle kısıldı. Bakışları Sinan'a döndü. "İdil'in erken biten gece hayatının sebebi de mi sensin?"

"Siz de mi fark ettiniz yani?" Bakışlarımı Sinan'a çevirdim ve Pelin Hanım'ın dediğini vurgulamak için başımla onu gösterdim. O ise tatlı tatlı gülümsemekle yetindi. Başını Sinan'a bakarak salladı. "Diktatör," diye fısıldadı.

"Pelin Hanım, ben," diyerek kendimi açıklamaya girişti. Öfkeli bakışları Sinan'dan uzaklaştı ve bana anlayışlı bir ifadeyle bakmaya başladı. "İnan ki bana olan güveninizi..."

Sözümü kesti. "Canım, bunlar böyledir. Konuşurlar ve seni etkileri altına alıp istediklerini yaptırırlar." Buruk bir gülümsemeyle bana yaklaştı ve kolumu hafifçe sıvazladı. "Güvenimi falan kaybetmedin. Böyle şeyler söyleyip beni üzme!" Bu kadar çabuk kabullenmesi ve sorgulamaması içimin ferahlamasına sebep oldu. Ayrıntıları müsait bir zamanda aktarmamı isteyecek, belki de bana 'biz' olma hakkındaki düşüncelerini söyleyecekti. İnşallah, siz ayrı dünyaların insanlarısınız deyip ayağımı koyarak güçbelâ açık tuttuğum kapının çarpmasına sebep olmazdı...

Minnetle gülümsedim. "Ben... Teşekkür ederim!" Elini, kolumdan çekti ve samimi bakışlarıyla beni süzmeye devam ederken kısa bir nefes aldı. "Başka kim biliyor?"

"Kuyruğumuz, Ata," dedi Sinan keyifsiz bir şekilde.

Pelin Hanım'ın kaşları şaşkın bir şekilde havaya kalktı. "İyi bir sırdaşmış. Potlar prensi olmasına rağmen bunu gizleyebilmesine bir hayli şaşırdım."

Yukarıdan şiddetini artırarak gelen ağlama sesiyle kaşlarım çatıldı. Tam sırası! "Tuana... Susamış olmalı. O yüzden uyanmıştır." Gülümsemeye çabaladım. "Müsaadenizle."

Pelin Hanım, Sinan'la kısa bir süre bakıştı. "Tamam, canım, sonra da yatarsın zaten... Geç oldu." Her ne kadar baştan savılma ve arkamdan konuşulacağı hissi beni tedirgin etse de gülümseyerek merdivenleri çıkmaya başladım. Kulaklarım arkada üst kata ulaştım ve tırabzanlara yaslanıp başımı merdiven boşluğuna doğru eğdim. "Bu böyle sürecek mi?" diye sordu Pelin Hanım kısık sesle.

Sinan'ın nefesini gergin bir şekilde dışarı verdiğini duydum. "Tabii ki hayır!" dedi sertçe. "Oyun falan oynamıyorum ben."

"O zaman niye kimseye söylemiyorsunuz?" dediği an, sıkı sıkı tırabzanlara tutundum. Soluğum kesildi, kalbim ağır ağır atmaya başladı. Tuana'nın kesilen ağlaması şiddetini artırarak tekrar başladığı sırada

Sinan'ın dalga geçercesine güldüğünü duydum. Tartışmanın sebebinin de bu olduğunu hatırlayıp içimden küfürler ederek Tuana'nın odasına ilerledim.

Bebek telsizinden gelen mırıltılar yüzünden, daha hızlı hareketlerle çıkardığım siyah beyaz çizgileri olan ince uzun kollu üstü boynumdan geçirdim. O esnada aynadan kendime bakıp yüzümü ekşittim. Acilen şu basenleri acısız ve iz bırakmayan bir şekilde kesebileceğim bir bıçak üretilmeliydi. Siyah pantolonumun düğmesini nefesimi içime çekerek kapattım. "Ye İdil... Kış geliyor ya, panda gibi yuvarlanırsın karın üstünde," diyerek azarladım kendimi. Birkaç saniye sonra her zaman olduğu gibi vicdan azabıyla zayıflamak ve boğazımı tutmakla ilgili radikal kararları kafamda bir liste hâline getirip odamdan çıktım. Kısa bir an koridoru dinledim ve çıt çıkmamasını garipseyerek Tuana'nın yanına gittim. Elini yüzünü yıkayıp üstünü giydirdikten sonra beraber aşağı indik.

Sesler holde yoğunlaşırken adımlarımı hızlandırdım ve mutfağa girdim. Rümeysa elindeki çaydanlıkla hazır ol da bekliyordu. Bir adım atıyor fakat daha sonra gerisin geri gidiyordu. "Ne oldu?" dedim merakla.

"Şey... Ragıp Bey burada! Sinan ve Ömer Bey'in amcası olur kendileri." Sesi titriyordu ve paniklemişti. Bir şeyler görebilmek için camekâna baktım ama Sinan'ın sandalyesinde Ömer Bey'i gördüm. Sanırım Sinan yerinden feragat etmiş, amcası da Ömer Bey'in yerine oturmuştu. "Kendisi rütbeli bir polis olunca... İstemsizce panik oluyorum."

Aman Allah'ım! Cihangir Bey'in babası! Belgin'in özgürlük anahtarı! Telaşla kucağımdan inmek için beni iten Tuana'yı dikkati dağılsın diye tezgâha oturttum. "Neden gelmiş ki?"

"Sinan Bey için. Dışişleri Bakanı'yla görüşecek ya..." Rümeysa derin bir nefes aldı. "Neyse, ben gidiyorum. Şans dile!" dedi ve çaydanlığı önüne alarak camekâna çıktı.

Ayşe abla musluğu kapattı. "E İdil'im, hadi sen de git..."

Başımı salladım. "Hoş geldiniz diyeyim, sizinle kahvaltı yaparım. Ayıp olur öyle aile arasında..." Tuana'yı kucağıma aldım ve üstümü kontrol ettim. Hiçbir şekilde ilgi çekmemenin verdiği rahatlık hissiyle camekâna çıktım. Bakışlarım hemen Ömer Bey'in yerine oturan Ragıp Bey'e kaydı. Fakat o, fincanına çay dolduran Rümeysa'ya odaklanmıştı. "Tamam, dem yeterli," dedi ve hareketliliği hissetmiş olacak ki başını kaldırdı.

"Hoş geldiniz, Ragıp Bey." İçten gülümsememe ve sevecen sesime karşılık hafifçe başını salladı.

"Amca," Pelin Hanım tanıtmaya girişti. "Tuana'nın bakıcısı, İdil."

Ragıp Bey küçük bir gülümsemeyle, "Memnun oldum," demekle yetindi. Bakışlarım istemsizce Ata'nın yerine, yani benim yanımdaki sandalyeye oturan Sinan'a kaydı. Dikkatli bir şekilde beni süzüyordu. Bir an Tuana'yı tutan ellerim heyecanla gevşedi. Onu düşürmemek için bakışlarımı Pelin Hanım'a çevirmek zorunda kaldım.

Yanındaki Ata tatlı tatlı sırıtırken, "Ee, şey..." diye mırıldandım, "Müsaadenizle ben içeri geçeyim o zaman..."

Ragıp Bey, fincanını alırken bana ters ters baktı. "O ne demek öyle?"

"Rahatsız etmek istemem, ben içeride Tuana'yla..."

Fazlasıyla şaşırmışa benziyordu. "Duymamış olayım! Lütfen otur," diyerek bana Sinan'ın yanındaki boş sandalyeyi gösterdi.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve Sinan'la ortamıza konulan bebek sandalyesine Tuana'yı yerleştikten sonra sandalyemi çektim. Bütün bakışların üstümde olduğunu bildiğim için her an bir şeye çarpıp düşürebilme ihtimaline karşı dikkatli bir şekilde yerime oturdum.

"Silahını getirmedin yani?"

Ragıp Bey, otoriter bir tavırla dirseklerini masaya koydu ve Sinan'a bakmaya başladı. Aralarda çok nadir de olsa siyah telleri barındıran kır saçları, sert bakışları ve hiçbir renk vermeyen yüz ifadesiyle fazlasıyla merak uyandırıyordu. "Evinden çalıp cinayet işlesinler, silahı ulu orta yere bıraksınlar da akıllan!" Sinan'ın silahı mı vardı?

Bakışlarım panikle Ata'ya döndü. Anında göz teması kurduk. Hafifçe gözlerini kırpıştırdı. "Amca!" diye bağırdı şaşkın bir şekilde. "Senin silahın mı var?"

Sinan bir seri katil sakinliğiyle kahvesini yudumlayıp meraklı bakışları umursamadan oyalanabildiği kadar oyalandı. "İngiltere'de atıcılık fazlasıyla yaygın," dedi ve başını hafifçe yana yatırıp Ragıp Bey'e baktı. "Bir de küçük yeğenine oyuncak tabanca vermek yerine kuru sıkıyla atış yapmanı isteyen bir amcan olunca..."

Ragıp Bey ukala bir şekilde sırıttı. "Yetenekli adamsın. Akademiye gidip kendini geliştireceğine..." Gözlerini kısa bir an kapadı. Sanırım o esnada Sinan ve vukuatları gözünün önüne geldi. "Neyse! Başka alanlarda nam salıyorsun! O da iyi bir şey... Ama dediğim gibi silahını..."

"Kasada tutuyorum. Ve sana çok şaşıracağın bir bilgi vereceğim." Ragıp Bey'in tek kaşı merakla havaya kalktı. "Şu an Türkiye'deyim ve eğer silahımla bir cinayet işlenirse, bunu tasdikleyecek bir sürü insan ve kamera kaydı var." Ragıp Bey yüzünü ekşitti ve bileğindeki saatine baktı.

Bakışlarım istemsizce Sinan'a kaydı. Siyah takımıyla o kadar yakışıklı ve ulaşılmaz gözüküyordu ki, bu adamın beni istediğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyordum. "Gidelim amca."

Çaprazımdaki Ömer Bey, "Ben de çıkayım," diyerek ayaklandı.

Ragıp Bey başını sallayıp sandalyesinden kalkarken "Rahatsız olmayın, oturun," diyerek kalkmamıza engel oldu. Arkamdan geçen Sinan'ın parmakları usulca saçlarımın arasından geçerken dudaklarım heyecanla aralandı ve anında başımı tabağa eğip dudaklarımı birbirine bastırdım. Kucağımdaki ellerimi yumruk yaptım ve gitmelerini beklerken kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Ayak sesleri uzaklaşınca tabağıma bir roka düştü. Kesik kesik nefesler alıp başımı kaldırdım. Ata sırıtıyordu. "Bak, annem sabah beni azarladı..." Ata sandalyesinde sarsılınca Pelin Hanım'ın masanın altından dizine vurduğunu anladım. "Sırf sizi ona anlatmadığım için... Amcama söylersin değil mi? Ben sözümde durdum vallahi!"

Pelin Hanım çayından bir yudum alırken yutkundu. "Ben onun için demedim!" diyerek savundu kendini. "Öğrenmeseydim iki-üç gün sonra 1.90 boyunda bir manken iş bahanesiyle bize yemeğe gelecek, Sinan'a yürüyecekti..." Göğsüm o görüntülerin hayaliyle sıkışırken o acımasızca devam etti. "Ne de olsa kimse bilmiyor... Adamı boşta sanıyorlar." Başını kaldı ve imalı bir şekilde bana bakmaya başladı. "O yüz vermese bile göz gözdür işte! Korkulur yani..."

"Tamam, anne, falcı gibi konuşma da Zeki amcayla konuştun mu, ne diyor? Amcamın doğum gününe gelecek miymiş?"

Aklıma Belgin'in yemek masasında Sinan'ın Vikipedi sayfasını okuduğu an geldi. "15 Ekim..." diye mırıldandım kendi kendime.

Pelin Hanım'ın gözleri parladı. "Biliyorsun!"

Ata 'sen var ya sen' dercesine başını sallarken, "Ne alacaksın?" diye sordu. Pelin Hanım ve Ata ağzımdan çıkacak kelimeyi merakla beklerken yerimde kımıldandım. "Şey... Söylemem!" dedim oyuncu bir tavırla.

Pelin Hanım sırıttı. "Peki... Göreceğiz ne de olsa." Omletini çiğneyip bize ağzını gösterdi ve işaret parmağını salladı. Göstere göstere çiğneyip yuttuktan sonra, "Akşam mesaj attım," dedi. "Bir aksilik olmazsa geleceğini söyledi. Birkaç arkadaşına daha haber vermesini istedim. Bakalım..."

Tuana'nın tabağına kahvaltılıklardan koyarken hızlı başlayan günün değerlendirmesini yaptım. Az önce bir emniyet müdürüyle aynı masada oturmuştum; Dışişleri Bakanı'yla görüşecek olan Sinan'ın bir silahı

ve nişan konusunda oldukça yetenekli olduğunu öğrenmiştim. Pelin Hanım ve Ata'yla çok normal bir çiftmişiz gibi Sinan'ın doğum günü hakkında konuşmuştuk ve ortada bir hediye olmamasına rağmen, 'Söylemem!' diyerek beklentilerin yükselmesine sebep olmuştum.

Hem... Her şeyi olan bir adama ne alınırdı ki?

Bütün bir kahvaltı boyunca kafamı meşgul eden bu soruya hiçbir cevap bulamamıştım. Tuana'yı öğlen uykusuna yatırıp kızlara olayları hızla aktarmış ve cevap olarak yaklaşık beş yüz sohbet mesajıyla karşılaşmıştım. Odadan çıkarken sohbetin başladığı yere çıktım.

Şahso: Beşiktaşlı bir şeyler alman gerektiği kesin.

Beloş: Beşiktaşlı kalemlik

Şahso: Acaba önemli maçların olduğu DVD setleri var mıdır?

Beloş: Yavru Kartal yazan erkek zıbını ♥ Sinan Tümer'in gözyaşları

Şahso: Forması var mıdır?

Beloş: Okey markalı Beşiktaşlı prezervatif 🔜 Gözyaşları içinde kalan Sinan Tümer

Şahso: KES ARTIK SESİNİ APTAL

Beloş: Arabanın arka camına tükürükle yapıştırılan 'ALAYINA ÇARŞI' yazan tabelalardan olabilir 😐

Şahso: Biraz hayal gücünü kullan, reklamcısın sen ya!

Beloş: BENİMKİ BU KADASR ÇOK AKILIYKSAN SEN BYL SALAKAĞ BAK

Şahso: Tamam, ben düşüneceğim.

Beloş: Beşiktaşlı anahtarlık da güzel olabilir?

Oflayarak telefonu kilitledim ve arka cebime koydum. Odama girdim ve yatağıma uzanıp tavana bakmaya başladım. "Hayal gücüm... Orada mısın?" diye fısıldadım. Kendimi üstüne örtü çekilmiş ve uzun bir zamandır kullanılmayan bir arabanın marşına basmış gibi hissettim. Kısa bir sessizlikten sonra tekrar denedim. "Düşün... Sinan'a ne alabilirsin? Sinan'ı ne mutlu edebilir? Ne şaşırtabilir?" sorularını tekrarlayarak odanın içinde gözlerim kapalı bir şekilde volta atmaya başladım. "Hadi, İdil... Bu kadar salak..." Aniden adım atmayı bıraktım ve parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. Sinan'ın odasındaki kutu gözümün önünde belirdi. Biletlerin üstünde üstü çizilmiş notlar hızla akıp geçerken bir bilette takılı kaldım.

M. Gündoğdu –Teşekkür et ve formanı imzalat.

Odadan can havliyle fırladım ve Ata'nın kapısını yumrukladım. "Ne oluyor be?" diye söylendiğini duyunca hızla içeri daldım. Elindeki laptopu kenara bıraktı. "Manyak mısın, İdil abla? Korktum!"

"Yardımına ihtiyacım var." Fikir aklımdan uçacak bir toz zerresiymiş gibi telaşla konuşmaya başladım. "Edecek misin?"

"İtiraf etmen gereken bir şey vardı hatırlarsan..." dedi ve tatlı tatlı sırıttı. "İşinin düşeceğini söylemiştim sana!"

Öfkeyle üstüne yürüdüm ve yakasından tuttum. "Amcana âşığım. Oldu mu? Şimdi bana hemen yardım ediyorsun!" Gözleri parladı. "Vay be... Seve seve!"

"Sinan'a forma alacağım doğum günü hediyesi olarak..."

Yüzünü ekşitti. "Amcamın forma koleksiyonu var. Hem de fazlasıyla geniş kapsamlı. Metin-Ali-Feyyaz üçlüsünün imzaladığı formasını çalmayı düşünüyorum."

"M. Gündoğdu'nun yok." Belki adam aklından çıkmıştı, belki de aramış bulamamıştı. Ya da bulmuş, imzalatmıştı... Of, bilmiyordum işte! Ama yine de o isteğini ben yerine getirecektim. Duraksadı. "O kim?"

"Ben de bilmiyorum ve bunu nereden bildiğimi de sorma. 1995 yılında bir maçta oynamış."

Başını salladı ve yatağına oturup, laptopunu açtı. "Bir bakalım..." Hızlı bir şekilde tarayıcıya girdi. İlgili bir şekilde yanına oturdum. "Hah! Buldum, bak... 95 sezonunda, Beşiktaş'ı iki golle lig şampiyonu yapmış. Adı da... Mithat Gündoğdu!"

"Tamam, başka bir bilgi yazıyor mu hakkında? Ona ulaşabilir miyiz?" Duraksadı. "Hayır... Kiralık futbolcu olarak gelmiş Beşiktaş'a." bana çevirdi bakışlarını. "Hakkında pek bir şey yazmıyor."

"Öğrenmek zorundayız."

"Neden? Yani, onu ne yapacaksın?"

"Rıfat Bey'i ara, Ata. Lütfen ona sor! Belki biliyordur." Gözlerimi yalvarırcasına kıstım. "Lütfen..." Başını salladı ve telefonunu çıkardı.

Benden uzaklaşıp telefonunu kulağına götürdü. "Dede, nasılsın? Teşekkürler, ben de iyiyim." Güldü. "İstek değil de rica... Amcamın doğum gününe az kaldı ve ona bir hediye almak istiyorum. Bir ara bana çocukken gittiği maçtan bahsetmişti. 1995 yılında... Evet, sen anla ne kadar etkilenmiş. Adamın adı Mithat Gündoğdu... İnternette pek bir bilgi bulamadım. Bana yardımcı olur musun?" Bir an bana döndü ve

göz kırptı. "Teşekkürler dedeciğim, bekliyorum." Telefonu kapattı. "Beş dakikasını alacağını söyledi."

Elimi derin bir nefes alarak göğsüme bastırdım. "Çok şükür..."

"Adam kesin ölmüştür."

"Allah korusun, Ata!" dedim öfkeyle. "Bütün hediyem ona bağlı."

"Ne yapacaksın ya? Vallahi amcama söylemem. Bak artık iyi sır tutuyorum, görüyorsun?" dedi ve masum gözükmek için gözlerini kırpıştırıp durdu.

"O gün geldiğinde göreceksin. Lütfen üsteleme..." Ayağa kalktım. "Çok teşekkürler, Ata."

Telefonu çenesine bastırdı. "Ya siz çok tatlısınız ama... Artık herkes öğrense de size fan sayfası açsak!" dedi heyecanla. Hayaline gülümsemekle yetindim. "Öğrenseler de sana yenge desem..."

"Ne?"

Gözleri heyecanla parladı. "Yengeden vazgeçtim," dedi telaşla. "Bak, seninki Çarşı grubunun demirbaş üyelerinden ya... Sen de Kartaliçeler diye başka bir kol açarsın; sana Kartaliçe derim. Nasıl?"

"Harika gerçekten..." Bakışları telefonuna kaydı. "Dedem mesaj atmış." Yüzünü ekşitti. "Cümlenin saçmalığına bak. Dedem bana mesaj atabiliyor!" Gözlerini kıstı ve mesajı okumaya başladı. "O maçtan sonra bir antrenmanda sakatlık geçirmiş ve futbolu bırakmış." Duraksadı. "Sakarya'da yaşıyormuş."

"Sakarya..." Başımı salladım. "Adresi bana gönderirsin."

"Azcık bir şey söyle bari İdil abla ya..."

Beklentiler artık yüksek tutulabilirdi. Sinan'ı değil, içindeki o küçük çocuğu sevindirecek çılgınca bir plan yapmıştım bir kere. "O gün göreceksin," dedim ve odadan çıktım. Keyfim yerinde telefonumu çıkardım ve gruba girdim.

Kızlar, perşembeden sonra izin almaya bakın. Ufukta yolculuk var.

Tuana, yan villada yaşayan ailenin küçük oğluyla aradaki demirlerden bakışırken poposunu kaldırdı ve demirlere doğru emeklemeye başladı. Arkasından onu takip edip eğildim ve çimenleri kontrol ettim. Biraz nemli olduğunu fark edince elinden tuttum ve yürütmeye başladım. O esnada, küçük çocuğun yanındaki genç kız da benim gibi demirlere

yaklaştı. "Burada bir bebek olduğunu bilmiyordum!" dedi şaşkın bir şekilde. "Fıstık... Sen ne kadar güzel bir şeysin öyle! Kaan, teyzeciğim bak arkadaş..." Tuana ellerini küçük aralıklardan soktu. "Tuaaaa!" diye bağırdı.

"Tuana," dedim ve gülümsedim. "Kaan'ın teyzesi mi oluyorsunuz?"

"Evet. Aslında annem bakıyordu ama bugün hastaneye gitmesi gerekti. Ben de dersten çıktığım gibi buraya geldim," dedi ve hafifçe omuz silkti. Marjinal tarzı ve duru güzelliğini bir süre süzmeden edemedim. Baktıkça kendimi kötü hissetmeye başlayınca çocuklara döndüm. Kaan, Tuana'nın uzattığı eli tuttu ve hafifçe sallamaya başladı. Tuana ona verilen bu karşılığa delirip kendince bir şeyler söylemeye başladı. Diline aşina olduğum için gülmeye başladım. "Gel diyor..."

"Bak sen!" dedi genç kız. "Çok hızlısınız, Tuana Hanım..." Bakışları bir an arkama kaydı. Gözleri irileşirken dudakları aralandı ve ne diyeceğini bilemedi. Olduğu yerde sallandı ve sertçe yutkundu. Bu tepkiyi biliyordum.

Yüzde doksan dokuz ihtimalle Sinan Tümer çarpılması.

Arkamı döndüm ve hislerim beni yanıltmadığı için gülümsedim. Sinan kravatını gevşetirken demirlere inat el ele tutuşan Tuana ve Kaan'a baktı. "Hoş geldiniz," dedim. Genç kız tiz bir çığlık attı. "Sinan Tümer? Sinan Bey? Aman Allah'ım! Ablam burada yaşadığınızı söylememişti..." Heyecanla yüzünü kapatan saçlarını kulağının arkasına attı. "Sizin en büyük hayranlarınızdanım!"

Sinan mesafeli bir şekilde gülümseyerek "Teşekkürler," dedi ve eğilip Tuana'yı kucaklamaya kalktı. Tuana ısrar ve inatla Kaan'ın elini sıkı sıkı tutmaya devam edince Sinan birbirine yapışmış gibi ayrılmayan minik ellere ters ters baktı. "Amcacığım... Bıraksana çocuğun elini!"

Genç kız hemen eğildi. "Teyzeciğim... Hadi bırak, eve gidelim. Hava soğumaya başladı." İki çocuk, imkânsızlıklara rağmen ellerini ayırmamak için direnirken Sinan son çare Tuana'yı kollarının altından gıdıkladı. Tuana hem gülüp hem de sızlanarak Kaan'ın elini bıraktı.

Kaan, kendine gelen güçlü rakibe bozulmuş olacak ki teyzesine sokulup ağlamaya başladı. "Ağlama canım," dedi ve Sinan'a baktı. "Tuana hep burada! Ziyaret ederiz."

"Tabii!" dedim. Kız irkilerek bana döndü. Onu cevapladığım için bozulduğunu benden saklamadı. Dudakları keyifsiz bir şekilde büküldü.

Sinan kara bulutlara keyifsiz bir bakış attı. "Hadi İdil, yağmur yağacak," dedi ve genç kıza döndü. "Size de iyi günler."

"Görüşmek üzere, Sinan Bey!" dedi coşkuyla. Onu arkamızda bırakıp bahçede yürürken kendi kendime, "Sen kim, Sinan'la görüşmek kim," diye söylenmeye başladım. Ama estetik uzmanı olan ablasının tarz ve güzel kız kardeşi olduğunu hatırlayınca mutsuz bir şekilde iç çektim.

"Ne konuşuyorsun kendi kendine?" diye seslendiğini duydum Sinan'ın. Etrafıma baktım ve onu arkamda bıraktığımı gördüm. Öfkemden Konya yoluna gitsem fark etmezdim herhalde.

"Aa... Şey, hiç! Görüşme nasıl geçti?"

Tuana'nın çekiştirdiği kravatı yakasından çıkardı ve eline verdi. "Aynı şeyler. İyi yapmışım, güzel yapmışım ama otokontrolüm yokmuş. Biraz daha kibar olsaymışım daha iyi olurmuş. Yani ne gerek varmış adama kafa atmaya, başını masaya bastırıp Türkçe özür diletmeye?" Kucağındaki Tuana'nın şakağına öpücük kondurup bakışlarını bana çevirirken keyfinin yavaş yavaş yerine geldiğini fark ettim. "Neyse ki bugün Beşiktaş'ın garanti bir maçı var," dedi. Ben de bana bakıp mutlu olduğunu falan düşünmeye başlamıştım bir an...

"Peki, neden bugün herkesi renk kuralınla hayattan soğutmadın?"

"Fark ettim de..." Bakışları vücudumda geziniyordu. "Senin giymen bana yetiyor da artıyor," dedi ve dudaklarında bir tebessüm belirdi. Bakışlarım, üstümdeki siyah-beyaz üste ve siyah pantolonuma kaydı. Bu güzel tesadüf sayesinde yüzümde aptal bir gülümseme oluşurken Sinan'ın omzunun üstünden Rümeysa'nın geldiğini gördüm. Dişlerini birbirine bastırmış, öfkeyle bana bakıyordu.

"Sinan Bey?" diye seslendi. Görüntüsüne rağmen, neşeli sesiyle duruşumu dikleştirdim. Bu kıza acilen bir çözüm bulmalıydım.

"Efendim, Rümeysa?"

Rümeysa yanımıza yaklaşırken hemen yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Pelin Hanım evi aradı. Ömer Bey ve arkadaşlarıyla bir akşam yemeğine katılacaklarını, eve geç geleceklerini söyledi. Her şey hazır, dilerseniz masayı hazırlayalım?"

"Ata?"

"Derin'le kavga ediyormuş. Dikkati dağılırsa kazanamazmış."

Yeğenin zekâ yaşı hakkında derin düşüncelere dalarken, "Tamam, masayı hazırlayabilirsiniz. İdil'le yeriz," dedi.

Heyecandan ağzımın yolunu bulmakta zorlandığım, Rümeysa'nın bakışları altında gerildiğim zorlu yemek macerasının sonlarına doğru

Tuana'nın koluma düşen başıyla irkildim. Ağzındaki kaşıkla derin uykuya dalmıştı. "Uyumuş mu?" Sinan'ın eğlenen ses tonu, içimi kıpır kıpır etti. "Dur, İdil. Kımıldama. Fotoğrafınızı çekeceğim." Sinan Tümer fotoğrafımızı çekiyor... Sakin ol, İdil. "Bana bak." diye uyardı. O an saçımı ve yüzümü kontrol etme şansım olmadığı için son derece gönülsüz bir şekilde kameraya çevirdim bakışlarımı. O ise, bundan son derece keyif alıyor gibi defalarca aynı kareyi çekti. Telefona bakarken gülümsemesi iyice büyüdü. "Tamam, çok güzel oldu. Sen Tuana'yı yatır, birazdan maç başlayacak. Kaçırmayalım."

Tuana'nın ağzındaki kaşığı çekerken durdum. "Ne?"

Ayağa kalktı ve sandalyesini ittirdi. "Maç izleyeceğiz, İdil." Bileğindeki saate baktı. "Hadi," dedi ve başka hiçbir şey demeden içeri girdi. Tuana'nın kaşığını masaya bıraktım ve ağzını temizleyip dikkatli bir şekilde kucakladım. Merdivenleri ağır ağır çıktım ve odasına girip sarsmamaya özen göstererek yatırdım. Ama gözlerini açtı ve nerede olduğunu anlamaya çalışmak için etrafı incelemeye başladı. Beni görüp ağlamaması için korkuluklara doğru eğildim ve sessizce beklemeye başladım. Yalvarırım, ağlama Tuana! Amcanla maç izleyeceğim, lütfen bu özel ânı mahvetme!

Çok geçmeden o hırıltılı nefes sesi odada duyulmaya başlayınca saklandığım yerden çıktım. Mışıl mışıl uyuduğunu görüp derin bir nefes aldım. Sessizce aynalı dolabın önüne geçip üstümü başımı kontrol ettim. Kenardaki bebek kolonyasını boynumun açıkta kalan kısımlarına bocaladıktan sonra küçük adımlarla odadan çıktım. Merdivenleri sallanarak indim ve mutfağa girdim. Camekândaki masa çoktan toplanmıştı ve mutfakta kimse yoktu. Çatık kaşlarla salona yöneldim. Sinan gözleri ekranda, üstündeki ceketi çıkarıyordu.

"Rümeysa ve Ayşe abla nerede?" diye sordum.

"Ayşe abla dinlenecekmiş, Rümeysa da uzun uzun bir şeyler anlattı ama pek anlamadım." Ceketini koltuğa attı ve kaşları havada bana baktı. "Oradan mı izleyeceksin?" Gömleğinin manşetlerini katlarken hayran hayran onu izlemeye devam ettim.

"Bir şeyler yer misin yoksa..."

Sözümü gülerek kesti. "Çaykur Rizespor maçı olsa bile heyecandan bir şey yiyip içemem."

Gülerek başımı salladım ve Sinan koltuğa oturdu. Rahat bir tavırla, kolunun altına gelmem için bir yer açtı. Anında ciddileştim. "Sen ciddisin?" Hemen bakışlarım hole kaydı. "Biri gelirse..."

"Maç izlerken yakalanacağız, ne kötü..." dedi alayla.

"Dalga geçme!" Sızlanarak hole baka baka yanına geldim. "Rümeysa görürse hayatım kayacak, biliyorsun değil mi? Kesin bana suikast düzenle–" Aniden elime uzandı ve beni koltuğa çekti. Kolunun altındaki yerimi sorunsuz bir şekilde alırken düşmenin verdiği korkuyla ellerimi ona yasladım. Kokusu, sıcaklığı, varlığını hissetmek... O kadar güzeldi ki...

Ben içimden şiirler yazarken maç düdüğünün tiz sesiyle gerçek hayata döndüm. Kura sonucu maça başlayan siyah-beyaz formalı futbolcuya baktım. "Kim bu?"

"Kimse kim... Ne yapacaksın?" dedi buz gibi bir sesle. Gözlerim irileşti. "İlk 11'i öğrenmeye çalışıyorum, Sinan."

"Adam işte! X falan de."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Tamam, X olsun. Güzel top sürüyor, değil mi? Ayağına nazar değmesin!"

Ellerimin altındaki bedeninin kasıldığını fark ettim. Bakışlarını bana çevirdiğinde, televizyona döndüm. "Bilerek yapıyorsun, değil mi?"

"Ben maçı izliyorum," dedim umursamaz bir tavırla.

"Kapatacağım," dedi ciddi ciddi.

Gözlerim irileşti. Yapardı! Hemen televizyona baktım ve o an bir kargaşa yaşandı. "Aa! Bak... Ofsayt!" dedim heyecanla.

Bakışlarını ekrana çevirdi. "Taç atışı."

Umursamaz bir şekilde omuz silktim. "Neyse ne. Maçın akışı bozuldu mu? Bozuldu. Benim için önemli olan o."

"Top sahanın yan çizgilerden çıkınca, oyun taç atışıyla başlatılır." Boştaki eliyle, körmüşüm gibi beyaz çizgileri gösterirken, diğer eliyle usul usul kolumu okşuyordu. Şimdi gel de beyaz çizgileri geçen topa bak...

Huzursuzca kıpırdandım. "Nasıl ya? O faul değil miydi?" dedim ciddi ciddi. Oflayınca kahkaha attım. "Şaka yapıyorum! Ofsaydı çözemesem de taç atışının ne olduğunu biliyorum. O kadar ümitsiz bir vaka değilim, korkma."

"Topun ne olduğunu, hangi amaçla kullanıldığını bilmesen bile önemli değil... Bunları sana anlatmak için oldukça uzun bir zaman olacak önümüzde," dedi ve kolumdaki eliyle beni sıkı sıkı sardı. Ben, o cümlesinden sonra bir topun peşinde koşan yirmi iki kişinin oynadığı maçı izledim.

Ama kaç kaç bitti bilmiyorum.

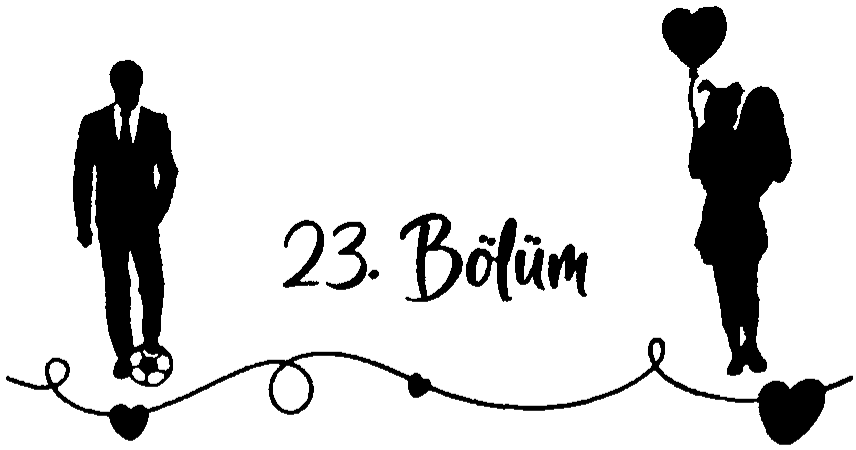

23. Bölüm

Delice korna öttüren Belgin'i görmezden geldim. Pelin Hanım etrafı kolaçan etti ve omzunu kapıya doğru yaslarken benim duyabileceğim bir sesle konuştu. "Hâlâ tam olarak nereye gideceğini söylemedin. Sinan senden önce gelirse ve seni sorarsa, net bir cevap vermediğim için yalan söylediğimi anlaması sadece birkaç saliseyi bulacaktır."

"Sakarya," dedim gözlerimi kısarak.

Pelin Hanım elini panikle dudaklarına bastırdı. "İdil, sen İstanbul sınırları dışına çıkıyorsun!"

"Lütfen telaş yapmayın. Sinan eve gelmeden önce burada olacağım." dediklerime inanması için hafifçe gülümsedim. "Çok kısa sürecek."

Başını salladı. "Tamam... Pekâlâ. Yapmam gereken veya söylememem gereken bir şey var mı?"

O liste bayağı bir uzardı. "Hayır, yok."

Çantamı boynumdan geçirdim ve hemen ardından Pelin Hanım bana sıkı sıkı sarıldı. "Kendine dikkat et canım. Aklın burada kalmasın." Benden ayrıldı ve ellerimi tuttu. "Tuana'ya çılgın bir gün yaşatacağım."

"Çok teşekkür ederim, Pelin Hanım."

Belgin bir kere daha korna çalınca öfkeyle evin önündeki arabaya baktım. "Hadi, git sen..." Pelin Hanım kızlara el salladı, onlar da sevimli bir şekilde karşılık verdi. "İyi yolculuklar."

İçimdeki coşkuyla arabaya yöneldim ve ön koltuğa oturdum. Belgin arabayı çalıştırırken, "Hoş geldiniz İdil Hanım. Birazdan hostesimiz kek ve içecek ikramına başlayacak," diye söylendi.

"Kusura bakmayın. Ata'yı bir şeyler çaktırmaması için tembihledim, Rümeysa ve Ayşe ablaya normal bir gezintiye çıkıyormuş izlenimi verdim."

Şahsenem, araba siteden çıkınca yastığını aldı ve arka koltuğa boylu boyunca uzandı. "Sinan Tümer'i ne yaptın?"

Bir insanın adı ve soyadı gülümseme sebebi olabilir miydi? Oluyormuş. "Hiçbir şey söylemedim... Akşam yemeğine kadar eve geliriz." Çantamı boynumdan çıkardım ve yere bıraktım. "Dün ne oldu biliyor musunuz?"

"Allah aşkına artık 'yattık' falan de. Bu ilişkinin bir tık daha ciddileşmesi lazım."

"Hayır. Maç izledik. Hem de Beşiktaş ve Çaykur Rizespor maçı!"

"Beşiktaş yenmiştir kesin. Adamın verdiği mesaj çok açık." Belgin çevre yoluna çıktı. "Bu kadar salak olamazsın!"

Ona umursamaz bir bakış attım. "Bana ne dedi biliyor musunuz?" İkisinin dikkatini üstümde topladığıma emin olunca sırıttım. "Topun ne olduğunu, hangi amaçla kullanıldığını bilmesen bile önemli değil... Bunları sana anlatmak için oldukça uzun bir zaman olacak önümüzde." Cümlesi, beynimde onun sesinden bir kez daha yankılandı ve midemde sıcak çikolata içmişim gibi güzel bir his bıraktı.

Şahsenem kısa bir nefes aldı. "O esnada kadife bir kutu çıkarmış olabilir mi? Belki sen görmemişsindir?" Yerinden doğrulduğunu hissedince ikisinin de yüzünü görebilmek bağdaş kurup kapıya doğru yaslandım. "İdil, adam çok ciddi... Neden saklamak istiyorsun?"

"Artık saklamayacağım."

Belgin'in bıraktığı nefesle omuzları düştü. "Nihayet!"

"Güzel bir doğum günü hediyesi olabileceğini düşünüyorum." Şımarık bir şekilde omuzlarımı salladım. "Hem ben hem de Mithat Gündoğdu. Ama..." Sesimin zayıflamasına engel olamadım. "Çekincelerim var," dediğimde Belgin'in göz ucuyla, Şahsenem'in de dikkatli bir şekilde bana odaklandığını fark ettim. "Eşyalarının karıştırılmasından hiç haz etmiyor. Sevinecek mi emin değilim..."

Şahsenem dirseklerini koltuklarımızın baş kısımlarına dayadı. Kendinden emin bir şekilde, "Emin ol, ilişkinizi halka açtığınız için bunu önemsemeyecek," dedi ve onu onaylaması için Belgin'e baktı. O da gözlerini yoldan ayırmadan, hızlı hızlı başını sallamakla yetindi.

İçimdeki umutlu sesin dışa vurmasına izin verdim. "Galiba bu sefer mutlu olacağım."

"Tabii ki! Sonuna kadar arkanda olacağız ve mutlu olman için çabalayacağız." Belgin bir eliyle direksiyonu kontrol ederken arkadaki çantasına uzandı. "En büyük destekçilerinden birisi olduğum için, şu reklam dosyasına bir göz atıp bana yardım etmen gerekiyor."

"Bana iş mi getirdin?" Yüzümü ekşittim ve uzattığı evrak çantasını kucağıma alıp fermuarını açtım.

"Bir operatörün öğrenciler için yaptığı tarife." Dosyayı açtım ve bilgileri okumaya başladım. "Üstünde çalışacaktım ama Sinan Tümer aşkın engel oldu. Ben de senin kesinlikle marjinal bir şeyler bulacağını düşündüm."

Bakışlarımı dosyadan ayırmadan radyoya uzandım. Melodisi tanıdık gelen bir şarkıda kaldım. "Yalnız tarife bayağı iyi."

Arkama yaslandığımda, Şahsenem bana doğru eğildi ve bilgileri okumaya başladı. "Kitle avantajı da var. Çok basit aslında."

"Basit olduğunun farkındayım, önemli olan ortaya güzel ve farklı bir şey çıkması."

"İki sevgiliyi konu alan bir reklam olabilir. Biraz müsaade edin, düşüneyim..."

Belgin heyecanla arkasına döndü. "Marketten aldıklarımı çıkar da yesin, iyi bir şeyler çıkaracak, hissediyorum," dedi ve bana içten bir şekilde sırıttı.

Sakarya'ya giriş yaptığımızda, son son reklam fikrimi Belgin'e anlatıp kâğıda döktüm. "Harika olacak..." dedi heyecanla. "Şarkının telif hakkını almak zor değil."

Kucağımdaki dosyaları evrak çantasına yerleştirdim ve arkaya koyarken Şahsenem'in çikolatayı hüzünlü bir şekilde yediğini gördüm. "İyi misin?" diye sorma ihtiyacı duydum.

"Keşke sen de bir ajansta çalışabilseydin. İki saatte bir operatör reklamının kurgusunu, metnini zorlanmadan yazdın ama..."

Önüme döndüm ve çantama uzanıp telefonumu çıkardım. "Teoride başarılı değilim ve çok düzensiz çalışıyorum. Bu yüzden sektörde iş bulmam mümkün değil." Yaram hafifçe aşındığı için keyfim kaçsa da fark ettirmedim.

"Her neyse. Konumu açayım da donuk sesli kadın bizi yönlendirsin." Belgin, kırmızı ışıktan istifade ederek etrafı incelemeye başladı. "Güzel yere benziyor." Bileğini cama doğru kaldırdı ve saatine baktı. "Saat şu an 12. O kadar da uzak değilmiş. Hafta sonları gezmeye gelebiliriz."

"İşimizi erken halledersek bir turlarız," dedim ve telefonu, camdaki aparata yerleştirdim. "Önce bir Beşiktaş forması alalım." Tabelalara baktım. "Şehir merkezi için dümdüz gideceğiz. Öyle yazıyor."

Arkadaki korna seslerini duyan Belgin etrafı incelemeyi bırakıp aceleci bir şekilde debriyaja yüklendi ve araba stop etti. "Al işte. Sahibi kılıklı... Mutluluğa giden yolda ben de böyleyim," dedi ve söylenerek arabayı aceleci bir şekilde tekrar çalıştırdı.

"Burası galiba." Belgin telefona doğru eğildi. "Yanıp yanıp sönüyor." Üçümüzün de bakışları, benim sağımda kalan tek katlı bahçeli sarı eve kaydı. "Villa falan olması gerekmiyor muydu?"

"Adresin doğru olduğuna emin misin, İdil? Ata'yı arasana."

"Kızlar, adam David Beckham değil. Başarılı bir futbol geçmişi veya dudak uçuklatan birikmişi olmayabilir." Arabadan indim. "Bekleyin, ben sorup geleyim." Kapıyı kapattım ve demir kapıyı ittirip bahçeye göz gezdirdim. Ekilen her şey bakımsızlıktan kurumuş, bahçedeki sandalye ve masa toz içinde kalmıştı. Herhalde uzun bir zamandır burada yaşamıyordu. Bakışlarımı eve çevirdim. Açık güneşlikler aksini gösterirken hızlı adımlarla kapıya ilerledim. Derin bir nefes alıp zili çaldım. İçimden saydım ve kırk beşinci saniyede kapının kilidini duydum. Anında duruşumu dikleştirdim ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Kapı açıldı ve aralıktan bana bakan adamı dikkatli bir şekilde inceledim. Sert yüz çehresi, ilgisiz bakışları ve çatılan kaşları yüzünden, gülümsemem yavaşça kayboldu. Onu incelediğimi fark edince kapıyı biraz daha kapattı ve yüzünün bir kısmını görmeye başladım.

"Sen kimsin?" Sesi son derece soğuk ve bir konuk istemediğini belli edercesine kabaydı.

"Mithat Gündoğdu'yla görüşecektim?"

"Gazeteci misin?"

"Hayır?"

"Bir takımın idari yapısında mısın?"

"Hayır?"

Sıkıntıyla ofladı. "Kimsin o zaman?" diye bağırdı.

"Futbolla hiçbir alakam yok." dediğimde, gözleri tereddütle kısıldı. "Var ama ben içinde değilim! Yemin ederim, sadece bir bakıcıyım. Benim buraya gelme sebebim, Sinan Tümer. Onu tanıyor musunuz?"

"Şu sağa sola kafa atan çocuk mu?" dedi umursamaz bir şekilde. "Evet! Yani 30 yaşında ama siz çocuk diyorsanız, çocuk olsun!" Hevesle devam ettim. "Onun bu hafta sonu doğum günü."

"Ee? Pasta parası almaya mı geldin?"

Kendimi 'bravo, mükemmel tahmin!' deyip alkış tutmamak için zor tuttum. "Hayır... 1995'teki maçınızı hatırlıyor musunuz?"

Alayla dudakları kıvrıldı. "Sanırım ben oynamıştım?"

"İki gol atmıştınız... Sinan da o maçtaydı. Daha küçücük bir çocuktu. Size çok hayrandı," dediğim an, kapıyı yüzüme kapattı. Şaşkın bir şekilde arkamdaki arabanın içinde bekleyen kızlara baktım. Belgin ve Şahsenem, kapı kapanınca arabadan indi. "Lütfen açın kapıyı! Bakın... Hayalinde size teşekkür edip bir forma imzalatmak vardı!" Belgin nefes nefese geldi. "Ne oluyor?"

"Kapıyı yüzüme kapattı."

"Ne? Yanlış bir şey mi söyledin acaba?" Şahsenem kapıyı yumruklardı, "Mithat Bey? Lütfen konuşalım!" diye seslendi.

"Huysuz orta yaşlı adamlardan nefret ediyorum," diye söylendi Belgin. O esnada kapı açıldı ve üçümüz de birkaç adım geri çekildik.

Mithat Bey, elindeki telefonu bize gösterdi. "Eğer buradan defolup gitmezseniz polisi arayacağım."

Belgin beni çekiştirdi. "Yürü, İdil! İstenmediğimiz yerde durmam!"

"Mithat Bey... Bakın... Sinan..."

"Bana ne!" diye bağırdı. "Defolun gidin!"

Belgin, 'defol' kelimesini en ağır küfürlerden biri olarak bellediği için bizi beklemeden bahçeden çıktı. Bir şeyler demesi için, Şahsenem'e baktım. Ama dudaklarını büktü ve başını umutsuz bir şekilde sağa sola salladı. "Geleceğim," dedim Mithat Bey'e dönerken.

Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Defol," dedi ve kapıyı yüzümüze kapattı.

Üçüncü kez, 'defol' kelimesini duymayı kaldıramayan gururum ve Şahsenem'le bahçeden çıktık. O esnada karşı kaldırımda bulunan iki katlı evin demir kapısı açıldı. Eşofmanlı bir kadın elindeki çöpü biraz ilerideki çöp konteynırına doğru götürürken dikkatli bir şekilde onu izledim. Konteynırı cebinden çıkardığı peçeteyle açtı. Önce çöpü, daha sonra peçeteyi attı ve kapak kendi kendine sesli bir şekilde kapandı. İşini bitirince hafifçe öksürdüm ve "Pardon?" diye seslendim.

Bakışları bize çevrildi ve kapısının önünde beklediğimiz evle aramızda bir bağlantı kurmaya çalışırken kaşları çatıldı. "Buyurun?"

"Şey... Ben, Mithat Bey'i soracaktım."

Ellerini şişme yeleğinin cebine soktu ve yüzünü buruşturdu. "Genelde herkes onu sorar. Gazeteci misiniz?"

"Hayır, ben..."

Şahsenem'in adımlarını duydum. Yanımıza ulaştı ve hiç dolandırmadan az önceki yaşadıklarımızı kısa bir özet geçmeye girişti. "Onunla önemli bir şey konuşmaya geldik ama dinlemeye tahammül bile etmedi. Fark etmeden bir şey mi yaptık diye düşünmeden edemiyorum."

Kadının saçları atkuyruğu olmasına rağmen, parmakları refleksle kulağının arkasına ulaştı. "Sizle alakalı bir şey değil, herkese böyle davranır. Eşimin anlattığı kadarıyla, bir dönem Beşiktaş'ta oynamış. Hatta takımı şampiyon yapmış. Daha sonrasında takım onunla sözleşme imzalamış ama yeni sezona hazırlanırken ciddi bir trafik kazası geçirmiş."

"Ve futbol hayatı böylece..."

Kadın hüzünle başını salladı. "Bitmiş," diye tamamladı cümlemi. "Özünde iyi bir insan olduğuna eminim ama sanırım kendine fazlasıyla öfkeli."

"Anladım, çok teşekkür ederim." Minnetle gülümsedim ve kadının bizden uzaklaşmasını izledik.

"İşin zor," Şahsenem koluma girip beni de beraberinde arabaya sürüklemeye başladı. "Kitaplarda ve dizilerde böyle adamlar çoktur. Bamteli yokmuş gibi umursamaz ve duygusuz olurlar."

Aynı taraftan kapılarımızı açarken arkamdaki sarı eve baktım. "Herkesin bir hassas noktası vardır. Onu kızdırmadan imzayı alacağım," dedim ve arabaya bindim.

Belgin, yerlerimize yerleştiğimiz an arabayı çalıştırdı ve kapıları kilitledi. "İstanbul'a dönüyoruz."

Koluna asıldım. "Belgin, hayır..." diye sızlanmaya başladım.

Arabayı caddeye sürerek öfkeyle bağırdı. "Adam bana iki defa defol dedi! Kim sanıyor kendini?"

"Bana da üç defa dedi! Ama bir düşünsene, kapısını yumrukladık ve sen ona huysuz dedin. Bunu duymuş olmalı." Elimi alnıma bastırdım. "Burada kalmalıyız..."

"Saçmalıyorsun! Adamı ikna etmek imkânsız. Kaç yıllık komşusu bile ümitsiz konuştu!" Şahsenem koltuğun arasındaki boşluğa yerleşti. "Üstelik polis çağırdığı zaman, haneye tecavüzden içeri girebiliriz ve bizi çıkaracak bir Cihangir Tümer'i bulamayabiliriz."

"Dönmek istiyorsanız, dönebilirsiniz. Ben o formayı imzalatmadan, hiçbir yere gitmiyorum. Giderseniz, beni forma aldığımız caddede indirirsiniz."

Belgin öfkeyle direksiyonu sıkı sıkı kavradı. "Sinan Tümer, senin ben teşekkürüne, formana..." diyerek okkalı bir küfre girişirken parmağımla iki dudağına dokundum ve susmasını sağladım.

Dışarıda yemek yedikten sonra, çarşıda bulunan ve dışarıdan iyi bir izlenim veren otele girdik. Fiyatları gayet uygun bulunca, hiç düşünmeden kayıt yaptırdık ve odamıza çıktık. Şahsenem telefonunu eline aldı ve banyoya girerken bize döndü. "Ben de yıllık iznimi, hafta sonuna kadar kullanayım bari," dedi ve içeri girip kapıyı kapattı.

Bakışlarım camdan dışarıyı inceleyen Belgin'e çevrildi. "Belgin, sen?"

"Reklam üstünde çalıştığımı söylerim." Perdeyi çekti ve yatağa oturdu. "Zaten aramızda iznin lafı olmuyor. Biliyorsun, çok sever beni," dedi ve manidar bir gülümsemeyle kendini yatağa bıraktı. "Sen de Sinan Tümer'i ve Pelin Hanım'ı ara bence."

Duvardan doğruldum ve masanın üstündeki çantama uzandım. "Sinan'a ne diyeceğim?" sıkıntıyla ofladım. "Yalan söylersem, mutlaka bir açığımı bulur."

"Ee," dedi bilmiş bir tavırla. "Kendin girdin bu işe. Yalanını da sen bul. Tabii, dışarıdayım diye hâlâ İstanbul'a dönebilme şansın da var, unutma."

Kendimden emin bir şekilde başımı sağa sola salladım. "O hediyeyi vereceğim..." elimdeki telefon titremeye başlayınca, ekrana baktım. Telefonuyla acıyla göğsüme bastırıp gözlerimi kapadım. "Bil bakalım kim arıyor?"

"Adam hissediyor, İdil," dedi ve bir kahkaha patlattı. "Ay bunun arkasından iş falan da çevrilmez, ha!"

"Sus, açıyorum," dedim ve telefona son defa baktım. Derin bir nefes aldım ve yeşil butonu kaydırıp telefonu kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Niye geç açtın?"

"Sinan," derken tatlı tatlı gülümsedim görmese bile. "Hep böyle mi cevap vereceksin bana?"

"Sen de hep böyle geç mi açacaksın?" dedi gergin bir şekilde. "Neredesin?"

"Neredeyim," diye mırıldandım ve odanın içine baktım.

"Bana lütfen evde olduğunu söyle." dedi keyifsiz bir sesle. En azından bir barda veya gözaltında değildim. Kötünün iyisi, şiir seslim! Kısa bir an duraksadım ve gözlerimi kapatıp

"Sakarya'dayım." dedim.

Kısa bir an duraksadı. "Sakarya mı?" Sesi şaşkındı ama kesinlikle öfke sezmedim. "Neden benden iki saat uzaklıkta olduğunu açıklamak ister misin?"

Başımı salladım. "Tabii ki açıklamak isterim."

Gülerek sözümü kesti. "Dalga geçiyorsun, değil mi? Sabah kahvaltı masasındaydın! Nereden çıktı bu?"

Şahsenem banyodan çıkarken kaşları çatıldı. "Sesi buraya kadar geliyor," diye fısıldadı. Belgin'se gülmemek için elleriyle ağzına baskı yapıyordu.

"Sinan, sinirlenmeden dinle lütfen!" Kendini yatakta bir panda gibi yuvarlayan Belgin'e baktım. "Belgin..." dediğimde, dönmeyi bıraktı. "Pek iyi değil." Yataktaki panda duyduğu cümleyle yırtıcı bir hayvan gibi doğrulunca yaklaşmaması için elimle onu durdurdum.

Telefonun ucundaki Sinan, beklenmedik isimle kısa bir nefes aldı ve emin olmak istercesine tekrar "Belgin mi?" diye sordu.

"Evet... Biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı ve Şahsenem'le onu yalnız bırakmak istemedik. Sana haber vermek isterdim ama çok ani oldu."

Kısa bir sessizlik oldu. "Ne kadar kalacaksın?" diye sordu sakin bir sesle. İnandığı için, yüreğim vicdan azabıyla ağırlaştı. "Hafta sonunu bulmaz." dedim zayıf bir sesle.

"Tamam."

Dışarı bakmak için perdeye uzanıp güç almak istercesine sıkı sıkı tutundum tüle. O an, beynimde Selami Şahin çalmaya başladı. *'Özledim teninin kokusunu özledim / Özledim sımsıcak nefesini özledim,'* diyerek beni bir güzel gaza getirdi. Bir an bile düşünmeden, "Seni özleyeceğim." deyiverdim. Şahsenem benim duyabileceğim içli bir 'yaaaaa' çekerken Sinan'a odaklandığım için onu uyaramadım bile.

"Biliyorum," dediğinde, gözlerim panikle irileşti. Bir adama ilk defa, 'seni özleyeceğim' dedim ve adam bana *'Biliyorum'* diyor. Öfkelendiğim için bedenimi aniden basan sıcaklık yüzünden sıkı sıkı tutunduğum perdeyi çektim ve camı açtım. "Ben de aynı şeyi Londra'da yaşamıştım."

Hızlı hızlı aldığım soluklar sayesinde serinlerken tekrar bir ateş bastı bedenimi.

"Beni özledin mi yani?" diye mırıldandım.

"Evet ama bundan pek hoşlandığım söylenemez... O yüzden çabuk dönmeye bak." Kısa bir nefes aldı. "Ayrıca söylememe gerek var mı bilmiyorum ama," derken sesi tehdit dolu bir tınıya büründü. "...umarım Belgin'in 'kötü durumunu' gece kulüplerinde düzeltmeye kalkmazsınız."

"Merak etme. Sadece kız kıza oturacak ve evlilik programları..." Aklıma gelen Yusuf vakasıyla yüzümü ekşittim. Sinan da aynı şeyi hatırlamış olmalı ki derin bir nefes aldı. "Oturacağız yani."

"Güzel," dedi cevabımdan tatmin olmuş bir sesle. "Görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim ve telefonu kapattım. Telefonu göğsüme bastırıp kızlara döndüm. Belgin ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. "Ne?" Sertçe yutkundu.

"Ben iyiyim. Bunu hediyeyi aldığı zaman ona söyle!"

"Tamam," dedim ve cevabının üstünde durmadan Pelin Hanım'ı aradım. Birkaç gün daha izin verip veremeyeceğini sordum. Aksi hâlde de hemen dönebileceğimi söyledim. Cevabı çok netti. "Şu hediyeyi almadan gelme."

Küçük bir yatakta, Şahsenem ve Belgin'in ortasında öğle saatinde uyanmak iğrenç bir şey olsa da moralimi yüksek tutmaya çalıştım. Elimi yüzümü yıkadığım gibi araba anahtarını kaptım ve odadan çıktım. Geniş merdivenleri hızla inip görevlilere içten bir şekilde gülümsedim ve otoparka çıktım. Etrafta insan görmeyince, arabayla olan mesafemi koşarak tamamladım. Hemen arabayı açıp koltuğa yerleştim. Çantamı yana atıp içinden telefonumu aldım ve camdaki aparata yerleştirdim. Konumun açılmasını beklerken koltuğu, dikiz aynasını ve yan aynaları kendime göre ayarladıktan sonra arabayı çalıştırdım.

Evin bulunduğu sokağın girişine park ettim. Dünden beri bulutlu olan hava yağmur sinyallerini verirken ani hava değişiminden dolayı çabucak yağlanmaya başlayan saç diplerime dokunup; yatıp kalktığım kıyafetlerime utanç dolu bir bakış attım. Görüntüm yüzünden özgüvenim eksilere indi. Arabadan çıktım ve eve doğru ilerlemeye başladım. Demir kapıyı ittireceğim sırada, Mithat Bey'i bahçede gördüm. Son anda elimi kapıdan çektim. Topallayarak duvar dibinde kurumuş bitkilere yaklaştı. Bir şeyler söylenirken, cesaretimi topladım. "Annemin başına sık sık ge-

lirdi," dediğim an, hemen doğruldu ve duvara dayadığı bastonunu aldı. "Önce çürüyen kısımlardan kurtulmak gerekiyor."

"Sen hâlâ ne yüzle buraya geliyorsun?" diye bağırdı. "Yürek yedin galiba?"

Demir kapıyı açtım ve küçük basamakları çıktıktan sonra toprağa dokundum. "Belki de toprağınız çok kaliteli değildir..."

"Beni çiçek ekimiyle mi etkileyeceğini sanıyorsun?" hızlı adımlarla bastonundan destek alarak bana doğru geldi. "Çok etkilendim."

"Siz bir şeylerden etkilenseydiniz... Benim âşık olduğum adama..."

"Hâlâ âşık olduğum adam diyor! Sen gerçekten aşk gibi bir salaklığa inanıyor musun? Basit ve menfaatlerle dolu iki kişinin ilişkisinden başka bir şey değil!" diye alayla mırıldandı. "Âşık olduğu adammış," diye dalga geçti. "Bir de hiç üşenmeden buraya gelmiş..."

"İsterseniz Türkiye'nin diğer ucunda yaşayın, yine de gelirdim." Dik duruşumu bozmadım. "Sizden ona olan duygularımı anlamanızı beklemiyorum ama..."

"Defol demem sanırım çok hoşuna gidiyor?" dedi bana aldırmadan.

"Sevdiğiniz kadın sizi bırakmış olabilir," dediğimde, hışımla cebinden telefonu çıkardı. Tahminim doğru çıktığı için hem şaşırdım hem de dile getirdiğim için pişman oldum. "Ben Sinan'ı asla bırakamam. İstesem de yapamam!" Mithat Bey bana bakarak, 'Alo, polis?' dedi ama devam ettim. "Kaç defa ona sırtımı dönmeyi denedim... Ama döndüğüm her yer yine ona çıktı."

"Tamam... Bekliyorum," diyerek telefonu kapattı. "Beş dakikaya burada olacaklar. Gidiyor musun?"

"1995'te bir çocuk, bilete size teşekkür edip formasını imzalatmak istediğini yazdı." Soğuk bir esinti, önü açık trençkotumdan göğsüme doğru ulaştı. "Formayı imzalamadınız ama ben onun yerine size teşekkür ederim. İyi ki onun kahramanı oldunuz." Hafifçe gülümsedim. "İyi günler dilerim." Sırtımı dönüp durduracağını düşünerek evin çıkışına doğru küçük adımlar atarken kapanan kapıyla yüreğime bir ağırlık çöktü. Hızlı adımlarla bahçeden çıktım ve demir kapıyı kapatıp arabaya ilerledim.

Bir sokağı baştan sona kadar kaplayan karşılıklı dizilmiş kafelerin isimlerine bakarken bana el sallayan Şahsenem'i fark ettim. Hızlı adım-

larla tentenin altındaki masaya yöneldim. Bir sandalye komple marka mağazaların poşetleriyle doluydu. "Sabah neredeydin?" dedi Şahsenem bana boş sandalyeyi çekerken.

Sandalyeye oturdum ve çantamı boynumdan çıkardım. "Sabah değil, Öğlen on ikiydi. Mithat Bey'in yanına gittim. Beni yine kovdu." Poşetlere baktım. "Bunlar ne?"

"Bir şeyler aldık!" diye atıldı Belgin. Ayağa kalktı ve çaprazındaki poşetleri aramaya başladı. "Sana o kadar güzel bir bluz beğendim ki..."

"Teşekkür ederim, sonra bakarım."

Başını salladı ve sandalyesine oturdu. "Kahvaltı yaptın mı?" Dirseklerimi masaya dayadım. Yapmamama rağmen başımı hafifçe sallayıp derin bir nefes aldım. "Sinan'a o formayı hediye etmek istiyorum."

"İdil, adam imza vermek istemiyor işte. Bak, güzel bir kravat alabiliriz. Ya da gömlek? Seni aşarsa, biz de katkıda bulunuruz. Ne de olsa Sinan Tümer müstakbel enişte mizsayılır." Belgin ikna çabaları etkili olsun diye elime uzandı.

"Gömlek ve kravat?" Sinirle güldüm ve elimi çektim. "Öğretmenler günü hediyesi almıyoruz, Belgin."

"Saat alalım?" diye bir fikir attı Şahsenem.

"Sinan'a iyi bir saat alabilmem için, benim kredi çekmem lazım! Rolexler almış başını gidiyor, Hublot ve Omegalar arsa fiyatında..." Çaresiz bir şekilde sokakta yürüyen insanlara baktım. "Keşke ben de zengin olsaydım ve gözümü kırpmadan bir saate 'delilik' olarak adlandırabileceğim kadar para verebilseydim..."

"Eminim ki herkes saat, gömlek ve kol düğmesi alacak. Çünkü onlarda 'delilik' olarak adlandırabileceğimiz kadar para var." Şahsenem'in sesiyle bakışlarımı ona çevirdim. Dünki kıyafetlerine ve bakımsız olmasına rağmen hâlâ güzeldi. Her zamanki gibi gerçekleri acı bir şekilde yüzüme vuracağını düşünürken tatlı tatlı gülümsedi. "O yüzden... Şu Mithat'ın başına silah dayayalım ve formayı imzalatalım."

Cumartesi sabahı Pelin Hanım'la konuşmuş ve bütün gelişmeleri almıştım. Otuz sınırını geçen ve artık 'yaşlı' konseptine dâhil olan Sinan'a, evde güzel bir kutlama planlanmıştı. Avukat arkadaşı Zeki ve birkaç kişinin daha geldiğini, otelde kaldıklarını söyledi. Net bir toplanma saati olmadığını, ama en geç beşe doğru evde olmam gerektiğini tembihlemiş

ve görüşmeyi sonlandırmıştık. Gergin bir kahvaltıdan sonra fazla oyalanmadan Mithat Bey'in evine doğru yol alırken sosyal medyayı kurcalamaya başladım. *Vurdu ve Gol*'ü izleyemediğim için kendimi suçlu hissetsem de hayranlarının dünkü yayından yaptığı kolajlarla bir nebze olsun kendimi rahatlatmıştım. Yıllardır görmüyormuş gibi yüzünü özlemle incelerken araba durdu. Telefonu kapattım ve etrafa baktım. Evin önünde olduğumuzu görünce gergin bir nefes aldım.

"İdil, yağmur başladı." Şahsenem arkadaki deri ceketi bana uzattı. "Bunu da al. Trençkotun çabuk ıslanır."

Onun uzattığı deri ceketi tekrar yerine bıraktım ve arkadaki kalemle formaya uzandım. "Olsun, geleceğim hemen," dedim ve arabadan inip ikisinin itirazlarına aldırmadan kapıyı kapattım. Bahçeye hızlı adımlarla girdim ve kapının önüne geldim. Zile basarken, camlara baktım. "Mithat Bey! İçeride olduğunuzu biliyorum. Gelin de şu formayı imzalayın, bugün gitmem gerekiyor." diye bağırdım ve birkaç dakika bekledim. Televizyonun yükselen sesi dışında başka bir şey duymayınca, öfkeyle etrafıma bakıp kendi kendime "İmzalatmadan gitmeyeceğim!" diye mırıldandım. Bahçedeki tozlu sandalyeyi tuttum ve kapının önüne getirdim.

Arabanın kapısı açıldı. Şahsenem öfkeyle bağırdı. "İdil! Islanacaksın, yeter!" Demir kapı gıcırtıyla açıldı. "Gidiyoruz!"

Arkama döndüm. "Sakın gelmeyin, Şahsenem!" dedim öfkeyle. Şahsenem bana aldırmadı ve arkasından Belgin de arabadan çıktı. "Arabaya dönmezseniz, yemin ederim sizinle konuşmam." İkisi bahçeye doğru bir adım atacakken cümlemle durdular. "Dönün dedim size!"

Şahsenem gözlerini öfkeyle kıstı. "Aptallaşma! Hasta olacaksın!"

Sandalyeye oturdum ve bütün ıslaklığı pantolonuma geçerken aniden gelen soğukla sertçe yutkundum. "Dönün dedim... Yemin ederim konuşmam."

Şahsenem öfkeyle bana bir adım atacakken Belgin kolunu yakaladı. "Binelim, Şahsenem." dedi ve onu arabaya sürüklemeye başladı. İkisinin arabaya bindiğini görünce önüme döndüm ve forma ıslanmasın diye trençkotumun içine doğru sokuşturdum. "Bekliyorum Mithat Bey! Sandalyeye oturdum ve siz çıkana kadar burada bekleyeceğim." diye seslendim ve bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Gökyüzünde güneş varmış gibi gülümsedim ve kollarımı birbirine bağlayıp bakışlarımı kapıya çevirdim.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Mithat Bey cevap vermese de bir an konuşmaktan vazgeçmedim. "Birisini sevdiğimi sanarak aylarca

kendime acı çektirdim, onun ayrılık cümleleri yüzünden kendimi hırpaladım. Sonra... Bir gün Sinan geldi. Size hiç oldu mu bilmiyorum. Elimi tuttu sanmıştım ilk başta. Ama kalbimi de avucunun içine almış meğerse..." Islak saçlarımdan bluzuma inen damlalara baktım. "Düşünsenize, kendi kalbiniz sizi dinlemiyor; seni aşar, seni üzer diyen beyni bile arada kandırmaya başlıyor... İşte tam ondan sonra pes ettim ben de. Boyumu aşarsa aşsın, en fazla boğulurum. Üzerse üzsün... Zamanla düzelirim." O anlar gözümde canlanınca, dikkatimi dağıtmak için nemlenmeye başlayan formanın siyah-beyaz çizgilerine çevirdim bakışlarımı. "Ama değiyor boğulmaya, üzülmeye... İnanır mısınız bilmiyorum, güldüğünde şarkılar falan çalıyor beynimde. Adımı söylediğinde, Özdemir Asaf'ın *Lavinia*'sı oluyorum ben." Kirpiklerime düşen yağmur, gözlerimin içini yaktı. "Şiir seslim, şair gülüşlüm..." diye fısıldadım.

Kapı gıcırtısının sesini duyduğumda, beynimin bir oyunu olduğunu düşünerek tereddütlü bir şekilde başımı kaldırdım. Kapalı kapıyı göreceğime kendimi öyle çok hazırlamıştım ki Mithat Bey'in bana baktığına birkaç dakika inanamadım. Dudaklarını birbirine bastırdı ve üstüme baktı. Elini açtı. "Ver," dedi soğuk bir sesle. "İmzalayayım da git artık!"

"Şaka yapıyorsunuz..."

"Kapının kapanmasına son on saniye," diyerek gözlerini öfkeyle kıstı. "On, dokuz, sekiz..." diye saymaya başlayınca ayağa fırladım. Bez ayakkabılarımın içindeki suya aldırmadan ona koştum ve formayı ona uzattım. "Bekle," dedi ve içeri girdi. Bakışlarımı kızlara çevirdim. İkisi arabanın içinden şaşkın bir şekilde bana bakıyordu. Gülümsememe engel olamadım. Heyecanla beklerken, birkaç dakika geçti. Mithat Bey aralık kapıyı açtı. Önce kalemi, sonra da poşeti uzattı. "Al."

"Teşekkür ederim, Mithat Bey... Ben..."

Yüzünü acıyla buruşturdu. "Şu çocuğu beş kuruşu kalmasa bile bırakma. 'Seni seviyorum' dedikten birkaç hafta sonra başkasıyla evlenme, bana yeter. İnanırım sana." Cümlelerindeki yaşanmışlığı ve acıyı hissettiğimde, irkildim. Başımı ağır ağır sallarken, "Hadi git!" dedi ters ters. Formanın ıslanmayacağını bilsem bile yine de göğsüme bastırdım. "Sandalyeyi de yerine koy!"

Sandalyeyi yerine koydum ve koşarak demir kapıya ulaştım. Son defa arkama baktığım an, kapının sertçe kapandığını gördüm. Yine de gülümsedim ve arabaya bindim. Belgin ve Şahsenem'in soğuk tavrına aldırmadan, "Gidelim," dedim ve üstümdeki ıslak trençkotu çıkardım.

İstanbul'a girerken, gişelerdeki trafikle yüreğim ağzıma geldi. "Hayır..." diye inledim. "Hayır ya!"

"Hafta sonu trafiği ve yağmur ikilisi işte..." Şahsenem üstüme doğru eğildi ve elleriyle kıyafetlerimi yokladı. "Hâlâ ıslak bunlar! Değiştir dedik sana!"

"Bir şey olmaz, iyiyim ben."

"Tam bir buçuk saat o sandalyede oturdun! Bünyem sağlam havalarına girme şimdi." Saate baktım. Altıyı geçtiğini gördüğümde, panikle telefonuma uzandım. Pelin Hanım'dan ve Ata'dan bir sürü mesaj ve arama vardı.

Kimden: Pelin Hanım

Arkadaşları geldi. Neredesin, İdil? 16:39

Kimden: Pelin Hanım

Sinan gelmek üzere! NEREDESİN? 17:02

Kimden: Pelin Hanım

Sinan geldi. 17:15

Ve bir daha mesaj atmamıştı. Dolu gözlerle Ata'nın mesajlarını okumaya başladım.

Kimden: Ata

Amcam yeni yaşından iğrendiğini hiç kimseden saklamıyor. 17:20

Kimden: Ata

Masayı terk etmemek için kendini zor tutuyor. 17:30

Kimden: Ata

Sanırım seni bekliyor. SANIRIM dediğime bakma, KESİNLİKLE seni bekliyor. 17:40

Telefonu kilitledim ve bayram dönüşünü andıran trafiğe baktım. "Yalvarırım bir şey yap, Belgin... Yetişemeyeceğim..."

Kornaya bastı. "Tamam, yetişeceksin. Söz veriyorum, o hediyeyi vereceğiz!"

Sitenin önüne geldiğimizde akşam yediyi geçiyordu. Girişte camımı açtım ve güvenliğin beni görmesini sağladım. Tanıyınca, gülümsedi ve

iyi akşamlar dileyerek otomatik bariyeri kaldırdı. "Kır şu bariyeri! Bu kadar yavaş mı açılıyordu?" dedim camımı kapatırken. Belgin çok bir şeyi değiştirecekmiş sitenin içinde gaza yüklenirken villanın önüne dizilmiş arabaları fark edince ani bir fren yaptı.

"Yuh..." dedi şaşkın bir şekilde. "Bunlar ne?" Şahsenem ikimizin arasındaki boşluğa doğru yaklaştı. "Aa, bu Ferrari! Vallahi bak o şahlanmış attan tanıdım! Reklamlarda görmüştüm."

"Zaten anca reklamlarda görürsün." Belgin arabanın içine baktı. "Bir de benimkine bak. Oyuncak gibi duruyor yanlarında." Onların kendilerini ezmeleri daha fazla dinlemeden, arabanın kapısını açtım ve eve doğru koşmaya başladım. Sıralanmış arabaların arasındaki boşluklardan geçip bardaktan boşanırcasına yağan yağmur nemlenen kıyafetlerimi acımasızca tekrar ıslatırken aldırmamaya çalıştım. Nefes nefese kapıya vardım ve zile bastığım an, kendime bakmak aklıma geldi. Saçlarım ıslak, pantolonumun ve bluzumun belirli yerleri tozlu sandalyeye oturduğum için çamur içinde, ayakkabılarımdan hâlâ su çıkıyor...

Kapı açıldığında, ellerimi pervazdan çektim ve derin bir nefes alarak doğruldum. Rümeysa ağzı açık bir şekilde bana baktı. "İdil!" diye haykırdı. "Bu hâlin ne?"

"Rümeysa, sessiz ol... Bir..." İçeriden gelen kahkaha sesleri, yüreğimi burktu. "Birileri duyacak!"

Arkamda kızların adım seslerini işittim. "Geldik! Mithat'ı da getirdik!" diye bağırdı Şahsenem.

Kapı sonuna kadar açıldığında, arkasında Ayşe ablayı gördüm. Beni irileşmiş gözlerle incelerken bakışları ayakkabılarımda takılı kaldı. "İdil'im bu hâlin ne? Onlardan su mu çıkıyor?" Converse ayakkabılarımı paspasın üstünde çıkardım. "Terlik verin de etrafı batırmayayım."

"Geç!" Rümeysa beni kolumdan tuttu. "Delinin zoruna bak! Ay İdil ya... Perişan olmuşsun! Deseydin şemsiye getirirdim ben!" diye söylenirken arkama baktı ve daha anlayışlı bir sesle konuştu. "Gelsenize kız..."

Arkamızdan kapı kapanınca çoraplarımın zeminde bıraktığı ize utançla baktım. Holün duvarına yaslandım. "Terlik verin demiştim," diye söylendiğimde, içeriden tekrar kahkaha sesleri yükseldi ve kızlarla göz göze geldik. Dayanamadım ve kapı pervazından salona doğru baktım. On, on beş kişilik bir kalabalık vardı. Tanıdık simalarla beraber daha önce hiç görmediğim insanların olduğunu da fark etmek, istemsizce gerilmeme ve çekingen bir yapıya bürünmeme sebep oldu.

"Ah, tabii!" Kulağıma tanıdık gelen aksanlı Türkçe bütün tüylerimi diken diken etti. Sesin geldiği yere baktığımda bir tokat yemiş gibi sarsıldım. Sinan'ın bakışları ve ilgisi kadından uzak olmasına rağmen, onu yine de parlayan gözlerle izleyen kişinin kim olduğunu anlamak sadece birkaç saniyemi aldı. Kısa siyah elbisesinin derin göğüs dekoltesi aile içinde yemekli bir kutlamaya göre fazlasıyla iddialı olsa da Angela uzun siyah saçları ve gece makyajıyla gecenin yıldızı gibiydi. "Sinan!" diyerek karşıdaki koltuktan ayağa kalktı ve yanı başına koyduğu poşeti eline aldı. İçinden siyah-beyaz formayı çıkardığında, yüreğim ağzıma geldi. "Arkasına bak, çok beğenecek sen..." Tekli koltukta oturan Sinan'a sallanarak yaklaşırken kalabalığa formayı salladı. "Arkada kim var?"

Sinan omuz silkti, "Şifo'ya[10] imzalatmadığın kesin.," diye mırıldandı.

Angela bir sihir yapmış gibi, 'tadaaaa!' diyerek formanın arkasını çevirirken, gözlerim istemsizce M. Gündoğdu'yu görme korkusuyla irileşti. Hızlı bir şekilde formanın arkasındaki ismi tahlil ederken Mithat Gündoğdu'yla alakası olmadığına emin oldum. Derin bir nefes alıp başımı duvara yasladım ve gözlerimi kapattım.

Ata'nın sesini duydum. "Vay! Las Ferdinand, değil mi? Aferin Şeytangela!" Ata'nın kelime oyununu anlamadığı, ufak kahkahasından belliydi. "Teşekkür! İngiliz bir futbolcu aradı ve Ferdinand'ı buldum! Ona ulaşmak için, kaç insan soktu araya ben..." diye devam ederken, hediyesini övmesine daha fazla tahammül edemedim.

Eğildim ve ıslak çoraplarımla ayakkabılarımı kucakladım. Şahsenem'in elindeki forma poşetini parmağıma takıp merdivenlere yönelirken Şahsenem kolumdan tutarak beni durdurdu. "Yapma!"

"O aşüfte burada," diye tısladım. İkisi anlamsız bakışlarla yüzüme baktı. "Angela!" diye açıkladığımda, Rümeysa ve Ayşe abla mutfağa girdi ve daha rahat bir şekilde konuşmaya devam ettim. "Süslenmiş püslenmiş ve benim hediyemin yan sanayisiyle içeride hava atıyor... Daha fazla burada duramam." Hışımla merdivenleri çıktım ve odama girdim. Hemen aynanın karşısına geçip "Keşke kredi çekseydim de Rolex alsaydım!" diye kızdım kendime. "Biraz da güzel giyinirdim..." Üstüme yapışan bluzun eteklerinden damlayan sulara baktım. "En azından o aşüfte, benim kim olduğumu görürdü! Şu hâlime bak... Külkedisi gibiyim. Bir peri olsay–"

Kapım hışımla açılınca telaşla geriye doğru sendeledim. Sinan odama girip kapımı kapatınca hızla gözlerimi kırpıştırdım. Bana döndü ve

[10]Beşiktaş'ın eski orta saha oyuncusu Mehmet Özdilek'in lakabı.

gördüklerinden emin olmak istercesine gözlerini tereddütle kıstı. Öfkeli bakışlarının etkisiyle ellerim anlık güç kaybı yaşarken çoraplarımı, poşeti ve ayakkabılarımı daha fazla tutamadım. Islak ayakkabılar ayaklarıma bir taş gibi düşüp parmak uçlarımı sızlatırken gözlerimi acıyla kırpıştırdım.

"Bu hâlin ne?" diye sordu. Sesi buz gibiydi. Bakışlarım yerde, önce çıplak ayaklarıma sonra onun yıllarca giyilse bile asla eskimeyecekmiş gibi buram buram kalite kokan ayakkabılarına kaydı. Kusursuz bir şekilde üstüne oturan siyah takımı, asi bir havaya bürünmesini sağlayan kravat takmadığı beyaz gömleği... Ben onu özlemle incelerken, "Sana soruyorum, İdil!" diyerek beni yerimde titretti.

Eğildim ve yerdeki poşeti aldım. Ayağa kalktım ve "Hiç," diyerek omuz silktim. Halka açılmamız konusunda bu tipimle tereddüde düşsem de hediye için dram yaratmanın anlamı yoktu. Formayı imzalatacağım diye ölüp ölüp dirilmiştim. Ayrıca Sinan'ın Ferdinand imzasından daha çok sevineceğine de emindim...

Bana yaklaştı ve saçlarıma dokundu. "Hiç mi? Ipıslaksın!" diye söylenirken bir şey fark etmiş gibi benden bir adım uzaklaştı ve ayakkabısının üstüne baktı. Burun kısmının ıslandığını gördüğünde, bakışları bozuk musluk gibi su akıtan tişörtüme kaydı. Ela gözleri öfkeyle yuvalarında büyüdü. "Bu şey ne zamandır üstünde? Çıkar şunu!"

"Sana yalan söyledim," diye fısıldadım.

Poşete kısa bir bakış attı ve elimden çekip yatağa koydu. "Kollarını kaldır, çıkaralım şunu..."

"Sana yalan söyledim diyorum," diye yineledim.

"Biliyorum, İdil. Sen beni aptal mı sanıyorsun? Konuştuğumuzda sorularımı sürekli tekrar edip zaman kazanmaya çalıştığın an anlamıştım!" dedi ters ters. Sanırım bir şeyler planladığımı anlamış ve hevesim kaçmasın diye yalanıma göz yummuştu.

Tişörtümü çıkarmak için, eteklerini tutmaya yeltendiğinde ondan uzaklaştım ve yatağın üstündeki poşeti aldım. Bakışları poşete kaydı. "Senin," diye fısıldadım ve poşeti ona uzattım. Renk vermeyen bakışlarıyla poşete baktı ve elimden aldı. İçine bakarken ne olduğunu çözememiş olmalı ki kaşları çatıldı. Poşeti yatağın üstüne tutup ters yüz etti ve forma yatağa düştü. Bakışlarını benden ayırmadan formanın arkasını çevirdi ve aynı anda yazıya odaklandık.

'Rica ederim.'

-Mithat G.

Ve güzel bir imza. Birkaç dakika geçti geçmedi, formaya bakarak "Kendimi, Sakaryaspor'un teknik direktörü olan Tuncay Şanlı'nın imzasını almaya gittiğine inandırmıştım," dedi ve derin bir nefes aldı. "Dolabımı karıştıracağına ihtimal bile vermemiştim." Gözlerini benden ayırmadan doğrulunca çenesinin öfkeyle seğirdiğini gördüm. Cam kırıkları ses efekti beynimde yankılandı, istemsizce birkaç adım geriledim.

"Beğenmedin yani?" diye fısıldadım. Evet, kızma ihtimalini göze almıştım ama... Ne bileyim, daha sonra hediyeyi beğenir ve mutlu olur diye düşünmüştüm.

Dudaklarını keyifsizce büktü. "Pek değil..."

"Ne alabilirdim ki sana? Ya, ben o kadar çok düşündüm ama..."

Sözümü ukala bir tavırla kesti. "Çok basit ve tamamen masrafsız," dedi ve aramızdaki mesafeyi küçük adımlarla kapattı.

"Neymiş o?" dedim merakla. Elini belime doladı. Bir bulaşık süngeri gibi su çekmiş olmama rağmen bozuntuya vermedim. Ellerimi göğsüne yaslayıp dolabını karıştırdığımı unuttuğu için ister istemez rahatladım.

"Benim ol," deyip omzumdaki ıslak saçlarımı arkaya doğru attı. Açıkta kalan boynumu nefesiyle ısıtırken avuçlarımın içindeki gömleğini var gücümle sıktım. Beni kendine doğru yaslarken boştaki eliyle kolumu okşadı. "Ama bir şartım var," diye fısıldadı. Dokunuşlarıyla öyle bir mest olmuştum ki beni yatağa atması sadece bir kelimeye bakardı. "N-ne şar-tın?" dedim kesik nefeslerle.

"Dolabımı." Eğildi ve boynuma bir öpücük kondurdu. "Bir," dedi ve biraz daha aşağısını öptü. "Daha." Gözlerimi kapadım ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Eli, çeneme ulaştı ve başımı hafifçe yana yatırdı. Tenimde açtığı boşluğu öptü. "Asla," dedi ve gerdanımdaki ıslak öpücüğünü kasten uzun tutup vücudumda titremedik yer bırakmadı. Sıcak nefesiyle gözlerimi heyecanla araladım. Ellerim istemsizce saçlarına karışırken ıslak olduğu için aşağı doğru sarkan tişörtümün açıkta bıraktığı göğüslerimi gözlerimin içine baka baka öptü. "Karıştırmayacaksın."

Tamam...

24. Bölüm

Tamam, tamam, tamam, tamam...

İç sesim defalarca aynı kelimeyi tekrarladı. Dini bir ritüelden farksızdı. Tenimdeki dudakları yüzünden sadece 'tamam' demek geliyordu içimden. Dudakları benden uzaklaştı, doğruldu ve gözlerimin içine baktı. O an... Çok garip bir şey oldu. Yavaşlayan zaman normal akışına döndü ve kısa bir an 'tamam'dan ibaret olduğunu düşündüğüm haznem başka kelimelerle dolmaya başladı.

Bu bir büyüydü. Ve bana her şeyi yaptırabilecek kadar güçlüydü.

Sekteye uğrayan beynim, bir motor gibi yeniden çalışmaya başlarken kısa bir an dediklerini düşündüm. Ve canımı fazlasıyla acıttı. "Gerçekten şu an tek derdin dolabını karıştırmış olmam mı?" Onun için yaptıklarımı düşündükçe öfkelendim. "Evet, hoşlanmadığını biliyorum. Bu konuda haklısın ama planlı bir şey değildi, anlıyor musun? Odana girip hakkında bilgi sahibi olup seni etkilemeyi falan düşünmedim! Takımlarını koyarken kutuyu gördüm ve... Bir kadından kalan hatıraları sakladığını düşündüm."

Dediklerimi gerçekten dikkatli bir şekilde dinledi ama yine her zamanki gibi bambaşka bir noktaya takılmıştı. "Bir kadından hatıra saklamak mı?" Alayla güldü, "İdil benim için birisi giderse biter ve ona dair hiçbir şey saklamam."

Hayatından çıkan ve kolayca unutulan bir kadın olduğumu düşünüp kendimi harap etmeden önce bakışlarım yataktaki formaya kaydı. "Aşağıdaki o kadın gibi hediyemi övmek istemiyorum ama bilmen gereken bir şey var." Ben susunca devam etmem için merakla kaşlarını havaya kaldırdı. "Senin için elimden gelen her şeyi yaptım!" Ona doğru öfkeyle yaklaştım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. "Araya hiç kimseyi sokmadım. Ben vardım." İşaret parmağımı, sadece birkaç dakika önce öptüğü göğüslerime bastırdım. "Sadece ben."

Bakışları yumuşadı ve sertçe yutkunduğunu gördüm. "Sorun da burada İdil." Kısa bir an gözlerini odada gezdirdi. "Mithat Gündoğdu'nun ne kadar inatçı ve zor bir adam olduğunu biliyorum," dediğinde kaş-

larım şaşkın bir şekilde havaya kalktı. Onu tanıyor muydu? "Ona defalarca görüşme talebi gönderdim, Türkiye'de moderatörlük yaptığım programa davet ettim ama hepsini kaba bir şekilde reddetti. O benim ilk maçımın kahramanıydı. Camiadan bu kadar kolay silinmesini istemedim. Evet, futbola dönmesi imkânsızdı ama bir takımın teknik yapısında bulunabilir, kendi gibi futbolcular yetiştirebilirdi." Göğsü aldığı nefesle genişledi. "Çok uğraştım," diye itiraf etti. "Gerçekten çok uğraştım. Ama ben pes ettim. Edene kadar da bana bir hayli kök söktürdü." Bakışları merak doluydu. "Seni ne kadar zorladı, neler dedi?"

Aniden gelen sorusuyla panikledim. "N-ne?"

"O imzayı almak için yaptıklarını... Düşünmek bile istemiyorum." Gözlerini kısa bir an kapattı ve cümlesiyle çelişecek bir şekilde kısa bir sessizliğe gömüldü. "Yoksa..." diyerek gözlerini açtı ve bakışları üstüme kaydı. "Hediye yüzünden mi bu hâldesin?"

"Hediye yüzünden bu hâlde olduğumu nereden çıkardın?"

Gözleri irileşti. "Sorumu tekrarladın," dedi ve eli şakağından yeni çıkmaya başlayan sakallarına indi. Bir de iyi yalan söylerim diye kendimi överdim. Adam yalan söylediğimi fark etmiş, o esnada tepkilerimi gözlemlemiş ve şimdi acımasızca her yalanımı yakalıyordu! Bir tespit yapmış gibi başını ağır ağır salladı. "Onun yüzünden bu hâldesin." Sesi o kadar kötü ve acı geldi ki onu duyan, bir uzvumu yitirdiğimi düşünebilirdi. Olaylar bir çorap söküğü gibi onun tarafından çözülürken ne diyeceğimi şaşırmıştım ama bu hediyeyi ne kadar önemsediğimi bilsin istiyordum.

"Hayalini gerçekleştirmek için her şeyi yapardım."

Bakışlarında gizlemediği öfkeyle tekrar formaya odaklandı. "Bu yüzden çocukluk hayalimden nefret ediyorum. İdil..." deyip derin bir nefes alarak bana döndü. "Bu kadar çabalamana, uğraşmana..."

Sözünü kestim. "Yaptığım şeyi bir yanlışmış gibi düşünmeme sebep olma." Dediğini tekrarladım. "Pek beğenmediğini, işin içinden benim oldukça masrafsız bir şekilde sıyrılacağımı söylemek gibi..."

Başını hafifçe salladı ve ona yardımcı olacakmış gibi formaya baktı. Elleri cebinde olduğu yerde sallandı, bir şeyler anımsamış gibi gözleri kısıldı. "En son... Yedi yaşında böyle olmuştum sanırım. Doğum günümü evde arkadaşlarımla kutlamıştık. Hediyeler açılırken annem bana büyük bir kutu getirmiş, babamla ortak hediyesi olduğunu söylemişti." Sırıttı. "İlk kramponum. Arkadaşlarım ve anneleri olmasaydı oturup hüngür hüngür ağlayacaktım. Öyle mutlu olmuştum." Bakışlarını bana çevirdi.

"Tıpkı şu anki gibi."

Şu Beşiktaş ve futbol sevgisinden bahsederken bam telime dokunuyordu sanki. O kadar güzel ve içten seviyordu ki keşke beni de o kadar sevse diye düşünmeden edemiyordum. "Benden çekinme, ağlayabilirsin," diye takılmama gözlerini devirerek formayı tuttu. Mithat Gündoğdu'nun imzasını daha dikkatli bir şekilde incelemeye başladı. Sıkıntılı bir şekilde yerimde sallanmaya ve beni az önce krizlere sokan konuyu nasıl söyleyeceğimi düşünmeye başladım. Baktım ima edilecek gibi değil, ben de pat diye söyledim. "Dolap mevzusuna gelirsek..."

Kaşları havada bana döndü. "Neresine geliyoruz?"

Yüzümü buruşturdum. "Hiç kimse dolabını ellemiyormuş gibi..."

Başını salladı. "Evet, hayatımda olan herkes bunu bilir ve ellemez."

"İyi de neden? Yani bundan hoşlanmamanın bir sebebi olmalı."

Zaman kazanmak istercesine etrafına baktı. "Bak..." Söylemek ve söylememek arasında gidip geliyor gibiydi. "Çok saçma bulacaksın ve güleceksin."

Kaşlarım çatıldı. "Çok mu garip?" Gözleri tereddütle gözlerimle buluştu. Başını belli belirsiz salladı. "Çocukluğunda veya ergenliğinde bir davranışın takıntı hâline dönüştü mü?"

"İllaki dönüşmüştür. Hatta bir süre sonra kabullenmiş, garipsememeye başlamış bile olabilirim." Doğru bir noktaya parmak basmışım gibi formayı sallayarak sözümü kesti.

"Benimki de tam olarak bu," diyerek derin bir nefes aldı. "Lisede sigaraya başlamıştım ve paketimi dolabımda saklıyordum. Annem aylar öncesinde giyilmiş kirli tişört bulmamak için her gün odamı topluyordu ve bu yüzden her an ifşa olabilir, babam tarafından hayatım sonlandırılabilirdi." Ağzım açık bir şekilde bir zamanlar sigara içtiğine inanmaya çalıştım. "Paketim sayesinde radikal bir karar almış, dolabımı düzenli tutmaya, annem odama girmesin diye kirli kıyafetlerimi sepete atmaya başladım. Bir süre sonra sigara hevesimi alıp bırakmama rağmen, dolabımı ve eşyalarımı düzenli tutma huyumdan kurtulamadım. Hatta takıntı hâline dönüştü. Bundan bu kadar etkilenmemin sebebi sanırım, ergenlik döneminde kişiliğimin yeni davranışları kolayca huy edinebilmesinden kaynaklanıyordu."

"Hâlâ bir paket saklamadığına emin misin?"

"Galiba hâlâ bir şeyler saklıyorum ama benim haberim yok."

Kendimi tutamadım ve bir kahkaha attım. Bu ne kadar garip bir travmaydı böyle? Yine de dalga geçip garipsediğimi belli etmekten kaçındım. "Şanslısın... Seninle evlenecek kadın arkandan hiç söylenmeyecek ve sana temizlikle alakalı nutuk çekmeyecek." Aniden gelen üşümeyle kollarımı birbirine sardım.

Başını hafifçe yana yatırdı. "Söylenmeni düşündüm de... Sanırım sırf bunu duymak için benim için zor da olsa bir şeyleri kenara atabilirim."

İstemsizce ellerine bakıp Şahsenem'in dediği gibi kadife bir kutu aradım. Küçük çaplı evlilik teklifleri ve Sinan... İstemsizce sırıtırken kendimi anında toparladım. "Bundan kurtulmayı denedin mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır. Ne kadar ürkütücü geldiğini tahmin bile edemezsin. Ama sanırım psikoloğuma bahsedip aklına geldikçe gülmesine sebep olacağım." Psikolog! Saçma bir ifadeyle ona bakarken omuzları düştü. "Bilmiyorsun tabi..." diye mırıldandı. "Sen yokken başıma korkunç şeyler geldi."

Yüreğimi bir panik kapladı, sakinleştirebilecekmiş gibi göğsüme elimle baskı uyguladım. "Ne oldu Sinan? Korkutma beni."

Tam anlatmaya girişecekti ama bakışları yine üstüme kaydı. "Sonra konuşuruz. Önce şu üstünü değiştir." Karşısında soyunmamı beklemiyordu herhalde? Tamam, o bir o kalmış olabilirdi ama o kadar da uzun boylu değildi!

Beni ikna etmesi sadece bir dakikasını alırdı. "Şey, tamam... Aşağıda misafirlerin vardı zaten. Ben de üstümü değiştiririm."

"Jessica hamile olduğu için eşiyle müsaade isteyip evden gideli sadece birkaç dakika oldu. Menajerim Angela, Ozan ve avukatım Zeki de geceye bir barda devam etmeye karar verdi. Aşağıda sadece Ceyhun yüzsüzü, Cihangir, Şahsenem ve Belgin var."

Angela'nın gittiğini duyunca içimin yağları eridi resmen. Ama bunu belli etmedim ve saydığı isimlerde dikkatimi çeken o kişiyi istemsizce tekrar yineledim. "Beşiktaş'ın forveti Ceyhun mu?"

Başını salladı. "Evet. Üstünü değiştir, güzelce kurulan ve aşağı in, tanışırsın. Onun yüzünden diğer arkadaşlarıma karşı ön yargılı olma, diğerleri gerçekten normal." Tam odadan çıkacakken elindeki formaya bakıp bana döndü. "Özür dilerim."

Ellerim ıslak saçlarıma gitmek üzereyken durdu. "Ne için?" Formayı gösterdi. İster istemez gülümsedim. "Beklediğin tepkiyi vermediğim için."

"İyi ki doğdun, mutlu yıllar," dedi dudaklarım.

İyi ki doğdun şiir seslim, iyi ki doğdun şair gülüşlüm, iyi ki doğdun sıcak çikolata gibi içimi ısıtan, iyi ki doğdun menekşeler açmış gibi bana umut veren adam, dedi kalbim.

'İyi ki' ile başlayan cümlelerimin sonu gelmezken Sinan aramızdaki mesafeyi kapattı ve dudaklarıma yaklaştı. "Teşekkürler." Bakışları dudaklarımda, "Beraber," dedi ve tüy hafifliğinde bir öpücük kondurdu.

Artık yüzük vereceksen ver, böyle küçük küçük evlenme teklifleri edip kalp krizi geçirtme be adam! "Seni bekliyorum," dedi ve hafifçe gülümseyerek odadan çıktı.

Kapıyı kapattığında karnımda izi çıkan pantolon düğmesini açtım ve derin bir nefes aldım. Günü *The Notebook* filminin afişindeki Rachel McAdams gibi bitirmiştim ve Türk versiyonu Ryan Gosling'imin tek derdi de 'Benim için mi bu hâllere düştün?' diye kızmak olmuştu. Hayır, ne vardı bu kadar düşünecek? Çocukluk hayalini gerçekleştirmişim, bir sarıl; içli içli konuşup beni sevindir... Oflayarak dolaba yöneldim. Bir kot, uzun kollu bluz ve iç çamaşırı çıkarıp yatağa koydum. Üstümü değiştirip ıslak kıyafetlerimi banyodaki sepete attım ve saçlarımın ıslaklığını aldıktan sonra yatağıma uzandım. Gözlerimi kısa bir an kapattım ve kendimi iki üç günün yorgunluğunu kısa bir süre sessizliği dinleyerek ödüllendirdim.

Gözlerime vuran ışığın bana gelişini engelleyebilecekmiş gibi gözlerimi daha sıkı kapatırken böyle güçlü bir ışık kaynağının ne olduğunu tahmin edince hızla yataktan fırladım. Güneşin doğduğuna emin olmak için sallanarak ayağa kalktım ve cama yaklaştım.

Uyuyakalmıştım! Ellerim ağzımda, komodindeki telefonuma koştum ve saate baktım. Dokuzu geçiyordu. Bir elimi yumruk yapıp ağzıma dayarken Şahsenem'i aradım. Birkaç çalışta açıldı. "Uyuyan güzel?" dedi alayla.

"Dalga geçme ve hemen her şeyi anlat."

Kısa bir kahkaha attı. "Uyuyakalmışsın. Asıl haberler sende. Sinan Bey hediyeyi beğendi mi?"

"Asıl haberler sende!" diye tersledim onu. "Forvet Ceyhun nasıl biriydi, benim uyuyakaldığımı kim fark etti, arkamdan konuştunuz mu, Sinan size bir şey dedi mi?"

"İyi bir adam, ben, hayır, hayır."

"Şahsenem dalga geçme! Sinan'ın arkadaşlarından birini tanıma fırsatı yakalamıştım ama uyuyakaldım!" Yatağa oturdum ve omuzlarımı esnettim.

"Bir şey olmadı ki, İdil. Gerçekten! Hep beraber oturduk. Çok durmadık zaten. Aşırı yorgunduk. Sen uyuduktan yarım saat sonra biz de çıktık."

Derin bir nefes aldım. "Her şey için teşekkür ederim. Sinan hediyeyi beğendi."

"Beğenmeseydi o formayı yutağından midesine doğru yol yapardım zaten!" Ciddi ciddi konuşunca gülmeye korktum. "Dolabını karıştırdığını fark ettiğinde kızdı mı?" Tam sorusunu cevaplayacakken engel oldu. "Ya da dur! Angela hakkında bir şeyler söyledi mi?"

O da bir ayrı bir dava... "Hayır."

"O kadın beni çok kıllandırıyor." Sesi titredi. "Sinan Tümer'den başka kimseye enişte diyemem. Beni anlıyor musun, midem bulanır bak, kusarım!"

"Merak etme, halledeceğim," dedim ve kendimden emin bir şekilde ayağa kalktım. Ama nasıl halledeceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Şahsenem aramızdaki sessizliği kısa iç çekişiyle böldü. "Halledemeyeceksin, değil mi?"

Oldum olası ikinci kadınlardan nefret ederdim. Kızım görmüyor musun işte, adamın sevdiği var, sana yüz vermiyor. Ne diye hâlâ ısrar ediyorsun? "Halledeceğim, hallolmak zorunda. Şimdi kapatıyorum, bir duşa girip kendime geleyim. Akşama görüşürüz."

"Sana güveniyorum. Yani... Güvenmek zorundayım çünkü senden başka güvenebileceğim kimse yok. Yapabilirsin, halledersin!" dedi ve telefonu kapattı. Kısa bir duşun ardından, siyah bir kotun üstüne omuzlarımı hafifçe açık bırakan krem renginde salaş bir bluz giydim. Spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağlarken evde terlikle gezmeyi özlediğimi fark ettim. Bu zenginlik yemin ederim zahmetten başka bir şey değildi... Ayağa kalktım ve kuruttuğum saçlarımın kabaran tellerini ellerimle yatıştırdıktan sonra odamdan çıktım. Tuana'nın odasına girdim ve ciğerlerime dolan bebeksi kokusunu ne kadar çok özlediğimi fark ettim. Hızlı adımlarla beşiğine yaklaştım ve uyumasına rağmen o güzel yanaklarından birkaç öpücük çaldım. Derin solukları uzun bir süre daha uyuyacağının sinyallerini verirken odamdan bebek telsizini aldım ve aşağı indim.

Mutfakta kahvaltı hazırlıklarına girişen Rümeysa'ya günaydın deyip yanından kaçmayı planlarken ne yazık ki başarılı olamadım.

"Dün niye arabadan ineceğim diye nazlanan ama adama nazı geçmeyen ve arabadan inmek zorunda kalan kız gibi ıslanmıştın?"

Bu benzetmeleri bir gün beni öldürecekti. "Of Rümeysa, sabah sabah sorgu sualin hiç çekilmiyor. Ayşe abla nerede?"

"Beli tutulmuş. Bugün yalnızım." Dudaklarını büktü. "İdil bana yardım edersin, değil mi?"

"Çok mu kötü? Dün bir şeyi yoktu. Doktora götürsek mi?"

"Ya yok krem falan sürdük, öğlene kadar sıcak sıcak yatsın açılır beli. Hı, İdil?" Elindeki bıçağı tezgâha bıraktı ve bana yaklaştı. Tatlı tatlı gülümsedi ve elime uzandı. "Yardım edersin değil mi?"

"Tuana'dan arta kalan zamanlarımda elbette ederim," deyip tuttuğu elimin üstüne, diğer elimi koydum. "Söz aldığına göre, normal hâline dönebilirsin."

Rümeysa sertçe elini ellerimden kurtardı. "Dün erken gelecektin sen, her nereden geldiysen..." Tezgâha döndü ve eline bıçağı aldı. "O fil ayağı vazo kılıklı kadın resmen bir tehdit!" Angela'ya istemsizce üzüldüm. Geleli saatler olmuştu ama şimdiden milyon tane lakabı vardı.

"Ne oldu?" dedim ve bar sandalyesine oturup telsizi tezgâha bıraktım. "Bir pasta almış... İdil, Allah seni inandırsın Sinan Bey ayıp olmasa peçeteye tükürecekti. Kestane ve çilekli..." Bıçağı kaldırdı. "Fıstıkları da unutmamak lazım."

"Neden böyle bir şey yapmış?"

"Deliye sorulur mu niye delilik yaptın diye? Onunki de bu hesap! Ama diğerlerini sevdim çünkü hep İngilizce konuştular." Popüler bir pop şarkısının müziği mutfağa yayıldı. Rümeysa ellerini temizleyip hemen cebindeki telefonuna uzandı. "Efendim Ayşe abla? Tamam, getiriyorum bekle." Telefonu kapattı ve cebine koydu. "İki dakika gıybet yaptırmıyor ya... İlaç götürüp geliyorum. Sen de o esnada oturduğun yerden ekmekleri dizer misin?" Başımı salladım ve ayrı ayrı poşetler içinde bulunan aralarında sadece ton farkı olan ekmeklerle bambu sepeti önüme çektim. Rümeysa elinde bardak ve ilaçla mutfaktan ayrılırken dik tutmaktan yorulduğum gövdemi tezgâha yasladım ve işime aynı titizlikte devam etmeye çalıştım. Tahıllı ekmek, kepekli ekmek, çavdar ekmeği, yulaf ekmeği, beyaz ekmek...

Kulağıma ılık bir nefes ulaştı. "Günaydın."

Dilime öyle güzel küfürler geldi ki elimde ekmek olmasa tutmak için bu kadar çırpınmazdım. Derin derin nefesler alarak ekmeği sepete

bıraktım ve tabureyi arkama döndürdüm. Sinan yanımdaki sandalyeye ceketini bırakırken göz ucuyla bana bakıyordu. "Günaydın da, aklımın bende olduğu son sabah olsun istiyorsun galiba?"

Kravatını el yordamıyla düzeltirken dudaklarını büktü. "Gerçekten beni her gördüğünde aklını kaybedecek gibi mi oluyorsun?"

"Sinan, sessiz sedasız arkamdan geldin! Onu kastediyordum." Bakışlarım istemsizce üstünde gezindi. Aslında bir noktada haklıydı, adam bende akıl falan bırakmayacaktı bu gidişle...

"Dalgınsın. Uykunu mu alamadın?" dedi alayla. Ağırlığımı taburenin ucuna verdim, "Dalga geçme," diye mırıldandım mahcup bir sesle. Ellerimi tezgâha koydum ve tabureyi döndürmek üzereyken Sinan'ın ellerimin üstüne yerleşen elleriyle hareket edemedim. Hızla inip kalkan göğsüm dışında, ona ne hissettiğime dair en ufak bir renk vermedim. "Birisi gelecek."

Gülümsediğini hissettim. Soldaki elini çekti ve boynuma doğru inen saçlarımı, omzumun arkasına aldı. Güçlü göğsü, sırtımla bir bütün olmuştu. "Korkuyorsan uzaklaşabilirsin."

İşte bütün mesele buydu. Ondan uzaklaşamamak. "Sana karşı bu denli zayıf olmam hoşuna gidiyor, değil mi?"

Kısa bir nefes aldı. "Bunu ne yazık ki arada kullanacağım." Benden uzaklaştığında, hem yokluğuyla garip bir sızı hissettim hem de rahatladım. Ceketine uzandığını gördüm.

"Nereye gidiyorsun?" Hayırdır, İdil? Adam seni kütüğüne mi aldı, bu ne sorgu sual?

"Psikoloğumun deri koltuğuna uzanıp biraz ağlayacağım." Gömleğinin manşetlerini düzeltti.

"Benimle ilgili bir sorunun var mı?" Garip bir şekilde heyecanlandım. "Değişecek misin yani?"

Yüzünü ekşitti. "Hayır. Sadece çabaladığımı düşün istedim."

"Sahi, neden gittiğini söylemedin?"

Ela gözleri karamsar bir şekilde dışarıya takılı konuştu. "Sorun başlı başına benim. Herkes ellerini birbirine kavuşturan ve benim hakkımda notlar alan bir doktora para bayılmaya hevesli ve onları engellemeyeceğim." Telefonuna baktı. "İki saate dönerim." Aniden eğildi ve saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Görüşürüz."

Sinan kapıya ilerlerken Rümeysa'yla burun buruna geldi. "Günaydın, Sinan Bey!" dedi garip bir sesle.

"Günaydın, Rümeysa," dedi ve başka hiçbir şey demesine müsaade etmeden kapıya yöneldi.

Birkaç saniye sonra kapının kapandığını duydum ve Rümeysa'ya çevirdim bakışlarımı. "Ne?" dedim başımı sallayarak.

"Siz ne konuşuyordunuz?"

"Sinan Bey sana ne kadar âşık olduğunu anlatıyordu." Sahte bir öfkeyle önüme döndüm. "Çıkmadan önce bir şeyler atıştırmak istedi." Kalan ekmekleri de yerleştirirken telsizden Tuana'nın mırıltılarını duymaya başladım. Heyecanla ayağa fırladım. "Sana doyum olmaz ama..." dedim ve ağlama sesiyle cümlemi tamamlayamadan merdivenlere yöneldim.

Sessiz kahvaltı masasında istemsizce bakışlarım Sinan'ın boş sandalyesine kayıyordu. Umarım doktor üstüne gelmemiş ve Sinan da ona kafa atmamıştır. İkisi için de en iyi temennim buydu. Acaba beni anlatmış mıydı? Aynen İdil, seni anlatırken ağlamış doktor da ona peçete falan uzatmıştır. E o zaman ne konuşuyorlardı ki? Sinan oturup birisine içini dökecek bir adam değildi. Uzaktan duyduğum kapının sesiyle irkildim. Açılmasını bekledim ama hâlâ çalıyordu. Rümeysa yukarıda olmalıydı. Ağzımda çevirdiğim lokmayı hızla yuttum.

"Ata, kardeşini idare eder misin? Rümeysa sanırım duymadı." Ata başını salladı ve kardeşinin önüne bir tane salam attı.

Pelin Hanım ben ayağa kalkarken konuştu. "Ayşe ablayı doktora götürelim, Ömer. Belini zorlamış olabilir."

"Tamam," Ömer Bey başını salladı. "Kahvaltıdan sonra İbrahim'e söylerim, hazırlayıp götürsünler."

Çalışanlarının sağlığını bile düşünmeleri onlara olan saygımı artırırken kapı bu sefer yumruklanmaya başladı. Koşarak mutfaktan hole çıktım ve kapıyı açtım. Gördüğüm kişi yüzünden az kalsın kapıyı tekrar kapatacaktım. "Tanrım!" Angela çantasını kolunun altına aldı. "Duymuyor siz!?"

"Kusura bakmayın, kahvaltıdaydık." Elini hafifçe salladı. "*Anyway*..."[11] Etrafa göz gezdirdi. "Sinan evde?" Sen nesin, sen kimsin? Sen nesin ya? Sen kimsin be? Ne istiyorsun be? Soytarı, yılan! İç sesim Seda Sayan gibi atarlanırken kapı kulpunu sıkı sıkı kavradım. "Bir bilgim yok."

[11](İng.) Her neyse.

"Aa!" Gözleri irileşti. "Sen bilmiyor?"

"Menajer sizsiniz, Angela Hanım."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını öfkeyle kaldırdı. "Sen de hizmetçi? Biliyor olmalı!"

"Ben bu evin hizmetçisi değilim. Bir çalışanıyım. Ayrıca," deyip ona doğru yaklaştım. "Sizin sorularınıza cevap vermek gibi bir yükümlülüğüm yok. Benim görevim Sinan Bey'in yeğeniyle ilgilenmek."

Hızlı hızlı söylediğim cümleleri anlamak için kısa bir an duraksadı ama anlamamış olacak ki, "OK," diyerek pes etti.

Rümeysa merdivenleri hızlı hızlı indi. "Ana... Fil ayağı vazosu gelmiş." Angela merdivenlere dönünce şaşkın ifadesinden kurtuldu ve gülümsedi. "Hoş geldiniz Angela Hanım!"

"Hoş buldu," deyip kapıya baktı. "Ümer Bey ve Peğlın nerede?"

Rümeysa merdivenleri inerken parmaklarını yanağına bastırdı. "Allah Allah... Bizde bir Ömer Bey ve Pelin Hanım var ama... Sizin aradıklarınız mı emin değilim!"

Angela, dalga geçtiğini anlayacak diye Rümeysa'ya gözlerimi kırpıştırdım ve gizli gizli işaret parmağımı susması için dudağıma bastırdım. Angela'ya ve günlükken bile iddialı olan kıyafetlerine baktım. "Camekândalar," dedim.

"*What?*"

Rümeysa elleriyle mutfağı gösterdi. "Balkon gibi! Çıkıntı var ya, sandalye falan koyuyoruz." Angela, Rümeysa'nın işaret ettiği yere baktı. "Gitsene, orası işte!"

Angela, "Teşekkür," dedi ve duruşunu dikleştirip bir manken edasıyla camekâna ilerledi.

Rümeysa gözlerini bir an olsun kırpmadan gidişini izledi. "Gerçekten dediklerimi hiç anlamıyor ya... Kadını yerin dibine sokup sokup çıkarıyorum, her seferinde *Tişükkür* deyip gülümsüyor."

"Bak mecaz söylemini bir kavrasın, sen o zaman gör... Umursama şunu!" dedim ama kollarımı birbirine bağlayıp masadaki yapmacık hareketlerini izlemeye başladım. "Ben Tuana'nın kıyafetlerini yerleştireyim, geliyorum." Rümeysa indiği merdivenleri hızlı hızlı çıkarken kenara sindim ve o kadını izlemeye başladım.

Dakikalar sonra kapı çaldığında, tahmin ettiğim kişi geldiği için can havliyle kapıya koştum. Sinan bir meydan savaşından çıkmış gibi yorgun bakıyor ama dik duruşundan ödün vermiyordu. "Hoş geldin."

"Sinan, tanrım!" Angela'nın sesiyle arkama döndüm. "Kaç saat seni bekliyor ben, acilen konuşmak!"

Ne ara gelmişti bu kadın? Sinan konuşmamın devamını getirmem için bana baktı ama sabırsızca bekleyen Angela'nın bakışlarını üstümde hissederken onunla konuşmam pek mümkün değildi. Gülümsedim. "Angela Hanım da sizi bekliyordu."

Angela'nın bize yaklaştığını hissettim. "Sana yoğun bir hafta hazırladı, Sinan. Konuşmamız gereken teklifler var, içeride görüşmek?" Kaşları havada, ondan bir cevap beklerken Sinan başını salladı ve benden uzaklaşarak salona yöneldi.

Ömer Bey'le Pelin Hanım gitti, İbrahim ve Rümeysa, Ayşe ablayı hastaneye götürdü ama salonda görüşen Sinan-Angela ikilisi bu kadar hareketliliğe rağmen görüşmelerine ara vermedi. Açık kapının ardında koltukta oturan Sinan kucağındaki dosyayı incelerken Angela da ayakta, ona bir şeyler anlatıyordu. Aceleci davranıp kaprisli bir kadın gibi gözükmemek için onu çok dikkatli gözlemlemeliydim. Akıllıysa mutlaka U dönüşü yapardı ve bu sadece bana zarar verirdi. Elimde çok net bulgular olmalıydı.

Hızlı adımlar atarak içimdeki Sherlock'un dikkatini dağıtan Tuana'nın ellerini daha sıkı tutmak yerine bıraktım ve kendi kendine birkaç adım atmasını izledim. Yanan göz kapaklarımı sıkı sıkı kapatıp açtım. Cümlelerimle yürümesi için onu teşvik ediyordum ama poposunun üstüne düştü ve hayal kırıklığıyla omuzları çöktü. Kendi kendine kalkmasını izleyip son defa salona çevrildi bakışlarım. Sinan başını sallayarak bir şeyler söyledi. Dosyanın diğer sayfasını çevirirken başını kaldırdı ve göz göze geldik. Yakalanmanın verdiği mahcubiyetle gülümserken o bunun farkındaymış gibi göz kırptı. Bugünlük gözlemimi sonlandırdım ve ayağa kalkan Tuana'yı merdivenlerden çıkardım. Öğle uykusu için beşiğine yatırırken saatime baktım. İkiye geliyordu. Kuşluk uykusunu es geçtiğim için altıya kadar rahatça uyuyabilirdi.

Uyumasını beklerken odasındaki pembe tonlarındaki divana oturdum ve ayakkabılarımı çıkardım. Uzanırken bütün kemiklerimin garip bir şekilde sızladığını fark ettim ve ister istemez inledim. Divanın kenarına katlanmış polar battaniyeyi üstüme çektim ve etrafı izlemeye başladım.

Üstüme çöken ağırlığın ve çocukluğumdan beri gördüğüm labirent halüsinasyonunun ne anlama geldiğini biliyordum. Garip bir sıkıntıyla

elimi yastığa bastırdım ve dönmeye çalıştım. Yanan göz kapaklarımı sıkı sıkı kapadım ve panikle bir yola çıkmayan labirentten kurtulmayı ciddi ciddi düşünmeye başladım. Nasıl çıkacağım, Allah'ım? Uyudum, uyandım, bilinçaltım sürekli hareket hâlinde beni kargaşaya sürükledi. Yine bir yola girdim ve yüksek duvarla karşılaştım. Sızlanmaya başlayıp kollarımı kavrayan ellerle gözlerimi açmaya çalıştım. "İdil?" diye seslendi Sinan. Sesindeki panik o kadar netti ki bulunduğum çıkmazı gördüğünü düşündüm kısa bir an.

"Çıkamıyorum..."

Kollarımdaki ellerine uzanmaya çalıştım panikle. Ben sağı solu yoklarken eli alnıma ulaştı. Daha sonrasında niyetimi anlamış gibi sıkı sıkı tuttu elimi. "Ateşin var," dedi ve üstümdeki sıcaklığın benden uzaklaştığını hissettim. O esnada Tuana'nın ağladığını duydum. "Ata kardeşini al, aşağı in."

"Ben bakarım..." Elinden güç alarak kalkmaya çalıştığımda, sırtımda hissettiğim soğukluk yüzünden titredim. Gözlerimi açtığımda Ata'nın odadan çıktığını gördüm. Bakışlarımı Sinan'a çevirdim. Biraz üzgün, sinirli ve çokça endişeliydi. "Demek labirentin sonu sana çıkıyormuş," dedim ve gülümsedim.

Saçmalamalarım onu korkutmuş olmalı ki, "Hastaneye gidiyoruz," dedi ve koltuktan doğruldu. İyi olduğumu, biraz sarıp sarmalanıp dinlenirsem geçeceğimi söylemek için konuşmayı planlarken bir klişe oldu. 64 kiloluk İdil, ilk defa bir adam tarafından kucaklandı. İçimdeki o buruk sevinçle boynuna doğru sokuldum.

"Ateşim var, değil mi?" dedim ve yanan gözlerimi sıkı sıkı kapattım.

"Evet, yanıyorsun."

"Otuz dokuz var mıdır?"

"Vardır."

"Bilincim şu an allak bullak." Merdivenlerden indiğini hissettim. "Biraz daha dayan," dedi. "Her şey karman çormanken," dedim ve sertçe yutkundum. "Nasıl oluyor da sendeki ben hâlâ bu kadar net?" Kolları daha güçlü kavradı bedenimi. Bir an ağlayacak gibi oldum. "Sinan," diye fısıldadım. Gözlerimi açmasam da ellerim yolunu biliyormuş gibi sakallarına uzandı. "Sesine sarıldığım..."

"Ne?" Ömer Bey'in buz kesen sesiyle duraksadım.

Rümeysa'nın tiz çığlığıyla göz kapaklarımı açmaya çabaladım. "Yemin ederim, en son Aliye dizisindeki Ayşe'nin trafik kazasında böyle şok olmuştum!"

Sinan bir sezon finali etkisi yaratmamış gibi, "Kapıyı aç, Rümeysa. İbrahim nerede? Arabamı çalıştırsın!" diye sağa sola emir yağdırırken kucağımdaki kolum boşluğa düştü.

"Ay, öldü!" Rümeysa'nın haykırışıyla irkildim. "Tamam, tepki verdi. Yaşıyor..." Soğuk bir rüzgâr bütün tenimi yaladı geçti. Arabanın kapısının açıldığını duydum. Bir cam eşya gibi arka koltuğa yerleştirilirken Sinan'a zorluk çıkarmamak için koltuğa güç bela yerleştim ve kapıyı kapattı. Gözlerimi açtım ama sulandığı için etrafı net göremiyordum.

"İdil?" Sinan'ın motoru çalıştırdığını duydum. "On dakikaya hastanedeyiz."

"Doğum yapmıyorum..." İçeri dolmaya başlayan soğuk havayla kollarımı birbirine bağladım ve olabildiğince küçüldüm. Dişlerim titremeye başladı. "Camı kapat, lütfen."

"Ateşin var!" diye terslediğinde gaza yüklendiğini hissettim.

Sertçe yutkundum ve koltuğa doğru döndüm. Sesi beynimin içinde eko yaparken, ona kızmak ve susmasını söylemek istesem de içimdeki bitkin taraf buna engel oldu. Gözlerimi açtım ve koltuğun arkasındaki gözde bulunan evraklarla yüz yüze geldim. Birbirine çarpan dişlerimi birbirine bastırdım. Gözlerimi açık tutmayı denedim ama başaramadım. Sessizce konuşmaya başladım. "Sen bir kirpik gibisin, biliyor musun? Arada bir gözüme batıyor, canımı acıtıyorsun ama... Gözümü en çok sen koruyorsun."

Kısa bir nefes aldı. Sesi yumuşaktı. "Amacımı fark ettiğine sevindim," dedi. O üstün gülümsemesini gördüm sanki. Susmak istiyordum ama her ateşlendiğimde eve zil zurna sarhoş gelen bir adamdan farksız oluyordum. Annem bu yüzden önceden benimle çok dalga geçerdi; babam da sevgilim var mı, sigara kullanıyor muyum diye ağzımdan laf almaya çalışırdı. Bir elimi ağzımın üstüne örttüm, diğerini de boyun boşluğuma sokup ısıtmaya çalıştım. Araba durdu ve kapısının açıldığını duydum. Birkaç dakika sonra bacaklarımı saran esintiyle gözlerimi araladım. "Gel bakalım," dedi ve beni dikkatli bir şekilde kollarının arasında alıp kucakladı.

Etrafıma bakmak istedim ama başımı göğsünden kaldırmak hiç içimden gelmedi. "Sinan?" dedim.

Sensörlü kapı açıldı ve klimasından gelen ılık esintiyle biraz yumuşadım. Beni, "Efendim?" diye cevapladığında yaklaşan adımları ve bu taraftan, diye yönlendiren erkek sesini eş zamanlı bir şekilde duydum.

"Beni hâlâ taşıyorsun." Tepkisini görebilmek için gözlerimi açtım. Koridordaki güçlü beyaz ışıklara rağmen kapatmamak için direndim.

Gülümsedi. "Güzel bir yüksün."

"Şöyle yatırabilirsiniz, Sinan Bey," dedi bir kadın sesi. Hemen de tanırlar... Sinan beni sedyeye doğru yatırınca elini yakaladım son anda. Kısa bir an duraksadı, ellerimize baktı ama çekmedi.

"Özdemir Erdoğan çalıyor, duyuyor musun?" *Bana ellerini ver, hayat seni sevince güzel...*

Alnıma ateş ölçeri yaklaştıran doktor, kaşları havada gülümsedi. Sinan elimi sıktı. "Bir şey çalmıyor, İdil." Bakışları, iyi olduğumu söylemesini istercesine doktora kaydı.

"Otuz dokuz derece," diyen doktor ateş ölçeri bıraktı. Yaşı gereği tecrübe dolan bakışları güven verircesine üstümde dolaştı. "Hemen bir serum hazırlayacağım. Durumunuzda bir değişiklik olmazsa kan tahlili alacağım." Sinan'a baktı. "Yüksek ateşte bu tür reaksiyonlar görülür, endişelenecek bir şey yok."

"Özdemir Erdoğan gerçekten çalıyor," diye direttim.

"O zaman size iyi dinlemeler," deyip yanımızdan uzaklaşırken Sinan yatağın ucundaki örtüyü üstüme doğru örttü ve başucumdaki sandalyeye oturdu. Dirseklerini yatağa koyup elimi avuçlarının arasına aldı. Dünyadaki en güzel anlardan biriydi yine.

"Biraz uyumaya çalış."

"Uyurum..."

"Ve bir daha sakın sağlığını tehlikeye atacak bir işe kalkışma. Benim için olsa bile istemiyorum." Ben oflarken genç bir hemşire geldi ve gülümseyerek kucağındaki serum şişesini askılığa taktı.

"Beğendin işte! Cefasını çektim, bırak da sefasını süreyim, Sinan Tümer," dedim ve hemşireye kolaylık olsun diye elimi düz bir yere koydum. Elimin üstünü temizleyip damar yolu açmasını dikkatli bir şekilde izledim.

"Laflara bak, senden iyi tribüncü olur."

İğne garip bir sızı yaratırken Sinan'a döndüm. Bakışları serum takılan elimdeydi. "Gerçekten mi? Olur mu?"

"Işık görüyorum."

"Gidersek vuvuzela götürür müyüz?" Ne saçmalıyordum ben?

Sinan bir çocuğu ikna edercesine tatlı bir ses tonuyla konuştu. "Biraz modası geçti sanki?" Hemşire tribün muhabbetimizi, 'Rahat mısınız,

bir sorun olursa seslenmeniz yeterli' tarzındaki cümleleriyle böldü. Hepsini kibar bir şekilde cevaplamaya çalışırken bakışlarının arada Sinan'a kaydığını fark ettim. Sesim istemsizce kibarlıktan uzaklaştı ve sorularını fazla uzatmadan cevapladım. Verdiğim mesajı anlamış gibi hızla yanımızdan uzaklaşırken hemen Sinan'a döndüm. Tam vuvuzela yerine büyük bir davul götürmemiz gerektiğini söyleyecekken, "Serumun bitene kadar dinlen," dedi.

Gözlerim yavaşça kapandı. Avuçlarının içindeki elimin boğumlarını okşamaya başlamasıyla gülümsedim ve konuştum. "Ben temmuz ayında bir çay bahçesindeki masayım sanki. Ellerin de o masanın üstündeki şekerlik. Sen olmasan, ben eksiğim..."

Elimi okşayan parmakları durdu. Kısa bir sessizlik oldu ama gözlerimi açamadım. Üstüme çöken yorgunluk, serumun verdiği rahatlık hissi beni hızla ele geçiriyordu. Düz yattığım için hırıltılar eşliğinde uyku moduna girdim. Sinan, "Vücudunda yükselen pirojen içinden bir şair çıkardı," dedi.

"Hayır," diye mırıldandım güç bela. Bana doğru eğildiğini, yoğunlaşan kokusundan hissettim.

"Ne?" Sayıkladığımı düşünüyor olmalı ki, sesi fazlasıyla şaşkın çıkıyordu.

Gözlerimi açtım ve elimi ellerinin arasından kurtardım. Tereddütle kısılan ela gözlerine gülümseyerek sakallarına dokundum. "Şiir sensin çünkü."

25. Bölüm

Nazınızı, sızlanmanızı çeken ve üstünüze her zamankinden daha da fazla titreyen bir insan varsa hasta olmak kesinlikle dünyanın en güzel olaylarından biriydi. Sinan'ın eli, gözleri yola odaklı olmasına rağmen refleksle alnıma gidiyordu ve ağzıma kadar çektiğim ceketini boynuma doğru indiriyordu. Her ne kadar sinir olsam da baygın gözlerle gülümsememe engel olamıyordum. "Daha iyi misin?"

Konuşmaya hiç hâlim yoktu. "Hıhı," diye mırıldandım.

"Hastanede beni korkutmayı başardın. Özdemir Erdoğan çaldığını söyledin ve..." Göz ucuyla bana baktı. "Hatırlıyor musun?"

Sarhoş gibi olduğumu ve ona şiir dinletisi yaptığımı hayal meyal hatırlayınca yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. "Pek değil."

Ama o her saniyesini hatırladığı için gülümserken bakışlarını üstümden çekti. "Tatlıydın," dedi ve arabayı durdurdu. "Hiçbir kadının hastayken çekilebilir, hatta izlenmeye değer olduğunu düşünmemiştim." İnşallah grip olduğumda, burnuma soktuğum peçeteler, dizleri çıkmış pijamalarım ve kalın hırkamla da izlenmeye değer olduğumu düşünürdü. Ben ceketi üstümden atıp yere eğilirken o da arabadan indi. Arabanın paspasında ayakkabılarımı ararken kapımın açılmasıyla ceketi yüzüme kadar çektim.

"Ayakkabılarım..."

"Hiç giymedin ki arabada bulasın, İdil." Bir koluyla bacaklarımı diğeriyle de belimi destekleyerek beni kucakladı. Dirseğiyle arabanın kapısını kapattığında sersemlemiş ayağına yatıp ona sıkı sıkı tutundum.

"Sana da zahmet oldu." Altmış yaşındaydım ya, market poşetlerini eve kadar taşıttığım için mahcup olmuştum.

Bana doğru eğildi. "Ödeşeceğiz, İdil Hanım," dedi.

"Ne? Bana ne taşıtacaksın? Bak çok ağır olursa vallahi taşımam." Kapının açılmasıyla cümlemi yarıda bırakıp bizi kimin karşıladığına baktım.

Pelin Hanım sabahlığının yaka kısmını içini çekerek birleştirdi. "Geçin hadi," dedi sessizce. "Buz gibi dışarısı!"

Sinan hole girince, Pelin Hanım yavaşça kapıyı kapattı. "Herkes uyudu mu?"

Gülümsedi. "Yok, sizin gelmenizi bekliyorduk." Yüzündeki gülümseme anında silindi. "Gecenin biri oldu, Sinancığım. Tabii ki herkes uyuyor!" Sesi bana yaklaştı. Beni görebilmek için kollarıma bastırınca Sinan beni hafifçe alçaltı. "İdil, canım..." Anne şefkatiyle alnıma dokundu. "Nasıl oldun?"

Başımı salladım ve gülümsemeye çalıştım. "İyiyim, teşekkür ederim..." Elini alnımdan çekti ve derin bir nefes aldı. "Gördüğüme göre artık daha rahat bir şekilde uyuyabilirim. Sizi tutmayayım, İdil'i yatırırsın. İyi geceler."

"Sana da." Sinan merdivenlere yönelince omzunun üstünden Pelin Hanım'a baktım. Mutfağın lambasını açınca dik tutmakta zorlandığım başımı göğsüne bıraktım. "Of..." Göğsü aldığı verdiği nefesle inerken sesinin gümbürtüsüyle içim titremişti. "İlaçların arabada kaldı."

"Şimdi aç karna ilaç içemem zaten," dedim ve odamın kapısını açtığını fark ettim. "İndirebilirsin..."

"Hayır," diye diretti ve yatağın ucuna kadar geldi. Bacağımdaki elleri gevşerken dikkatli bir şekilde yere bastım ve ceketini son anda yere düşmekten kurtardım. Bir eli hâlâ belimde, gözlerimin içinde iyi olduğuma dair bir cevap arıyor gibiydi. "Hâlâ çok yorgun gözüküyorsun, biraz dinlenmeye çalış." Ceketini daha sıkı kavradım. Deli cesareti miydi yoksa serumun kafası mıydı, bilmiyorum; belimdeki elinin baskısına güvenerek başımı hayır dercesine sağa sola salladım. Birkaç saniye sadece birbirimize baktık. Aramızdaki mesafenin hızla kapanması ve ona çarpmam, içgüdüsel bir davranış kadar doğal geldi. Heyecanlı bir şekilde dudaklarına uzandığımda onunla buluşamadan, beni çok yumuşak bir şekilde belimdeki eliyle yatağa yönlendirdi. Elimdeki ceketten hızla kurtuldum ve sedyede uyumaktan ağrıyan sırtım yatakla buluşunca huzurla iç çekmeme engel olamadım.

Sinan bacaklarımın arasındaki boşluktan, usul usul bana yaklaşırken ellerimi boynuna doladım. Aklıma her seferinde Belgin'in beni kurtardığı, Ogün'le olan yakınlaşmalarım geldi. Sinan'la arasında bir karşılaştırma yaptığımda aradaki fark yüzünden istemsizce korktum. Ogün, tenime dokunduğunda kendimi bir zührevi hastalığın tehdidi altında hissederdim. Ama Sinan dokunduğunda... Dünyanın en güzel kadını oluyordum, tenimde çiçekler açıyordu sanki.

Dirseğini yanı başıma koydu ve altımdaki eliyle beni kendine bastırırken dudaklarıma yaklaştı. Benden firar eden inlemeyle gülümsemesi büyüdü. Çok yumuşak bir şekilde dudaklarıma uzandı ve ânın tadını çıkarırcasına tenimdeki hükmünü sürmeye başladı. Allah'ım, çok güzeldi...

Belimdeki eli, kalçamdan bacağımın iç kısmına doğru ilerlerken kısa bir an panikledim. Çünkü bundan sonrasını bilmiyordum! Tamam, sakin ol İdil... Hiç bozuntuya vermeden ona karşılık vermeye çalışırken eli yön değiştirdi ve bluzumun altındaki çıplak tenime ulaştı. Dudaklarından uzaklaştım ve kahkahamı özgür bıraktım. "G-gıdıklanıyorum!" diye itiraz ettim ama bunu duymak daha çok hoşuna gitmiş olacak ki bir kez daha yaptı. Gülmekten gözlerim yaşlarla dolmuşken bu sefer bana kal gelmesine sebep olacak bir şey yaptı. Eli göğüs kafesimden biraz daha yukarısına, sütyenimin kumaşına uzandı. "Ateşinin sebebinin artık soğuk algınlığı olduğunu düşünmüyorum," dediğinde ses tonu bütün tüylerimi diken diken etti.

Elinin orada olduğu bilmek ve hiçbir şey olmamış gibi nefes almak imkânsızdı. Nefes nefese, koyulaşan ela gözlerine baktım. Eğer bu engeli aşarsa, ona karşı strafor köpükten olan duvarımı kolayca kıracaktı. Kendimi durdurmak için bir sebep arıyordum ama yine beyin gücümü kaybetmiştim. "O tıbbi teşhis..." diye mırıldandım. Gözleri duyduklarından emin olmak istercesine kısıldığında, o kadar hızlı bir şekilde bluzumu çıkardı ki ne ara kollarımı kaldırıp ona yardım ettim anlayamadım bile.

"İdil, yapma," dedi bakışları göğüslerimde. İç sesim İbrahim Tatlıses gibi kırmızı koltuğa oturmuş, *'İlk defa üşüyorum kollarında!'* diye kendinden geçerken Sinan'ın eli sütyen kopçama uzandı. Kendiyle savaştığı o kadar belliydi ki onu bu hâle düşürdüğüm için kendimi kısa bir an kötü hissettim. Eli kopçadan uzaklaşırken yumruk olduğunu hissettim. "Devam edersek duramam ve... Burada, böyle olmasını istemiyorum." Geri çekilmeden önce sakinleşmek istercesine alnıma uzun bir öpücük kondurdu.

Gözlerimi kapattım ve üstümden kalkarken çok garip bir hisle baş başa bıraktı beni. Sanırım ben, onun kadar doğru zamanı bekleyecek kadar iradeli değildim. Doğrulmaya çalıştığımda, her yerimin deli gibi titrediğini fark ettim. "Sinan, ceketin..." diye seslendim.

Eli kapı kolunda kısa bir nefes aldığını duydum. "Beni getirdiğin hâle bak, ceket diyorsun bir de!" dedi ve odadan paldır küldür çıktı.

Şaşkın bir şekilde kapanan kapıya, yerdeki ceketine ve sonra üstüme baktım. Aklım her zamanki gibi olaylar bitince yerine gelmeye başlamıştı. Strafordan olan köpük duvarımı en kısa zamanda betona çevirmeliydim yoksa Sinan'la sonumuz hiç iyi olmayacaktı.

İlk misafirim olan Pelin Hanım ceketi yerde görünce kısa çaplı bir şok geçirmişti. Üstümden düştüğünü söyleyerek işin içinden sıyrılmıştım ve buna gerçekten inanmıştı. Biraz dinlenmem gerektiğini, hâlâ pek iyi gözükmediğimi söyleyerek bana izin vermişti. Biraz telefonumla uğraşıp annemin bana Whatsapp'tan attığı ilginç bilgileri okudum. Artık Bursa'daydı ve beni bu tür mesajlarla rahatsız etmeye devam edecekti. Onun sohbetinden çıkıp kızlara dün yaşananları aktardıktan sonra yataktan doğruldum. Kendimi iyi hissediyordum, panda gibi yuvarlanmamın bir anlamı yoktu. İşimin başına dönmeliydim ve onların bana karşı olan iyi niyetini kullanmamalıydım.

Yatağımı toplayıp elimi yüzümü yıkadım ve üstümü değiştirdim. Odadan çıkarken güçlü bir şekilde öksürdüm ve acıyan soluk boruma sertçe vurarak merdivenlerden indim. Bileğimdeki saate baktığımda kahvaltı vaktinin çoktan geçtiğini fark ettim ama birilerini görebilme umuduyla mutfağa girdim.

"Tuana, yesene yavrum..." Ayşe abla, Tuana'nın ağzına zorla büyük bir kaşıkta muhlama ve ekmeğin sert kabuğunu sokmaya çalışıyordu. O vahşeti görmek, olduğum yerde sallanmama sebep oldu.

"Ayşe abla?" dediğimde başını kaldırdı. "O bir buçuk yaşında... Dişleri..."

"Aman!" Elindeki ekmeği ve kaşığı Tuana'nın masasına bıraktı. "Siz bu canavarları çok küçümsüyorsunuz ha, etimi bile koparır bu. Ekmek mi yiyemeyecek?" İlgiyle gülümsedi. "Onu boş ver, sen nasıl oldun?"

"İyiyim. Peki, senin belin ne durumda?"

"Yaşlılık işte... Bir yeri düzeltiyoruz, başka bir yer bozuluyor," dedi ve gülerek işinin başına döndü. Tuana'nın önündeki sert kabukları kemirmesini izlerken etrafa baktım. "Herkes nerede?"

"Sinan Bey'im erken çıktı. Ata'nın dersi varmış, Pelin Hanım onu bıraktıktan sonra butiğine geçecekti. Ömer Bey de yukarıda." Bakışlarım kapı pervazındaki hareketliliğe kaydı.

Rümeysa'nın gözleri beni görünce öfkeyle irileşti. "Oo..."

"Rümeysa." Ona yaklaştım hızla. "Lütfen konuşalım."

"Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok, tamam mı?" Göğsü öfkeyle inip kalkarken yanlış bir şey söylememek için dilini ağzının içinde döndürdü. "Ayşe abla biliyor musun, Sinan Bey ve İdil'in bir ilişkisi varmış!"

"E be Rümeysa, bir de akıllı gezinirdin," dedi gülerek.

"İdil!" Gözlerini öfkeyle kırpıştırdı. "Gözümün içine baka baka Sinan Bey'le aşk yaşadın! Ne vicdansız kızsın. Benim kalbim sıra gecesine dönmüş, içimde acılı çiğköfteler kavruluyor..."

"Sakın," deyip ona doğru yaklaştım. "Bu şeye düşman olma." Duvara çarptı ve gözlerini benden kaçırdı. "Yeterince engel var zaten, Rümeysa." Gözlerini bana çevirdi. Aynı anda "Angela," ismini dile getirdik.

Rümeysa sertçe yutkundu. "Karışık sinyaller veriyor."

Başımı salladım. "Farkındayım."

"Sabah Sinan Bey'in konuştuğunu duydum," dedi arkamdan Ayşe ablaya bakarken. Biraz daha sessiz bir şekilde devam etti. "Bu haftanın çok yoğun olduğunu, programa öncelik vermek istediğini söyledi."

"Ya..."

"Ya, tabii!" Kollarını birbirine bağladı. "Garanti kanıt lazım, bu allem eder kalem eder lafını çevirir. Dikkatli ol."

"Sen az önce beni boğmayacak mıydın?"

Bana doğru yaklaştı. "Başkanlığı istiyorum, İdil. Sinan Bey'in aklına gir ve ondan onay al."

"Allah Aşkına biraz normal bir şey iste! Hayatının irdelenmesinden hoşlanmıyor, Rümeysa! Onu seven insanların üzülmeyeceğini bilse sayfaları bile kapattırır!"

"Ben anlamam," diyerek omuz silkti. "Şimdi yallah yukarı... Ömer Bey seni çağırmıştı. Odana girdim ama sanırım Sinan Bey'i görmek için seke seke aşağı inmişsin."

"Ne? Neden çağırıyor?"

"Çok özlemiş seni!" Sırıttı. "Erkek kardeşiyle kırıştırdığın için olabilir mi? Bak, ne kadar verirse kabul et. Ama dur! Ömer Bey bonkör adamdır. Sen yine de 'Hayır' diyerek bir blöf yap. Kesin rakamı yükseltir."

Ona aldırmadan merdivenleri hızla çıkarken mideme telaştan kramplar girmeye başlamıştı bile. Keşke yatakta kalsaydım da bu konuşmayı

sıcağı sıcağına konuşmak zorunda kalmasaydım. Çalışma odasının önüne geldiğimde hafifçe vurdum ve 'Gir' komutuyla öksürüp içeri girdim.

Ömer Bey başını dosyadan kaldırdı ve beni görünce gülümsedi. "Gel, İdil," dosyayı kapattı ve çekmecesine koydu.

Arkamdan kapıyı kapattım ve deri koltuğa oturdum. "Para falan istemiyorum Ömer Bey," deyiverdim.

"Ne?"

"Yani..." Bir fabrikatör acımasızlığı aradım bakışlarında ama her zamanki gibi hiçbir renk vermiyordu. "Kusura bakmayın, bir an çıktı ağzımdan."

Kaşları çatıldı ama üstelemedi. "Nasıl oldun, iyi misin?"

"Çok teşekkür ederim, iyiyim."

"Sevindim." Yüzüne dalgın bir gülümseme yerleşti. "Seninle görüşmemin sebebini sanırım tahmin edebiliyorsundur."

"Böyle olmasını istemezdim." Sandalyesinin arkasına yaslandı. Kesin şimdi beni gömecekti, hazırlan İdil.

Elindeki kaleme baktı. "Neden Sinan?"

"Neden Sinan?" diye şaşkın bir şekilde yineledim sorusunu. Başını salladı ve bakışlarını bana çevirdi. "Geçimsiz, kuralcı, inat, otoriter ve kesinlikle tahammül edilmesi güç." Gözleri tereddütle kısıldı. "Seni o mu zorladı?"

"Ne? Ömer Bey, bakın..."

"O arada bana abilik taslamaya çalışan bir karakter. Bunu iyi düşündün mü?"

"Siz..." İşaret parmağımı Ömer Bey'e kaldırdım. Sonra kendime çevirdim. "Beni mi düşünüyorsunuz?"

"Tabii ki seni düşünüyorum." Sandalyesini yaklaştırdı ve dirseklerini masaya dayadı. "İdil... İyi düşünmelisin. Bunu kötü anlamda söylemiyorum. Yani..." Doğru kelimeyi aramaya çalışıyordu. "Sinan," deyip yüzünü ekşitti. "Bak otuz yaşını bitirdi, hâlâ onu anlatamıyorum."

"Sizi anlıyorum."

"Seni kızım gibi sevdiğimi biliyorsun. Sinan da kardeşim ve..." Kısa bir an duraksadı. "Arada biz varız. Anlıyor musun?" Başımı hızla salladım. Kısa bir sessizlik oldu. Huzursuz ve gergin... "Yürümezse," dedi Ömer Bey beni sol yanımdan bıçaklayarak. "Ne olacak?"

Biz karadan gemi yürüten Fatih Sultan Mehmet'in torunlarıydık, 'bu ilişki yürümezse?' ne demekti? Yürüyecekti işte, yürümek zorundaydı! İçimdeki âşık Mehter Marşı çalıp sistemimde yürüyüşe başlarken mantığım önünü kesti. Güzel her şeyin bir gün bitme ihtimali vardır dedi. "Ben... İnanın ki bilmiyorum."

"Üzülmeni veya incinmeni istemiyorum. Sen ailemizden biri gibisin." Derin bir nefes aldı ve gülümsedi. "Demek istediklerim bu kadardı. Umarım yanlış anlaşılmamışımdır. Bu şeyi desteklemiyor imajı çizmek istemiyorum. Sadece emin olmanı istiyorum."

"Anladım, Ömer Bey. Hem de çok iyi anladım."

"Lütfen dinlenmene bak, tekrar geçmiş olsun." Ayağa kalktım ve odadan çıkar çıkmaz dakikalardır içimde tuttuğum ciğerlerime inen ağırlığı birkaç kez öksürerek atmaya çalıştım. "Ben de farkındayım, manyağın birine vurulduk işte!" diye söylenerek merdivenlerden indim. Mutfağa girdim ve Tuana'nın kahvaltısını yaptırmaya girişttim.

Çok uzun bir süre geçmedi, omzumu sarsan elle arkama döndüm. Rümeysa hazırladığı tabağı bana uzattı. "İlaçların varmış," dedi ağzında geveleyerek.

"Efendim, anlamadım?"

"Sevgilin aradı, kahvaltı yapsın ilacını içsin, dedi!" Sahte bir hıçkırık koyuverdi. "Bak, hep üstüme geliyorsun İdil! Canımı acıtma."

"Bunu sakın unutma," dedim ve hazırladığı tabağı kendime çektim. "Sadece başkanlık," gülümsedim ve ilaç için birkaç şey yemeye zorladım kendimi.

Öğleden sonra eve gelen Ata, Tuana'yla bahçedeyken arkamdan gelmiş, konfeti patlamıştı. Rümeysa'nın gönülsüz alkışları, Ayşe ablanın gülen suratı eşliğinde Sinan'la olan ilişkimin ilk resmi kutlamasını yaparken zor duruyordum. Daha fazla yıkılmadım ayaktayım pozları veremedim. "Ben biraz dinlensem..."

Ata hemen Tuana'yı kucakladı. "Gel kız!" Tuana kollarını bana gelmek için açarken sızlanmaya başladı. "Senin abin benim! Gel bana anlat derdini..." Bizden uzaklaşırken, "Söyle, hangi oyuncağı almadı o kötü Ömer baba?" diye sorduğunu duydum.

Bakışlarımı Ayşe ablaya çevirdim, beni içeri sürükledi. "Hadi, dinlen sen kuzum. Bir şey olursa uyandırırız." Başımı salladım ve odama çıkarken telefonuma baktım. Şahsenem ve Belgin'in dans eden kız emojileri-

ni, kalplerini görünce gülümsemeden edemedim. Sohbetten çıkıp belki telefon kafayı yemiştir bana bildirim gelmemiştir diye aramalar kısmına girdim. Ama hiç arama yoktu. Bunu dert edinecek ne kafa vardı ne de gücüm. Ayakkabılarımı çıkarıp yorganın içine girdiğim gibi öksürükler içinde kısa sürede uykuya daldım.

Ciğerlerime nefes diye çektiğim kokuyu nerede olsa tanırdım. Öksürüklerim yüzünden belirli aralıklarla uyandığım yetmezmiş gibi bir de Sinan'ın kokusu çıkmıştı başıma. Oflayarak sırtüstü dönüp ciğerlerimi rahatlatmak için hızlı nefes alıp verirken bir hareketlilik hissettim. "İdil, uyan." Gözlerimi açtım ve hemen diğer tarafıma döndüm. Sinan elinde bir bardakla başucumda bekliyordu. Camdan dışarı bakınca havanın kararmaya başladığını gördüm.

"Sinan?"

Bardağı komodine bıraktı ve bana doğru eğildi. Ateşimi alnımı öperek ölçerken tepeden ona bakmaya çalıştım. Şık bir takım giymişti ve hemcinslerini utandıracak bir yakışıklılıktaydı. Komodindeki bardağa uzanıp "Ilık süt ve bal," dedi.

Bardakla bana yaklaşmaya çalışınca başımı yastığa koydum. "Ben süt sevmem."

"Kamu spotlarındaki sigara tiryakileri gibi öksürdüğünün farkında değilsin herhalde? İyi gelirmiş." Yatağa oturdu ve yastığımı başlığa yasladı. "Hadi," diyerek bardağı bana yaklaştırdı.

"Sinan, kusarım. Bak bebeklikten kalma bir şey bu, nazlandığımı sakın düşünme." Omuzları verdiği sıkıntılı nefesle çöktü. "İyi, söyleyeyim Ayşe ablaya kekik ve bal yapsın."

"Taktın bala..."

"Bu kadar yararlı olması benim suçum mu?" dedi ters ters. "Her neyse..." Yüzümü inceledi. "Nasıl oldun?"

"İyiyim, sen?"

İçten bir şekilde gülümsedi. "Şu an daha iyiyim."

Utangaç bir şekilde elimle ince yorganı dövmeye başladım. "Yoğun bir gündü sanırım?" DÖKÜL, ÇABUK DÖKÜL!

"Evet," dediğinde başımı kaldırdım. "Sabahtan beri sadece kâğıt okuyup imza attım." Keyifsiz bir şekilde dudaklarını büktü. "Başıma bir sürü iş aldım."

"Altından kalkacağına eminim."

"O son kaçınılmaz," dedi ve ukala bir şekilde göz kırptı. Bakışları komodine kaydı. "Süt konusunda hâlâ aynı kararda mısın?"

"Paralel evrendeki İdil içiyor olabilir ama ne yazık ki bu dünyadaki İdil nefret ediyor."

"Paralel evrendeki İdil'le tanışmak isterdim, o kendini daha çok düşünüyor."

"Ay Sinan ya..." Gözlerimi öfkeyle kıstım. "Sütü içirmek için beni kendimden kıskandırmaya çalışıyorsun!"

"Tamam," diyerek pes etti. "Israr etmiyorum. Hem uyandığına göre kalk yemeğe inelim. Sonra ilacını, artık ballı neyini içiyorsan içip öyle dinlersin."

"Canım bir şey istemiyor."

"Paralel evrendeki İdil'i getirmek için bir şeyler yapabiliyor muyuz?" Çenesinin seğirdiğini gördüm. "Hadi, İdil." Elini bana uzattı. "Sadece çorba içersin," dedi.

Hastayken odama girip 'Kalk kızım annen tarhana çorbası yapmış, biraz iç' diyen babam gibi. Buruk bir şekilde eline uzandım. Dikkatli bir şekilde doğrulmama yardımcı oldu. Babamı anımsattığı için, belki babama olan özlemimi giderir diye düşünerek göğsüne koydum başımı. "Güzel," diye mırıldandım sessizce. Babama yakın bir şeyler vardı. Güvenliydi, şefkatliydi ve... Huzurluydu. "Hadi inelim."

Akşam yemeği, tam anlamıyla birbirinin arkasından fitne fesat çeviren geniş bir ailenin masası gibi sessiz bitmişti. Sebebinin ne olduğunu biliyordum ve bu beni huzursuz etse de hiçbir şey olmamış gibi Tuana'yla ilgilenmiş, kaybettiğimiz zamanı fazlasıyla telafi etmiştik. Tümer ailesi sessiz sedasız geçen bir yemekten sonra salonun belli yerlerine dağılmış kendilerine bir uğraş bulup sessizliğe gömülmüştü. Sinan'ın göz hapsi altında, Tuana'yla evin içinde tur atarken kapı çaldı. Rümeysa kapıyı açtığında, Angela ve Cihangir Bey'i yan yana görmek öksürüğümü içime atmama sebep oldu. Angela yine manken edasıyla sallanarak salona yönelirken Cihangir Bey gidişini izledi. "Bu da eve mi giriyor, defileye mi çıkıyor belli değil," diye söylenirken beni gördü. "İdil, senin uyku saatin gelmedi mi?"

İyi ki uyuyakalmıştım, ağızlarından düşmezdim artık. "Hoş geldiniz, Cihangir Bey."

"Hoş bulduk." Bana yaklaştı ve eğilip Tuana'yı kucakladı. "Papatya, nasılsın?" Angela'nın beni görmediğine emin olunca birkaç kez öksürdüm. Cihangir Bey, Tuana'yı benden uzaklaştırdı. "Şu an iyi olabilirsin ama İdil ablan seni hasta edecek."

"İyiyim ben... Gribal değil." Tuana'yı kucağıma verdiğinde, Sinan ve Angela hole çıktı.

"Bunun için gelmene gerek yoktu."

"Yol üstündeydi ben... Uğramak fena olmaz diye düşündü!" dedi ve gülümsedi.

Sinan'ın bakışları bize kaydı. "Cihangir? Ne zaman geldin?"

"Yanındakiyle kapıda karşılaştık. Sana bir şey getirdim," dedi ve belinden pat diye bir silah çıkardı. Angela'yla göz göze geldik. Ve o an aramızda bir savaş başladı. Ama hiç kimse fark etmedi.

Sinan keyifli bir gülümsemeyle silaha uzandı. "Ne yaptın, emniyetten mi arakladın? Kutusu ve aparatları yok mu?" dedi ve silahı Cihangir Bey'in elinden aldı.

"Ah, Sinan!" Angela silaha yaklaştı. "Çok güzel duruyor..."

Kapı pervazında duran Rümeysa, Tuana'yı benden kaptı. "Tamam, gel sen ağlama... Bak sana ne vereceğim!" diyerek onu mutfağa götürdü.

Cihangir Bey duvara yaslandı. "Lazım olursa getiririm. Beğendin mi?"

Sinan silahı her zaman tuttuğu bir şeymiş gibi kaldırdı ve boşluğa nişan aldı. Tek gözü kısık bir şekilde birkaç saniye durdu. O anın büyüsü bozulmasın diye içime öksürdüm. "Güzel."

"Ben de tutabilir miyim?" dedi Angela hevesle. "Hatta... İçinde," kısa bir an durdu ama Türkçesi'ni bulamamış olmalı ki İngilizce konuştu. "*bullet*[12] var? Atayım?"

"Kuru sıkı değil, Angela Hanım. O silah ağır ve geri teper. Elinizi yaralayabilirsiniz," dedim yaşanmışlıkları konuşturarak. 18 yaşındayken annemlerin köyündeki bir düğünde gençlerin aklına girmiş; atış yapmıştım. Silah geri tepmiş, elimi yaralamıştı ve bağıra bağıra annemin yanına gitmiştim.

Sinan kaşları havada bana baktı. "Nereden biliyorsun?" Sen gel, şimdi silah için zamanında iki-üç gençle flört ettim de atış yapıp elini

[12](İng.) Mermi.

yaraladığını söyle, adam şurada beyin kanaması geçirsin. "Dedem söylemişti. Silahlarla arası iyidir."

Cihangir Bey sırıttı. "Aynen öyle." Angela'ya çevirdi bakışlarını. "Tırnağın kırılır, hiç deneme."

"Ah-hm... Şey, ok! Ben gidiyor o zaman?" Renkten renge girmişti. "Görüşürüz!" dedi ve ondan önce kapıya davranması için Rümeysa'yı aradı gözleri. Ama o gelmeyince hışımla evden fırladı ve kapıyı kapattı.

Rümeysa kapanan kapıyı duyunca Tuana'yla çıkageldi. "Ay! Gitti mi? Yetişemedim, ayıp oldu!" dedi ve Tuana'yı kucağıma verirken dişlerini göstererek sırıttı.

Sinan silahı indirdi ve bakışlarını bana çevirdi. "Denedin mi?"

İstemsizce zamanında yaralanan elime dokundum. "Şey, hayır..."

"Denemeni de istemem," dedi ve tatlı tatlı gülümsedi.

Yaşanmışlıkları baz alırsak bu yalanım da er ya da geç ortaya çıkacaktı. "Denemem," dedim ve aynı gülümsemeyle ona karşılık verdim.

Yine bir güne öksürüklerle başladığımda, Mithat Gündoğdu'ya beddua etmemek için kendimi zor tutarak üstümde ne varsa döküldüm ve duşa girdim. Sıcak suyun buharıyla hızlı nefesler alıp ciğerlerimi biraz rahatlattım ve çok oyalanmadan çıktım. Saatin sekize geldiğini gördüm. Çok vakit kaybetmeden, saçlarımı kurutup üstümü değiştirdiğim gibi Tuana'nın odasına girdim. Uyuduğunu görünce sessiz bir şekilde odadan çıktım ve mutfağa indim. Rümeysa beni görünce bıçağı tezgâha fırlattı. "İdil!"

"Ne oldu Rümeysa?" Beni camekâna çıkardı ve bahçeyi, daha sonra da mutfağı kontrol etti. "Bakınma, kimse yok! Söylesene?"

"Sinan Bey..."

Sabahın sekizinde! "Ne oldu Sinan'a?"

"Gitti!"

"Nereye Rümeysa?" Konuşmasına bir saniye müsaade etmeden yakalarını tuttum, "Söylesene, nereye?"

"Ş-Şile... Yakamı bıraksana manyak!"

Ellerimi çektim. "Ne Şile'si?"

"Sana söylemedi mi bir şey? Telefonla konuşurken kulak misafiri oldum." Rümeysa'nın başkanlığı garantilemek için kasıtlı bir şekilde Sinan'ın konuşmalarını dinlemesi sinirlerimi bozsa da ne yazık ki işime yarıyordu.

"İki gündür yatmaktan bir şey mi yapıyorum ben? Dur." Arka cebimdeki telefonuma uzandım. Numarasına dokunacakken elimi çektim. "Ne diyeceğim?"

"Şey..."

"Kendime soruyorum!"

"İyi be!" Beyin fırtınası yaptım ve numaraya dokunup telefonu kulağıma götürdüm. O sesle yüreğim delindi. "Kapalı..." Yumruğumu dişlerime geçirdim. "Angela? Angela gitmiş midir?"

"Bilmiyo–"

"Ben kendi kendime konuşuyorum!"

"Deli misin kızım?"

Yumruğumu ağzımdan çektim. "Tamam... Mantıklı düşün." Camekân içinde volta atmaya başladım. "İdil, kendine gel istersen..."

Öksürürken çıkacak gibi ağrıyan başım yetmezmiş gibi bir de kayıp Sinan Tümer'im vardı! "Şile'ye gidiyorum..."

"Ya bir sakin ol! Ne yapacaksın bu havada orada? Hastasın zaten..."

"Tamam..." Derin nefesler alıp kendimi sakinleştirmeye çalışırken ciğerlerimdeki ağırlıkla iyice sinirleniyordum. İçeri geçtim ve salonda dönmeye başladım. İşleme tavana diktim gözlerimi. "Her şey yolunda. Sakin ol, İdil," diyerek kendimi telkin ettim. Ama içimde varlığını dahi bilmediğim bir yanım isyan etti. "Olamam!"

"Ya İdil abla..." Ata ters giydiği gömleği ve takamadığı kemeriyle hazırlandığını düşünüyor olmalıydı. Gözlerini ovuşturarak salona geldi. "Bu saatte derdin ne senin? Uyusana!"

"Sus!" Gözleri açıldı.

"Aha, olay var!" Öksürürken elimle ağzımı kapatıp ona gitmesine engel oldum. "Evet," diye çıkıştım. "Çok büyük bir olay var."

"Şu Şeytangela mı? Hâlâ mı alt edemedin?"

"Angela..." Gözlerim öfkeyle kısıldı. "Numarası var mı sende?"

"Ne yapacaksın?"

Gömleğinin yakalarını tuttum. "Numarayı ver."

"05..." diye başladı, "Devamını bilmiyorum! Bırak, bakayım." diye yalvarınca ellerimi çektim. Cebindeki telefonunu çıkardı. "Yaz." Söylediği rakamları uğuldayan kulaklarıma rağmen ikiletmeden yazdım ve telefonu kulağıma götürdüm. "Ne diyeceksin ki?"

Kapalı... Telefonu yana attım ve koltuğa oturdum. Anlamsızca etrafıma bakıp tekrar ayağa kalktım. Sakin bir gülümsemeyle Ata'ya döndüm. "Teşekkürler, yardımın için."

"Bu aşk yüzünden benim gibi olan insanları görünce çok mutlu oluyorum. Az önce deliriyordun, şimdi çok sakinsin."

Az önce çevre yolundan Şile'ye saptığımı hayal etsem de... Şu an iyiydim. "İyiyim. Sen okula mı gidiyorsun?"

"Dokuza ders koymuşlar, Allah'ları yok."

"Üstünü falan düzelt, bir şeyler ye. Öyle gidersin." Aynen böyle, İdil... Sakin ol! Sinan'ın yaptığını yapma, için rahat olsun. Sen ona güveniyorsun! Başını salladı ve üstünü kontrol edince oflayarak merdivenleri çıkarken Pelin Hanım'la burun buruna geldi.

"Günaydın oğluş," diyerek yanağından bir makas aldı.

"Ya bi git anne... Sabah sabah mutlu olma," diye söylenerek merdivenleri çıkarken duraksadı. "Tuana'nın kıkırtı sesleri geliyor, İdil abla." Pelin Hanım'a günaydın diyerek hızla merdivenlere yöneldim ve Ata'yı arkamda bırakarak Tuana'nın odasına girdim.

Neredeyse bütün gün sadece Tuana'yla vakit geçirmiş, biraz olsun Sinan'ı kafamdan atabilmiştim. Hiç uyumasa da akşama kadar oyun oynayıp kız kıza takılsak diye düşünsem de uyku saati gelmişti ve huysuzlanmaya başlamıştı. El mecbur yatırdığım Tuana'nın uyuduğuna emin olunca odasından çıktım ve telefonuma baktım. Bir tane arama bile olmamasına rağmen gülümseyerek aşağı indim. Belgin'in sesiyle duraksadım. "Kızım daldan dala konacaksın. Benim canım bugün erik çeker, yarın elma. İki ağaçta da elim olsun isterim."

"Zampara," diye söylendi Şahsenem. "Bir gün o daldığın ağaçların hesabını sana sorarlar ama..." Mutfağa girdiğimde herkesin bakışları bana çevrildi. Şahsenem ayağa fırladı, "İdil! Nasıl oldun güzelliğim?"

Sıkı sıkı sarıldım. "İyiyim ya..." Ayrıldığımızda, Belgin bana bir poşet uzattı. "Bu ne?"

"Bisküvi ve vişneli meyve suyu." Sırıttı. "Hasta ziyareti."

"Çok komiksin Belgin..."

Kahkaha atarak tabureye oturdu ve Rümeysa'yla birbirlerine beşlik çaktılar. "Tabii ki gelme sebebimiz sadece bu değil." Ayşe abla ellerini havluya silip bizim yanımızdan ayrılırken bakışları onu takip etti. "Güzel bir haberim var."

"Senin güzel haber kavramın çok farklı. Sevmediğin birisinin iş dünyasında ayağı mı kaydı yoksa eski sevgilin boynuzlandı mı?"

"Hiçbiri İdil!" Gözleri irileşti ve Şahsenem'e baktı. "Bence güzel."

Şahsenem başını salladı. "Kesinlikle."

Tabureye oturdum ve ikisinin gözlerinin içine bakmaya başladım. "Ee? Söylesenize?" Belgin aldığı bisküvilerden birini açıp ağzına tıkıştırdı. "Senin reklam metnini biliyorsun..." Ağzından bisküvi tozları çıkmasına rağmen konuşmaya devam etti. "Patronla sanat yönetmeni çok beğendi ve doğal olarak böyle bir fikrin benden çıkacağına inanmadılar. Ben de vicdan yaptım ve seni anlattım. Sanat yönetmeni buraya getir, fikrin sahibinin gözüyle reklamı görselliğe dökeceğim diye tutturdu. Patron da ayriyeten seninle görüşmek istedi."

Ağzım açık bir şekilde tezgâha tutundum. "Saçmalıyorsun."

Şahsenem sırıtarak telefonunu eline aldı. "Niye? Bence mükemmel bir fikirdi."

"Fikrin mükemmel olduğunu biliyorum." Bakışlarım istemsizce Rümeysa'ya kaydı. Elindeki sarı bezi sallayarak beni izliyordu. "Sadece..."

"İdil, sektöre gireceksin! Patron sana yapışacak, asla bırakmaz eminim."

"Bilmiyorum..." Kafam anında allak bullak oldu. "İşimden memnunum."

"Elbette memnunsun. Çok güzel bir ailenin içindesin, bir bebeğe bakıyorsun. Tek kötü yanı..." Rümeysa'ya dirsek attı. "Rümeysa'yla aynı evde yaşamak." İkisi birbirine umursamaz bir gülümsemeyle baktı. Şahsenem bakışları telefonla konuştu. "Sinan Tümer'i de unutma."

"Aa, tabii... O zaten ana sebep."

Bir bisküvi daha aldı. "Bir düşün. Ben sanat yönetmeniyle patronu bir hafta falan oyalarım. Bu şans bir daha gelmez." Kısa bir sessizlik oldu. "İdil?" Şahsenem'in seslenişiyle ona döndüm. "Sinan Bey nerede?"

"Şile'de." Şile'de ama nerede?

"Hımm, burada da gözüküyor... Çok ünlü bir erkek dergisi var, takip ediyordum. Bir ara reklamlarını yapmıştık." Parmakları ekran üstünde hızla hareket etti. "Sinan Bey'le bir çekim gerçekleştirmişler." Telefonu bana çevirdi. Instagram logosunu gördüğümde, elimi kalbime bastırdım ve fotoğrafı kimin paylaştığına baktım. Derginin resmi sayfası olduğunu görmek içimin ferahlamasına sebep oldu. En azından ben Sinan'ı ararken o fotoğraf falan paylaşmamıştı. Belgin ekrana tükürdü. "Maşallah, enişteme bak!"

"Şimdi yazacağım adama." Şahsenem telefonu gülerek kendine çekti. "Kenara bir yere nazar boncuğu koysun."

"Fotoğrafın altında ne yazıyordu, okuyamadım?" Sesim çatallaşınca öksürdüm ve boğazımı rahatlattım.

Bakışları biraz aşağı indi. "Sinan Tümer'in sessiz sedasız geldiği nerede görülmüş? Fotoğraflar ve röportaj için kasım ayının sayısını kaçırmayın!"

Dirseklerimi tezgâha koydum ve bisküvi paketine uzandım. Hırsımı alırcasına dişlerimle un ufak ederken gülümsedim. "Kaçırmayacağız. Alıyoruz değil mi?"

Rümeysa sarı bezi bana uzattı. "Al."

"Ne yapacağım onu?"

"Kıskançlıktan çatlayan yerlerine bastır. Sarı bez her şeye iyi gelir."

"İyiyim ben... Saçmalıyorsun!"

Şahsenem telefonu kapattı. "Yanakların kızarmış ve ağzını şapırdatıyorsun."

"Niye, benim ağzım şapırdayamaz mı?" Bisküvi boğazımdan kuru kuru geçmekte zorlanınca, meyve suyu şişesini açtım ve diktim. "Sen ağzımı şapırdatıyorum diye yemek ortasında bana vurmuş insansın..."

Belgin şişeye baktı. "O da bir buçuk liraya aldığım ucuz bir meyve suyu. İçinde vişne olduğunu sanmıyorum." Tükürmemek için hızlı bir şekilde ağzımdakileri yuttum. "İyiyim. Onun başarısı beni mutlu eder. Neden? Çünkü her başarılı erkeğin arkasında bir..."

"Kadın vardır." Belgin gülümseyerek elime uzandı. "Kesinlikle katılıyorum." Hepimizin bakışları masadaki elime kaydı. Sinan'ın arkasındaki başarılı kadın, şu an ben değildim. Dördümüz de bunun farkındaydık ama hiç kimse dile getirmedi.

26. Bölüm

Dalgın bir şekilde camekândan dışarıyı izliyordum. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, akıtamadığım gözyaşlarımın ağırlığını alıyordu benden. Cebimin arkasında hissettiğim titreşimle bakışlarımı kızlara çevirdim. Modumuzun düştüğünü ve dedikodu kalmadığını fark eden Rümeysa, günlük işlerini halletmek için yanımızdan ayrılırken arka cebime uzandım. Kısa bir nefes aldım. "Sinan arıyor," dedim ve bana akıl vermelerine müsaade etmeden telefonu açtım. "Efendim?"

"Bugün ülkenin sınırları ve Şile arasında hiçbir fark olmadığını keşfettim. İletişim sıfır." Avucumun içiyle alnıma bastırdım. Nasıl aklıma gelmemişti? Telefonunun kapalı gözükmesinin sebebi demek ki Şile'de çekmemesiydi. Kısa bir an şarjım bitti diyeceğini düşünsem de artık taşınabilir şarj cihazları vardı ve bunu kesinlikle bir bahane kabul edemezdim.

"Aynı evde yüz yüze konuşmak diye bir iletişim yöntemi daha var," diyerek sitem ettim.

"Angela arayıp unuttuğum çekimi bana hatırlattığında saat sabahın altısıydı. Seni uyandırmaya kıyamadım." Sesi sıkıntılıydı. "Üzgünüm."

Mesaj atmaktan, not bırakmaya veya Rümeysa'ya söylemesini rica etmeye kadar binlerce yöntemi ona bağıra bağıra saymak istedim ama... Korktum. Bir an elimden kayıp gidecek gibi geldi. "Şey, olsun... Önemli değil," dediğimde kızların gözleri irileşti. Konuşmalarını engellemek için elimle onları durdurdum. "Şu an telefon çektiğine göre Şile'den çıktın, değil mi?"

"Evet. Şimdi İstanbul'a geliyorum." Mutfaktaki duvar saatine baktım. Bir saate falan burada olurdu herhalde. "Kanala geçeceğim, yarın *Vurdu ve Gol* var. Program akışını kontrol etmem gerekiyor. Oradan da bir projenin konuşulacağı yemeğe katılacağım," diyerek göğsüme bir ağırlık çökmesine sebep oldu. İş, İdil! Keyfinden değil.

"A-anlıyorum, görüşürüz. Kendine dikkat et."

"Sen de," dedi ve telefonu kapattı. Telefon kapanmasına rağmen, hâlâ kulağımdan çekememiştim.

Şahsenem kendime gelmem için bana dokundu. "Ne oldu?"

"Kanala gidecek, daha sonra da bir akşam yemeğine katılacakmış."

Şahsenem başını salladı ve yüzünde beni rahatlamak istercesine bir tebessüm oluştu. "Sanırım biraz yoğun." Başımı sallayıp gülümsedim, 'biraz' kelimesinin ne kadar göreceli ve tartışmaya açık bir kavram olduğunu fark ettim.

Sinan yokken kendimi günlerce dil dökülerek alınmış ama alındığı gibi anlamını ve önemini yitirmiş bir eşya gibi hissediyordum. Kıskanmıyordum... Aksine gurur duyuyordum. Başarılı olması, herkes tarafından tanınması ve takdir edilmesi beni mutlu ediyordu ama... Amanın devamı gelmiyordu işte. Bu hissi adlandırmak için uzun bir süre kafa patlatsam da başarılı olamamıştım. Hayatım yaşayış şeklimden dolayı duygusal olarak çok karışık durumlar içinde bulunmamıştım ama Sinan'la tanıştığımdan beri o kadar çok duyguyu iliklerime kadar hissedip yaşamıştım ki bu beni korkutuyordu. Hissettiklerime net bir anlam yüklemekte başarılı olamayınca ben de bundan kurtulmak için koca bir gün Tuana'yla vakit geçiştirmiş, aklımın Sinan'a kaymasını engellemek için sürekli meşgul olmuştum.

Benim okuduğum ama Tuana'nın daha çok resimleriyle ilgilendiği kalın ve kabartmalı kitabı alıp yerine koydum. Beşiğe doğru eğildim ve uyuyup uyumadığını kontrol ettim. Aldığı düzenli soluklar uykusuna çoktan geçiş yaptığını belli etse de yine de her ihtimale karşı telsizi alıp odadan çıktım. Kendi odama girdim ve zaman kaybetmeden pijamalarımı giydim. Yatağa uzanmak üzereyken son anda kendime engel olamadım ve camdan site girişine baktım. Hiçbir hareketlilik göremeyince telefonumun kilidini açtım. Mesaj bildirimlerime heyecanla girdiğimde, kızlarla olan grubumdan geldiğini gördüm.

İstemsizce rehbere girip Sinan'ın numarasına yaklaştı parmaklarım. Ama son anda vazgeçtim ve saate bakıp telefonu kilitledim. İçimdeki, ağlayacakmış gibi yapıp sadece gözlerimin dolmasına sebep olan o çaresiz tarafıma aldırmadan yatağıma yattım. Nefes almakta zorlanınca birkaç kez öksürdüm ve kendime rahat bir pozisyon bulup gözlerimi kapadım.

Birden uykumdan uyandım. Bunu birkaç kez yaşamış ve Belgin yüzünden iyice korkar olmuştum. Neymiş, gece sebepsiz yere uyanırsak bizi doğaüstü varlıklar izlermiş! Şahsenem korku filmi çekmediğimizi ve bunun bağıra bağıra *'cin'* olduğunu açıkça dile getirmiş, korkumu kat be kat artırmıştı. Gözlerimi açıp odayı kontrol etmemek için kendimi zor tutarken derin bir soluk aldım. Burnuma dolan kokuyla gözlerimi açtım ve yatağıma uzanmış, beni izleyen Sinan'ı görünce yataktan fırladım. Elimi hızla atan kalbime bastırdım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Sen delisin," dedim sessizce.

Boştaki yastığı dikleştirip üstüne kolunu koydu ve hiçbir şey olmamış gibi bana bakmaya devam etti. "Ne?"

"Sinan, odamda ne yapıyorsun gecenin bir köründe? Aklımı oynatacaktım, amacın ne senin?" Nemlenen şakaklarımı ellerimle yelleyerek tekrar yattım.

"Ben de seni görmeseydim aklımı oynatacaktım. Bana dön de yüzünü göreyim," dedi tatlı bir sesle. Üşüttüğüm ciğerlerim yüzünden hırlayarak, nefesimde boğularak ve öksürerek ona mükemmel bir resital yaptığıma emindim. Bir de açık ağzım vardı, orası ayrı bir konuydu.

"Hayır," diye itiraz ettim. Birden belimden tuttu ve beni zorla kendine döndürdü. Son anda altımda kalan kolumu onun gibi yastığıma koydum ve yüzüne baktım. Gece karanlığının zayıf ışık huzmeleri, sırtına vurup yüzünü karanlığa gömse de onu ezbere bildiğim için sorun olmadı.

"Yanağını okşadım, saçlarına dokundum, uyandırmak istemesem de dayanamadım defalarca öptüm. Şimdi yüzünü benden mi saklıyorsun?"

Sinan'ı görünce mesaiye başlayan içimdeki şair, duyduğu cümleyle kalemi pes edercesine fırlattı. "Ya?" dedim şaşkın bir şekilde. Dokununca kaşınmış mıydım acaba? Yok canım! Öyle olsa adam gülmekten yanımda duramazdı ki. Uykum derin olduğu için hissetmemişimdir kesin... Yani, inşallah.

"Evet," diyerek onayladı. "Biraz da sesini duyalım."

"Bugün çok konuştum da sen yoktun." İçimdeki şair bir an önce gelmezse liseli İdil'le, Sinan'ı hayattan bezdirebilirdim. Dudaklarını birbirine bastırdı. "İnan neler kaybettiğimin farkındayım ama önemli bir yemekti. Aslında senin de gelmeni istiyordum, tanıştırmak istediğim birkaç kişi vardı ama sadece iş konuşuldu ve..."

Ben? Benimle? "Kim?" diye sordum şaşkın bir şekilde.

"Turan abi," sesindeki o tınıyla iyice meraklandım. Fazlasıyla içten ve saygılıydı. "Uzun zamandır tanışırız ve kendisini çok severim. Çok koyu bir Beşiktaş taraftarıdır. Sadece o olsaydı seni bizzat almaya gelecektim ama yeğenine kanım hiç ısınmadı." 'Turan Abi ve yeğeni' ikilisi hiç yabancı gelmemişti. Kısa bir an hafızamı yokladım ve aklıma Belgin'le gerçekleşen bir konuşmam geldi.

Amaan! Hiç üzülme. Sinan Tümer olmazsa, Turan abinin yeğeni var. Biraz bana asılıyor gibi ama... Neden sana asılmasın?

Kısa bir an nefes alamadım. "Sinan?" dedim boğulurken, "Kendisi kim oluyor? Yani..."

Tereddütle yüzüme baktı. "Biraz uzun mesele ama özünde iyi bir adamdır."

Aman Allah'ım! Hayır! Paniğimi dizginleyip çokbilmiş bir sesle konuştum. "Yoksa bir holigan mı?"

"Hayır. Bir mafya," derken oldukça normal bir sıfattan bahsediyor gibiydi. İtiraz için açılan ağzımı görünce susmamı istercesine kaşlarını kaldırdı. "Ama yaklaşık on iki yıldır hapisteydi. Çıkalı sadece dört beş ay oluyor."

"Sen böyle bir adamla nasıl iş konuşabiliyorsun? Bir de bu adam bildiğin Beşiktaşlı mı şimdi?" Yüzünü ekşitti. "Bilmediğimiz bir Beşiktaş daha mı var? Hem artık o işlerde eli olmayan, ikinci hayatına başlayan normal bir iş adamı ve aynı zamanda bir hayırsever. Engelli çocukları spora kazandırmakla ilgili hayalleri var."

Pislik Belgin! Yalan söylemişti. Hain! "Anlıyorum... Sadece şaşırdım, kusura bakma," dedim ve zayıf bir sesle devam ettim. "Yeğeni?"

"Ali İhsan. Gözleri fıldır fıldır dönüyor." Yüzü gözünün önüne gelmiş gibi çenesi seğirdi. "Lakayt tavırlı, abus suratlı velet..." Bayağı bir sinir olmuştu ve ne yazık ki bu sefer yersiz değildi.

"Boş ver. Bir daha denk gelmezsin umarım," dedim ve istemsizce esnerken Sinan kısa bir an yüzüme bakıp yataktan kalktı. "Nereye?" gibi bir itiraz çıktı ağzımdan. Kenardaki ceketini ve kravatını aldı. "Uykun açılmasın, uyu." Yatağa doğru eğildi ve saçımı öptü. "İyi geceler."

"Sana da," dedim ve odadan çıkışını izledim. Kapıyı kapatır kapatmaz yerimden doğruldum ve telefonuma baktım. Saat on ikiyi geçiyordu ve yüksek bir ihtimalle Belgin uyumuştu. Öfkeli olsam da vicdanlı tarafım onu uyandırmama engel oldu. Kısa bir mesaj yazdım ve Belgin'in boğazına sarıldığımı düşünerek uyumaya çalıştım.

Sabah kahvaltısında ve geriye kalan zaman diliminde Sinan'ı görmemek, birkaç gündür alıştığım bir görüntüydü. Eğer bir işim olmasa, karalar bağlayabilir, hatta kendimi triplere sokabilirdim ama sahilde hızlı hızlı yürürken aklımda sadece Belgin vardı. Tuana'nın elimdeki ağırlığına aldırmadan banklara baktım. Saçları uzamaya başlayan kızıl yılanı gördüğüm gibi Tuana'yı sarsmamaya dikkat ederek banka bıraktım. Kemerlerini kontrol etim ve kucağına bir oyuncak bıraktım.

"Hayırdır, sabah sabah rüyanda mı gördün?" dedi Belgin alayla.

Tuana'yı öptüm ve tepedeki güneş koruyucuyu az sonraki şeylere şahit olmaması biraz aşağı indirdim. Belgin'e döndüm yakasına yapıştım. "Seni öldüreceğim. Yemin ederim bu sefer elimde kalacaksın!"

Omuzları düştü. "Hiç şaşırmadım. Bu sefer ne yapmışım?"

"Sinan, senin Turan abini tanıyor ve araları çok iyi! Adamın on iki yıldır hapiste olduğunu, kısa bir süre önce çıktığını ve bütün pis işleri bıraktığını söyledi. Bana hemen neler çevirdiğini anlatmazsan Şahsenem'i arayacağım!"

Rengi attı ama zaman kaybetmeden panikle itiraz etti. "Hayır, Şahsenem'i arama yalvarırım. Yüzüme bakmaz, İdil! Lütfen... Sizi kaybedemem."

"Biz de seni kaybetmek istemiyoruz! Aptal mısın, göremiyor musun?" Yanımızdan geçen insanlara rağmen bağırmaya devam ettim. "Artık eğlenmiyoruz! Bu konu çok can sıkıcı olmaya başladı. Hemen anlatmazsan yemin ederim bir daha asla yüzüne bakmam." *Allah'ım, tövbe.*

Üstündeki kısa siyah elbiseyi zaman kazanmak istercesine inceledi. Daha sonra deri ceketinin açık yakalarını birleştirdi. "Turan abi aslında bir paravan," dediğinde ağzım açıldı. "Asıl bağlantım yeğeni Ali İhsan'la. İki ay önce barda tanışmıştık, arkadaş olduk. Turan abiyi de sadece isim olarak tanıyorum, yüz yüze bir görüşmemiz olmadı. Sinan Bey'in dediği doğru yani," dedi ve boş boş yüzüme bakmaya başladı.

"Ee?" diye bağırdım. "Bu mu, bu kadar mı?"

"Evet, İdil! Ne sanıyorsun ki? Beni bu işlere kolayca soktuğunu, yer altı âleminin kızıl prensesi olduğumu mu sandın? Ali İhsan'la da tanıştığımdan beri sadece bir kere iletişime geçtim, onda da uyuşturucu istedim. O da amcasının adını kullanarak sorunsuz bir şekilde temin etti. Onun adını kullanıyor çünkü kimse 'Neden?' diye soramaz. Sadece

bu." Ellerime uzandı. "Her şeyi yapabilirdim, her şeye bulaşabilirdim ama yapmadım."

Ellerimi çektim. "Adamı paravan olarak kullanmışsınız, haberi yok! Tepkisini düşünebiliyor musun?" Ona yaklaştım, 'uyuşturucu' derken fısıldadım ve daha sonrasında normal ses tonuma döndüm. "Ayrıca, sadece kullanıp işin içinden sıyrıldığın için sana aferin dememi falan mı bekliyorsun?"

"Yeter be!" Öfkeyle benden uzaklaştı. "Kullandım, ne var? İstersem yine kullanırım. Şunu yüzüme vurup durmayın artık! Yaptım ama Allah'ın bir günü düşünüp pişman olmama müsaade etmediniz! Sürekli kafamın etini yediniz, beni aldığım her nefesten bezdirdiniz!" Tırnaklarını gerdanına geçirdi. "Kes sesini artık anlıyor musun, İdil? Kes!" Tuana'nın yükselen sesler yüzünden ağlamaya başlamasına rağmen olduğum yerden kımıldayamıyordum. Belgin'in gözleri irileştiğinde, az önce dediklerinin ne kadar ağır olduğunu fark etmiş olmalıydı. "İdil," diyerek bana doğru bir adım attı.

Ondan uzaklaştım ama üstüme yürümeye devam edince durması için elimi ona doğru kaldırdım. "Sakın," diye fısıldadım ve Tuana'yı aldığım gibi arkama bakmadan yürümeye başladım. Dolu gözlerim yüzünden birkaç kişiye çarptım, alelacele özürler geveledim. Belgin kes sesini dedi ama biliyordum ki bu bir yardım çağrısıydı onun dilinde. Yardım et, diyordu.

Birkaç dakika koşu yolunun ortasında durdum ve kendime gelmeye çalıştım. Gözlerimi açtığımda, artık her şey daha netti. İbrahim'in park ettiği arabayı gördüm ve zaman kaybetmeden ondan önce davranıp kapıyı açtım. Tuana'yı yerleştirdim ve kapıyı kapattım. "Eve gidebilir miyiz?" İbrahim sesimi duyunca dikiz aynasından bana tereddütle baktı. "İyiyim, bir sorun yok," dedim ve inanması için gülümsedim.

"Tabii," dedi ve arabayı çalıştırdı.

Gözyaşları kendi kendine dinen Tuana'yı öptüm ve çantamın içinden telefonumu çıkardım. Rehbere girip tereddütle S-Ş harflerinin olduğu kısma geldim. Sinan'ın ismi üstte, Şahsenem'inki alttaydı. Parmaklarım ikisinin adı üstünde gidip gelirken bu savaşımın galibi arkadaşım oldu. Beni çok bekletmeden açtı ve Belgin'in söylediklerinin hepsini ona aktardım. Şahsenem yüz kere istifa etti, yirmi defa konuşmacısı olduğu sunuma girmeyeceğini söyledi. Güç bela onu sakinleştirdiğimde, aramızda uzun bir sessizlik oldu. "Tamam," dedi düz bir sesle. "Belayı çektiği doğru ama en azından belaya fazla bulaşmamış, bu iyi bir şey."

"Bana kafamın etini yediniz, dedi," diye şikâyet etmekten kendimi alıkoyamadım. Kısa bir iç çekti. "Cihangir Bey'e söylemek istediklerini sana söylemiş. Adam fark etmiyor ama Belgin'e kaldırmakta zorlanacağı bir sorumluluk yükledi."

"Belki de Belgin'i önemsediği içindir, Şahsenem. Kim bu kadar birinin üstüne düşebilir ki? Hatta bence Cihangir Bey bu bahanenin arkasına sığınıyor."

"İlk başlarda ben de öyle sanıyordum İdil ama bir ilgisi olsaydı, üç hafta boyunca onunla görüşür, iletişime geçerdi. Belgin'in 'İyiyim' mesajlarına hiçbir şekilde dönüş yapmıyor, sadece test günleri görüşüyorlar. En son da Sinan Bey'in doğum gününde denk geldiler ve inan ki Belgin'in yüzüne bile bakmadı!" Durumun çaresizliğiyle sıkıntıyla ofladı. "Cihangir Bey'in Belgin'i bir sembol olarak gördüğüne artık eminim. Onu bir bağımlı adayı olmaktan kurtardığı an aralarındaki bu zorunlu ilişkiyi de bitirecek. Hatta sırf bu yüzden Belgin'in 'bela' mevzusunu abarttığını düşünüyorum. Biz onun için endişelenecektik ve Cihangir Bey'e söyleyecektik. O da Belgin'i hiç bırakmayacak, üstüne düşecek ve belki de..."

Sevecekti... Göğsüme öyle büyük bir ağırlık çöktü ki ne diyeceğimi bilemedim. Keşke böyle tanışmasalardı diye düşündüm içten içe. Ama ne yazık ki keşkelerin hiçbir anlamı yoktu. O an yaşanıyordu ve biz engel olamıyorduk. "Böyle olmasını istemezdim," diyebildim. "Kırılmasını, incinmesini..."

"İdil..." Sesi en az benim kadar çaresiz çıkıyordu. "Ben de çok üzülüyorum. İçine atıyor ve çok az şeyi paylaşıyor. Biliyorsun işte Belgin'i. Acısından öleceği varsa bile susardı ama bunlar ağır geldi."

Arkadan birisinin Şahsenem Hanım diye seslendiğini duydum. "Sonra konuşuruz, sunumda başarılar."

"Of! Tamam, görüşürüz." Vedalaştıktan sonra telefonu kapattım ve İbrahim arabayı yavaşlatınca ön camdan evin kapısını gördüm. Onu fazla bekletmemek için önceden toparlanmaya başladım. Teşekkür edip arabadan indim ve Tuana'yı rüzgâra maruz bırakmamak için hızlı adımlarla kapıya ulaştım. Zile bastım ve çok bekletilmeden Rümeysa tarafından karşılandım. Tuana'yı yere bıraktım ve üstümdeki kalın hırkayı çıkarırken yaklaşan topuklu ayakkabı sesiyle başımı kaldırdım.

Pelin Hanım beni görünce gülümsedi. "Ben de seni bekliyordum, İdil."

"Kusura bakmayın, Belgin'leydim. Çok beklettim mi?" Hırkayı kolumun altına aldım. "Keşke arasay–"

Bana yaklaştı. "Hayır canım, yeni gelmiştim. Nasılsın?" diye ayaküstü sohbete başladığında Rümeysa yanımızdan ayrıldı.

"İyiyim, teşekkür ederim. Siz?"

"İyiyim..." Muzip bir şekilde sırıttı. "Sinan'la nasıl gidiyor?"

Tuana'nın emniyet kemerini çözmek için eğildiğimde sesimin mutlu çıkması için bir hayli uğraştım. "Harika!" dedim ve Tuana'yı dikkatli bir şekilde kucaklayıp doğruldum.

Pelin Hanım dikkatli bir şekilde beni izliyordu. "Bir sorun mu var, dalgın gözüküyorsun? Bana anlatabilirsin, elimden geldiğince yardımcı olurum."

Ne diyebilirdim ki? Kendimi berbat hissediyorum, arkadaşım da eşinizin kuzenine âşık olmak üzere ama adamın umurunda değil falan mı? "Yo, hayır gerçekten iyiyim. Sadece biraz başım ağrıyor." Bahaneye bak, sanki kocam! "Öksürdükçe beynimin içi de sarsılıyor sanki."

"O bana da olur arada! Kötü üşüttüğün içindir. Şanslısın ki bugün dinlenebileceksin." Hayır, hayır... "Üniversiteden arkadaşlarımızla görüştük. Hep beraber bir aile yemeği yiyeceğiz. Ata biraz erken üretim olduğu için küçük çocuklarla anlaşmakta zorlanacak ama ortamı seveceğine inanıyorum." Bileğindeki saate baktı. "Sana zahmet Tuana'yı afili giydir, on beş dakikaya kalmaz çıkarız. Ben de Ömer'i arayıp Ata'yla mekâna geçmiş mi sorayım."

Başımı salladım. "Tabii, Pelin Hanım."

Zaman kaybetmeden merdivenleri çıktım ve Tuana'nın odasına girdim. Onu beşiğinin içine oturttum ve dolabı açtım. Modacı annesi sayesinde hiçbir kız çocuğunda görmediğim kıyafetlere sahip olan Tuana, tam anlamıyla bir moda ikonuydu. Deri etekleri ve ceketleri, desenli pantolonları, envai çeşit elbiseleri hatta takıları bile vardı. Kombin yapılmış şekilde yerleştirilen askıları karıştırırken kırmızı bir kloş etek ve siyah üst dikkatimi çekti. Askıdan çıkardım ve bir de deri ceketi olduğunu fark ettim. "Tuana, amcan görseydi kesin delirirdi," diye Sinan'ın kulaklarını istemsizce çınlattıktan sonra siyah ayakkabılarını ve çoraplarını alıp dolabı kapattım.

Tuana'yı giydirmek, süslemek ve saçlarını yapmak tam tamına 20 dakikamı aldı. Bir prenses edasıyla bana gülümseyen Tuana boynunda-

ki kolyesine dokundu. "Harikasın," demekten alıkoyamadım kendimi. Güzel kokusunu çekerek merdivenleri inmeye başladım. "İnşallah senin gibi bir kızım olur."

"Ah, geldiniz mi?" Pelin Hanım kollarını kızına açarken gözleri parlıyordu. "Bebeğim! Bu ne güzellik böyle?" Tuana'dan şımarık birkaç kıkırdama cevabı gelince yanaklarını öptü. "Hadi, o zaman babamızı daha fazla bekletmeyelim..."

"Şunu da vereyim." Gerekli ihtiyaçların bulunduğu çantayı Pelin Hanım'a uzattım ve kapıyı açtım.

"İdilciğim eğer istersen..." Cümlenin sonu belliydi.

"Evde olacağım," dedim ve gülümsedim.

"Yine de aklında bulunsun, görüşürüz." Siteden çıkana kadar kapıya yaslanıp onların gidişini izledim. Gözden kayboldular, izlenmeye değer bir şey varmış gibi kapıda dikilmeye devam ettim.

"Hu hu? Daha gelmez Sinan Bey. Canlı yayını var ya?"

Ayşe ablanın sesini duyunca kapıyı kapattım ve ona döndüm. "Dalmışım." Keyfim olmadığını anlayınca dalga geçmeyi bıraktı. "Gel, yemek hazır. Bir şeyler ye."

"Yok Ayşe abla ya, canım hiç istemiyor. Afiyet olsun size," dedim ve salona girdim. Koltuğa otururken arka cebimdeki telefonumu aldım ve saate baktım. Program başlamıştı ve ilk defa heyecan değil, acı duyuyorum.

Dakikalardır kapalı televizyona bakıyordum. Bazı şeylerin farkına varmam için aradan haftalar veya aylar geçmesine gerek yoktu. Şu birkaç günde çok şeyi kavramıştım. Herkesin ekranlarda gördüğü ve imrenerek baktığı adama dokunup kokusunu içime çekebiliyorken bazen ben de bir izleyicisi oluyordum. "Kuruntu yapıyorsun." Söylenerek ayağa kalktım ve kollarımı birbirine bağladım. Sallanarak camın önüne geçtim ve karanlık çöken, ışıklarla aydınlanan İstanbul'u izlemeye başladım. "Yoğun işte!" Kendi kendimi azarlamaya başladım. "Aptalca şeyler..."

Çalan kapı düşüncelerimden sıyrılmam için mükemmel bir fırsattı. Ayşe abladan önce davrandım ve kapıyı açtım. Şahsenem'le Belgin'i görmek ağırlaşan ruhuma bir yük daha binmesine sebep oldu. "Biz geldik balköpüğüm!" Şahsenem, fiziksel özelliklerimizi barındıran lakaplar takıyorsa kesinlikle ara yapıcı bir kişiliğe bürünmüş demekti.

"Hoş geldiniz," deyip kapıyı geçmeleri için açtım. Belgin bana bakıp bir şeyler demek için çırpınsa ve ben de konuşmak için can atsam da ikimizden bir adım gelmedi.

Şahsenem mutfağa baktı. "Afiyet olsun hanımlar, hiç rahatsız olmayın! İdil'i alıp çıkacağız."

"Şahsenem, ben bir yere gelmek istemiyorum. Hiç keyfim yok."

İnce ceketinin önünü açtı ve kısa kırmızı elbisesini göstermek için birkaç figür yaptı. "Gidiyoruz, İdil."

"Şahsenem, bak..."

"İdil..."

Anında Belgin'e döndüm. "Efendim?"

Ona cevap vermeyeceğimi düşünmüş olmalı ki bir an ne diyeceğini bilemedi. "Lütfen." Sesi zayıf ve güçsüzdü. "Özür dilerim." Nasıl canımı acıtıyordu o çaresiz ses tonu... Sertçe yutkundum ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Şahsenem hemen konuyu değiştirdi, "Eğer izin konusu..."

"Evde değiller. Sinan da canlı yayına çıkacak zaten."

"Tamam, kimse damlamadan döneriz. Lütfen, İdil. Biraz çıkıp konuşmaya ihtiyacımız var. Üstelik bugün cuma!" Evde *Vurdu ve Gol* izleyip Sinan'la aramızdaki uçurumları düşünmek yerine hafif bir müzik eşliğinde iyi bir içki içme seçeneği kulağa daha iyi geliyordu.

"Tamam," diyerek onayladım. "Üstümü değiştirip geliyorum."

"Geçenki yere gideceğiz," diyerek şık olmam için üstü kapalı uyardı.

Pelin Tümer imzalı elbiseyi giysem de göstermemeye yeminli gibi trençkotumun kuşağını sıkı sıkı bağlamıştım. Kadehi salladım ve içindeki kırmızı şarabın taşma sınırına gelmesini izledim. Belgin'in önce öksürüğü, sonra zayıf sesi masadaki sessizliği yardı. "Öyle konuşmak istememiştim. Elbette ki bir daha uyuşturucu falan kullanmayacağım." Kadehi bir yudumda bitirdim ve Belgin'e çevirdim bakışlarımı. "Özür dilerim, İdil. Bak... Sadece..."

"Özür dileyip durma." Şahsenem parmaklarının ucuyla masaya vurdu. "Artık bir şeyler de saklama."

İkisi konuşmaya devam ederken onları dinlemek yerine yumuşak müziğe ve insanların kahkahasına odaklandım, bakışlarım retro duvar

saatine kaydı. Dokuza geliyordu ve Sinan şu an yüksek ihtimalle takımların pozisyonlarını tartışmakla meşguldü. Avuç içimi alnıma bastırdım ve derin bir nefes aldım. Çok geçmeden masadan irkilmeme sebep olacak bir ses çıktı. Elimi alnımdan çektim ve yanı başımda duran kişiyi görebilmek için başımı kaldırdım. Cihangir Bey, elleri cebinde bizi izliyordu. "İyi akşamlar."

Kendini toparlayan Şahsenem oldu. "Size de Cihangir Bey, ne hoş bir tesadüf," dedi ve tatlı tatlı gülümsedi.

Cihangir Bey'in bakışları Belgin'in üstündeydi. "Tesadüf değildi. Gecikmiş bir ziyaret desek daha doğru olur." Ses tonundaki öfke garip bir şekilde Sinan'ı anımsattı. "Belgin Hanım, lütfen..." Şahsenem'in bardağını aldı ve onun önüne koydu. "İçin."

Belgin meyve kokteylini önüne çekti. "Sonra beni içeri at, değil mi?" Alayla sırıttı. "En başından beri amacın buydu zaten ama gördüğün gibi alkol kullanmıyorum."

Keyifli bir kahkaha attı. "Doğru, fırsat kolluyordum ama bu senin için değildi," dediğinde Belgin'in kaşları çatıldı. "En iyi dostun Ali İhsan'ı içeri tıkmaya uğraşıyordum." İki gündür Ali İhsan ismini o kadar çok duymuştum ki artık kendisini tanıyor gibiydim.

"Onu nereden tanıyorsun?" dedi Belgin yükselen sesiyle.

"Sana unuttuğun bir bilgi vereyim." Cihangir Bey, boş masanın sandalyesini masamıza çekti. Beklenilen bir arkadaş havasıyla rahat bir şekilde oturdu ve Belgin'e gülümsedi. "Bir polisim. Bulunduğum konumun bana sağladığı bazı avantajları var. Tıpkı telefon geçmişlerine ulaşmak ve dinlemek gibi." Belgin'in gözlerinin irileştiğini gördüm. "Bunu fark ettiğini sanıyordum?" dedi şaşkın bir şekilde. "Onunla üç haftadan uzun bir süredir görüşmüyorsun. Çok aramanı bekledim ama zaman kaybediyorduk. O yüzden İdil'e..." Bakışlarını bana çevirdi ama ona nasıl bakıyorsam cümlesinin devamını getiremedi. Şahsenem'le göz göze geldik.

Sertçe yutkundum, "İdil'e... Ne?" dedim Cihangir Bey'e dönerken.

"Boş ver," diyerek tekrar Belgin'le konuşmak üzereyken duruşumu dikleştirdim ve ona doğru yaklaştım.

"Söyle," diye direttim. Önce bardağıma, sonra bana baktı. Kaşları havada tehditkâr bir sesle konuştu, "Biraz yavaş içmelisin."

Sinan'la gece odamda olan konuşmamızı hatırladım. Kurduğum felaket senaryosuyla tüylerim diken diken oldu. İnanmak istemedim çünkü çok saçmaydı ama sormaktan kendimi alamadım. "Sinan, Ali İhsan'ı tanıdığımı düşünmedi değil mi? Ağzımı... Aramadı?"

Cihangir Bey'in göğsü aldığı nefesle genişledi. "İdil, bak..."

"Benim ve Şahsenem'in arama geçmişlerine de baktınız mı?" diye sordum titreyen sesimle ama cevap kocaman bir sessizlikti. Eğer aksi olsaydı susmaz, durmadan konuşurdu. Onu az çok tanımıştım ve bu hiç hayra alamet değildi. Kısa bir nefes aldı. "Şahsenem'inkine baktırmadım. Elimizde net bir kanıt olmadığı için Ali İhsan'ı içeri alamadım ama..." Bir şeyler demeye devam etti ama kelimeleri yakalayamadım. "İdil de tanımayınca onunla yüz yüze bir görüşme gerçekleştirdik ve adının bu işe karışmaması şartıyla uyuşturucu çetesini çökertmek..."

"Telefonuma bakmanızı Sinan mı istedi?" Sesim mekânda yankılanıp bütün bakışları masaya çevirse de umursamadım. "Yalan söylediğimi mi düşündü?"

Bu sefer hiç uzatmadı, gevelemedi. "Evet, Sinan istedi."

"Gerçekten Turan abi denen o adamı tanıyor mu? Bir yemek yediler mi? Yeğeni de var mıydı?" Her sorumu kapsayacak şekilde başını aşağı yukarı yavaşça salladı. Gülümsedim, "Tamam, teşekkürler cevapladığınız için. Şimdi, derhal masayı terk edin." Belgin ve Şahsenem'in gözleri yuvalarından fırlayacaktı. "Bir polis olmanız, sizi masasında istemeyen kadınları rahatsız edebilme hakkı vermiyor." Şahsenem'in bardağına uzandım ve bir yudum alırken ona baktım. "Öyle değil mi?"

Alay dolu bir gülümsemeyle başını salladı. "Haklısın," deyip sandalyesini sesli bir şekilde ittirdiğinde hafifçe irkildim ama kendimi toparladım. Arkasını dönüp gidecekken bir şey hatırlamış gibi gerisin geri geldi. "Bu arada, asıl geliş amacımı unuttum... Belgin, artık kendin ve çevren için tehlike içermediğini düşündüğüm için seninle zincirleri koparıyoruz. Bunu bir kokteyl yerine alkollü bir içecekle kutlayabilirsin. Bitti."

Cihangir Bey'in adım sesleri uzaklaşırken Belgin omzumun arkasından gidişine bakıyordu. Buruk bir şekilde gülümsedi ve önümdeki bardağa uzandı. "Kopan zincirlere," dedi ve kendi kendine kadeh kaldırdı.

"İyi misiniz?" dedi Şahsenem kollarımızı sarsarak. Belgin'in elindeki bardağı aldım.

"Şerefe," deyip bardağı bitirdim. "Pardon?" diye garsona seslenirken sıcakladığım için üstümdeki trençkotu çıkardım. Garson hızlı adımlarla masamıza geldi. "10 tane shot alabilir miyiz?"

"Tabii."

Şahsenem bana döndü. "Üçer tane içerdik?"

Saate baktım. "Kaybeden içecek..." diye mırıldandım ve gülümsedim.

"Aptalım ben..." diye mırıldandım. Onuncu shotu ben yapmıştım.

"Aptalız..." dedi Belgin.

Şahsenem taksinin ön koltuğunda öfkeyle bağırdı. "Evet, aptalsınız!"

Belgin kucağıma doğru yaklaştı. "İdil?" diye seslendi ve elimi tuttu. "Şuram acıyor..." Sağ göğsünün altına yerleştirdi. "Regl olacaksın demek ki."

"Kalbim ağrıyor diyorum!"

"Belgin, kalbin solda!"

Elimi çekti ve sol göğsüne bastırdı. "Tamam, burası."

"Abla geldik..." dedi taksici yavaşlarken.

Şahsenem arka koltuğa döndü. "İdil, geldik. İnebilecek misin?"

"Saat kaç?"

"On bire geliyor. Erken başladık ve hızlı içtiniz." Bakışları üstümdeydi. "Yardım edeyim mi?"

"İnerim." Kapıyı açtım. "İyi geceler." Belgin'e dokundum. "Kır zincirlerini."

"Sen de kır," deyip sırıttı ve Şahsenem'e dokundu. "Sen de kır bence." Gülerken kapıyı kapattım ve duvara yaslanıp topuklu botlarımı çıkardım. Ayak tabanlarım buz gibi asfalta temas edince üşümemek için hızlı adımlarla evin kapısına ulaştım. Giriş mermerden olduğu için ince çoraplarım yüzünden düşme tehlikesi geçirirken çantama uzandım. Fermuarı açmak için bir beş dakika uğraştıktan sonra eğildim ve anahtarı yuvaya soktum. Kendimi sarsıp kapıyı da sallayarak içeri girmeyi başardım.

Salonun ışıklandırmaları açıktı ama ses yoktu. Herhalde açık unuttular diye düşünerek botlarımı kucakladım ve sağa sola çarparak ışıkları kapatmak için salona girdim. Açık unutmamışlardı. Beni bekleyen biri vardı. Görünmez bir engele çarpmış gibi sarsıldım. Sinan, onu ilk gördüğüm yerdeydi ama o an ki hâliyle en ufak bir benzerliği yoktu. Gün içinde giydiği takımının pantolonunda kat izi çıkmış, kollarını katladığı gömleğinin ütüsü bozulmuştu.

Elleri cebinde beni süzerken aramızdaki mesafeyi usul usul kapattı. "Bazı şeyler hiç değişmiyor. Karşımda sallanan..." Trençkotumun kuşağından tutarak beni kendine çektiğinde, göğsüne çarpıp durabildim. Başım ani sarsılmayla dönmeye başladı. Sinan bir hamlede kuşağı çözdü ve alay dolu bir gülümsemeyle devam etti. "Siyah elbiseli, ayakkabıları kucağında, gecenin bir vakti eve giren güzel kadın. O gece..." Bakışları elbisemden yüzüme kaydı. "Ne içtiğini çok merak etmiştim ama elini sıkmakla yetindim. Şimdi tadına bakma şerefine nail olacağım." Dudaklarıma uzandığında ilk defa panik oldum. Hırsını alırcasına sert, bir şeyin cezasını çektirircesine duygusuzdu dudakları.

Ayakkabılarımı attığım gibi benden uzaklaşması için ellerimin ayalarıyla göğsüne vuracakken bileklerimi yakaladı. İstikrarlı bir şekilde ona karşılık vermeye direnince öfkeyle geri çekildi. Soluklanmak için kendime zaman tanımadan ondan uzaklaştım.

"Sakın bir daha bana yaklaşma! Sakın!" Titreyen parmağımı ona salladım. "Sen..." diye başladım ama konuşamadım.

"Sadece iki gün," diye bastırarak tekrar etti. "İki gün yanında değildim ve teselliyi dışarı çıkmakta mı buldun?"

"İki gün yanımda yoktun, doğru... O süre zarfında, senin arkandan dolaplar çevirdiğimi düşünüp dünyayı kendine dar mı ettin?" Kaşları çatıldığında, beni aptal yerine koyuşuna bir kez daha güldüm. "Ali İhsan mevzusu, Sinan. Öğrendim. Beni aptal yerine koyup ağzımı aramanı ve o da yetmezmiş gibi arama geçmişimi incelettirdiğini biliyorum!"

"Seni aptal yerine koymak mı?" deyip alayla güldü. "Böyle bir şey yapmadım."

"Ağzımı aradın! Onu tanıyıp tanıyamadığımı öğrenmek istedin ve..." Gözlerimdeki yaşlar yüzünden etrafı yine bulanık görmeye başladım. "Bana sorabilirdin. Tanıyor musun diyebilirdin."

"Yalan söyleyebilirdin," deyiverdi.

Şaşkınlıkla açılan ağzıma parmaklarımı bastırdım. Ciddi mi diye yüzündeki her hücreyi inceledim. "Bunu düşündün mü gerçekten?"

"Korkup Ali İhsan'ı koruyabileceğin..."

"Düşünmüşsün."

Ela gözleri öfkeyle karardı. "Sakın bir daha sözümü kesme, beni dinle!"

Kelimeler ve heceler beynimde bir çorba gibi karışmasına rağmen bir an olsun bocalamadım. "Neyini dinleyeceğim, söylesene? Karşıma geçmiş, sana yalan söyleme ihtimalimi dile getiriyorsun, bu... Bu mu dinleyeceğim şey?" Konsola tutundum ve kendime gelmeye çalıştım. Düşündüklerim, zayıf bir sesle dökülüverdi dudaklarımdan. "Ben artık yapamıyorum."

"Ne saçmalıyorsun sen?" Dediklerim komik değildi, kesinlikle sinirinden gülüyordu. Bu hareketiyle sınırlarında olduğunu hissettim.

Alkolün verdiği cesaret miydi, yoksa sabrımın sınırı mı bilmiyorum. "Bitti," dedim tek seferde.

"Şu an mantıklı düşünemiyorsun; ayıl, öyle konuşalım."

"O kadar mantıklı düşünüyorum ki... Hatta yarın işimden de istifa ediyorum." Dudaklarını büktü ve etrafa bakarken dediklerimi sindircesine başını ağır ağır salladı. Hole çıktım."Çevremizdekileri de bu saçma..."

Arkamdan "Ne saçma?" diye bağırınca hırgür olmasın diye merdivenlere yöneldim. Son anda kolumu yakaladı ve beni duvara yasladı. Dudaklarıma doğru eğildi. "Sevmem mi saçma? Kıskanmam mı? Yoksa senin için endişelenmem mi?" Çenesi öfkeyle seğirdi. Aniden sakinleşmesi ve öfkelenmesi yüzünden beni de şaşkına çevirmişti. "Ne saçma?" Kollarımı sıktı ve cevap vermem için beni sarstı. "Söyle!"

Cümlesi bittiğinde çok garip bir şey oldu. Yanaklarımda hissettiğim ıslaklık, usulca dudaklarıma ulaştı. Almak üzere olduğum nefes, ciğerlerimde asılı kalınca panikle dudaklarımı araladım. Tuzlu bir tat aldım. Gözyaşı. "Sinan, bırak."

"İdil, bak..." Kısa bir an gözlerini kapadı. Boşluğundan istifade edip baskısından kurtulmak için kendimi sarstım ama daha sıkı kavradı kollarımı. Bakışlarımı gelen sesle kapıya çevirdiğimde, bize şaşkın bir şekilde bakan Ömer Bey'i, Pelin Hanım'ı ve Ata'yı gördüm. Rümeysa ve Ayşe abla nerede bilmek bile istemiyordum.

Sinan'a döndüm. "Sana çok baktım, etrafımda dönüp biteni göremeyecek kadar çok odaklandım ama... Hiç iyi olmadı." Sesim titriyor, göğsümde bir acı büyüyordu. "Bırak," diye yineledim. Eğer bir an önce yukarı çıkmazsam çığlık atacakmışım gibi geliyordu.

"Sinan, İdil'i bırak," dedi Ömer Bey buz gibi bir sesle. Daha önce böyle mesafeli, soğuk bir adam olmuş muydu hatırlamıyordum.

Sinan acı bir şekilde gülümsedi ve kollarıma baktı. "Bıraktım." dedi ve benden birkaç adım uzaklaştı. Göğsüm hızla kalkınca hıçkırarak ağlayacağımı anladım ve dudaklarımı birbirine sıkı sıkı bastırdım. İçimde çırpınan bir kuş vardı, korkmadan çekinmeden ağlarsam azat olacaktı ama ben hiç öyle ağlamamıştım. "Biri giderse biter demiştim, hatırlıyor musun?"

Sertçe yutkundum. "Evet."

"Buna rağmen gidiyorsun yani?" dediğinde kaşları havaya kalktı tereddütle. Ağlamak suçmuş gibi gözyaşlarımı aceleci bir şekilde elimin tersiyle hızla silerken gözlerini içine baktım ve başımı yavaşça salladım. "Bakalım bende bitecek misin?" dedi ve salona girdi. Adım sesleri tekrar hole yaklaştığında, elinde ceketini gördüm. Önce bana, sonra abisine baktı ve hiçbir şey demeden evden çıktı. İlk defa Sezen Aksu çaldı onunla.

Sezen güçlü bir şekilde *git* dedi. Sesi zayıfladı, *git-me* demeye kalmadı, Sinan gitti.

27. Bölüm

Pelin Hanım bana doğru temkinli bir adım attığında basamağa çıktım. "Çok özür dilerim ama işi bırakmak istiyorum. Artık yapabileceğimi sanmıyorum..."

Konuşmak ve kararıma itiraz etmek üzereyken Ömer Bey engel ona oldu. "Müdahale etme, Pelin," derken bakışlarında gizleyemediği bir mahcubiyet vardı. "Kendi hayatı ve kendi kararı. Saygı duyacağız."

"T-teşekkür..." Sesim titredi daha fazla devam edemedim. Arka arkaya yutkunup gözyaşlarımı ve göğsümdeki acıyı bastırmaya çalışsam da başarılı olamadım. Hızlı adımlarla merdivenleri çıkıp odama girdim ve kapıyı kapatıp sırtımı dayadım.

Allah'ım, bitmişti.

Gözlerimden yanaklarıma inen ıslaklığı tekrar hissettiğimde titreyen parmaklarımla yaşlara dokundum. Emin olmak için işaret parmağıma bakınca göğsümden garip bir sızı yayılmaya başladı. "Ağlıyorum." Sesim, bir aksiyon filminde can çekişen oyuncununki gibi acılıydı. "Beni ağlattı." Kendimi zapt etmek için dudaklarımı birbirine bastıracağım an hıçkırığıma engel olamadım. Sesim duyulmasın diye parmaklarımı telaşla dudaklarımın üstüne kapadım. Eş zamanlı bir şekilde gözyaşlarım akmaya devam ederken kendimi çok çaresiz hissediyordum. "Hayır, hayır!" Yaşları hızla elimin tersiyle silmeye başladım. "İstemiyorum!" Sildikçe tekrar akıyordu. "Dursun, istemiyorum... Ağlamak istemiyorum!" Başımı sağa sola salladım ama bedenim tam aksini istiyor gibiydi. Şiddetli bir şekilde ağlamaya devam ederken dudaklarımdan dökülen iniltilerin ve hıçkırıkların sesi artmaya başladı. Telaşla yatağa uzandım ve başımı yastığa gömdüm.

Kaç dakika geçti bilmiyorum. Hıçkırıklarım azalıp yerini iç çekişlerine bıraktı. Sanırım geçiyordu. Sesimi bulmak için öksürdüm ve gözlerimdeki yaşları silerek başımı yastıktan kaldırdım. "Tamam, bitti İdil." Gözlerimin altını kontrol ettim. Parmaklarım ıslanmamıştı. "Ağlamıyorum. Bitti galiba."

Sanki birisi emin misin, diye sordu. Kime kanıtlıyordum bilmiyordum ama başımı salladım ve gülümsemeye çalışırken yanaklarımın tekrar ıslandığını hissettim. "Of, hayır..." Aceleci bir şekilde akmalarına engel olmaya çalıştım ama başaramadım. Başımı tekrar yastığıma bastırdım ve sesimin duyulmasına engel oldum.

İlk defa düşünmekten uyuyamadığım bir güne başlıyordum. Sudan çıkmış bir balıktan farksızdım. Çok acıydı, çok sızlatıyordu... Biliyordum; daha büyük acılar, daha büyük kayıplar vardı. Bununla teselli bulup kendimi Sinan'ın ufak bir sızı olduğuna inandırmaya çalışsam da başaralı olamadım. Kayıp, kayıptı işte. Büyüğü küçüğü yoktu. "Tamam..." Doğrulup bileğimdeki saate baktım. Sabahın beşiydi ve hava hâlâ tam olarak aydınlanmış sayılmazdı. Ayağa kalktım ve lambayı açtım. Dolabım ve duvar arasındaki boşluğa sıkıştırdığım iki büyük valizi çekip yatağımın üstüne koydum. "Şu valizleri hazırla ve bir an önce bu evden git," diyerek kendimi gaza getirdim. Dolaptan üstüme bir kot ve tişört çıkardım. Kalanları da valizlere doldurmaya başladım.

Saatime baktığımda 8'e geldiğini gördüm. Derin bir nefes alarak kapıyı açtım ve iki valizimi de çekiştirmeye başladım. Kapılardan birinin açıldığını duyduğumda başımı kaldırdım.

Ata şaşkın bir şekilde bana bakıyordu. "Yuh, İdil abla ya... Yemin ederim bahane arıyormuşsun!"

"Yardım et, indirelim."

Oflayarak başını salladı ve ağzı yüzü kaymış pijamalarıyla sallanarak bana geldi. "Gitmesen mi?" dedi zayıf bir sesle. "Bence amcam gitmeli. Zaten gelmedi, yani bence o gitti."

Az kalsın merdivenlerden indirdiğim valizden önce ulaşacaktım hole. Sıkı sıkı tırabzanlara tutundum. "Bu konu hakkında konuşma, lütfen." Ata'nın geçmesi için valizi kenara çektim. Kızara bozara valizi tutup indirdi. Ellerini beline koyup soluklanmaya başladı. İndirirken tekerleklerin birinden garip bir ses geldiği için kontrol etmek amaçlı valize eğildiğimde, merdivenlerdeki hareketlenmeyle başımı kaldırdım. Pelin Hanım şaşkın bir şekilde valizlere bakarken Ömer Bey bu sahneyi fazlasıyla sakin karşılaşmıştı.

"Hayır?" Pelin Hanım topuklu ayakkabılarına rağmen hızlı bir şekilde merdivenlerden indi. "Saçmalıyorsun. İdil bak..." Panikle konuşmaya başladı. "Lütfen..."

"Pelin!" Ömer Bey sözünü kestiğinde, inatla üsteleyen bir çocuğu sustururcasına bıkkındı. Pelin Hanım, uyarının üstüne bir şey demedi çünkü bunu bakışlarıyla yapmaya başlamıştı.

"Biraz konuşalım, İdil." Ömer Bey salonu gösterdi ve geçmem için müsaade etti. Benimle beraber Pelin Hanım da hareket edince diğer eliyle onu durdurdu. "Müsaade et."

Başını salladı, "İyi!" dedi ve hışımla arkasını dönüp mutfağa girdi. İçeri doğru birkaç adım attım ve yeterli olduğunu düşünüp arkama döndüm. Ömer Bey etrafına bakıp derin bir nefes aldı. "Ne dedi, aranızda ne oldu bilmiyorum ama seni üzmek istemiyorum. Bu konu hakkında konuşmayacağım. Doğru olduğuna inandığın şeyi yap, her zaman arkandayım."

"Teşekkür ederim."

"İstersen seni bir reklam ajansına önerebilirim çünkü..."

Gülümseyerek sözünü kestim. "Yardımınız için teşekkür ederim ama gerek yok. Belgin'in çalıştığı ajans reklam projemi beğendi ve benimle görüşmek istiyorlar. Yüksek bir ihtimalle olumlu sonuçlanacak."

Başını anlayışla salladı. "Pekâlâ. Başarılar."

"Ömer Bey, eğer Tuana'ya bakacak..."

Sözümü kesti, "Onu düşünme. Tanıdık vasıtasıyla kolayca halledeririz. Seninle de öyle tanışmıştık hatırlarsan..." Güzel bir anıyı anımsamış gibi yüzü yumuşadı.

Alışamam sanmıştım ama öyle alışmıştım ki en son ailemden ayrılırken böyle sızlamıştı yüreğim. "Her şey için teşekkür ederim, Ömer Bey. Sizi tanımak..." Yine kelimeler boğazıma takılmıştı. "Ailenizin bir üyesiymişim gibi..."

"Hâlâ öylesin, öyle kalacaksın. Bu bir veda değil. Her zaman görüşebiliriz, gelebilirsin. İletişimi asla koparmayacağız, İdil."

Başımı salladım, "Evet, her zaman."

"O yüzden kimseyle vedalaşmıyorsun. Sadece ayrı eve çıkıyormuş gibi düşün ya da ne bileyim..."

"Anne, susmuyor ya!"

Tuana'nın iç çektiğini duydum. Ata salonu gözleriyle tararken Tuana beni gördü ve hemen kollarını bana kaldırdı. "Di-dil! Di-dil, ağ..."

Ömer Bey'in yanından hızlı adımlarla uzaklaştım ve Tuana'yı kucakladım. Onu sıkı sıkı sardım ve gözlerimi kapadım. Saçlarıma dokundu,

bir şeyler anlatmaya başladı. Bense sadece gözlerim kapalı bir şekilde kokusunu çekip sesini beynime kazıdım. "Deniz gözlüm benim..." Gözlerimi açtım ve yüzüne baktım. Kızaran mavi gözleri parlıyordu. "Seni çok seviyorum, çok..." Cevap olarak yanağımı oyun oynadığımızı düşünerek birkaç defa okşadı. "Şimdi gitmem gerekiyor ama... Hadi, Ata abin seni alsın..." Ata onu kucaklamaya kalktığında kollarıma tutundu. Gözleri Ata'ya öfkeyle bakarken bağırmaya başladı. "Ata, al hadi..."

Başını salladı ve zorla kopardı benden Tuana'yı. Bizden uzaklaştırırken Pelin Hanım tarafından bilgilendirildiğine inandığım Rümeysa ve Ayşe abla hole çıktı. Gülümsemeye çalıştım. "Hadi vedalaşalım."

"Vedalaşmak yok demiştim," diye arkamdan uyardı Ömer Bey.

Rümeysa'nın dudakları titredi. "Bari sarılalım!" dedi ve bana atıldı. Sıkı sıkı sarılıp kulağıma fısıldadı: "Şimdi başkanlığı da kaybettim, öyle değil mi?" Ben de Sinan'a kayıp diyordum...

"Nasip değilmiş. Kendine iyi bak," dedim ve ayrılıp Ayşe ablaya döndüm. "Ayşe ablam..." Önce yanaklarımı öptü, sonra da sarıldı.

"Mısır ekmeği falan yapınca ararım, işin olmazsa gelip sıcak sıcak yersin. O delileri de getirmeyi unutma!" Sırtımı sıvazladı. "Üzme o tatlı canını."

"Üzmem," dedim ve ondan ayrıldım. Pelin Hanım'la göz göze gelince omuzları düştü. "Her şey için teşekkür ederim, hakkınızı helal edin."

"Ya!" Beni kendine çekti ve bir anne edasıyla göğsüne yatırdı. "O diktatörün ben..." diye söylenmeye başlarken derin bir nefes aldı. "Tamam, ağlamayacağım. Mutlaka görüşeceğiz."

"Mutlaka," diyerek söz verdim. Daha sonra Ata'ya ve kucağındaki Tuana'ya döndüm. "Sarılmak yok mu?"

Ata başka bir yere bakarak konuştu. "Yok."

"Seni özleyeceğim ama..."

Bakışlarını hüzünle bana çevirdi. "E, gitme o zaman? Ben Rümiş ablayla ne yapacağım şimdi?"

"Hep bir telefon uzağında olacağım," dedim onlara yaklaşırken. Ata'yı kollarımın arasına aldım ve Tuana'nın başının tepesini öptüm. "Kardeşine iyi bak. Ona salam atıp susması için para vermek dışında başka yöntemler de dene..."

"Ben öyle bakıyorum ama!" dedi ve gülerek yanağımı öptü. "Mutlu ol, İdil abla." Şimdi ne mutlu olunurdu ama... Ömer Bey'e döndüğümde, kapının açıldığını ve İbrahim'in valizlerimi aldığını gördüm. Kısa bir

an dikkatim dağıldı ama kendimi toparlayıp Ömer Bey'e elimi uzattım.

"Kendine iyi bak, İdil. Bir ihtiyacın, sorunun olursa çekinmeden arayabilirsin."

"Teşekkür ederim." Herkesi son defa görecekmiş gibi incelerken Tuana gideceğimi anlamış, onu da götürmem için kendini Ata'nın kucağından atmaya çalışıyordu. Dolan mavi gözlerine daha fazla bakamadım. Arkamdan ağladığını duyunca adımlarımı hızlandırarak arabaya ilerledim. Arkana bakma, sakın bakma! İbrahim kapımı açmaya yeltendiğinde ondan önce davrandım ve koltuğa yerleşip kapıyı kapattım. Arabanın paspasına bakıp içimden saymaya başladım. Bir, iki, üç, dört, beş... İbrahim kapıyı kapattı ve kontağın sesini duydum. "İbrahim, lütfen çabuk ol," der demez araba çalıştırdı. Ev arkamda kalana kadar başımı kaldırmadım ve gözyaşlarımı tutmayı başardım.

Şahsenem'in babası Talat Amca, çok yönlü çalışan bir firmanın sahibiydi. Hâlâ faaliyet alanlarını ezberleyemesem de Cihangir'de bir evleri vardı ve bu kesinlikle fazlasıyla zengin olduklarının göstergesiydi. Valizlerimi asansörden dışarı çekiştirirken semtin adıyla tüylerim diken diken oldu. Hem şehzade hem de mahalle olan Cihangir'e antipati beslemeye başlamıştım. İkisinin de suçu yoktu. Tek suçlu, bu ismi koyan Ragıp Bey'di!

Nefes nefese dairenin önüne geldim ve zile art arda basmaya başladım. Şahsenem'in topuklu ayakkabılarının sesini duydum. "Patlama!" diye bağırdı. Yüzüme vurmaması için geri çekildim ve kapı hiddetle açıldı. "İdil?" Dünkü kıyafetleri, çıkarmadığı topuklu ayakkabıları, akan makyajı ve dağınık saçlarıyla geceyi hem bedenen hem de ruhen atlatamayanlardandı. Valizleri gördü. "Bunlar ne?"

Valizlerimle beraber içeri girdim. "Ben geldim."

Arkamdan kapıyı kapattı. "Onu görebiliyorum. İşin saçma tarafı, valizlerinle bana gelebilmen için evli olman gerekiyor." Derin bir nefes aldım ve ceketimle çantamı kenara bıraktım. "İşi bıraktım."

"Yo, yalan..." Gözleri irileşti. "Şaka yapıyorsun!

"Sinan'la... Kavga ettik." Gözlerim yine doldu. "Ve bitti işte!" dediğimde gözlerimden düşen birkaç yaşa engel olamadım.

Şahsenem olduğu yerde sıçradı ve eliyle gözümü göstererek çığlık attı. "Ağlıyorsun!"

"Bu iyi bir şey değil!" dedim titreyen sesimle. "Durmuyor! Durdurmak için ne yapabilirim bilmiyorum! Belki de göz nezlesi oldum?"

"Sadece Sinan Tümer'in adı geçince akıyorsa ona nezle diyemeyiz,"

deyip oflayarak bana yaklaştı ve topuklu ayakkabılarını çıkardı. "Bu aşk acısı oluyor."

"Durmuyor ama Şahsenem..."

Ayakkabılarını kenara attı ve bana sıkı sıkı sarıldı. "Yıllardır ağlamıyorsun. Belki de şu anki gözyaşlarının sebebi Necmi amcanın tarihten kaldığını öğrendiğinde sana sarf ettiği cümlelerdir."

"Hazırlanmam lazım."

"Şu an şefkate ve biraz teselliye ihtiyacın var. Böyle aşk acısı çekemezsin! Battaniye içine girmeli ve Sinan Tümer'le olan anılarını hatırlayıp gülümserken gözyaşlarını silmelisin."

"Sana bir anımızı anlatayım mı?" Valizimin çekçeğini tuttum ve Şahsenem'e yaklaştım. "Dün, Sinan bana güvenmediğini dile getirdi." Eklektik tarzda döşenen, yumuşak renklerin bulunduğu salona ilerledim. "Buna ağlayabilirim ama güleceğimi sanmıyorum."

"Ben buna güvenmemek diyemem." Arkamdan geldiğini hissettim. "Bak, empati kurmaya çalışıyorum. Birkaç pembe yalanla güvenini sarstın. Sen bunları önemsemesen de bir erkek takar. Sen de yalanlarını yakaladığını düşünsene. Onun için bir tehlike sezdiğinde, dediklerine ne kadar güvenebilirdin?"

"Onu bana savunma!" Elimde olsa valizi fırlatırdım ama benim kadar ağırdı. "Bunun savunulacak bir tarafı yok!"

"Üstelik onun sana yalan söylemediğini düşünürsek..."

"Bunu bilemeyiz! Kıskançlık yapıp bir çocukmuşum gibi endişelenme bahanesiyle arkamdan iş çevirdiği için hiç irdeleme fırsatım olmadı!"

"Tamam ama..."

"Sen benim arkadaşımsın! Sinan'ı savunmayacaksın, Şahsenem! Mantığı ve kalbi dinlemeyi bugünden itibaren rafa kaldırıyorum. Artık sadece stratejik hareket edeceğiz."

"İdil, bak... Henüz çok yeni. Ne kadar çok yara aldığının farkında bile değilsin. Bu Ogün değil!"

"Evet, Şugün bu kadar..." Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerimi kapadım. "Allah kahretsin."

"Ya..." diye inledi hüzünle. Derin bir nefes alarak gözlerimi açtım. "Hayatımı... Hayatı yapmış."

"Peki, bize lakap buldu mu?"

"Diline düşmek istemezsin." Valizi yatırdım ve eğilip fermuarını açtım. İçini karıştırmaya başladım. "Onu hayatımdan çıkarmak zor olacak, farkındayım."

"Zor mu?" diye mırıldandı. "Sus."

"Tamam... Daima yanındayız ama daldan dala konma stratejisini pek önermiyorum. Bu biraz ucuz gözükebilir."

"Ben... Yapamam zaten." Dudaklarımı ıslattım. "Sinan'ı hâlâ benimle gibi hissediyorum. Henüz değil." Derin bir nefes aldım ve omzundan ona baktım. "Belgin'i ara hemen gelsin."

"Cihangir Tümer şoku yaşıyor. Üstüne üstlük zil zurna sarhoş olduğunu da unutmayalım. Uzun bir süre kendine gelemez."

"Gelecek, hem de oynaya oynaya gelecek. Ara, işim var onunla." Hareket etmeyince başımı kaldırdım. Hâlâ yüzüme boş boş bakıyordu. "Kime diyorum Şahsenem!" diye bağırdım ve hareket etmesi için kovalayacakmış gibi kalkmaya yeltendim. Başını sallayıp benden uzaklaşınca tekrar valize eğildim ama hızımı alamayıp popomun üstüne oturdum. Kopardığım patırtıyı duyunca telaşla bana döndü ve yerde olduğumu görünce salona geldi.

"İyi misin?" Kolumu ondan kurtardım. "İyiyim."

"Soluklan. Her ne yapmayı planlıyorsan biraz ertele. Duşa gir, üstünü falan değiştir. Kahvaltı yaptın mı?" Bacaklarımı yere uzattım ve ellerimi dizlerime koydum. "Ne kadar acı..." diye fısıldadım kendi kendime.

Şahsenem dert yanacağımı anlamış olmalı ki benim gibi yere oturdu. "Biliyorum."

"Dünden beri kafamın içinde Sertab Erener, Fikret Kızılok ve Yeni Türkü çalıp duruyor. Biri unutursun diyor, diğeri yapma dedim yaptın gönül deyip kendime öfkelenmeme sebep oluyor," deyip derin bir nefes aldım. "Biri de neydi bir arada tutan şey ikimizi sorusunu sorduruyor bana."

"İdil..." Sesi titredi. "Böyle konuşma," deyip elime uzandı ve kuvvetli bir şekilde sıktı.

"İkimizi bir arada tutan bendim."

"Evet, sendin."

"Bıraktım ve koptu."

"Evet."

"Denemedi bile. Baktı ve..." O kelime nasıl da hiç yakışmıyordu ona. "Git-ti."

"Ayrılık iyidir, İdil. Özellikle suçlu taraf için. Yaptıklarını düşünür ve düzeltmek için çabalar."

"Sinan da ne düşünür ama... Kesin şimdi kendini baştan yaratmaya başlamıştır," diye alay ettim. "Bak, bir haftadır psikologla görüşüyordu, biraz toparlaması gerekirken iyice dağıttı." Şahsenem kıs kıs gülünce ona baktım. "Vallahi, dalga geçmiyorum. Doktor öfkeni İdil'e yönelt diye emir mi veriyor, anlamıyorum ki? Hoş, konuşuyor mudur orası ayrı bir konu. Seans boyunca doktorun yüzüne bakıp bir kelam etmeme ihtimalini de göz önünde bulundurmak lazım."

"Konuşmaz mı?"

"Hani ağzından cımbızla laf almak deyimi var ya, aslında sözlükte onun anlamı değiştirilmeli ve Sinan olmalı. Konuşmak istemediği zamanlar da o cımbızı köreltir yine de ağzından bir kelime alamazsın! Katır inatlı."

"Sen bunu bayağı çözmüşsün yalnız..."

"Sinan Tümer işte. Asabi ve Beşiktaşlı."

"Hadi, hadi... Bıraksak destan yazacaksın, *isibi vi Bişiktişli* diye burun kıvırma."

"Bitti diyorum Şahsenem," deyip öfkeyle elimi çektim. "Bir sonraki sevgilisi okusun diye övgü dolu bir özgeçmiş hazırlayacak hâlim yok ya?" Yerimden doğruldum. "Allah sonrakine de sabır versin."

"İdil Hanım'dan büyük laflar..."

"Hatta bir yerde görürsem bizzat sabır duası okuyup yüzüne üfleyeceğim." Görür müydüm bir kadınla? Görürdüm. Tabii o gün kör olmayı isterdim, orası ayrı bir konuydu.

"Ezberle o zaman, sana lazım olacak," dedi ve ayağa kalkınca hışımla ona döndüm. "Ne? Duayı ezberle ki kadına okuyabilesin, değil mi?"

"Bir daha söylemeyeceğim! Belgin'i ara. Çabuk ayılıyor mu bayılıyor mu, ne yapıyorsa gelsin."

"Ay İdil ya... Bu ayrılıklar sana yaramıyor!" diye söylenerek odasına gitti.

Valizimden parlak kumaşlı siyah desenli bir pantolon, üstüne de V yakalı dökümlü beyaz bir bluz çıkardım. Topuğu delikli bölmeden

fırlamış ayakkabılarımın kirli altını üstüme sildim ve yere bıraktım. Valizi kapatıp eşyalarımı kucakladım ve Şahsenem'in odasına girdim. Eşyalarımı yatağın üstüne bırakıp makyaj masasındaki ıslak mendille yüzümü silerken bir yandan işime yarayacak malzemeleri ortaya dökmeye başladım. "Aradın mı Belgin'i?" Üstüne giydiği kısa kollu lacivert elbiseyi eteklerinden tutup, aşağı çekiştirdi. "O çoktan uyanmış, hazırlanmış hatta üçümüz bir kahvaltı yaparız diye düşünmüş. Aradığımda yoldaydı. Senin onunla işin olduğunu söylediğimde güldü." Gözlerini kıstı ve yatağın üstüne baktı. "Bunlar ciddi kıyafetler. Ajans işini kabul mu edeceksin?"

"Evet. Bir yerden başlamam gerekiyor."

Başını salladı. "Şişen gözlerini kapatmakla başla." Topuklu ayakkabılarımı giyerken kapı ısrarcı bir şekilde çalmaya başladı. Şahsenem boynunda karışan kolyesini düzeltip kapıyı açtı. Karşılaştığım görüntüyle gözlerim irileşti. Sağ göğsünü gösterip 'Acıyor' diye bağıran Belgin'in dünkü hâlinden eser yoktu.

"*Oh yaşadım, yaşıyorum*!" Elindeki telefonunu bir mikrofon gibi dudaklarına götürdü. "*Başım yukarıda meydan okuyorum hayata ve sana*!"

"Belgin, Sinan'dan ben ayrıldım."

"Laf sokmalı işte, söyle gitsin!" Kapıyı kalçasıyla kapattı ve Şahsenem'in yanağından makas aldı. Bana yaklaşırken eğildi ve bir çocuğa seslenir gibi ellerini dizlerine koydu. "Benim aşk böceğim, Sinan Tümer'inden mi ayrılmış?" Gözlerim anında dolmaya başladı. "Çok mu canı acıyormuş?"

"Lütfen Belgin." Burnumu çektim. "Yapma."

"Üstelik bir de çocuk gibi zırlıyorsun."

"Dün sen de farklı değildin," dedi Şahsenem gözlerini kısarken. "Bu Bihter Ziyagil gülümsemeni neye borçluyuz?"

Başını dikleştirdi ve saçlarını savurdu. "Sadece mantıklı düşünüyorum. Erkekler arkalarında dağılmış kadınları görmeyi çok severler. 'Vay be, ne adammışım!' diyerek böbürlenirler."

"Cihangir Bey'i bilemem ama Sinan öyle biri değil," deme ihtiyacı duydum. Gözyaşımla veya hissettiğim acıyla mutlu olabileceğine zerre kadar inanmıyordum.

"Bu şu an sil baştan yapmaya zorunlu bıraktığı gerçeğini değiştirmiyor. Bu bir fırsat, görmüyor musun? Artık kır zincirlerini! Özgürsün, dilediğin her şeyi yapabilirsin çünkü kaybetmekten korktuğun birisi yok. Acını içine sakla ve gülümseyerek müstakbel patronunu etkile."

Şahsenem dünkü sunumu sayesinde patronundan kafa izni kaptığını söylemiş, evin eksiklerini almak için bizimle gelmemişti. Heyecandan tir tir titrerken Belgin'in koluna girdim ve asansöre bindik. Yoğun iş merkezi binasının kargaşası kapanan kapılarla kayboluyordu, derin bir nefes aldım.

"Her şey yoluna girecek, İdil," dedi Belgin kulağıma doğru eğilip. "Ofis arkadaşlarım iyidir, gülümse yeter." Birkaç dakika sonra asansör açıldı ve karşımızdaki duvara monte edilen büyük cam çerçevenin üstüne yazılan ismin anlamını sorma gereği duydum. "AjansTan?"

"Tan Bey, ajansın sahibi. Kelime oyunu yapmış aklı sıra." Danışmada duran genç kadın telefonla konuştuğu için aralarında sözsüz bir selamlaşma gerçekleşti. Kısa ve geniş koridordan geçtikten sonra bizi geniş bir alan karşıladı. Dörtlü gruplar hâlinde yerleştirilen beş tane çalışma masası vardı. Renkli posterler, marjinal parçalarla donatılan ofis kesinlikle iç ferahlatıcıydı. Belgin eliyle duvara vurunca herkes irkildi. "Günaydın, en sevdiğim arkadaşlarım!" Bakışlar önce bana sonra Belgin'e çevrildi. Aralarında saniye farkı da olsa herkes "Günaydın," dedi.

İnsanları ve etrafı incelemeyi bırakıp Belgin'e yetiştim. Jaluzi perdelerle içeriyi gizleyen kapının önünde durduk. "Burası mı?"

"Evet," dedi ve hazır olup olmadığımı sormadan kapıyı çalıp içeri daldı. "Tan Bey, müsait misiniz?"

"Tabii," diye cevaplayan adamın ses tonuyla gözlerimi sıkı sıkı kapadım.

"İdil, iyi misin?" deyip bana dokunan Belgin'e başımı salladım ve gözlerimi açtım. Beni içeriye çekiştirdi ve arkamızdan kapıyı kapattı. "Biraz hastaydı, toparlayana kadar sizin müsamaha gösterdiğinizi söylememe rağmen ısrarla gelmek istedi."

Tan Bey ayağa kalktı. Standart boylarda, hafif kalıplı bir adamdı. 30'larında olmalıydı. Elimi uzattım. "Merhaba Tan Bey, ben İdil Demirel."

Elimi sıktı. "Hoş geldin İdil. Lütfen oturun," dedi ve masasının önündeki sandalyeleri gösterdi. Kendimi koltuğa atar atmaz güçlü bir soluk aldım. "Açıkçası şaşkınım. Olumsuz bir cevap vereceğini düşünmüştüm."

"Belgin'in dediği gibi... Rahatsız olduğum için gelemedim," dedim ve gülümsemeye çalıştım.

"Geçmiş olsun, umarım kendini iyi hissediyorsundur çünkü çalışman gereken bir projen var." Saçlarını ne yapacağını bilemez bir şekilde karıştırdı ve çekmecesine uzandı. "Hedef kitlemiz gençler olduğu için fazlasıyla özgün olmamız gerekiyordu. Ailelerine gidip 'Şöyle bir şey varmış' dedirtmeliydi ve sen bunu kesinlikle başardın." Dosyayı çıkardı ve önüne bıraktı. "Belirlediğin şarkının altyapısının telif hakkı alındı. Seslendirecek bir ses sanatçısı arayışındayız." Durdu ve kısa bir nefes aldı. "İdil, daha önce nerede çalıştın, koşulları nasıldı bilmiyorum ama..."

"Bir ajansta çalışmadım, Tan Bey. Düzenle alakalı sorunlarım var." Dikkatle beni izlediğini fark ettim. Dalgın bir şekilde gülümsedi. Hiç dolandırmadan nasıl bir çalışan olabileceğimi anlatmaya giriştim. "Önüme bir fikir koyup onu geliştirmemi istediğinizde bunu birden yapamam..."

Sözümü kesti. "Bunu bu ofisteki hiç kimse yapamıyor, İdil. Hayat koşulları, özel ilişkiler gibi birçok şey fark etmeden bizi baskı altına sokabilir, yani senden her gün muazzam fikirler çıkmasını beklemem." Dosyayı ve kalemi bana çevirdi. "Buna rağmen ekibimde bulunmanı istiyorum. Sen de istiyorsan bunu resmiyete dökelim."

Başım yine dalgınlıkla öne doğru düşünce sandalyedeki duruşumu dikleştirmek zorunda kaldım. "Hiç uyumadın mı? Odanı hazırladım, kıyafetlerin de dolaba yerleştirilmeyi bekliyor. İstersen biraz dinlen, yarın halledersin."

Etini keserken bir gözü bende olan Şahsenem'e baktım. "İyiyim."

"Hatta o kadar iyi ki..." Belgin kırmızı şarabından bir yudum alıp gözlerini keyifle kapadı. "Yolda telefon görüşmeleri yapıp tango, Kick Boks, ebru ve yemek kursu saatlerini ayarladı."

"Seramik kursunu unuttun," dedim ve gülümsemeye çalıştım.

Şahsenem bıçağını bıraktı. "Bunların hepsine nasıl gitmeyi düşünüyorsun?"

"Dolgun bir maaşım vardı ve..."

"Zamandan bahsediyorum, İdil. Bunların hepsine haftada en az iki kere gitmen gerekiyor, yani çok boş zamanın olmalı." Sıkıntıyla ofladı. "Bak, Sinan Bey'i kendini hırpalayarak unutamazsın."

"Seramik kursu haftanın bir günü ve beş saat."

"Dün ayrıldınız. Farkındasın değil mi? Dün!"

Sertçe yutkundum. "Oysaki bir asır gibi..." Bakışlarımı ferah olsun

diye toplanan perdelerin açıkta bıraktığı, kararmaya başlayan gökyüzüne çevirdim. "Düşünmeden edemiyorum..."

"Neyi?"

"Kesin iyidir, değil mi?"

"Tabii ki de iyidir, İdil. Senin gibi kendini hırpalayacağını sanmıyorum. Çekip gittiğini söyledin. İçmiştir ve belki de..." Sözünü kesmeme rağmen devam etmedi. İması çok açıktı.

"Saçmalıyorsun."

"Sen en masum ilişkisiydin," diye diretti.

Sandalyemi ittirdim. "Bu şekilde konuşunca ondan nefret edeceğimi mi düşünüyorsun?" dedim ve ayağa kalktım. "Hayır, saçmalama! Neden böyle bir şey yapayım? Üçümüz de Sinan Tümer'in ağlayıp sızlanmayacağının farkındayız."

"Başkasında teselli arayacak kadar geniş bir adam olmadığını da ben biliyorum," dedi içimde şiirlere küsen âşık. "Angela..."

"Şahsenem, sus artık!" Dudaklarım titremesin diye birbirine bastırdım ve birkaç saniye sakinleşmek için kendime zaman tanıdım. "Sen de beni kırma, tamam mı? Aşka kırgınlığım yetiyor da artıyor zaten, bir de dost kırgınlığı verme şu canıma," dedim ve her şeye rağmen buruk bir gülümsemeyle devam ettim. "Odadayım, size afiyet olsun."

İkisini o hâlde bırakıp Şahsenem'in benim için ayarladığı odaya girdim. Bir yatak, beyaz renkli bir dolap ve etajer vardı. Valizlerimi açtım ve kucaklayabildiğim kadar kıyafeti alıp yatağa atarken elimin altında bir poşet hışırtısı hissettim. Herhalde bir şey almış, poşetinden çıkarmaya üşenmiştim. Kıyafetleri bırakıp el yordamıyla poşeti buldum ve ters yüz ettim. Yatağa düşen cam parfümle bakışlarımı tavana diktim. "Sabır," diye mırıldandım ve pazardan aldığım Sinan'ın çakma parfümünü etajere bıraktım.

İçinde bir şey bırakmadığıma emin olduktan sonra valizleri yatağın altına soktum. Çıkardığım pijamalarımı giydim ve saate baktım. Odanın içinde ne yapacağımı bilemez bir şekilde dikilirken bakışlarım son iki saattir olduğu gibi yine etajere takıldı. Dizdiğim bakım eşyalarımın arasında Sinan'ın parfümü neon ışıklarla donatılmış gibi parlıyordu. Tereddütle uzanıp kapağını açtım. Yavaşça burnuma götürdüm ve kokuyu içime çektim. Bir sigara tiryakisi gibi hissettim kendimi. Ciğerlerim kokuyu alır almaz açıldı, verdiğim nefes mutlu olmama sebep oldu. "Nasıl da zavallısın," diye kendime kızarak parfümü kapatıp çekmeceye koydum.

1 HAFTA SONRA

Seviyorum kahretsin,
Seviyorum elimde değil çok...
Seviyorum ah, neden?
Yaşadığım en deli aşksın sen.

Tanıdık mağazaları görünce ineceğim durağa az kaldığını fark ettim. Şarkıyı gönülsüzce durdurup toparlandım. Ayağa kalktım ve kırmızı düğmeye basıp otobüse kısa bir bakış attım. Bütün koltuklar doluydu ve ayakta sadece gençler vardı. İçlerinden biri boşalttığım yere geçmek için bir savaşçı edasıyla atıldı. Kapı açılınca duran yağmurun tekrar başladığını fark ettim. Zaman kaybetmeden durağa sığınmama rağmen trençkotumun nemlenmesine engel olamamıştım. Oflayarak kucağımdakileri parmağıma taktım ve yağmurun dinmesini beklerken sırtımı reklam panosuna dayadım.

Bir haftadır bir şeyler yaşıyordum, çevremde bir şeyler oluyordu ama ben idrak edemiyordum. Konuşmaya hâlim yoktu. Ajansta ben leb demeden leblebi diyen Belgin fark etmese de beni büyük bir dertten kurtarıyordu. İş arkadaşlarım neşeli, sıcak insanlardı ama ben onlar gibi değildim. Başka bir ajansın köstebeği sanabilecekleri kadar soğuk ve sessizdim ama Tan Bey bunu kesinlikle umursamıyordu. Fikri geliştirmek için beyin fırtınası yaptığımızda düşüncelerimi öğrenmek için resmen ağzımın içine bakıyordu ama ben genelde hiçbir şey düşünemiyordum, dirayetimi yitirmiş gibiydim.

Kursların kafamı dağıtacağını düşünürken ben kursların kafasını dağıtmıştım. Bıçak kullanma tekniğini uygularken işaret parmağımı derinden kesip ufak çapta bir şoka girmiştim. Darbe yastığına yumruk yerine tokat atmıştım ve en kötüsü, seramik çamurunu kucağıma düşürmüştüm. Ebru kursu fena değildi ama dans kursunda midem çok bulanıyordu. Daha önceden tanıdığım Arjantinli ve berbat bir aksanı olan hocam Nicholas tutku ve tensel temasın önemli olduğunu söyleyip beni iyice delirtiyordu ama çabalıyordum.

Bileğimdeki saate baktığımda, dörde geldiğini gördüm. Projede fazlasıyla yol kat ettiğimiz için cuma gününü erken bitirme kararı alınmıştı ama gün benim için daha başlamamıştı bile. "Allah bilir bugün hangi kursa gideceğim," diyerek telefonumu çıkardım ve notlarıma baktım. Akşam yedide tango kursu olduğunu görünce şiddetini azaltan yağmu-

ra aldırmadan yürümeye başladım. Kendimi bir an boş bırakırsam, ilk günkü hâlime döneceğimi bildiğim için kendimi soktuğum yoğunluktan şikâyet etmedim.

Anahtarı yuvaya sokup kapıyı açarken Belgin'in sesiyle duraksadım. Yavaş bir şekilde kapıyı kapadım ve anahtarı yuvadan çıkardım. "Ver de okuyayım!"

"Dur ,Belgin!"

"Dergiyi ben getirdim kızım! Bu ayki sayı yok satmış resmen. Büfenin sahibi iki tanesini zula yapmış, neymiş kızı istemiş! İkisinde de aynı şey yazıyor deyince adamda jeton düştü de birisini sattı." Kapıyı sertçe kapatınca salonun ortasında birbirini yiyen iki arkadaşım yerlerinde sıçradı. Şahsenem görmemem için dergiyi arkasına sakladı. "İdil? Hoş geldin!"

"Hoş bulduk," deyip bakışlarımı Belgin'e çevirdim. "Aynı iş yerinde çalışıyoruz." Çantamı ve dosya poşetini yere bıraktım. "Madem buraya gelecektin, neden bana söylemedin?"

"Vallahi ben de taşınacağım buraya artık! Annemle babam sıktı, anlıyorsunuz değil mi?" deyip gülümsedi. "Aslında gelmeyecektim ama..." Şahsenem'e yaslandı. "Birden bunu ne kadar özlediğimi fark ettim."

Ayakkabılarımı çıkarmak için eğildim, "Arkanda ne saklıyorsun, Şahsenem?"

Omuz silkip 'Hiiç' diye cevaplarken Şahsenem'e yaslanmış olan Belgin ani bir hareketle arkasındaki dergiyi alıp salonun bir ucuna koşmaya başladı. "Olay İdil, olay!" Dergiyi kaptırmamak için sürekli yer değiştiren Belgin nefes nefese konuşmaya devam etti. "Bir cevap var, aklını uçurur!" Engel olmak istesem de kalbim hızlı bir şekilde atmaya başladı.

Sakin bir şekilde, "İlgilenmiyorum," dedim ve ayakkabılarımla üstümdeki nemli trençkotu portmantoya yerleştirdim.

"İn koltuktan Belgin!" Belgin bir baykuş gibi koltuğun tepesine tünedi ve dergiyi açtı. "Soru..."

"Beşiktaş ile ilgili bir şeyler demiştir kesin," dedim ve eğilip çantamla poşetimi aldım. Bileğimdeki saate bakıp kurs için kaçta çıkmam gerektiğini hesaplarken odama ilerledim. "Size iyi oturmalar..."

Sözümü öksürerek kesti. "Gelecek ile ilgili herhangi bir hayalin var mı?" Çiviyle çakılmış gibi kalakaldım salonun ortasında. Bir haftadır adını ağzına almamıştım, sırf bir yerde denk gelirim diye sosyal medyaya

bile girmemiştim ama... Kaçışı yoktu işte. Ansızın aklıma düşüverdiği yetmezmiş gibi bir de önüme çıkıyordu.

"Evet," dedi Belgin vurgulu bir ses tonuyla. "Ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın Beşiktaşlı yapma hayalini kurduğum biri var ve olacak." Sessizlik çok kısa sürdü. "Cevap değiştirilmiş olmalı," dedi Şahsenem. "Çünkü ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın demiş. Yani..." Arkama döndüğümde, kızların gözlerinin üstümde olduğunu fark ettim. Bir şeyler dememi bekliyorlardı, bunun farkındaydım ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Şahsenem sıkıntıyla oflayarak ayağa kalktı. "İyi misin?"

"Bu... Bu ne demek?" diye sorsam da imasının ne anlama geldiğinin farkındaydım. Hem de çok. Belgin dergiyi kucağına koydu ve bileğindeki saate baktı. "Saat 16:40, 7 Kasım 2016."

Şahsenem Belgin'e baktı. "Ee?"

Belgin ayaklarını sehpaya uzatıp derin nefes aldı ve ellerini kucağına yerleştirdi. "Çekirdeğini al, otur Şahsenem. Sinan Tümer atak yaptı. Önümüzde uzun soluklu bir maç var."

SİNAN TÜMER'İN PSİKOLOG SEANSI

1 HAFTA ÖNCE (Yazarın Ağzından)

Kadının bakışları yine dosyasından, karşısındaki koltukta oturan ve telefonla uğraşan genç adama kaydı. Krem tonlarındaki ikili ofis kanepesine rahatça oturmuş, dirseğini koltuğa dayamıştı. Elindeki telefondan neye bakıyorsa ona bir hayli acı çektirdiği hüzünlü tebessümünden belli oluyordu. "Hangi maçtan kupon yatmış?" diye rahatça takıldı. Rıfat Tümer uzun yıllardır arkadaşı olduğu için kendini Sinan'ın tavırlarına ve konuşmalarına karşı biraz torpilli hissetmiyor değildi.

Sinan başını dahi kaldırmadı. "İddia oynamıyorum." Ağzından iki kelime çıkmasının şaşkınlığını yaşıyordu.

Burnuna doğru düşen gözlüğünü yavaşça ittirdi. "O zaman Beşiktaş'ta gelecek vadeden bir futbolcu sakatlandı?" Cansız ela gözleri irileşti ve bakışlarını kadına çevirdi. Suna Hanım, ela gözlerine kan indiğini fark etse de tepkisiz kalmayı başardı. Ya alkol kullanmıştı ya da uykusuz kalmış olmalıydı.

"O ne demek öyle? Allah korusun, Suna Hanım!"

"O zaman sorun ne, Sinan?" Gerçekten sıkılmaya başlamıştı. Rıfat Tümer'in cümlelerini hatırlayınca az bile söylediğini düşündü. Bugünle beraber yedinci seans olacaktı ama hiçbir ilerleme kaydedememişlerdi. Aralarındaki diyalog beş kelimeyi geçmiyordu ve Sinan kesinlikle bir

şeyler anlatmaya yanaşmıyordu.

"Hiçbir zaman sorun olmadı, Suna Hanım. Babam abartmayı sever," dedi ve bir çocuk gibi omuz silkti. Fakat yaklaşık iki haftadır göz göze gelmediği doktoru onu çoktan tanımış; bir şeyler olduğunu sezinlemişti. Seans bitene kadar odayı kimi zaman ayakta kimi zaman da oturduğu yerden inceleyen adam, bugün ilk defa eline telefonunu almıştı. Bunu yapacak olsa daha önceden yapardı.

"Telefonda neye bakıyorsun?"

"Hiç." Sesi üstelememesini istercesine ters ve soğuk çıkmıştı. Fazla şansını zorlamak istemedi.

"Babanın abarttığını düşünmüyorum," diyerek geri adım attı. "Seni ülkedeki herkes az çok tanıyor. Yaptığın şeylerden dolayı seni suçlamıyorum çünkü bu senin doğruların. Yargılamaya veya yorumlamaya hakkım yok. Bu yüzden en az senin kadar hassas olacağım konusunda bana güvenebilirsin. Sadece öfkeni kontrol etmen ve sorunlarını daha iyi anlaman için sana yardımcı olmak istiyorum." Göz ucuyla ona baktığını fark etti. Bocalaması çok kısa bir an sürmüş, ardından hemen toparlanmıştı ama bu Suna Hanım için yeterliydi. "Hepimiz bir şeylere öfkeleniriz, Sinan. Önemli olan konuşarak halledebilmek."

"Konuşmayı sevmiyorum, Suna Hanım." Ellerini bulundukları durumu gösterircesine kaldırdığında, Suna Hanım'ın dikkatli bakışları telefona kaydı. "Sizce de belli olmuyor mu?"

Bir kadın ve bebek gördü.

Gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdı. Demek dengesini iyice alt üst eden ve asabileşmesine sebep olan bir kadındı? Kısa bir an duraksadı. Kadın evli olabilir miydi? Belki de o yüzden bu kadar öfkeliydi. Düşüncelerine rağmen sakin bir sesle devam etti. "Ne yazık ki insanlar konuşarak anlaşıyor, Sinan."

Sinan telefonu koltuğun yanına bıraktı. Parmakları dalgın bir şekilde alnının üstünde gidip gelmeye başladı. Kendini sakinleştirmeye çalışır gibi bir hâli vardı. Suna Hanım dikkatli bir şekilde onu izlemeye devam etti. Bir aksilik olmazsa bu huysuz çocuk birazdan dökülecekti. "İnsanlar konuşur," diye tekrar etti.

Alnındaki parmakları hafif kirli sakalına doğru indi ve kadınla kısa bir süre göz kontağı kurdu. "İnsan olmadığımı mı..."

"Lafı lütfen çevirme," dedi şaşkın bir şekilde. "Bir sorun olduğu aşikâr. Anlatmana yardımcı olacaksa beni bir doktor görmek yerine babanın arkadaşı Suna ablan olarak..."

[illegible] Suna Hanım. Bu [illegible] bir [illegible]. Sonra ir bakışını kısa bir an pencereye kaydı. "İdil," [illegible]

[illegible]

[illegible] gülümsemesini saklamayı başaramadı. "Tabii, tercümanınız."

[illegible]. "Tabii." Babasının sadece cevaplarken yüzündeki alaylı gülümseme vardı. "Bir yeni [illegible] ve evdeki işini bırakın." Suna Hanım, İdil'in [illegible] konumunu anlamamış olacak ki şaşkın bir şekilde [illegible]. "İdil, değerinin farkındaydı," diye ekledi. Tamam, en azından sanırım öyle değildi.

"Peki, neden bunu yaptı?"

"Bunca parasızlık ve renkli bir hayatı var." derken gözünün önüne [illegible] bir an İdil'in sanırım yapmaya çalıştığı girişi geldi. "Ve bu yüzden çok sıkılıyor olmalı." Anlaşılan genç kadın bir bakıcıdan fazlasıydı.

"Onu kıskanıyor musun?" diye sorduğunda Sinan başını belli belirsiz salladı. Bu cevap pek hoşuna gitmemişti. "Bana doğruyu söylemelisin. Ben terapi değilim, gözü dönmüş kaçmış olmalısın."

"Hayır." diyerek kahkahadan doğruldu. "Böyle bir adam değildim. Bir zamanlar geçmişteki fiziksel veya ilişkileri umurumda olmazdı ama..." Durakladı. "İdil de öyle olmadı."

"Onu geçmişindeki erkeklerden bile mi kıskanıyorsun?" Sinan'ın [illegible] yüzüne kısa bir an cümleye nasıl gireceğini bilemedi. "Sinan... Kıskançlığın en büyük nedenlerinden biri özgüven eksikliğidir," dediğine karşısındaki adamı kısa bir an objektif gözle inceledi. Kesinlikle [illegible] özgüvenli, kendinden emin duruşu ve otorite sahibi bir karakteri vardı. Kavga anlarında ilkel kıskançlıkla beraber, öfke kontrolünü sağlayamayışı her geçen bu denli büyüyor olmalıydı. "İdil'in sana olan sadakatinden ve sevgisinden şüphe mi duyuyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Hayır," dedi tereddütsüz bir şekilde.

Tahmin ettiği gibiydi. "Durumun, bunu düşündürecek kadar kötü olmadığına sevindim," deyip içten bir şekilde gülümsedi. "İdil seni seçti, Sinan. Eski erkek arkadaşına dönebilirdi veya bahsettiğin renkli hayatında yeni birisiyle bir şeyler yaşayabilirdi ama ikisini de yapmadı. Sadece onun geçmişi yok, senin de var ve bunu sakın unutma. Ne yaşandı ya da neler oldu bilmiyorum," diyerek o probleminde dile gelmesine yol açtı. "Ama tehdit ve baskı onu sana bağlamaz. Aldatmak isteyen insan aldatır, gitmek isteyen gider. Tutamazsın." Kısa bir nefes aldı ve düşündürmeye

başladığını fark edince konuşmaya devam etti. "Sadakati sevgi sağlar. Senin kuralların veya isteklerin değil. Bunu ilk başta kabul etmiş olabilir ve sen de buna güvenerek kontrolü ele almaya çalışmış olabilirsin ama İdil zincirlerini kırdı."

Kendini geldiğinden daha berbat hisseden Sinan gözlerini kapatarak nefesini bıraktı. "Başına bir bela almasından endişeleniyorum. Sadakatinden veya sevgisinden endişe duyduğumdan değil."

Suna Hanım, Sinan'a ulaşmanın zaferini yaşarken arkasına yaslandı. İdil'le olan meselesini hallederken bir yandan da öfke kontrolü için çalışacak ve arkadaşı da oğlundaki değişiklikleri fark edecekti. "İstiyorsan bana anlat ve yersiz olup olmadığını tartışarak kararlaştıralım," dedi ve önündeki dosyayı not almak için kendine yaklaştırdı.

Sinan, kendini bir yandan iyi bir yandan da kötü hissediyordu. İyisi, yüzde kırk oranla haklı olduğu bir konu çıkmıştı. İdil'in pembe yalanlarının ona olan güvenini sarsmasını normal karşılayan Suna Hanım, yine de onun yüzde altmış oranla bunu yapmamasını, ne olursa olsun önce konuşması gerektiğini söylemişti.

Kötüsü de İdil gitmişti ve giden birisi nasıl kazanılır, en ufak bir fikri yoktu. Dünden beri duygularında bir değişiklik olmadığına adı gibi emindi. Çok öfkelenmişti ve... Ağlamıştı. Onun gözyaşlarını görmek Sinan'a, eritilen bir mumun tenine damlamasıyla eşdeğer acı vermişti ve hissettiği o sızı hâlâ soğumamıştı. Soğuyacak gibi de değildi. Balkonun demirlerine yaslandı ve ellerini cebine yerleştirdi. Derin bir nefes alırken bakışları artık İdil'in olmadığı evin cephesinde gezindi. Kesinlikle artık burada kalamazdı. Sanki birileri gelip uzun süre bu evde kalmış ve ansızın eşyalarını toplayıp gitmiş gibi hissediyordu.

Başını arkaya atıp sıkıntıyla ofladı. "Hayır," diyerek demirlerden doğruldu. Emin olduğu bir şey vardı ve bunu sesli dile getirmekten çekinmedi. "İdil'i asla kaybetmeyeceğim."

Devam Edecek...